

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Robinson_Patrick-HMS_Neviditelný.PDB

PDB Name: Robinson_Patrick-HMS_Neviditelný
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.3.2004
Modification Date: 14.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HMS NEVIDITELNÝ

Patrick Robinson

HMS Neviditelný je smyšlený příběh, odehrávající se v nedaleké budoucnosti. Místo děje románu, popis námořních operací i způsob jejich zaznamenávání vychází ze skutečnosti. Určité básnické licence bylo použito pouze k dosažení poněkud působivějšího dojmu.

Tato kniha je s úctou věnována vojenským zpravodajským službám Spojených států a Velké Británie, mužům, kteří střeží oceány i oblohu, jejichž vytrvalost a brilantní výsledky však mnohdy nejsou dostatečně známy.

Poděkování

Již potřetí byl mým hlavním technickým poradcem při psaní knihy admirál sir John Woodward. Pro titul tohoto románu bylo použito jméno HMS Neviditelný, patřící tajné ponorce Královského námořnictva, nyní propůjčené jedné zámořské mocnosti. Právě tato loď totiž hraje v následujícím příběhu nejpodstatnější roli.

Admirál laskavě využil veškerého svého rozsáhlého důvtipu k vytvoření přesně takového druhu plavidla, jaký jsme pro naši zápletku potřebovali. Stejně tak "vynalezl" určitý raketový systém, který za a) měl alespoň teoretickou šanci fungovat a za b) nás neodvedl do příliš vzdálených oblastí nemožného.

I když musím popravdě přiznat, že můj poradce pro nadzvukové lety o tomto systému prohlásil, že by v praxi fungovat nemohl a požadovaného cíle by nedosáhl. Admirál s tímto tvrzením příliš nesouhlasil. Připouští sice, že by třeba nefungoval dnes, ale za takových šest let?

Tento jejich přátelský spor, probíhající po několik týdnů jako vysoce technická debata, o několik měsíců urychlil vznik knihy HMS Neviditelný. I za to jsem admirálu Woodwardovi vděčný.

Mé díky patří i dvěma skotským poradcům (v oblasti otázek zemědělských, zeměpisných a společenských), Penelope Enthovenové a Olivii Oaksové. Za zasvěcené rady ohledně otázek muslimského náboženství jsem zavázán laskavě a trpělivě pomoci Syeda Nawshadmira (Ronnieho), pocházejícího původně z Dháky v Bangladéši a nyní sídlícího v Dublinu v Irsku.

Patrick Robinson
Prolog

17. ledna 2006

Bylo to krutě studené ráno, kdy drsný, pronikavý lednový vítr vrhal na boční okénko řidiče mračna sněhu. Auto se skřípavě prodíralo umělým zmrzlým korytem, které bylo lemováno závěsemi, rozhrnutými do výšky čtyř metrů. Na Novém Foundlandu sněžilo již třetí měsíc, jak bylo konečně touto dobou obvyklé. Bartu Hammovi to však nevadilo. Pochechtával se vtípkům diskžokeje místní rozhlasové stanice a prodíral se burácením arktické sněhové bouře, tak typické pro jeho domovinu. Se zjevnou rozhodností směřoval k transatlantické letecké základně, sídlící na okraji města Gander.

Bart zde pracoval už deset let a za tu dobu si zvykl na poklid svého zaměstnání, na rutinu v práci i potřebnou disciplínu. Na rozdíl od většiny obyvatel žijících na pobřeží ostrova mu zima nevadila. A to přesto, že počasí na novém Foundlandu je na podzim i v zimě prostě nepředstavitelné - vyhovovat může snad jedině polárním medvědům, nebo ještě tak Eskymákům. Bart si však neustále opakoval jedinou myšlenku. Ať má tahle práce jakékoliv nevýhody, ať pro ni musím obětovat i kus své svobody, pořád je to zatraceně lepší, než být v rybářském člunu na moři.

Bart byl prvním mužským příslušníkem rodu za posledních pět generací, který nemusel na moře. Rodina Hammů

pocházela z nevelké rybářské vesnice St. Anthony, vysoko na pobřeží severního poloostrova. Po celé dlouhé roky, již od poloviny devatenáctého století, si její členové strážili vlastní nezávislost a své prosté živobytí dobývali z temných, ponurých vod, vlnících se kolem pobřeží Labradoru a západního Atlantiku. V minulém století byli Hammové neustále spojeni s mořem. Na velkých škunerech vyráželi za treskami až k Velkým mělčinám, z vlečných sítí vytahovali kambaly, hluboko na dně chytali do pastí langusty a na konci zimy na ledě lovíli tuleně. Spousta chlapů jménem Hamm, tvrdých jako dřevo týku a pevných jako skála, při těchto nebezpečných činnostech utonula. Začátkem osmdesátých let to byli kupříkladu tři muži za jediný den, to když se v bouři východně od Grey Islands jejich rybářský člun příliš obalil ledem a převrátil se dnem vzhůru.

Při tomto neštěstí zemřel Bartův otec a jeho syn se nikdy nevzpamatoval z oné hrůzy, kdy spolu se svými sestrami a matkou dlouhých šest hodin ve sněhu bezmocně čekali na malém molu. Každých třicet minut se v kousavém severovýchodním větru vydávali k boudě kapitána přístavu. Bartovi už navěky zůstane v paměti vzpomínka, jak ten starý muž sedí před rádiem a znovu a znovu volá do mikrofonu: "Tady je St. Anthony... ozvěte se, Seabird II... ozvěte se Seabird II... PROSÍM, Seabird II, ozvěte se." Pokaždé se mu však v odpověď ozývalo jen mlčení.

Ta událost se stala před třiceti lety, když Bartovi bylo třináct. Onoho dne si uvědomil, že ať se stane cokoliv, rybář z něho nikdy nebude.

Bart byl typickým příslušníkem Hammova rodu: přemýšlivý, tichý, tolerantní a silný jako chovný býk. Navíc byl dobrý počtář a vyhrál stipendium na Memorial Univerzity Nového Foundlandu v St. Johnu, kde posléze absolvoval z matematiky a fyziky.

Měl ideální povahu pro práci kontrolora Řízení letového provozu, takže nastoupil na dobře placené místo v jedné z nejteplejších, dokonale chráněných moderních budov v zemi. Z bouřemi bičovaného Střediska řízení letového provozu v Ganderu se zaznamenávaly a naváděly veškeré transatlantické přelety do Kanady a severní části Spojených států. Velká dopravní trysková letadla sem, zpátky do světa lidí, směřovala z nekonečných mrazivých oblaků, jež se v pásmu podél 30. stupně zeměpisné délky klenuly nad opuštěnými vodami severního Atlantiku.

Ted', kdy se Bartovo auto prodíralo záplavou sněhu a jeho světlomety prořezávaly nekonečnou zimní tmu, bylo půl sedmé ráno. Barta čekala sedmihodinová ranní směna s jednou hodinovou přestávkou. V tuto dobu začíná nejjivější úsek dne; od sedmi hodin hovoří personál řídicího střediska každé tři minuty s nějakým novým letadlem. A každický moment, po celou tu dobu, musí být člověk dokonale ve střehu a nad věcí. Jelikož stanice v Ganderu zaujímal klíčové postavení v zajištění bezpečnosti letů nad Atlantikem, byla nutně též prvním místem, které bylo informováno o jakémkoliv problému.

Bart svou práci miloval. Měl mimořádnou schopnost soustředit se, takže zanedlouho ho jistě čekalo povýšení do funkce inspektora směny. Jeho turnus začínal v 07.00 hodin, tedy ve 12.00 nebo 13.00 hodin západoevropského času. Jakmile dosedl ke svému pultu, téměř okamžitě začal hovořit do mikrofonu, který byl vysokofrekvenčním rádiem spojen s celou flotilou dopravních letadel, posunujících se západním směrem. V příslušných leteckých kódech představovaly svou identitu a ohlašovaly výšku, rychlost i polohu.

Přesně v 07.17 navázal spojení s druhým pilotem Boeingu 747 společnosti Lufthansa, nacházejícího se na pozici 40 stupňů západně, a předal mu zprávu o počasí. Potvrzoval polohu sněhové bouře u pobřeží Maine poněkud dále na jihu.

O dvě minuty později zachytil další volání, při kterém mu jako obvykle, poskočilo srdce. Byl to Concorde z British Airways, nadzvuková hvězda severního Atlantiku, jež se pohybovala po obloze rychlostí 2460 kilometrů za hodinu. Bartovi se ve sluchátku ozval chladný anglický hlas: "Dobré ráno, Gandere... tady Speedbird Concorde 001... letová hladina pět-čtyři-nula, směr New York... MACH-2... 50 severně, 30 západně ve 12.19 greenwichského středního času... plánovaný přelet 40 západně 12.41 greenwichského středního času... Přepínám."

Bart opatrně odpověděl, "Rozumím, Speedbirde 001... počkáme na 12.41... Přepínám."

Přijaté informace se objevila na obrazovce. V 07.38 byl Bart již znovu připraven a čekal na další hlášení. Concorde se většinou vzhledem k rychlosti, s jakou překonával souřadnice zeměpisné délky, hlásil o několik minut dříve. K překonání 830 kilometrů mezi 30. a 40. stupněm západní délky potřeboval pouhých dvaadvacet minut.

Přestože se mezitím čas posunul již na 07.40, z kabiny hvězdného britského letadla, uhánějícího oblohou po samé hranici kosmického prostoru, se stále nic neozývalo.

To už měl Bart Hamm zřetelně nepříjemný pocit. Pozoroval, jak digitální hodiny před ním ukazují 07.41, a uvědomil si, že Concorde už jistě musel překročit linii západního 40. stupně. Kde tedy k sakru je? V 07.43,40 otevřel vysokofrekvenční linku a přešel na cílené volání SELCAL, tedy na soukromý hlasový kanál přímo do kokpitu Concordu. Opět však nedostal žádnou odpověď.

Před začátkem přímého vysílání dvakrát aktivoval bzučák v kabině Concordu, aby upoutal pozornost pilotů letadla. O několik vteřin později odeslal rádiový signál, který měl rozsvítit dvě jantarově žlutá světla přímo před pilotovými očima.

"Speedbirde 001... tady je Gander... jak mě slyšíte?... Speedbirde 001... tady Gander... jak mě slyšíte?"

Ted' už Bartovi bušilo srdce téměř nahlas. Měl pocit, jako by ten nadzvukový letoun sám řídil. Úpěnlivě si přál, aby se ve sluchátkách znovu ozval praskavý zvuk hlasu britského pilota. Nic však slyšet nebylo. "Speedbirde 001... tady je Gander... jak mě slyšíte?" Barta přepadl jakýsi nevysvětlitelný strach. Pozvedl hlas a pozapomněl na oficiální jazyk... "Speedbirde 001... prosím, ozvěte se... PROSÍM vás, ozvěte se."

Zkontroloval vlastní elektronické připojení, prošel si znovu každický svůj krok. Stále se však nedokázal zbavit toho těžkého balvanu v krku. Zničehonic se mu před očima trochu nepochopitelně objevila jiná představa. Představa onoho hrozného rána na molu v St. Anthony, kde postával ve sněhu, vzpomínka na rádiovou kabinu, kde se křečovitě držel matky za ruku a v duchu se modlil za nějakou zprávu o ztraceném kapitánovi rybářské lodi Seabird II, o svém otci.

Ještě jednou se pokusil dovolat do kabiny letadla Speedbird 001 - marně. Když konečně mačkal knoflík, kterým přivolával svého nadřízeného, ruka se mu chvěla. V 07.45 měl být Concorde už více než 185 kilometrů za hranicí 40. stupně západně. Přetrvávající rádiové mlčení mohlo tedy znamenat jediné. Bylo hroživým zvěstovatelem neštěstí. Concorde byl totiž doslova létajícím mistrovským dílem té nejsložitější technologie, kde veškeré elektronické vybavení bylo trojnásobně jištěno.

Přesně v tuto chvíli spustilo Středisko řízení letového provozu v Ganderu poplach. Pracoviště oznámilo, že jedno velké linkové dopravní letadlo velice pravděpodobně zmizelo v Atlantském oceánu. Byla uvědomena společnost British Airways, neprodleně otevřeno nouzové rádiové vysílání a zahájeno mezinárodní pátrání. Do pohotovosti bylo uvedeno též Námořnictvo Kanady a Spojených států.

Pak už následoval jen obvyklý a dokonalý dril. Velitelé lodí dostali rozkaz, aby zamířili do oblasti, kde Concorde nejspíše zmizel v moři. A zatímco probíhaly tyto aktivity, Bart Hamm jen slepě zíral na obrazovku a naslouchal tichu ve sluchátkách.

Jeho naléhavý, zoufalý hlas se nadále bez odpovědi linul po soukromé frekvenci až někde na okraj kosmického prostoru. "Speedbirde 001... tady je Gander... tady je Oceánská kontrola v Ganderu... prosím ozvěte se, Speedbirde... PROSÍM odpovězte... Speedbirde 001..."

1

26. května 2004

Na ulici Haifa pomalu dohasínalo denní světlo, takže v této překypující chudé čtvrti Bagdádu bylo téměř nemožné zpozorovat nějakého západního cizince. Větší část chodníků byla obsazena muži v galábích, dlouhých volných košilích, kteří seděli na zkřížených nohách, kouřili vodní dýmky, nebo obchodovali se šperky a výrobky z mědi. Na jedné straně z této hlavní dopravní tepny odbočovaly tmavé uličky, mířící k pomalu tekoucí řece Tigris.

Mezi stěsnanými, rozpadajícími se domy se tu nacházely malé autodílny. Dusivý zápach benzínu a oleje se mísil s temnou vůní husté, černé, sladké kávy, kadidla, ohně z dřevěného uhlí, skořice, santalového dřeva a pekoucího se chleba. Jen málo dětí zde mělo boty a všechny byly oblečené arabským způsobem.

Člověk, který pospíchal z lůna úzkých uliček se zeleně natřenými vchody do dílen, byl ve svém elegantním šedém obleku západního střihu na míle daleko nápadný. Nápadná na něm byla klubová vázanka a zvláště nemístně působily jeho nablýskané boty. Když však vyšel, otočil se a vřele objal postaršího mechanika, který byl celý špinavý od oleje. Neklamným arabským způsobem, jako pravý beduín, se mu upřeně zadíval do očí.

Ten muž byl bezpochyby Arab, takže když krácel na západ směrem k ulici Haifa a cestou si cpal do kapsy kus elektrického drátu, otočila se za ním jen málokterá hlava. Vypadalo to, že se na zalidněném, rozsáhlém tržišti cítí jako doma. Rázoval kolem stánků se zeleninou, občas pokývl na dodavatele koření nebo obchodníka s koberci. Hlavu však držel stále vzpřímenou a díky tmavé, sestřížené bradce zjevem připomínal moudrého kalifa. Jméno měl však poněkud záhadné, pro Araba znějící cizí. Nazývali ho Eilatem. Avšak v kruzích, kde znali jeho aktivity, mu formálně říkali Eilat První.

Udělal ještě pár kroků a vstoupil do zašlého železářství, které se nacházelo asi 40 metrů před odbočkou vlevo, na most Ahrar. Když z obchodu za deset minut opět vyšel, držel v ruce bílou krabičku s obrázkem žárovky na obalu a roličku pevné, široké šedé lepicí pásky, jakou na celém světě na své balíčky používá zasilatelská firma United Parcel.

Eilat krácel rychle, a aby se vyhnul pomalejším chodcům, občas dokonce scházel z chodníku. Měl podsaditou postavu, ne vyšší než sto pětasedmdesát centimetrů. Přešel po mostě na rusafažskou stranu Bagdádu a vydal se po ulici Rashid. V levé kapse saka si nesl malou koženou krabičku, obsahující iráckou národní Medaili cti, kterou mu toho rána osobně předal sám poněkud nevyzpytatelný prezident země. Obával se však, že tahle vytožená medaile pohříchu mnoho neznamená.

Cosí v chování prezidenta ho poněkud znepokojovalo. Příliš se sice neznali, ale najednou byl mezi nimi zřetelně cítit nepřijemný odstup. Prezident byl přitom znám svým téměř extatickým způsobem vítání těch, kteří mu oddaně slouží. Dnešního rána však žádné takové nadšení patrně nebylo. Eilat První byl uvítán jako cizinec a odešel jako cizinec. Dovnitř ho zavedla dvojice strážných a stejní muži ho též vyprovodili ven. Po celou dobu mezi tím se prezident důsledně snažil nedívat se mu přímo do očí.

Eilat, čtyřiačtyřicetiletý člen zpravodajské služby, nyní pocíťoval stejné mrazení, jaké občas zažívali muži jeho povolání ve většině zemí světa. Bylo to ledové poznání, že bez ohledu na předchozí úspěchy je minulost opravdu už jenom minulostí, čas se nezadržitelně posunul kupředu a špion je nemilosrdně ponechán na holičkách. Neboli jinak řečeno, agent již přestal být pro svého pána užitečný. V případě Eilata Prvního však naopak došlo k tomu, že se stal příliš důležitým. A na to existovalo jen jedno řešení.

Eilat si byl jistý, že ho hodlají zlikvidovat. Byl dokonce přesvědčen, že ho chtějí zabít ještě dnešní noc. Předpokládal, že jeho dům v úzké uličce nedaleko třídy Al-Jamouri je v současné době již pod dohledem. Musí tedy zachovat maximální opatrnost a být schopen chladného sebeovládání. Má-li být na něj spáchán atentát, je tu jen jediné východisko.

Stále svižným krokem došel až na rozlehlé náměstí Rusata. Pouliční světla byla nyní již rozsvícená, i když toto náměstí žádné osvětlení ani nepotřebovalo. Na sedmáctimetrový portrét prezidenta dopadala totiž větší záře, než vydávaly všechny pouliční lampy v celém zbytku města dohromady. Eilat odbočil doprava a přitom neustále odvracel oči od oslňujícího lesku svého vůdce. Nyní krácel na východ, směrem k velkému sousednímu Aminovu náměstí, na němž se nacházelo několik mešit a levných hotelů.

Zde poněkud zpomalil. Bílou krabičku si zastrčil do podpaží a držel se vpravo, těsně u zdi budov. Provoz tu byl dost silný, ale chodník opustit nemusel. Podvědomě začal měkce našlapovat a pohybovat se jako skutečný beduín. V zádech cítil tlak dlouhého domorodého nože s úzkou ostrou čepelí, který mu byl trvalým společníkem v dobách osobního ohrožení.

Spolu se zástupem pozdních kupujících pokračoval po třídě Al-Jamouri, až k neširoké uličce vedle malého hotýlku, kde se téměř zastavil. Pak se znovu dal do pohybu a prošel rychle kolem jejího ústí. Nenápadně nahlédl do úzkého průchodu, který byl zhruba uprostřed matně osvětlen pouliční lampou. Ulička byla liduprázdná, jen na jejím vzdáleném konci parkovala dvě auta. Ta vypadala také opuštěná, pakliže se ovšem jejich cestující nekrčili na podlaze. Eilat měl skvělý zrak a navíc dokonalou zrakovou paměť.

Před vchodem do hotelu se úplně zastavil. Zjevně rozrušen se díval na hodinky, rozhlížel se po kolemjdoucích a pátral po někom, kdo by v chůzi zaváhal, zpomalil, nebo se zastavil, podobně jako to udělal on sám. O dvacet vteřin později vkročil do boční uličky a vydal se pomalu k úzkým, bíle natřeným vratům ve vysoké kamenné zdi. Tudy se vstupovalo na dvůr a ke vchodu do bagdádského hlavního stanu Eilata Prvního.

S uspokojením si uvědomil, jak rezavé závěsy zevních vrat skřípou. Prošel kolem starého jízdního kola a nehluchně otevřel dveře vedoucí do chladného temného domu. Jsem zvědavý, jestli přijdou přátelsky, pomyslel si. Nebo sem vtrhnou se štekajícími kalašnikovy v ruce a celé to tu rozstřílejí?

Rozsvítil světlo v rozlehlé přízemní hale a zkontroloval umístění laserového paprsku instalovaného těsně nad podlahou, aby se přesvědčil, jestli sem někdo v jeho nepřítomnosti nevnikl. Nikdo tu nebyl. Také bílé světlo na nástěnném panelu, které rudě signalizovalo pokaždé, když někdo otevřel okno, jasně zářilo.

Když o tom člověk trochu přemýšlí, napadlo ho, nejspíše se mě pokusí dostat až v časných ranních hodinách. Asi se připlíží a s největší pravděpodobností použije nože. Taková metoda je sice dost nečistá, ale zato tichá. Tak bych alespoň postupoval já, být placeným vrahem. Nedokážu si představit, že by riskovali střelbu. Stejně tak si nemyslím, že by mě chtěli konfrontovat, a už vůbec ne přátelsky. Vzhledem k mé současné pověsti tedy rozhodně ne.

Bylo krátce po osmé a Eilat se dal se dvěma šroubováky do práce. Ten velký potřeboval na přidělení konzole na zeď, malý k připojení elektroinstalace. "Klíčem k vraždě uprostřed noci," mumlal si pro sebe, "je vidění. Noční vidění." Když skončil s přípravami, přistrčil těžké dřevěné křeslo těsně ke dveřím, zhasl všechna světla, přes okna stáhl žaluzie a nakonec se v černočerné tmě usadil a čekal. Očima doširoka otevřenými, jak se snažil zrakem proniknout okolní temnotou, se pokoušel rozeznat různé předměty v místnosti. Trvalo mu však dobrých dvacet minut, než uviděl oblý tvar džbánu s vodou, stojícího na stole v opačném koutu haly.

Přišla půlnoc a zase minula. Eilat stále chladnokrevně čekal. Doufal, že jich nebude víc než tři... ale... jestli bude... No, tak bude. V jednu hodinu po půlnoci se zvedl, přešel ke džbánu a nalil si vodu do kameninového poháru, aniž by rozlil. Pak přešel ke svému křeslu za dveřmi, opět aniž by do něj vrazil. Své noční vidění, nyní naprosto dokonalé, hodlal maximálně využít ve svůj prospěch. Poslední, po čem toužil, byly rovné podmínky.

Dostavili se přesně devatenáct minut po 2. hodině ranní. Eilat zaslechl, jak zaskřípěla vrata a pohnula se klika dveří. V naprosté tichosti vstoupil první muž. Na sobě měl tmavé bojové oblečení s pouštními botami. Druhý muž, kterého bylo možné spíše tušit, než doopravdy vidět, následoval svého kolegu. Eilat zůstal stát u dveří, pevně zavřel oči a rukou si zaclonil obličej, jen aby své noční vidění co nejvíce uchránil před září města zvenku.

Náhle se velice prudce, aniž by otevřel oči, pohnul. Zvedl pravou nohu a rázným kopnutím zavřel dveře. Pak se znovu, s očima stále stisknutými, obrátil ke stěně.

Oba návštěvníci se automaticky obrátili k zabouchnutým dveřím. V tom okamžiku se nad jejich hlavami rozsvítil velký divadelní reflektor, který je zachytil oslepující strašidelnou září. Oba muži na zlomek vteřiny na místě zkameněli, jako králici v dálkovém světle auta. Ruce jim vylétly k obličejům, ale bylo už pozdě. Žárovka se rozsvítila na pouhé dvě vteřiny, jejich noční vidění však bylo nenávratně pryč, a to ještě ve chvíli pro ně nejdůležitější. Eilat naopak stále viděl.

Rychle se přesunul za prvního oslepeného muže a hladkým, těžkým skleněným těžítkem ho prudce udeřil do místa kritického nervového centra za pravým uchem. Pak věnoval stejnou pozornost i druhému atentátníkovi, načež se obrátil a potichu otevřel dveře. "Člověk by předpokládal, že mají s sebou nějakou hlídku," zamulal si pro sebe. "Toho hlídače bych měl zlikvidovat taky."

Rychle přešel přes dvůr, ale na vrata ani nepohlédl. Namísto toho se přes starou dřevěnou lavici vyšplhal na zeď. Asi dvě minuty si prohlížel uličku a pátral po nějakém projevu života, jakémkoliv pohybu, jakémkoliv člověku. Neviděl však nic a nikoho.

Konečně slezl dolů a vrátil se do domu. Vstoupil do haly, rozsvítil malou lampičku nad stolem a vzal ruličku umělohmotné lepící pásky. Pak bezvědomým vetřelcům pomalu a pečlivě několika vrstvami pásky svázal zápěstí i kotníky. Nakonec jim přilepil široký kus přes ústa a upravil polohu obou nehybných těl. Nejprve jedno přivlekl doprostřed místnosti. Potom druhé nadzdvihl a pečlivě opřel tak, že se hlavou a rameny opíralo o prsa prvního muže. Nato zašel do kuchyně a nalil si hrníček kávy, která se již několik hodin hříla v perkolátoru. Uplynulo přesně jedenáct minut od chvíle, kdy oba útočníky uzemnil. S nožem v ruce se vrátil do haly a usadil se těsně za hlavou muže, který ležel navrhu a jenž se právě začínal probírat.

Naklonil se nad jeho tělem a nožem mu udělal krátkou ránu na levé straně krku. Téměř chirurgicky přesně pootočil nožem v ráně, až prořízl krkavici. Rychle ustoupil, aby se vyhnul proudu krve, který začal tryskat z třetí nejsilnější tepny v lidském těle. Pak se vrátil do kuchyně, aby si dopil kávu.

Za několik minut ho do haly přilákalo mručení muže, ležícího na podlaze. Oči atentátníka ležícího dole byly doširoka rozevřené hrůzou, jak z kolegy nad ním spolu s krví rychle vyprchával život. Oba muži byli nyní promočeni dobrými dvěma litry krve, z rány na krku se však stále ještě valila další.

"Salám aleikum - možná ještě dřív, než si myslíte," pronesl Eilat. "Předpokládám, že jste si povšiml, jak jsem vašemu

asistentovi prořízl krk. Za malý moment udělám bez váhání to samé i vám. Pak vám bude zbývat asi tak osm minut života. Tak dlouho to trvá, víte... myslím tím, než vytečou necelé tři litry krve. Ten váš kolega má teď už asi dost. Slušelo by se popřát mu všechno nejlepší v Alláhově náručí."

Eilat se opět vzdálil, zdánlivě úplně lhostejný k horečnému vrtění hlavy, kopání svázanýma nohama a tlumenému vytí muže, který stále ještě žil. Když se po chvíli vrátil, měl opět v ruce nůž.

Opatrně, aby si nenamočil šaty v kaluži krve, se naklonil nad tělo živého atentátníka a přitiskl mu ostrou špičku nože na krk. Potom promluvil; jeho slova zněla tvrdě. "Jestli chcete žít, pak mi povíte, kdo vás poslal, kdo vydal rozkazy a jak jste ty rozkazy dostali. Až vám vytáhnou roubík, budete mluvit potichu. Jestli si budu myslet, že lžete, připojíte se ke svému kolegovi. Jestli budete mluvit příliš hlasitě, setkáte se s ním ještě rychleji. Pamatujte, trvá to pouhých osm minut."

Pak tomu muži levou rukou odtrhl pásku z úst. Pravou pevněji přitlačil nůž na mužovo hrdlo, aniž by prořízl kůži, a vyzval ho: "Mluvte, potichu a popravdě."

"To prezident, pane. On to nařídil," vyhrkl muž. Nekontrolovaně se chvěl, plácal jedno přes druhé, žadonil a přitom ze sebe sypal fakt za faktem. "Ne, pane... nezabíjejte mě, prosím vás... mám ženu... děti, prosím vás ne, pane... ano, byl to prezident... řekl mému šéfovi... viděl jsem vás dneska v kanceláři... ten muž, kterého jste právě zabil, byl jeden z těch, co vás vyprovázeli... ano pane... prezident... ano, pane... povídal, že dnes po půlnoci zemřete... potichu... prosím vás, pane... prosím vás, nezabíjejte mě... neměl jsem na vybranou, musel jsem poslechnout."

Eilat oddálil nůž a přes ústa mu pevně přitiskl nový kus lepicí pásky. Zašel zpět do hlavní místnosti a ze zásuvky vytáhl tři pasy, spolu s nějakými papíry z cestovní kanceláře. Narovnal si kravatu, zapnul sako a pak se vrátil do haly. Pasy i ostatní papíry položil na stůl vedle džbánu s vodou tak, aby na ně krví promočený, ale živý atentátník dobře viděl. Zašel do koupelny, kde si vzal holení, zubní pastu, mýdlo, které uložil do malého elegantního koženého pouzdra. Pak zhasl světla a potichu se usadil ve tmě. Během patnácti minut se panenky jeho tmavých očí pomalu rozšířily, takže se mu opět vrátilo noční vidění. Nakonec vstal a nedbale pronesl: "Tak, já půjdu. Někdy čas se nevrátím... vlastně odjíždím na docela dlouhou cestu... počítám, že během pár hodin za vámi někoho pošlou... Mimochodem, nemáte náhodou nějakou hlídku venku na ulici, že ne? Nelžete mi, protože jestli ho budu muset zabít, tak se hned potom vrátím a zabiju i vás."

Muž horečně zavrtěl hlavou. "Tak dobře, fešáku," řekl Eilat. "Neočekávám, že byste mě ještě někdy chtěl vidět. Také neuvidíte, jestli jste mi ovšem nelhal."

Palácový gardista, hrůzou téměř zkamenělý, důrazně kýval hlavou. Eilat vyšel ven na dvůr a rychle ze sebe stáhl šaty, košili, vázanku i boty. Z plátěného vaku, který byl schovaný za kolem, vytáhl staré, promaštěné arabské oblečení, včetně turbanu a kožených sandálů. Západní oblek nacpal zase do vaku, který si hodil přes rameno. Pak se, celý shrbený jako starý muž, vyšoural s bicyklem na ulici a bolestivě kulhaje se vydal k jejímu vzdálenému konci, pryč od ulice Al-Jamouri.

Malá, nechutně špinavá mansarda, kterou měl pronajatou již více než rok, se nacházela na nejvyšším poschodí menšího činžovního domu ve stejné uličce, necelých padesát metrů od jeho obydli. Za moment již tedy Eilat v přízemní hale odložil kolo a začal šplhat po schodišti do třetího patra.

Jakmile byl uvnitř, oholil si bradku a nechal si jen úzký knírek pod nosem. Duševně i fyzicky se začal ztotožňovat se svou novou identitou. Od této chvíle byl pouličním prodávčem, který se přinejmenším celý příští měsíc bude živit nabízením zboží na trhu s mědi a zlatem v ulici Rashid.

V této nejbližší budoucnosti totiž členové prezidentovy bezpečnostní služby nepochybně ocelovým stiskem sevrou všechna letiště, přístavy, autobusová i vlaková nádraží v zemi, jak se budou pokoušet dopadnout nejhledanějšího muže irácké zpravodajské služby. Muže se třemi pasy.

I kdyby tuto zemi prohledávali třeba tisíc let, pomyslel si Eilat, určitě mě nikdy nebudou hledat v ulici, ze které jsem zmizel. V místě, kde jsem byl naposledy spatřen.

O měsíc později

Už čtyři dny se Bagdád tetelil v žáru červnových veder, dosahujících až 43 stupňů. Dokonce ani noční vzduch neosvěžila žádná chladnější bríza z východního okraje syrské pouště. Nad centrálními oblastmi planiny zuřily totiž celý týden písečné bouře, takže vítr byl žhavý a čtyři miliony obyvatel Bagdádu každým dnem víc a víc ochabovalo pod horkou sluneční výhní. Přes to všechno se Eilat musel vydat na cestu.

V noci 26. června vyčkal až do deseti hodin, pak si sbalil těžký plátěný vak a vyšel z místnosti. Když si z přízemní haly vyzvedl kolo a vybelhal se s ním do temné uličky, pocítil, jak mu do tváře dýchlo horko jako nějaký závan z pece.

Už ve chvíli, když dorazil na ulici Al-Jamouri, byl celý zbrocený potem. Jakmile se ale ocitl na široké hlavní ulici, nasedl na kolo a pomalu šlapal na jihovýchod. Směřoval k místu, kde se Tigris náhle velkým obloukem otáčí kolem areálu univerzity na západ, aby pak zase po dlouhém, téměř patnáctikilometrovém zákrutu na jižním okraji města, pokračoval znovu na východ.

Eilat byl v dobré fyzické kondici, i když si záměrně udržoval mírnou nadváhu. Za poslední měsíc díky dietě ze samých kuřat, jehnat, rýže a syrského chleba, kterých si dopřával přinejmenším dvakrát denně, přibral sedm kilo. Nyní konečně odjížděl, a jak prozradil onomu muži, kterému před měsícem tak promyšleně ušetřil život, alespoň na nějaký čas se nechystal vrátit.

Pomalu se opíral do pedálů. Mířil k protáhlému oblouku, který dělala dálnice nazývaná jménem Dora v místě, kde křižovala řeku. Tenhle kout města, v okolí ulice Sadoun, byl temnější i klidnější a po náměstí Fateh přecházelo jen pár lidí. Eilat jel dál, až konečně uviděl obrovský oblouk nadchodu nad dálnicí, tvořící opravdu velkolepý most.

Tady sesedl z kola a opustil veřejnou cestu. Odtlačil kolo do tmy, až se dostal do stínu mostu. Tam kolo schoval do

houští a vydal se na svou dlouhou pěší pouť po břehu Tigridu. Byla to velká řeka jeho dětství. Současně si však dobře uvědomoval, že to může nakrásně být i jeho poslední procházka podél jeho tiše plynoucích hnědých vod. V každém případě to bude dlouhá cesta. Celkem 360 kilometrů po proudu řeky. Na ručně kreslené mapě, kterou si nesl v kapse, byla cesta zaznamenána do všech podrobností, i když na ní nebylo jediné jméno. Pro něj byla tato kresba nepostradatelná, pro kohokoliv jiného by byla naprosto nesrozumitelná. Dále mu pomáhal malý vojenský kompas, který měl už celou řadu let. Hodlal postupovat stejnou rychlostí, jako Napoleon na cestě do Moskvy - šest kilometrů za hodinu; jeho vojáci šli navíc s plnou polní a s mušketami. Jestli se mu podaří nalézt stín, pak bude spát přes den a pochodovat v noci, kdy přece jen bylo, i když ne o moc, chladněji. Až se dostane dál na jih, do blízkosti močálů, bude větší vlhko, takže se dalo čekat, že každý den o něco zhubne. Jestli nenajde žádný stín, pak bude muset v záři pouštního slunce pochodovat přes den.

Eilat byl původem beduín, takže mu byla vlastní i značně vyvinutá beduínská hrdost. Zakládal si na tom, že v případě nutnosti by dokázal přežít řadu dní bez jídla a že ho nevyděsí ani ta nejhorší písečná bouře. Nesl si s sebou nějakou vodu, ale i té bude potřebovat méně, než jiní lidé.

Nikoliv poprvé zalitoval, že nemá alespoň jednoho z velbloudů, kteří patřili jeho otci. Když zavřel oči, dokázal si docela dobře představit neúnavný houpavý rytmus jejich kroku a nekonečný dusot širokých velbloudích kopyt po povrchu pouště. To všechno ale patřilo již jen dávno ztracenému mládí, které prožil kdesi na okraji centrální planiny, nedaleko řeky vysoko na severu, kde se tak snadno žilo a kde byl opravdovým synem Iráku.

Irák - země, jež ho celá dlouhá léta využívala, nezdědila v podmínkách krajního nebezpečí, aby ho nakonec tím nejbrutálnějším způsobem zradila.

V Eilatovi se všechno bouřilo, když si vzpomněl na nespravedlnost, s jakou se k němu nakonec prezident zachoval. Vzpomínal na chlad v jeho očích, když mu předával Medaili cti, ale stále ještě nechápal, proč po všem, čím se zasloužil o velikost státu, měl být nakonec popraven.

V minulosti mu za jeho služby platili, a dobře platili. Stále ještě měl na účtech ve čtyřech různých bankách světa dohromady téměř milion dolarů. A navíc měl u sebe i něco v hotovosti, a to jak v dinárech, tak v riálech. Přesto se mu stále vracela jedna myšlenka. Vždyť prezident ho přece nepropustil, on si přál přímo jeho smrt. A tak během jediného měsíce přeměroval Eilat První veškerou nenávist své duše, jež mu dříve pomáhala přežít léta největší samoty, na zcela nového nepřítele.

V arabské mysli vlaje standarta hrdosti velice vysoko. U beduínů je tento povahový rys ještě vypjatější. V Iráku navíc všeobecně panuje biblické pojetí principu odplaty. Čas nehraje žádnou roli, téměř jako by neexistoval. V zemi, která přežila již více než 6000 let, je každý rok jen jako jeden z úderů srdce a desetiletí je méně než interval mezi nimi. Eilat se své pomsty dočká; tím si byl jist. Celý svůj život strávil ve službě vlasti, nikdy se neoženil a zamiloval se jen jednou, jedinkrát. Jak nyní vytrvale kráčet po východním břehu tmavého Tigridu, mysl mu čím dál víc spalovala myšlenka, že všechny ty roky vlastně promrhal a rozmařile proplýval kvůli zrádnému pánovi.

Kolem půlnoci svítil jasně měsíc a ukazoval mu cestu. Po levé ruce byla v dálce vidět světla aut uhánějících po hlavní silnici mezi Bagdádem a jižním přístavem Fasrou. Kdyby přešel přes písečný pruh, který odděloval řeku od dálnice, určitě by se buď mohl svěřit nějakým autem či dokonce autobusem, nebo by se mu alespoň po rovné silnici s tvrdými krajnicemi šlo pohodlněji. Po Eilatovi však pátrali, byl na útěku z vlasti, takže si nepřál být zblízka spatřen.

Předpokládal, že armáda i policie má jeho popis a považuje ho nyní za vraha a nepřítele státu. Tento stav vnímal sice jako poněkud skličující, ale stále lepší, než být mrtev.

Usmál se, když si představil, jak ještě dlouho a usilovně hledali slušivě oblečeného obchodníka v západních šatech a s bradkou, který se pokoušel dostat pryč ze země. Možnost, že by si někdo takového člověka spojil s tímto otrhaným Arabem z venkova, který s pytlím podomního obchodníka na zádech směřoval stařeckým krokem na jih, byla skutečně velice nepravděpodobná. Eilat však na pravděpodobnost nevěřil. Byl zvyklý jednat chladnokrevně a spoléhal se, pokud možno, na jistoty. Když ho nikdo neuvidí, nemůže ho ani poznat. Proto i nadále pokračoval horkou nocí a pochodoval písečnou cestou tak rychle, jak jen dokázal. Napoleonova tempa však nedosahoval.

Slunce vyklouzlo nad východní obzor krátce před šestou. Eilat v dálce zahlédl ruiny starobylého parthského města Ctesiphonu ležícího na břehu Tigridu nějakých třicet kilometrů jižně od Bagdádu. V nejasném šeru svítání vévodil zříceninám veliký klenutý oblouk, postavený ve druhém století před Kristem. Stále ještě mu zbývalo pětáctýřicet minut chůze. Za dnešek se poprvé napil; spolkl téměř půl litru vody. Byl si jist, že obě kožené nádoby si někde ve starém městě bude moci opět naplnit.

V osm hodin bylo slunce již vysoko a teplota se šplhala ke svým 43 stupňům. Jediná kavárna, kterou Eilat našel, byla opuštěná. Sedl si tedy sám do kouta, čelem ke zdi, a vrhl se na vydatnou snídani sestávající z vajíček, topinky a kuřete s rýží. Vypil pomerančový džus a kávu a zaplatil i za vodu do cestovních lahví z kůže. Ve srovnání s hlavním městem zde byly ceny výrazně nižší.

Další stošedesátikilometrový úsek řeky k Al-Kutu byl samá zátočina a Eilata příliš nelákal. V tomto rovinatém úseku krajiny, do hnědá spálené sluncem, nebyl prakticky jediný strom, jediný člověk. Jak věděl, mohl vyhlížet jen občasnou skupinu datlových palem rostoucích někde poblíž vody. O tyto stromy se většinou starali hodní a štedří venkované, kteří ho snad nechají napít. Také si s ním ale budou chtít popovídat. On jim však neměl co říct. Prezident z něho udělal vyvrhele v jeho vlastní zemi. Už teď se cítil jako cizinec, který musí skrývat všechny své myšlenky dokonce i před prostými venkovskými lidmi. A přitom byl pro tyto lidi kdysi připraven i zemřít.

Možná to ale bylo všechno nevyhnutelné, jelikož strávil až příliš času v cizině, takže dnešní mocní se už obávali plně mu důvěřovat. Takovému myšlenkovému pochodu docela rozuměl nebo téměř rozuměl. Přesto však ona slepá nespravedlnost byla pro Eilata útokem na jeho čest. A s tím žít nedokázal.

Kavárnu opustil před desátou a pomalu se vydal do rozpadlých předměstí Ctesiphonu. Cestou se vyhýbal lidem a

hledal nějaké tiché, chráněné místo obrácené na sever, kde by se mohl až do pozdního odpoledne vyspat. Pak se znovu nají a napije a vyrazí na noční pochod.

Nakonec našel malý, nízký, zaprášený domek, z něhož se zachovaly jen tři kamenné zdi kryté střechou. Budova byla otevřená proti proudu řeky, směrem, odkud v noci přišel. Uvnitř bylo sice horko a dost špíny, ale byl tam hluboký stín. Eilat byl vyčerpaný a po snídani i ospalý. Nejprve se však obrátil čelem k zadní stěně, ve směru 205 stupňů na kompasu, kde ve vzdálenosti asi 1200 kilometrů leželo nejsvětější město každého muslima - Mekka. Eilat si klekl do prachu a v pokoře sklonil čelo, aby u svého boha našel odpuštění.

Spal nerušeně celých osm hodin, hlavu položenou na měkkých vacích s vodou, pravou ruku na rukojeti pouštního nože zastrčeného pod šatem. Zem byla sice tvrdá a nerovná, on avšak ležel klidně a ani ji nevnímal.

Jelikož životní strádání patří k dědictví těch, kteří pocházejí z písečných plání Arábie, Eilat věděl, že bez ohledu na to, jak daleká bude jeho cesta, vydrží vše, co před něj jeho rodná země, jakkoliv divoká a horká, dokáže postavit. Jako by k němu odněkud z pouště Sýrie stále doléhaly vzdálené hlasy jeho předků... Pamatuji, kdo skutečně jsi. Vždy zůstaneš beduinem.

V osm hodin byl už zase na cestě. Pochodoval podle řeky a v duchu si přál, aby cesta byla rovnější, aby nikoho nepotkal a aby byla prokleta země, po níž kráčí irácký prezident. Eilata napadlo, co pro něj asi budoucnost chystá. Měl sice plán, ale ten nemusel vyjít. Poprvé za celý život se musel postavit světu úplně sám. Šňůra, která ho tak dlouho s Irákem spojovala, nyní praskla a už nikdy nebude znovu navázána.

Kráčel podél řeky stále zhruba na jihovýchod. Šel tak celé čtyři dny, sám a, pokud věděl, i nepozorován. S nikým nemluvil, jenom doplňoval zásoby vody a chleba. Ve dne sice nemilosrdně pražilo slunce, ale na cestě bylo tak málo stínu, že se jeho původní plán téměř od počátku zhroutil. Takže nyní spal tehdy, kdy mohl, a zbytek času šel. Denně urazil průměrně čtyřicet kilometrů a zatím ho nepotkalo nic vážného. Pouze zhubl asi o pět kilo.

Až prvního červencového dne pozdě odpoledne, deset kilometrů severně od města Al-Kut, zahlédl před sebou první možný zdroj nepřijemnosti. Na okraji skupinky datlových palm stál maskovaný džíp irácké armády. V okolí nebyla vidět ani stopa po nějakém místním farmáři nebo jakémkoliv obydlí. Krajina byla totálně opuštěná. Zhruba dvě stě metrů před ním se však o kapotu auta opírali dva vojáci v uniformě. Na to, aby zastavil nebo sešel z cesty, bylo už pozdě. Určitě ho již viděli a i přes uklidňující maskování arabským oblečením, nyní dokonce doplněného v kraji obvyklou rudě kostkovanou pokrývkou hlavy, Eilat věděl, že může být legitimován.

Při chůzi si pomáhal dlouhou dřevěnou holí, kterou si nedávno uřízl. Jak se k nim nyní blížil, lehce zpomalil, začal kulhat a naklonil se více kupředu. Ani v nejmenším neodvracel zrak a mířil přímo k autu a k vojákům. Oba byli ozbrojeni samopalem s krátkou hlavní. Nejspíše to byl nějaký starý model ruského automatu.

Eilat došel téměř až k nim, když ho starší z obou mužů příkrým a autoritativním hlasem oslovil.

"Hej, staříku... ty jsi Iráčan?"

Eilat přikývl a pokračoval v chůzi. S přehnaným kulháním prošel kolem nich. Na okamžik to vypadalo, že si ho nebudou více všímat, ale pak voják promluvil znovu.

"Počkej!"

Eilata to nepřekvapilo. Nacházeli se ve zvláště citlivé oblasti země. Al-Kut bylo místo, kde se Tigris rozděloval a kde už celou řadu let probíhala velká meliorační akce, která měla přinést vysušení bažin. Tento program byl zaměřen na zlikvidování domovů divokých bažinných Arabů, kteří zde údajně žili celých šest tisíc let, tedy od samého počátku historie země. Podle Saddáma Husajna představovaly bažiny ideální útočiště jak pro dezertéry z armády, tak dokonce i pro iránské povstalce. Těmito rozsáhlými zarostlými prostory s dostatkem vody se toulaly celé tlupy bývalých vojáků. Eilat o jejich přítomnosti v této oblasti věděl, protože se stále ještě nedařilo dostat celou zónu plně pod kontrolu.

Krajina byla sice poněkud sušší, ale rozhodně ne dokonale kontrolovaná.

Uposlechl rozkazu iráckého důstojníka, pomalu se otočil a mírumilovně ho oslovil tradičním pozdravem pouště, "Salám aleikum," Mír s tebou.

Důstojníkovi bylo asi pětadvacet let, byl štíhlý, vysoký, měl velký orlí nos, přimhouřené tmavé oči a plné rty. Ani trochu se neusmíval.

"Doklady?"

"Žádné nemám, pane," odpověděl Eilat arabsky. "Jsem jenom chudý poutník."

"Kam cestuješ?"

"Hledám svého syna, pane. Naposledy jsem o něm slyšel před třemi lety v An-Naisiriyi. Nemám žádné peníze, až na pár dinárů, abych si za ně mohl v Kutu koupit chleba."

"A to chceš potom jít až do Shatt al Gharraf... dvě stě kilometrů?"

"Ano, pane."

"S bochníkem chleba, sám, bez dokladů?"

"Ano, pane."

"Kde žiješ?"

"V Bagdádu, pane. V jižní části města."

"Ty jsi Arab z města a nemáš žádné doklady?" Tón jeho hlasu zněl tázavě. "A co neseš v tom pytlí?"

"Jenom vodu, pane."

"Ukaž," pronesl důstojník poslední slovo svého života.

Eilat se odvrátil, ale v okamžiku se bleskově jako kobra otočil zpátky. Velikou silou vrazil konec hole důstojníkovi mezi oči nad kořen nosu. Všichni tři uslyšeli prasknutí čelní kosti, ale pro napadeného vojáka byl ten zvuk posledním v jeho životě. Eilat pak udeřil okrajem dlaně důstojníka do jeho orlího nosu tak silně, že mu prakticky vrazil úlomky kostí do mozku.

Mladší voják tam jen stál, s pusou úžasem otevřenou nad tím, jak ten starý kulhavý poutník během necelých dvou vteřin zabil jeho velitele. Roztáhl prázdné ruce, pokusil se něco říct, možná se snažil vzdát. Na to bylo ale pozdě. Eilat byl už u něj a vrazil mu nůž mezi žebra a přímo do srdce. Mladý voják byl mrtev, ještě než jeho tělo dopadlo na písek. Eilat obě těla převaloval, až je dostal pod džíp, ze kterého vytáhl bedničku s nářadím. Pak z předního sedadla vyřízl tři dlouhé pruhy látky, navázal je a ponořil do benzinové nádrže. Pak je vytáhl a vytvořil z nich zápalnou šňůru, dlouhou asi jeden a tři čtvrtě metru, končící v nádrži. Když zapálil jeden konec nasáklého hadru, vrhl se ve vzdálenosti asi sedmi metrů do písku a čekal, až celé auto v oblaku ohně a černého kouře vybuchlo. Pak zvedl vak a hůl a rychle od plápolajícího vraku utekl. Pohyboval se podél řeky, až urazil více než tři kilometry a teprve pak si dovolil zpomalit, aby opět nasadil opatrnou kulhavou chůzi starého člověka. Doufal, že spálený džíp ani mrtvoly pod ním přinejmenším několik hodin nikdo nenajde. Sázel na to ale nemohl.

"Konec konců, kdo by mě podezíral?" mumlal si pro sebe. "Navíc jim bude několik dní trvat, než ty mrtvé odpitvají a několik dní, než zjistí, že je zabil profesionál." Děkoval však Bohu za výcvik, kterého se mu kdysi v armádě dostalo - zvláště za trénink v ozbrojeném i neozbrojeném boji zblízka. Obě části výcviku absolvoval nejlépe ze všech; konečně stejně jako jakýkoliv jiný kurz, kterého se kdy účastnil.

Při západu slunce dorazil na okraj Kutu a vběhl se do města. Jídlo zde bylo k sehnání snadno, takže si od pouličního prodávče koupil porci smaženého jehněčího s rýží a s chlebem. Z hadice u benzinové pumpy si doplnil vodu do lahvi a ke spaní se uložil na lavici v temném koutě autobusové stanice. Pokud mohl vědět, jeho obličej s nově narostlou brádkou viděl pouze pouliční kuchař. Ale i při rozhovoru s ním držel hlavu skloněnou, svou objednávku pronášel jen mumlavě a do žádného rozhovoru se nepouštěl.

Město opustil před svítáním a vydal se podél řeky na východ, směrem k iránským hranicím. To místo se jmenovalo Ali Al Garbi, což byla malá osídlená oáza, vzdálená asi 150 kilometrů. Tam se široký proud řeky stácel znovu na jih směrem k zálivu - a k bažinám.

Následující čtyři dny střídavě pochodoval a spal pod pálivým pouštním sluncem i za nesnesitelně horkých a lepkavých nocí. Cestou potkal jen několik poutníků. S nikým nehovořil a jedl a pil pouze to, co měl s sebou. Jeho denní dávku představovaly tři kusy chleba a dva litry vody. Dvakrát denně sestoupil k řece a celý se ponořil pod hladinu. Pak zase pokračoval v chůzi, sice v chladivém, ale těžkém hávu, který nicméně pokaždé vyschnul až příliš rychle.

Do Ali Al Garbi dorazil celý vyčerpaný a vyprahlý těsně před půlnocí dne 5. července. Uprostřed města našel pumpu s vodou a skoro deset minut u ní zůstal stát a jenom pil. Znovu si naplnil vodní měchy a pak si našel opuštěný stánek, ve kterém se vyspal až do svítání. Do al'Amarah, daleko většího města, mu zbývaly ještě dva dny chůze. Po cestě však nemohl čekat žádnou civilizaci. Proto Eilat nehodlal opustit Garbi, aniž by si doplnil zásoby jídla. Doufal, že najde kavárnu, která otevírá již brzy po ránu.

Šťěstí, které se ho až dosud drželo, ho tady opustilo. Až do devíti hodin nic otevřeného nebylo, takže Eilat musel celé tři hodiny počkat. Pak si konečně mohl objednat snídani, vypít množství ovocného džusu a najít obchod, kde nakoupil chleba na cestu. Vzhledem k horku se zdráhal vzít si s sebou jakékoliv balené jídlo. Rozhodl se riskovat jen několik rajčat a pár listů ovadlého místního zeleného salátu. Ve druhém obchodě si povšíml novin, které na úvodní straně měly fotografii spáleného džípu. Pod obrázkem byl titulek:

SMRT IRÁCKÝCH VOJÁKŮ BĚHEM OPRAVOVÁNÍ AUTA

Trvalo mu ještě tři a půl dne, než dorazil k dalšímu postupnému bodu - Qal At Salihu. Místo bylo hluboko uprostřed východních bažin a jen asi 50 kilometrů od iránské hranice. Tento úsek představoval asi nejhorší etapu z celé jeho cesty. Nelítostné slunce pražilo od rána až do samého večera. Jak postupoval na jih, byly dny stále teplejší a zvyšovala se i vlhkost vzduchu. Eilat měl nyní již osm kilo pod svou normální váhu. Navíc ho sužovali komáři, kteří se drželi nad stojatými vodami. Sprej proti hmyzu však používal jen příležitostně, pouze když byli komáři opravdu nesnesitelní. Stále se přitom držel v sousedství řeky. Na východ od něj se rozkládalo historické území Madanů, bažinných Arabů. V krajině na západ od řeky, kterou měl nyní po pravé ruce, nechal Saddám Husajn odvodnit stovky čtverečných kilometrů území, které dosahovalo až k soutoku Tigridu s Eufratem. Tato pustina po celá čtyři století poskytovala útočiště otrokům, beduinům a všem těm, kteří chtěli vzdorovat státní moci. Do oblasti se dalo proniknout jen na malých člunech a doposud žádná armáda, jakkoliv odhodlaná, nebyla schopna v těchto zrádných mokřinách úspěšně operovat. Saddám však vymyslel řešení tohoto problému. Odklonil tok řek a nechal vystavět dva gigantické kanály, kterými přerušil přítok vody do celé bažiny al'Amarah. Výsledkem byla suchá, vyprahlá země pokrytá prachem, s dokonale zničeným dosavadním ekosystémem. Domov zde ztratila řada druhů brodivých ptáků, čápů, pelikánů i orlů - nemluvě už o spoustě ryb, malých savců i lidí.

Když se tudy v osmdesátých letech převalila irácká armáda, bažinní Arabové, jejichž rodiny zde žily po tisíce let, byli nuceni odejít. Vysušenými oblastmi se hrnuli vojáci, kteří na vyvýšených hrázích zakládali silnice, aby tudy mohly snáze projet jejich obrněné transportéry. Ty pak směřovaly na východ, přes hranice, proti nenáviděnému nepříteli - Íránu.

Eilat s oním melioračním programem nikdy nesouhlasil. V současnosti ho však daleko více zajímal jeho břeh řeky, na němž se bažiny stále ještě rozprostíraly do vzdálenosti 80 kilometrů, až k hranicím Íránu a ještě dále, až k úpatí pohoří Zagros.

V Qal At Salihu věnoval celý den odpočinku, aby po šestnáctidenním pochodu z Bagdádu nabral síly. Krmil se kuřaty, jehněčím masem, ovocem a zeleninou. S výjimkou dvou postarších pouličních prodáváčů však ani zde žádný osobní kontakt neriskoval. Odpoledne dne 12. července se poprvé obrátil zády k Tigridu a přes území močálů se vydal směrem k hranici. Na své provizorní mapě měl sice zaznamenané cesty, které by ho mohly vést, ale nikde zde nebyly žádné

směrovky a jeho navigační pomůcky byly velice primitivní. Musel se spolehnout na to, že Polárka mu bude ukazovat sever, a pokud bude slunce vycházet přímo před ním, pak půjde správným směrem.

Eilat hodlal pochodovat až do svítání, dokud neuvidí vodami protkanou krajinu. To znamenalo jedenáct hodin chůze, včetně tří zastávek. Této dlouhé vlhké noci doufal ujit čtyřicet kilometrů. Uvědomoval si, že světlo měsíce, který byl šestnáct dní po úplňku, mu moc nepomůže, takže si bude muset dávat pozor, aby nesešel z cesty a nezapadl do bažin. Měl však velmi dobré noční vidění.

Celkem podle očekávání během dlouhých hodin pochodu nikoho nepotkal. V tuto roční dobu byla hladina vod nízko a směrem k řece se pohybovala stáda toulavých buvolů. Čas od času Eilat narazil na skupinku chatrčí postavených na kůlech - sarifů - a zahlédl tlumená světla, pronikající jejich mřížemi zdobenými dveřmi. Ve tmě před těmito obydlími rozeznával dlouhé, štíhlé, bidlem ovládané kanoe - mashufy, zakotvené ve vysokém rákosí. Tyto lodě byly jediným prostředkem, který se mohl pohybovat po dlouhých lagunách a mělkých jezerech. Těch šest tisíc let příliš mnoho odlišných konstrukcí nepřežilo.

Když vyšlo slunce, k Eilatově úlevě přímo před ním, zbývalo mu do Íránu ještě 11 kilometrů. Cesta, po níž nyní kráčel, byla široká a pevná. Právě touto cestou totiž v září 1980 jedna velká obrněná Saddámová divize zahájila první útok Iráku na svého perského souseda. Armáda tehdy bleskově projela starým hlavním městem pohraniční provincie Khuzestánu. Právě do tohoto města jménem Ahvaz Eilat nyní mířil.

Hlídaná hranice ležela přímo před ním. Bývalý irácký zpravodajský důstojník si však nepřál střetnout se s vládními silami Iráku, ani Íránu. Měl sice u sebe irácký pas, ale raději se rozhodl zůstat celý den ve skrytu a překročit hranici směrem na pohraniční městečko Taq-e Bostan v noci. Blíže se za denního světla neodvážil, takže na cestu se vydal až v jedenáct hodin večer. O dvě a třičtvrtě hodiny později ilegálně překročil neviditelnou linii rozdělující dva nesmířitelné nepřátele a vklouzl na území Islámské republiky Íránu. Stále ještě byl mezi mokřisky, ale zakrátko se terén začal zdvihát a krajina byla sušší. Ahvaz byl 100 kilometrů daleko a cestou musel projít dvěma městy, Taq-e Bostanem a Susangerdem, kde se bude moci najíst a doplnit zásoby vody. Ahvaz byl nicméně přitažlivější. Zařídil, aby ho v tomto městě čekal dopis. Tam si také hodlal koupit nové oblečení iráckého stylu, pořádně se najíst a nastoupit do vlaku na dlouhou cestu do Isfahánu. Ten byl asi 800 kilometrů daleko, na opačné straně rozlehlého Zagrosu.

Bylo osm večer, dne 17. července. Přímě na jih od sebe, asi pět kilometrů daleko, viděl Eilat zářivá světla velkého průmyslového města. Podél celého severního okraje Ahva-zu stály velké naftové rafinerie, nad nimiž čtyřicet hodin denně hořely plameny unikajícího zemního plynu. Tyto čňající signální ohně město trvale osvětlovaly, takže tu nikdy nebyla úplná tma.

Asi kilometr před hranicemi města se Eilat převlékl do západních šatů. Když se zbavil svého cestovního vaku i s arabským oblečením, pokračoval na hlavní náměstí Meidun-e Shohada. Zde objevil hotel Bozorg-e Fajr, za 75 dolarů za noc si pronajal nejlepší pokoj, s rozkoší se ponořil do horké lázně a vyřídil si jeden telefonní hovor. Pak se mu podařilo přesvědčit poněkud zatvrzelého číšníka pokojové služby, aby mu přinesl obložené chleby a kávu. S nimi pak vyčkal příchodu talabeha, mladého studenta teologie, který ho měl odvést na místo schůzky.

Uplynula další třičtvrtě hodina. Bylo téměř jedenáct, když Eilat se svým průvodcem, čtyřicetiletým obrýleným Íráncem jménem Amami, opustil hotel. Okamžitě zahnuli na západ a kráčeli rychle temnými, i když stále živými uličkami. Ahvaz bylo město, které žilo v noci, takže spousta obchodů a restaurací byla otevřená až přes půlnoc. Možná k tomu přispívalo i mihotavé světlo plynových plamenů nad rafineriemi.

Avšak už necelý kilometr od hlavního náměstí se Ahvaz změnil v zasmušilé místo. Ulice byly náhle stejné jako ve většině jiných průmyslových měst, chudé a špinavé, a s blížícími se továrnami a rafineriemi, v nichž pracovala většina místních mužů, nabývaly na ponurosti. Horko bylo vyčerpávající a ovzduším pronikal zápach nafty.

Zabočili na malé, opuštěné náměstíčko, ze tří stran obklopené vysokými tmavými zdmi. Mladý talabeh zamířil k mohutným dřevěným vratům. Nehlučně na ně dvakrát zaklepal, pak potichu řekl slovo "Eilat" a znovu dvakrát zaťukal. Vrata otevřel nějaký strážný, který je pak přes dvůr zavedl do domku krčícího se těsně za nevábnou městskou mešitou. Uvnitř na ně čekal vysoký postarší kněz oblečený do bílého turbanu a tmavé róby vypovídající o jeho úřadu. Eilat věděl, že jako irácký muslim sunni musí učinit zadosť zvyklostem. Stanul před iráckým šítem, pozvedl levou ruku k čelu a pokynul jí v tradičním islámském pozdravu. "Salám aleikum."

Íránec neztrácel čas. Přikývl a pak arabsky pronesl: "Vaše návrhy vzbudily na určitých místech pozornost.

Hojjat-el-Islam vás přijme v Isfahánu. Dám vám s sebou doporučující dopis a jedno telefonní číslo. Zavoláte tam a nějaký student vás za ním odvede. Musíte mu všechno vysvětlit. Teď byste ale měl už radši odejít. Vlak odjíždí v osm ráno. Musíte se vyspat. Alláh s vámi."

Eilat se znovu uklonil a převzal dopis. Po vyslovení díky následoval svého studentského průvodce zpět přes dvůr a vraty na náměstíčko. Za patnáct minut byl již ve svém hotelu a o půlnoci v posteli. Ještě než usnul, zhodnotil v duchu svou situaci. Je venku z Iráku. Dobře. V Íránu. Zatím uspokojivé. Budou však ochotni naslouchat mu, ještě než ho zabijí? Zatím to vypadá, že ano...

Příštího rána, po šesti hodinách vydatného spánku, časně vstal, vyřval hotelový personál, aby mu připravil čaj, vykoupal se, oholil a zatoužil po čisté košili. To však muselo počkat. Poručil, aby mu zavolali taxík, který ho pak odvezl na nádraží. Tam si koupil lístek první třídy do Isfahánu, za který zaplatil v hotovosti. Cesta bude trvat dvanáct hodin, se zastávkou v Qumu. Íránské vlaky jsou rychlé a oddělení první třídy sestávají z kupé pro čtyři cestující. Sedadla se na noc dají přeměnit v lůžka. Po chodbě se téměř neustále pohybuje průvodčí, u něhož se dá objednat jídlo a čaj. Eilatovo kupé bylo prázdné. Odjezd vlaku z Ahvazu byl jenom o deset minut opožděn, ale pak už vyrazili přes jihozápadní poušť na sever, do sto kilometrů vzdáleného města Dezfúl. Odtamtud se začali šplhat po úbočích hor Zagrosu a projížděli divokou, i když mnohdy úchvatnou krajinou až do horského města Araku. V tomto náboženském středisku v roce 1920 zahájil svá teologická studia mladý ajatolláh Chomejní.

Arak byl skoro v polovině cesty. Vlak sem dorazil ve dvě hodiny odpoledne. Odsud železnice zase dalších sto padesát kilometrů prudce klesala, až do posvátného šíitského města Qumu. V tomto místě se nachází svatý hrob, nad nímž se klenou zlaté kupole Astanu zbudovaného před čtyřmi sty lety na počest sestry imáma Rezy Fatimy, která zemřela v roce 816. Nevěřící sem však nemají povolený vstup. Nemuslimové se dokonce nemohou ani ubytovat v hotelech kolem svatého hrobu. Také jakékoliv fotografování je tady přísně zakázáno. Ajatolláh Chomejní zde patnáct let studoval u legendárního muslimského teologa šejka Abdul-Karima Ha'eriho.

V Qumu se vlak zdržel jen pár minut a pak pokračoval dál. Za další tři hodiny Eilat dorazil do Isfahánu. Když se tam ve výpravně zdobeném hotelu Abbassi ubytoval, zavolal na určené telefonní číslo. Se studentem, který se mu ozval, se dohodli, že se sejdou v 11 hodin dopoledne a spolu pak vyhledají hojjata.

Druhý den časně ráno si Eilat zakoupil cestovní vak z měkké kůže a drahé oblečení v íránském stylu. Dále si pořídil turban, spodní prádlo, ponožky, košili a potom navštívil obchod místního drogisty. Tady pořídil vodu po holení, zubní pastu a kartáček, holicí krém, kolínskou i drahý olej do koupele. Uvědomil si, jak je rád, že mohl skončit s životem beduinského podomního obchodníka.

Když se v příslušnou dobu v hotelové hale setkal s talabehem, byl již oblečen do nových šatů a cítil se konečně čistý. Poprvé po více než sedmi týdnech od střetnutí se svými vrahy. Student, jedenadvacetiletý mladík z Teheránu, byl vyšší než on. Kráčel vedle něho, četl si knihu a nepromluvil jediné slovo. Eilat ho nechtěl v jeho teologickém přemítání vyrušovat, takže se držel o krok zpátky a raději si prohlížel okolí, které dosud znal jen z doslechu.

Isfahán je jedním z nejslavnějších měst na Středním východě. Dodnes je zde umístěno nejvíce islámských náboženských budov z celého Íránu. Většinu staveb zdobí nádherné průsvitně modré kachličky. Jako většina turistů, ani Eilat dosud neviděl nic, co by se starodávné nádheře tohoto města mohlo rovnat.

Eilat krácel s průvodcem po klikatých ulicích, až dorazili na náměstí imáma Chomejního. Toto majestátní prostranství o rozloze dvaceti akrů, lemované řadami obchodů, se nachází v samém centru města a po náměstí Tchien-an-men představuje druhé nejpůsobivější městské náměstí na světě. Vyšli se napříč po celé jeho délce, až Eilatovi připadalo, že toho chození má už dost. Zeptal se průvodce, jak daleko mají ještě k místu schůzky.

"Ještě tak jeden a půl kilometru, pane," odpověděl talabeh. Eilata napadlo, že by bylo poněkud hloupé, kdyby si teď stěžoval, když nedávno dokázal bez reptání ujít více než 500 kilometrů.

Pokračovali severním směrem dalších patnáct minut a pak konečně odbočili k posvátnému okrsku Velké mešity isfahánské, Masjed-e Jame. Je to vskutku monumentální stavba s dvojicí minaretů, čnějících nad bleděmodře kachličkovanou budovou. Tato nejslavnější z mešit je unikátní z několika důvodů. Na její severní straně tu kupříkladu stojí záhadný dóm z jedenáctého století, který je stále považovaný za geometrický zázrak. Byl postaven podle plánů, jež v té době v Isfahánu vytvořil významný místní matematik a básník Omar Chajjám.

Eilat i průvodce vešli do areálu z východní strany a přes rozlehlý dvůr se dostali do velké kryté části, nacházející se v jihovýchodní části. Zde byl příjemný chládek a některá místa byla v hlubokém stínu, či dokonce ve tmě. Vedle jednoho štukem zdobeného sloupu stál s úplně zahalenou tváří hojjat, za kterým Eilat přišel.

Muž sice nevyšel ze stínu, ale formálně Eilata pozdravil. Ten k němu přistoupil a podle starodávného muslimského způsobu uchopil napřaženou ruku duchovního do obou svých dlaní. Když byl talabeh poněkud stroze propuštěn, učenec bez dalšího váhání začal mluvit přímo k věci. "Je tu ticho a dostatek soukromí," pronesl. "Budeme mluvit arabsky, jestli souhlasíte?"

"Napřesť," odpověděl Eilat. "Jak byste si přál, abych začal?"

Nyní už viděl hojjatovi do tváře. Byl to obličej energického muže. Dokonce i pod bílým turbanem bylo dobře patrné vysoké inteligentní čelo. Ústa měl tenká a pravidelná, v tmavých očích pevný, ale živý pohled. Mohlo mu být klidně sedmdesát let, ale způsob chování měl docela mladistvý a byl v něm jakýsi náznak ostražitosti. Eilat by nebyl ani trochu překvapen, kdyby zjistil, že ten člověk nosí revolver stejně nenuceně, jako on sám nosil pouštní nůž.

Když se svatý muž pomalu vydal mezi sloupovými podpěrami klenutého stropu, připojil se k němu. První promluvil duchovní. "Možná byste měl začít tím, proč bychom vám já a moji přátelé měli důvěřovat."

Eilat se usmál a pak pomalu spustil. "V mé profesi existuje vždycky nějaké riziko. Přišel jsem vám nicméně nabídnout své dlouhodobé služby. Očekávám vysokou odměnu, protože mé výkony jsou výjimečné. Možná ale budete toho názoru, že bych neměl dostat zapláceno do té doby, než dokončím svůj úkol."

"Tak jsem to nemyslel," odpověděl hojjat. "Ptal jsem se - proč? Proč bychom vám měli naslouchat? Kdo vůbec jste? Jak můžeme vědět, že nepracujete pro nějakou cizí vládu? Jak si můžeme být jistí, že nejste nepřítelem Íránu? Jaký nám nabídnete důkaz, že vám vůbec můžeme důvěřovat?"

"Povím vám všechno, co můžu, aniž bych se vystavil většímu nebezpečí, než v jakém se již nalézám, pane."

"Dobře, udělejte to tedy."

"Skoro celou životní kariéru jsem strávil v hluboké ilegalitě v různých cizích státech prací pro svou vládu. Podstoupil jsem nemálo velice vážných rizik a občas se mi podařilo dosáhnout řady významných úspěchů na úkor Západu a ve prospěch islámu."

"Vy jste terorista?"

"Ne, pane. Vždycky jsem byl ve spojení s armádou."

"Nejste Syřan, nebo snad Libyjec?"

"Ne, pane. Jsem Íráčan."

"A až splníte své poslání pro nás, hodláte se vrátit do Íráku?"

Eilat se rozhodl užít výrazu, který znamenal projev nejvyšší úcty. "Ne, mullahu, už nikdy se do Íráku nevrátím. Oni by mi to ani nedovolili; když, tak snad jedině proto, aby mě tam mohli zabít. Konec konců, já Írák nenávidím. Raději bych zemřel, než bych znovu vkročil na jeho půdu."

"To já také," poznamenal hojjat. "Co se ale stalo, že jste tak zahořkl? Copak to udělali s tím loajálním sluhou Saddámovu režimu, že tu teď stojí přede mnou?"

"Za mé dlouholeté a neúnavné služby jejich režimu mi dali medaili, pane. A ještě tu samou noc poslal prezident dva členy palácové gardy, aby mě zavraždili."

"Jak vidím, tak nebyli úspěšní."

"Ne, pane. Nebyli. Moc k tomu však nescházelo. Abych unikl, jednoho z nich jsem musel zabít."

"Je na vás vydaný veřejný zatykač?"

"Myslím, že ne, pane. Něco takového by přece nikdy nepřiznali. Dokážu si představit, že máte v Bagdádu své zdroje, z nichž někdo dokáže potvrdit, že Eilat První zmizel, že je po něm shánka a že asi utekl ze země."

"Máte nějaký platný pas, který byste mi mohl ukázat?"

"Samozřejmě. Je irácký a dost starý. Z pochopitelného důvodu jsem v něm přelepil své jméno. Nechci, abyste ho zatím znal. Nicméně, fotografie a další údaje jsou autentické."

"Výborně. Mohu se vás zeptat, jestli se snažíte zapojit do nějaké teroristické akce proti USA a Západu z fundamentalistických důvodů? Nebo prostě proto, že jakýkoliv podobný útok bude automaticky spojován s Irákem?" Eilat byl přímostí toho dotazu i postřehem tazatele na okamžik oťresen. Dobře však věděl, že jakékoliv zaváhání by bylo osudové. Proto okamžitě odpověděl. "Z obou důvodů."

Duchovní pomalu pokračoval v chůzi. Než však znovu promluvil, asi na minutu se odmlčel. "Měl jste někdy na Západě nějaký, řekněme, výjimečný cíl?"

"Ano, pane."

"Nehledají vás proto? Není po vás vyhlášeno pátrání nejen v Iráku, ale i v jiných zemích světa?"

"To nemohu vědět, pane. Nikdo se však nikdy ani nezmínil, že by po mně pátrali ve Spojených státech. Přitom by mě ovšem vůbec nepřekvapilo, kdyby tomu tak bylo. I když se na druhou stranu nedomnívám, že by měli nějaké vodítko, pokud jde o mou totožnost."

"Samozřejmě, v tom jsem na tom stejně jako oni."

"Ano, pane."

"No, Eilate... musím vám říct, že doporučím, aby náš zdroj v Bagdádu vaši historku ohledně... hm... vašeho odchodu ze země prověřil. Můžete mi říct hodinu a den, kdy se to stalo?"

"Můžu. Bylo to v časných ranních hodinách dne 27. května... bylo zhruba tak čtvrt na tři."

"Jak ten muž zemřel? Co jste k tomu použil?"

"Nůž, pane. Profízl jsem mu krk."

"Tichý způsob... co?"

"Přesně, pane."

"Nějaké další podrobnosti?"

"Ano, pane. Ani po dlouhé honičce mě nebyli schopni dopadnout."

"Velice chytré, Eilate."

"Prostě profesionální přístup."

"Nechtěl byste mi říct, co přesně hodláte proti Velkému Satanovi spáchat?"

"Raději bych to neřikal. Dokud nebudu stát před mužem, který je oprávněn činit definitivní rozhodnutí, a před vojenským velitelem, se kterým budu muset spolupracovat."

"Chápu. Naznačujete tím, že váš cíl bude vojenský?"

"Nikoliv nezbytně."

"Mluvíme-li o fundamentalismu, považoval byste naše náboženství za primární důvod pro provedení takové operace?"

"Ne. Tak tomu bylo, dokud jsem byl idealista, který v zahraničí sloužil své vlasti. Teď už to ale neplatí. Došel jsem prostě k závěru, že neumím nic jiného. Můžu nabídnout jediné tohle. A každý člověk si musí vydělávat na živobytí. Jsem přesvědčený, že můj talent má dost vysokou cenu, a ve vaší zemi vidím prostředníka, který dokáže využít mých schopností tak, aby Irák v očích celého světa vypadal co nejhůř. Zvláště v očích Pentagonu, který se mé bývalé vlasti může nejsnáze postavit."

"V tom s vámi souhlasím. Ta vaše myšlenka se mi osobně velice líbí a předpokládám, že se bude líbit i několika dalším lidem."

"Ano, pane. Mohu se vás zeptat, kdo učiní to definitivní rozhodnutí?"

"Och, to bude sám ajatolláh. Spolu s jedním či dvěma vrchními vojenskými veliteli."

"Čím méně lidí bude znát přesnou povahu celé akce, tím lépe."

"Správně, Eilate. Máte naprostou pravdu."

Několik minut procházeli mlčky pod obrovskými kamennými klenbami jihovýchodního okraje mešity. Nakonec znovu promluvil hojjat. "Existuje ještě nějaký další důkaz, který by nás přesvědčil, že jste tím, za kterého se vydáváte?"

"Pane, na tenhle kousek papíru jsem napsal adresu, kde došlo k tomu zabití. Jistě tam můžete někoho poslat, aby to prozkoumal. Na podlaze hlavní haly najde krvavé skvrny a ve dřevě nade dveřmi jsou díry po připevněné konzoli. Předpokládám, že mé osobní věci už zatím odstranili."

"Děkuji vám. Ano, tu prohlídku v Bagdádu provedeme okamžitě. Jestliže lžete, pak vás samozřejmě už nikdy nebudeme kontaktovat. Jestli však проверка dopadne pozitivně, což předpokládám, spojíme se s vámi velice rychle. V tom případě budete totiž pro nás mimořádně užitečný. Zda budete schopen provést tu vaši plánovanou vojenskou akci, o tom rozhodnou jiní. Až a jestli jim budete ochoten povědět o ní něco víc."

Oba muži si potřásli rukama stejným způsobem, jako prve při uvítání a Eilat vyšel na nádvoří. Tam na něj čekal student, který ho doprovodil do hotelu. Instrukce byly docela jasné - nevzdalovat se, dokud se během několika dní někdo

neohlásí.

Při 80 dolarech za noc v hotelu Abbassi jenom doufám, že jim to nebude trvat moc dlouho, pomyslel si, když přecházel rozlehlé náměstí imáma Chomejního.

Příští tři dny plynuly velice pomalu. Eilat trávil čas tak, že hodně spal a snažil se přibrat na váze. Až 23. července ráno zazvonil telefon. Volal student, který fungoval jako jeho průvodce. Řekl pouze: "Nasedněte prosím na polední vlak do Teheránu. Máte tam rezervovaný pokoj na jméno pan Eilat v hotelu Bolvar. Dnes večer se s vámi někdo spojí." Načež zavěsil.

Vlak přijel do Teheránu na čas, krátce před čtvrtou odpoledne. Eilat měl na sobě iránské oblečení s turbanem a v ruce si nesl kožený vak. Usadil se ve skromném pokoji ve třetím patře a jal se čekat na zavolání. Telefon se rozezněl v 17.06.

Byl to další student teologie, jenž mu oznámil, že je v hotelové hale, a jestli by pan Eilat nemohl hned přijít dolů. Čekají na něj nějací důležití lidé.

Před hotelem stál zaparkovaný oranžový taxík s běžícím taxametrem. Společně se vydali na sever po ulici Vali-ye Asr, nejdelší městskou ulicí na světě, vroubenou obchody a táhnoucí se od teheránského nádraží na ošuntělém jižním okraji města celých pětadvacet kilometrů až k bývalému letnímu šachovu paláci mezi exkluzivními pahorky Shemiranu.

Eilatův taxík však tak daleko nejel. Místo toho odbočil doprava na bulvár Kešavarz, kolem irácké ambasády, a zahnul do oblasti Kejabon. Odtamtud ujeli už jen necelých dvě stě metrů, než se konečně zastavili naproti elegantní městské mešitě. Když talabeh taxikáři zaplatil, vydali se úzkou uličkou vedle budovy. Po 50 metrech narazili na bílá vrata, na jejichž straně byl zvonek. Okamžitě po zazvonění byl Eilat vpuštěn na stinné nádvoří zcela obehnané zdí. Na dvoře stála štíhlá datlová palma a veliký baldachýn tamaryšku. Uprostřed tiše šuměla kamenná fontána. Za ní, přímo naproti západnímu vchodu do mešity, stál vysoký dům se stěnami barvy pískovce.

Dveře do domu byly dokořán a vedly do velké, kameny dlážděné haly. Trochu připomínala halu v bývalé Eilatově rezidenci v Bagdádu, až na to, že byla asi třikrát rozlehlejší. Na masivní dřevěné lavici seděl ajatolláh, ve společnosti dvou učedníků. Na sobě měl černý hábit a černý turban, který ostře kontrastoval s jeho bílým vousem. Vedle něj seděl hojjat, který s Eilatem mluvil ve Velké mešitě v Isfahánu.

Když Iráčan vešel do místnosti, oba muži vstali. Jeden z učedníků mu nalil vodu z velkého, tmavozeleného keramického džbánu, který mohl obsahovat tak šest litrů. Hojjat je představil a ajatolláh návštěvníkovi podal ruku.

"V Bagdádu jste způsobil pěkné pozdvižení," poznamenal hojjat. "Prověřili jsme si vaši historku ze dvou zdrojů. Jeden z našich lidí věděl všechno, aniž by se musel vyptávat. Ten druhý muž byl vlastně v Sýrii, ale během pěti hodin nám zatelefonoval. Zmínil se, že irácké bezpečnostní síly stále ještě hlídají na letištích a v přístavech. Mají své lidi dokonce i v autobusech a vlacích a pátrají v nich po jednom zpravodajském důstojníkovi, který zavraždil palácovou gardu a pak se svými tajemstvími utekl."

"Předpokládám, že se nikdo nezmínil o tom, že ve dvě hodiny v noci do mého domu vstoupili dva ozbrojení muži, kteří, podle přiznání jednoho z nich, přišli s úmyslem mě zavraždit? Na přímý rozkaz prezidenta."

"Vlastně ano. Popravdě řečeno náš první informátor tohle všechno věděl. Zřejmě existuje řada lidí, kterým se nelíbí sklon irácké vlády k provádění tichých poprav nepohodlných lidí. A spousta z nich se domnívá, že prezident si zaslouží, co se stalo. Mezi zasvěcenými se šušká jméno Eilata Prvního. Oficiálně však nic oznámeno nebylo."

"To jsem ani nečekal."

"Rád bych se vás zeptal na dvě věci. Zprvu, jak jste přiměl jednoho z těch atentátníků, aby vám prozradil jejich záměry? A zadruhé, jak jste se odtamtud dostal?"

"K vaší první otázce - to bylo jenom rutinní přesvědčování. K druhému dotazu - prostě jsem odtamtud odešel."

Hojjat i ajatolláh se usmáli. "Chcete říct, že jste jednoho z nich zabil a druhému pohrozil podobným osudem?"

"No, vlastně ano. Zdálo se mi to docela rozumné i spravedlivé, protože mě přišli zabít oba a venku mohli klidně čekat ještě další se stejným úkolem."

"Co se týče té vaší procházky. Jak dlouho vám trvala?"

"Z Bagdádu na vlakové nádraží v Ahvazu asi dvaadvacet dní. Myslím, že jsem denně ušel skoro dvacet pět kilometrů. Bylo neskutečně horko, takže když to bylo možné, pochodoval jsem hlavně v noci. Občas to šlo velmi pomalu. Držel jsem se v blízkosti řeky, ale její břeh byl někdy dost měkký, takže jsem za hodinu ušel jenom půldruhého kilometru. Jindy byla cesta daleko lepší."

"Dobře tedy, Eilate. Jste člověk pozoruhodného talentu. Než vás požádám, abyste nás seznámil se svým plánem, přáli bychom si, abyste nám odpověděl ještě na jednu otázku."

"Prosím."

"Měl váš prezident nějaký, jakýkoliv důvod vám nevěřit?"

"Ne, neměl. S výjimkou nezvratné skutečnosti, že jsem byl dlouhou dobu pryč. Mohl tedy mít pocit, že jsem se poněkud odcizil a že mi nemůže bezvýhradně věřit. Žádný skutečný podnět k nedůvěře jsem mu ale nedal a vždycky jsem pracoval jenom pro Irák. Po celý můj dospělý život."

"Rozumím," pronesl hojjat. "Nicméně, odhalit cokoliv o vaší kariéře bylo dost obtížné. Zdá se, že nikdo neví, co jste dělal, a dokonce ani kde jste to dělal."

"Za to bych si snad zasloužil gratulaci, pane," poznamenal Eilat. "Diskrétnost je, koneckonců, to jediné, co v mém povolání odděluje život od smrti."

"Diskrétnost a pak ještě ten váš ostrý nůž," dodal ajatolláh. "Mimochodem, máte ho u sebe?"

Eilat se pousmál. Tohoto svatého muže, se kterým si tady povídal, se nebál. "Ano, pane, mám."

"Mohli byste mi prokázat tu čest a odložit ho na stůl do té doby, než odejdete? My samozřejmě ozbrojeni nejsme."

Eilat pochopil, že jde o test důvěry. Přešel tedy na opačnou stranu místnosti, vytáhl z hábitu nůž a položil ho vedle džbánu s vodou. Jeden z učedníků se nad jeho velikostí potichu a poněkud šibalsky zasmál. "Jste jako Krokodýl

Dundee," prozradil bezděčně hroznou pravdu, že se dívá na západní videa. "V přestrojení," dodal.

Ajatolláh vypadal trochu zmateně. Rozhodl se však poznámku mladého muže ignorovat a namísto toho se obrátil k návštěvníkovi. "Děkuji, synu." Eilat věděl, že jde o vyjádření důvěry, a přijal to s povděkem. Stejně tak věděl i to, že těmto mužům bude muset povědět o svém životě víc, než kdy řekl komukoliv jinému. Chystali se ho nemilosrdně prověřit, a jestli si chtěl získat jejich důvěru, pak musel být naprosto upřímný. Jinak veškerá jeho snaha přijde vniveč. S odhalením pravdy byla sice spojena určitá rizika, ale kdyby se před iránským ajatolláhem pokusil svou minulost utajit, pak by se mohl také jako špión ocitnout před popravčí četou.

"Tak, Eilate, teď bychom, hojjat i já, rádi slyšeli vaše plány."

"Pane, mohl bych začít s tím, že se zde jedná o dva akty pomsty - váš a můj. Vráťím se k události staré téměř dva roky. Tehdy byly v Bandar Abbasu záhadně zničeny všechny tři ruské ponorky třídy Kilo. Podle novinových zpráv soudím, že iránské námořnictvo celou tuto záležitost odložilo. Alespoň oficiálně šlo o nehodu. Jsem si ale jistý, že všichni víme, že to žádná nehoda nebyla. Když o tom přemýšlíte, pak musíte dojít k závěru, že to nemohl udělat nikdo jiný než Velký Satan. Ti lidé měli motiv, sílu, finance a věděli jak na to."

"Co bylo tím jejich motivem?" otázal se hojjat.

"To nevím úplně jistě, pane. Soudím však, že tajně obviňovali Írán ze ztráty letadlové lodi v Zálivu, ke které došlo před několika týdny. I když to veřejně prohlásili za nehodu. Já si to samozřejmě nemyslím, ale jsem přesvědčen, že vy jste za to nemohli."

Ajatolláh přikývl. "Pokračujte, prosím."

"Navrhuji tedy, abychom jim ty tři údery vrátili. Za každou ztracenou ponorku jeden útok proti Spojeným státům."

"Proč si ale myslíte, že nás nebudou znovu podezírat? A nenapadnou letecky Bandar Abbas, aby zničili i zbytek našich lodí?"

"Protože, pane, připravíme naše akce tak, aby neklamně ukazovaly na Írák."

"Jako například...?"

"Zaútočíme na ně v následující dny: 17. ledna, tedy den, kdy Američani při válce v Zálivu poprvé zaútočili na Írák, 6. dubna, kdy byl Írák donucen přijmout podmínky kapitulace, které americké loutky předložily Spojeným národům, a 16. července, v den výročí, kdy se Saddám Husajn stal prezidentem Republiky Írák."

"Chápu... ano, myslím, že pro každého amerického zpravodajského důstojníka to bude dost neodolatelně přesvědčivé."

"A je tu, samozřejmě, ještě jedna metoda, které použijeme, pane. Jakmile se odtamtud dostanu a vrátím se do Íránu, kde mě, jak doufám, uvítají... můžeme agentovi CIA v Bagdádu prozradit pár detailů, které mohl znát pouze velící důstojník celé mise, pracující zcela náhodou a skrytě pro iráckou zpravodajskou službu."

"Mno... jak je vidět, hodně jste o tom přemýšlel, že?"

"To je pravda, pane. A také jsem přesvědčen, že právě mluvím s jedním z nejbližších poradců imáma."

"Se dvěma, Eilate," opravil ho ajatolláh. "Pro oblasti jako je tato."

"Jste připraven prozradit nám alespoň obrysy svého plánu?"

"Ještě ne, pane. Dokud se neshodneme na zásadních věcech. Nemluvě o tom, že ten plán se bude muset na nějaké vaší vojenské základně ještě dost vybrousit. Předpokládám použití rakety země-vzduch, jako třeba staré dobré ruské střely SAM. Navrhoval bych, abyste objednali čtyři kusy těchto zbraní, kupříkladu pod záminkou vylepšení protiletadlové ochrany vašeho hladinového loďstva. Bude to stát zhruba 300 milionů dolarů, ale určitě to bude dobrá investice. Tenhle systém má dost bohatý radarový systém a já z něho určitou část budu potřebovat."

"Ujmete se této práce osobně, nebo ji svěříte někomu z našich lidí?"

"Zúčastním se osobně, pane. Na celém Středním východě nevím o nikom, kdo by byl k tomu plně kvalifikovaný. Což nás přivádí k další maličkosti. Budete mě muset přijmout do vašich ozbrojených sil a dát mi k tomu odpovídající hodnost."

"To zařídíme. Předpokládám však, že je to jenom formalita. Je tu ale jedna věc, kterou bychom si měli vyjasnit hned teď. Máte představu, kolik to všechno bude stát?"

"Moc přesně vám to neřeknu. Spíše vím, kolik budu potřebovat lidí a času. Cena určitě nebude malá, ale rozhodně to nebude tolik, kolik byste čekali. Pak je tu samozřejmě ještě otázka mé odměny."

"Na kolik se ceníte, Eilate?"

"Myslím, že taková přiměřená suma by byla tři miliony dolarů. Požádám vás, abyste mi na švýcarské konto složili 250 000 \$ jakmile začneme, a dalších 750 000 \$, jakmile bude završena přípravná fáze operace. Dále budu požadovat 500 000 \$ při zahájení vlastní operace. Posledních 1,5 milionu \$ bude splatných pouze tehdy, jestli se podaří splnit všechny tři úkoly. Takže v případě neúspěchu bych dostal jen polovinu částky, což však samozřejmě nepředpokládám."

"Co když vás ale chytí, Eilate? Co když se tak naše země vystaví posměchu v očích celého světa a bude vypadat jako obyčejná banda mezinárodních gangsterů?"

"Nikdo nás nechytí, pane. Nemůže nás chytit. Ale kdyby k té absolutně nepravděpodobné eventualitě došlo, pak snad postačí říct, že v tom případě bych dal přednost smrti. Nebojím se jí. A navíc, tou dobou budou dokončeny přípravy i pro tuto eventualitu."

"Eilate," pronesl hojjat, "přicházíte s dost neurčitou, ale zato drahou nabídkou. Bez znalosti bližších podrobností se do toho nemůžeme pustit. Navíc musíme samozřejmě konzultovat imáma a vojenské velitele. Nicméně, v zásadě souhlasíme a jsme ochotni probrat celý váš plán detailněji. Do té doby tady zůstanete jako náš tajný, i když samozřejmě čestný host."

"Děkuji vám. Jsem vám vděčný a nechť je Alláh navždy s vámi. Než ale odejdu, mám ještě jednu prosbu... skoro se obávám ji vyslovit... byl jsem ale hodně dlouho sám. Mohli bychom se, prosím, společně pomodlit?"

"Ale jistě, můj synu. Vytrpěl jste toho tolik... přejdeme spolu přes dvůr... připojíte se k nám, ajatolláhu?"

"Ne, musím nejdřív něco dopsat. Přijdu se modlit za hodinu."

Hojjat s Iráčanem vyšli na nádvoří a podél kašny přešli na jeho opačnou stranu. U dveří do mešity si zuli boty. Nato se učenec obrátil a zeptal se.

"Eilate, jste teď, když se chystáme k modlitbě, připraven prozradit mi své pravé jméno?"

"Jistě... byl jste přece ke mně tolik laskav... a já myslím, že jsem k tomu připraven. Jmenuju se Benjamin... fregatní kapitán Benjamin Adnam."

2

12. září 2004

Letadlo se pohybovalo v hustém vzduchu v nevelké výšce tří tisíc metrů nad povrchem pouště. Velký dopravní stroj iránského námořnictva C130 Herkules burácel krystalicky čistou oblohou rychlostí 240 uzlů. Dole pod ním, na severním okraji Velké písečné pouště Dasht-e Lut, dosahovala teplota 45 stupňů. Když se letadlo ocitlo nad starodávným městem Yazd, plukovník letectva, sedící na místě pilota, poopravil kurz poněkud více k jihu. Toto místo, nacházející se uprostřed obrovské iránské žhavé pece, bylo již celých tisíc let známé svým obchodem s hedvábím a textilem.

"Dokážete si představit, že byste v takovémhle místě bydlel, fregatní kapitáne?" zamumlal nejstarší iránský expert na ponorky, admirál Mohammed Badr, při pohledu dolů na město osamocené uprostřed tisíců kilometrů písku.

"Jenom kdybych ze služebních důvodů musel, pane," odpověděl Benjamin Adnam, elegantní ve své nové iránské uniformě se třemi zlatými proužky na rukávě.

Iránský admirál se pousmál. "Odkud pochází vaše rodina, Bene?"

"Och, už celé generace bydlíme v Tikritu."

"Kde to přesně je?" chtěl vědět admirál. "Někde v blízkosti Bagdádu?"

"No, to místo leží také na řece Tigrid, asi 180 kilometrů proti proudu, na samém okraji centrální planiny. Když člověk vyrazí z Tikritu na západ, tak celých dvě stě čtyřicet kilometrů nepotká vůbec nic, dokud nenarazí na hranice se Sýrií."

"To skoro připomíná Yazd tady."

"Není to tak zlé, pane. Když od nás zamíříte k jihu, směrem na Bagdád, bývá tam docela rušno. Jsme jenom pětapadesát kilometrů od Samary... a jak jistě víte, Tikrit bývalo domovské město Saddáma Husajna. Vzestup jeho slávy přinesl městu nový život a prosperitu... pochází odtamtud také polovina jeho kabinetu. Můj otec říká, že z města zmizel starý pocit venkova v okamžiku, kdy se z něho stala kolébka vládní moci."

"Trávil jste tam jako chlapec hodně času?"

"Ne... ani moc ne... dost brzo jsem odjel do Anglie do školy, a když jsem se vrátil, povolali mě k námořnictvu... k izraelskému námořnictvu."

"Izraelskému námořnictvu?" vyhrkl admirál Badr. "Jak se vám to podařilo?"

"Inu, bylo nás několik, vybraných iráckých mladíků, fanatických fundamentalistů, jako já. Ačkoliv si všichni mysleli, že je mi teprve šestnáct, bylo mi už osmnáct let. Nasadili nás v různých zemích do rodin, kde jsme pracovali pod přísným krytím. Mě poslali do Izraele s příkazem, abych vstoupil do námořnictva. Všechno bylo zařízené. Celé roky jsem tam prováděl pro Irák výzvědnou službu."

"Vy jste sloužil na ponorce, že, Bene?"

"Správně, několik let. Výcvik jsem dostal v Královském námořnictvu ve Skotsku, poté, co Izrael od Britů koupil jednu dieselelektrickou loď."

"Myslíte si, že by vycvičili i pár našich hochů, kdybychom si od nich koupili ponorku?"

"Asi ne. Vaši mládenci jsou ve světě všeobecně považováni za nebezpečné desperáty."

"A my jim také brzy ukážeme, jak jsme doopravdy nebezpeční, že, Bene?"

"Jistě. Jenomže nás budou považovat za Iráčany."

Oba muži se zasmáli. Byli jedinými cestujícími ve velkém, hlučném vojenském letadle dunivě uhanějším do Bandar Abbasu. Povaha jejich mise však byla natolik nebezpečná, že i spolu stále ještě hovořili velice opatrně a obezřetně, jako by byli cizinci. Přestože po více než tři týdny strávené v Teheránu velmi úzce spolupracovali. Příčinou sblížení obou důstojníků bylo přesvědčení Bena Adnama, že za zničením iránských ponorek stály Spojené státy.

Admirál Badr pracoval v roce 2002 jako vedoucí projektu celého programu ponorek třídy Kilo. V loděnicích Bandar Abbasu byl víc než doma, když americké přepadové komando na všechny tři ponorky postavené v Rusku zaútočilo a potopilo je na dno přístavu. Pro admirála Badra představoval tento akt totální ztrátu deseti let jeho života. Měl veliké štěstí, že nebyl vůbec z námořnictva propuštěn. Ajatolláh tohoto velkého obrýleného ponorkového námořníka z Bushehru, přístavu na jižním pobřeží, měl totiž rád. Také mezi svými kolegy admirály byl velice vážen. Nikdo v Íránu nevěděl o ponorkách tolik, co Mohammed Badr. Alespoň do té doby, než se objevil fregatní kapitán Adnam.

V měsících, jež následovaly po útoku, došel admirál, stejně jako všichni další v iránském námořnictvu, k závěru, že americký prezident klade ztrátu Thomase Jeffersona za vinu ajatolláhovi a podle tohoto předpokladu též jedná.

Američani se však mýlili. Írán byl nevinný, a proto šířavá touha pomstít se Velkému Satanovi měsíc od měsíce jenom narůstala. Zvláště v nitru muže, který byl ztrátou ponorek postižen nejvíce - admirála Mohammeda Badra.

Osoba Benjaminu Adnama pro něj představovala paprsek světla, který jako by se náhle prodral kalnými vodami námořní sabotáže. V té zemi nikoho světové politiky, kde nikdo nikdy nic nepřízná. Ani pachatel, ani oběť, a to z jediného a stejného důvodu - z obavy před ponižením.

V tomto bývalém iráckém zpravodajském důstojníkovi admirál Badr našel muže, který měl plán. Plán natolik

monumentálních rozměrů, že by byl doslova zázrak, kdyby fungoval. Tento bývalý velitel izraelské ponorky si však byl svými schopnostmi naprosto jist, a Írán měl dostatek peněz i vůle k úspěchu přispět.

Admirál se znovu usmál. Byl to upřímný úsměv, vyjadřující potěšení ze společnosti nového kolegy i z budoucích očekávání.

"Víte, Bene," pronesl, "musím obdivovat vaše plány. Jedna věc mě ale mate. Proč jste odmítl nabídku na jmenování kontradmirálem?"

"Asi jsem v některých věcech příliš zásadový. Pamatujte, že svou hodnost jsem získal v izraelském námořnictvu. Byl jsem tehdy fregatní kapitán Benjamin Adnam a působil jsem jako velící důstojník jedné ponorky. Jsem na to stále velmi hrdý. A stejně tak jsem pyšný i na svou hodnost. Tohoto ranku jsem dosáhl čestně a nerad bych ho degradoval nějakým falešným admirálským titulem. Teď jsem fregatní kapitán Adnam. Asi jste mě slyšel, když jsem jim řekl, že hodnost kontraadmirála mohu přijmout jedině po úspěšném dovršení naší mise. Protože teprve pak si ji totiž zasloužím."

"Velice obdivuhodné," odpověděl admirál Badr. "Mám ale ještě jednu otázku. Na poslední schůzce jsem vás slyšel dvakrát prohlásit, že Západ vás považuje za mrtvého. Jak je to možné? Copak vás ani neznají? Kdo jim řekl, že jste po smrti?"

"Předpokládám, že Mossad. Když jsem z izraelského námořnictva odešel, uspořádali na mě pořádný hon. Teď jsou přesvědčeni, že mě našli."

"Mohli byste to objasnit, fregatní kapitáne?"

"Snad ano, udělal jsem tohle. Dlouhou řadu měsíců jsem znal jednoho profesionálního padělatele. Byl to Egyptan, který se specializoval na padělání pasů a jiných oficiálních dokumentů. Bydlel v Káhiře. Odváděl vždy prvotřídní práci... a já v minulosti často jeho služeb využíval. Byla tu ještě jedna zvláštní okolnost - nesmím se mi fyzicky podobal. Byl stejně vysoký, měl stejnou postavu, podobné rysy. Dokonce i chodil jako já; s jediným rozdílem - nepatrně kulhal, a proto vždycky nosil cenou hůl se stříbrnou rukojetí.

Takže jsem se rozhodl ho obětovat. Zatelefonoval jsem mu a domluvil si s ním soukromou schůzku - v noci, na jednom opuštěném místě. Bylo to v okrsku Citadely, v jihovýchodní části města. Tam jsem mu měl předat malý kufřík z měkké kůže obsahující doklady, které mi měl zkopírovat. Současně jsem mu měl dát i 300 dolarů jako zálohu.

Schůzku jsem sjednal na 19.30, protože jsem věděl, že tudy bude scházet k mešitě, kterou navštěvoval každý večer v 8 hodin. Pak jsem zavolal Mossad v Tel Avivu a promluvil si s důstojníkem ve službě. Tomu jsem pověděl, že jsem sympatizující člen sayanimu a že mám cennou informaci, která je bude stát 100 000 dolarů, jestliže se prokáže její pravdivost. Dal jsem jim číslo švýcarského účtu, poznamenal, že mám spoustu kontaktů a že jsem schopen jim předávat různé důležité informace. Nicméně, právě teď jim říkám následující. Hledaný izraelský důstojník, fregatní kapitán Benjamin Adnam, má být právě toho večera unesen iráckým přepadacím komandem za účelem výslechu. Mossad má tedy jedinečnou šanci ho dostat. Musí ho jenom sami zajmout na temném a osamělém úseku cesty vedoucí k mešitě sultána Mu'ayyada šejka.

Samozřejmě jsem je informoval, že ten člověk bude oblečen do arabského oděvu, bude nepatrně kulhat a bude se opírat o černou hůl se stříbrnou rukojetí. Jejich muži měli mít na sobě evropské šaty a měli předstírat, že jsou členy egyptské policie. Dále ho měli vyzvat k legitimování. Předpokládal jsem, že takovýto kriminálník určitě nebude mít u sebe doklady. Takže zbýval pouze kufřík. V něm budou všechny mé dokumenty... námořnické záznamy, pas, řidičský průkaz, rodný list... a navíc i tabatěrka a moje drahocenná jmenovka izraelského kapitána ponorky.

Když jsem se s padělatelem sekal a předal mu kufřík, zmizel jsem do tmy a jen zpovzdálí ho sledoval. Pozoroval jsem, jak k němu přistupují dva muži a jak kontrolují jeho jediné zavazadlo. Pak jsem uviděl, jak ho jeden z nich na místě zezadu zabíjí ranou z pistole opatřené tlumičem. Ti dva muži pak zmizeli a kufřík i s jeho obsahem si odnesli s sebou.

Pro Mossad to byl dostatečný důkaz mé smrti. Ani na okamžik nepochybovali o totožnosti toho mrtvého muže. Kdosi za pár hodin našel jeho tělo a vyšetřování se ujala skutečná egyptská policie. Samozřejmě nezjistili nic. Mrtvola žádné doklady neměla... Za dva týdny mi Izrael poslal na můj účet v Ženevě 100 000 amerických dolarů."

Admirál Badr vybuchl nad čirou nestoudností toho podvodu v záchvat smíchu. "Počítám, Bene, že spousta lidí v Tel Avivu vás má opravdu za mrtvého."

"Jistě, pane. A ve stejném smyslu nepochybně informovali i Američany."

"Co jste to vlastně provedl, že se o vás Spojené státy tolik zajímají?"

"Bohužel to nemůžu prozradit. Řeknu snad jedině to, že vím, že vaše země neměla s potopením té americké letadlové lodi nic společného."

"Bože můj, Bene. To jste byl vy?"

Íráčan se však pouze usmál a lehce pronesl: "Pojďme se bavit o budoucnosti, admirále..."

Admirál Badr se však dále tvářil zamyšleně. "Je vaše představa o budoucnosti shodná s tou naší, kapitáne?"

"Jsem si jistý, že ano, pane. Samozřejmě, mluvíme-li o víře, pak doufám, že jednoho dne, k věčné slávě Alláhově, ovládne celý svět národ islámu."

"To je opravdu náš sen, Bene. Náš vroucí sen. A v iránské armádě je nás spousta, kdo věříme, že jedinou cestou k dosažení našeho cíle je rozsévání zmatku do řad příslušníků Západu."

"Chcete říct, pane, že když mezi ně budeme dost často vnášet strach, že se nakonec rozpadnou?"

"Já v to skutečně věřím, Bene. Jelikož na rozdíl od nás je jejich společnost bezbožná. Kromě peněz nemají žádnou vůdčí myšlenku. Vlastně až na peníze nemají vůbec nic. Jejich Bohem je vlastnit majetek. Nemají žádné ideály.

Velké války byly v minulosti často vyhrávány pod náboženskou zástavou. Avšak v tomto tisíciletí dokáže opravdu virtuozní výkony a odvahu inspirovat jedině Alláh. Protože Alláh je velký... Alláh je všemocný... Alláh nás povznáší... Až zaútočíme, budeme bojovat s jeho silou, protože to bude za dobrou věc. Nakonec nám nikdo neodolá. Rozhodně ne

ti nevěřící ze Spojených států.

Musíme do nich bít jako kladivem, stále znovu a znovu, dokud se nerozpadnou na prach... což se jednou určitě stane. Protože oni nemají žádného Boha. Jsou to všichni jenom tlustí učedníci jednoho nevýznamného boha - boha peněz... a venkovských klubů... a ohromných aut... a nádherných domů. Nakonec ale nejsou ničím. Protože v nic nevěří... a žádného skutečného boha ani nemají. Nevede je žádný korán. Nic svatého jim neosvětluje cestu.

Jsou to zuřiví pohani jedenadvacátého století, vysávající do dna veškeré světové zdroje bohatství. Berou, loupí, využívají, přivlastňují si práva cizích zemí a s naším Perským zálivem zacházejí, jako by jim patřil. My však jednoho dne povstaneme a přihlásíme se o vše, co nám už tisíce let náleží. A až přijde ten den, pak se síla Ameriky konečně navrátí do rukou národa islámu."

Oba muži zůstali chvíli beze slova sedět. Vyřčená slova měla pro ně hluboký smysl. Zdaleka ne všichni v Íránu s takovými myšlenkami souhlasili a řadě z nich se jednání admirála Badra nezamlouvalo. Nicméně mezi nejvyššími vojenskými veliteli se podobné představy těšily pevně podpoře. Proto byl právě on vybrán, aby spolupracoval s Benjaminem Adnamem, nejhledanějším teroristou světa.

Obrovitý Herkules začal konečně svůj sestup k letišti v Bandar Abbasu. Klouzavě se snašel z rozpálené oblohy k zemi. Ze svého okénka zahlédl Ben v dálce ponorkové doky. Během posledního týdne tam v souvislosti s příjezdem první ponorky třídy Kilo z Petrohradu panovala horečná činnost. Podmořský člun byl speciálním ruským exportním modelem označeným jako 877 EKM, Yunes-4 (neboli Jonáš-4, po prorokovi stejného jména, kterého nejprve spolkl velryba, aby ho pak zachránil Bůh).

Ben si představoval toho sedmdesát metrů dlouhého a 3000 tun vážícího obra z Baltu, jak leží tiše zakotven v neproniknutelném krytu. V duchu se dokonce viděl už na jeho velitelském stanovišti, kde kdysi dávno doopravdy stál. Také admirál Badr měl trochu zasněný pohled. Jako už tolikrát si vybavoval onu temnou noc 2. srpna 2002 kolem půlnoci... a obraz absolutního zmaru, který tehdy na íránské námořní základně spatřil. Totální zmatek. Strach. A stejně tak zoufalé, i když plané pokusy zachránit muže z paluby trupů, které se potopily v těsném sousedství přístavního mola.

Již brzy, poprvé od oné hrozné noci, se dočká pohledu na funkční ponorku třídy Kilo v přístavu Bandar Abbas. To mu dodávalo sílu. Věřil, že pod vedením tohoto skvělého íráckého důstojníka, s nímž sdílel společný cíl, se konečně dočká vyslání nového Kila k útoku proti nenáviděnému, panovačnému nepříteli ze západního světa. Tato představa se admirálu Badrovi nesmírně líbila.

Okamžitě po přistání je čekalo auto námořního velitelství, aby je dopravilo na základnu. Ben složil několik svých věcí v domku, který mu velitelství vyhradilo. Domek se nacházel v bezprostředním sousedství admirálova sídla. Za dalších dvacet minut byli již oba v místnosti zvláštních operací, zaujímající celé horní poschodí nevelkého velitelského bloku. Každý muž zde měl svou soukromou kancelář vybavenou bezpečnostním telefonem. Uprostřed patra se nacházela zasedací místnost se zásuvkami plnými námořních map, námořních příruček a stavebních plánů. Dále tu byl fax, kopírka a tři počítače. Jeden z nich v paměti obsahoval všechny světové námořní mapy, v dalších dvou bylo nekonečné množství informací ohledně námořní techniky a plánování. Bena napadlo, že většina práce se bude provádět na třetím počítači.

V místnosti nebyla ani stopa po nějakém personálu. Na chodbě v patře, za velkými zamčenými dřevěnými dveřmi, však stáli čtyři ozbrojení strážci íránské námořnictva. Ben toto uspořádání schvaloval. Jen se ujistil, že strážé budou na místě po celých čtyřiaadvacet hodin. Každý den. Požádal, aby dvojice strážných v hlavní vstupní hale byla ztrojnásobena.

"Jak vidím, máte rád dokonalé zabezpečení, co?" poznamenal admirál Badr.

"Důsledky proniknutí cizího agenta našimi obrannými opatřeními a odhalení našich plánů by pro vás mělo být tou nejhorší noční můrou, admirále. Kdyby takový špión pracoval kupříkladu pro CIA, pak bychom nejdéle do čtyřiceti osmi hodin mohli čekat nálet amerických letadel z jejich mateřských lodí na tento přístav. Nikdo z nás by ani nevěděl, co nás zasáhlo. Kdybychom ale čirou náhodou přežili, pak by nás po zásluze obvinili a popravili. Je mi jedno, kolik strážných tu rozestavíte - 40, 60, 100. Důsledky toho, že by jich nebylo dost, jsou totiž naprosto nepředstavitelné."

"Máte pravdu, Bene. Jako obvykle, co?"

"Většinou mám pravdu. Právě proto stále ještě žiju, admirále."

Admirál vážně přikývl. Pak stiskl svůj operátor a přivolal přiděleného řidiče. Společně se pak vydali na prohlídku doků, aby prověřili stav příprav na Tři údery proti Velkému Satanovi.

Oba důstojníci byli oblečeni do nových letních uniforem, sestávajících z krátkých bílých kalhot, ponožek i bot a tmavěmodrých košil s krátkými rukávy, s epoletami a odznaky hodností na ramenou. Každý nesl v ruce asi půlmetrovou důstojnickou hůlku. To všechno je znatelně odlišovalo od okolí. Po chvíli stanuli na prašném okraji rozsáhlého stavebního areálu, vyhloubeného na břehu jihovýchodního koutu přístavu, přímo proti ponorkovým dokům. Hleděli směrem do vnitrozemí. Za jejich zády se táhla pobřežní silnice a za ní se rozprostíraly vody Hormuzské úžiny.

Zhruba čtyřicet nákladních aut odváželo vykopaný písek z obří díry v zemi dlouhé sto, široké padesát a hluboké čtyřicet metrů. Tento výkop byl od vody přístavu oddělen asi sedmáct metrů širokou "pláží". Jak mizely hory písku, na místo přijížděla jiná auta s nákladem mnoha tun tvrdého stavebního materiálu a kamenného štěrku, který vysypávaly na dno vyhloubeného příkopu. Vypadalo to na pořádně pevné základy.

"Přesně jak jste si přál, Bene," poznamenal admirál. "Jeden ponorkový suchý dok z železobetonu. Stěny deset metrů silné, aby odolaly i pětisetunové bombě. Až to bude hotové, tak ponorka prostě jen zajede dovnitř, my vyčerpáme vodu a můžeme se na ní dát do práce."

"Velice působivé," pronesl fregatní kapitán Adnam. "Už jste se rozhodl, kde vybudujeme zkušební halu?"

"Právě tady, Bene. Postavíme sto metrů dlouhou konstrukci z lešení a zakryjeme ji dřevem. Teď jenom čekáme, až z betonu udělají základy pro obě budovy. To může trvat tak týden a pak to do tří neděl máme postavené. Máte už pro tu zkušební halu připravené plány?"

"Jsou skoro hotové. Mimochodem, co máte nového od toho vašeho člověka u Vickersů v Anglii? Už bych od něj potřeboval nějaké podrobnosti."

"Takhle z hlavy nevím, jestli je už poslal, ale moc bych se divil, kdybychom toho stále neměli dost. Máme přece své lidi na všech velkých ponorkových základnách v celé Evropě. Náš muž u největšího výrobce ponorek na světě bude určitě velice užitečný. Podívám se na to později."

17. září 2004 -

Barrow-in-Furness, Anglie

Odpoledne se pomalu chýlilo ke konci. Z jasně osvětlené projektantské místnosti, umístěné v kancelářské budově na okraji rozlehlého nádvoří Vickersových loděnic, odcházela většina lidí přesně v pět hodin.

Firma Vickers, která stavěla velkolepé ponorky třídy Trident, právě zažívala cosi, co by se dalo nazvat morální krizí. Lidé tu už nebyli ochotni pracovat přesčas. Zdálo se, že důvody k tomu již pominuly. Vypadalo to totiž, že jediné, co několik posledních vlád dokázalo, bylo seškrtnout různé projekty, posílat ponorky do starého železa a celkově likvidovat jednu z nejlepších konstrukčních firem na světě. Někteří ji dokonce považovali ve svém oboru za absolutně nejlepší.

V projekčních místnostech v prvním poschodí zhasínala jedna stolní lampa za druhou. Mladí kresličci byli na odchodu. Vypínaly se obří počítače obsahující údaje o všech ponorkách, které zde byly kdy postaveny. Jenom v zevní kanceláři, kde pracovali starší projektanti, stále ještě jedno světlo svítilo.

John Patel, vysoký, asi osmatřicetiletý muž s načuloutlou pleť, se dvěma prestižními tituly z Londýnské univerzity, pilně a tiše pracoval na výkresu přední hrany nové ponorky. John byl všeobecně považován za nejdůležitějšího člověka celého oddělení.

Byl brilantním inženýrem, kterého čekala hvězdná kariéra, ať už zůstane u Vickersů, nebo odejde do Spojených států. V Americe si totiž takových lidí vážili podstatně víc, než ve Velké Británii. V současnosti však patřil Vickersům, z čehož firmě plynuly značné výhody.

S výjimkou snad jediného, dosud neznámého faktu. John Patel nebyl tím, kým se zdál - mladším ženatým mužem z pákistánské rodiny, žijícím na okraji Barrowa, ve vesnici jménem Leece. Ve skutečnosti byl Íránec, který byl ještě jako školák, spolu se svým otcem, zručně propašován do Anglie v roce 1970.

Jak otci, tak i jemu se pomocí pákistánských pasů podařilo obelstít britský imigrační systém. Nyní žili v Británii už sedmadvacet let. Otec, bývalý íránský námořní důstojník, pracoval jako tajný agent pro režim bývalého šacha, stejně jako poté pro vznikající ajatolláhovo námořnictvo. Mladý John Patel uspěl lépe, než si kdokoliv mohl třeba i v nejbujnějších snech přát. Po absolvování univerzity dostal místo v samém srdci Vickersových loděnic. Pod vedením svého otce se však z něho již v mládí stal nejbystřejší a nejužitečnější agent teheránské celosvětové špiónážní sítě. Specializoval se totiž na oblast, ve které se Írán snažil vyniknout nejvíce - na vybudování flotily podmořských plavidel, které by dokázaly zablokovat celý Perský záliv, tedy historicky vzato své vlastní vody.

Až se John Patel konečně jednou vrátí domů, bude z něho bohatý člověk. V posledních šesti letech dostával skutečně velké peníze za to, že opakovaně prováděl doslova nájezdy na databáze v počítačích Vickersů a kopíroval vysoce tajné technické dokumenty týkající se nejrůznějších ponorkových systémů. Dnešního večera se chystal k dalšímu takovému lovu. Nejdéle do patnácti minut bude jediným člověkem na celém patře. Nebude to poprvé.

Sál, kde byly uskladněny různé databáze, se halil do temnoty a byl bezpečně zamčen. Mimo pracovní dobu - mezi devátou a pátou, kdy byl normálně přítomen personál - do něj nikdo neměl přístup. Avšak jednou, před šesti lety, trvalo Johnu Patelovi pouhých patnáct vteřin, než pomocí kousku sklenářského kytu získal otisky klíče, podle nichž si nechal vyrobit duplikáty. A v kanceláři měl nadto tak výjimečné postavení, že by se nikdo ani nepozastavil, kdyby ho zahlédl po pracovní době pracovat na počítači.

Počkal, než uklízečky dokončí svou práci, a teprve pak, o půl sedmé, udělal první krok. Vzal soukromý výkonný laptop, tiše prošel ztemnělým poschodím a opatrně otevřel dveře do místnosti s databázemi. Pak za sebou potichu zavřel. Rozsvítil světlo nad klávesnicí a v okamžiku se ozvalo hučení, jak se velký počítač hladce rozběhl. Otevřel databázi, která se týkala dnes již zastaralé třídy dieselelektrických ponorek Upholder. Tento program byl k nesmírné zlosti Královského námořnictva v roce 1990 vládou zrušen.

Ve Vickersových montážních závodech Cammell Laird v Birkenheadu, 90 kilometrů odsud na jih, byly postaveny pouze čtyři stroje této třídy. Byly to však skvělé lodi, vysoce účinné, stejně dobré, a možná lepší, než plavidla ruské třídy Kilo. Představovaly jediné dieselelektrické ponorky, které Královské námořnictvo dostalo někdy od šedesátých let, kdy byly vyrobeny lodě třídy "O". Tyto ponorky dostaly jména Upholder, Unicom, Ursula a Unseen (tedy Zastánce, Jednorozec, Ursula a Neviditelný). Vláda se však rozhodla tyto čtyři téměř nevystopovatelné stroje o výtlačku 2500 tun prodat nějaké cizí mocnosti, což většina britských admirálů považovala za poněkud krátkozraké.

John Patel se připojil laptopem na centrální počítač a dotkl se klávesy ke kopírování. Celá operace bude trvat skoro čtyři hodiny, ale naštěstí nemusel být celou tu dobu přítomen osobně. Laptop se svým 4,3 gigabitovým harddiskem bez problému a v naprosté tichosti zaznamená každíčkou větu, tabulku i tisíce dalších podrobností z paměti počítače, týkajících se ponorek třídy Upholder. Každou funkční součást, každý systém, pohon, výzbroj, generátory, umístění vypínačů, ventilů, torpédometů i regenerátor vzduchu. Zkopírovány budou kompletní podrobné plány těchto zázračných podpovrchových lodí, což zabere téměř celou kapacitu laptopu. Tento úlovek představoval zatím největší zakázku, jakou John Patel dosud obdržel. V duchu se dokonce podívoval, k čemu, proboha, Írán takhle mamutí soubor

nejrůznějších dat a údajů vůbec potřebuje.

Nicméně příkaz, který dostal prostřednictvím svého otce, měl v sobě cosi naléhavého. Jeho mimořádnost byla zdůrazněna navíc i poněkud neobvyklou odměnou - za tuto práci se mu měla na jeho číselném účtě v Ženevě objevit částka 50 000 amerických dolarů. John v duchu vzdal dík všeobecné velkorysosti týkající se bezpečnostních opatření firmy Vickers. Hodlal totiž v budově strávit noc. Připadalo mu to jistější, nežli riskovat osobní prohlídku v případě, kdy by kolem jedenácté v noci odcházel hlavní branou. Jestliže se mu podaří strávit noc kdesi ve skrytu v budově, pak nebezpečí odhalení prakticky neexistovalo. V projekční budově hlídal pouze jediný strážný, který ve službě buď spal, nebo se díval na televizi. Jmenoval se Reg a nebyl pověstný příliš velkou ostražitostí. Obvykle jen jednou prošel budovu, a to v deset třicet, hned po televizních zprávách. Tato obhlídka mu navíc nikdy netrvala dlouho. Byl rád ve své kanceláři zpátky před tři čtvrtě na jedenáct, aby stihl začátek nočního filmu.

John v devět hodin zkontroloval počítače. Fungovaly bez problémů a laptop vytrvale přečerpával neocenitelné údaje z databáze. Potom zhasl světla a zamknul. Nato přes hlavní chodbu vklouzl do své kanceláře, kde rovněž vypnul osvětlení. Nakonec se usadil za stůl a zadíval se otevřenými dveřmi do neosvětlené chodby, kde se za nějakých devadesát minut měl objevit Reg.

Čekání bylo dost nudné. V 10.35 se v zevní chodbě konečně rozsvítila světla. John Patel tiše zaklapl dveře a stoupl si těsně za ně. Slyšel, jak strážný rychle otevírá a zavírá dveře jednotlivých místností, stále blíž a blíž. Když dorazil k Johnově místnosti, otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Nenamáhal se však ani rozsvítit a už vůbec ho nenapadlo, aby se podíval za dveře. Během deseti vteřin byl venku a v okamžiku ho John již slyšel, jak kontroluje vedlejší místnost. Sál s počítači Reg úplně vynechal, ale i kdyby do něj vstoupil, pak by do běžícího programu rozhodně nezasahoval. Jeho jediným úkolem bylo zjistit případné vetřelce. A navíc, dnešní film byla komedie z roku 1997 The Full Monty, kterou pokládal za vůbec nejlegračnější film, jaký kdy viděl.

John Patel vstoupil do počítačové místnosti v jedenáct hodin. Odpojil laptop a vypnul hlavní počítač. Pak se vrátil do své temné pracovny, uložil laptop do kufríku, a ten zamkl. Nakonec se natáhl na podlahu za stolem v naději, že Reg dá snad už po celý zbytek noci pokoj. Následujícího rána ve čtvrt na devět otevřel dveře, rozsvítil stolní lampu a pustil se do práce. Před devátou se tu jistě neukáže ani noha. U Vickersů to už nebylo zvykem.

Večer opustí kancelářskou budovu spolu s ostatními zaměstnanci. Již se na ten okamžik těšil. Po večerech s Lízou často zajížděli do indické restaurace jeho otce v Bradfordu, sto padesát kilometrů na opačné straně Pennin v Yorkshiru. Vždycky to byla ohromná zábava. Zatímco se poté bude vracet se svou ženou domů, Ranji Patel se vydá na noční výlet po dálnici M1, do dvě stě osmdesát kilometrů vzdáleného Londýna. Tam, v čísle 27 na ulici Prince's Gate v Kensingtonu, předá laptop námořnímu přidělení iránského velvyslanectví. Jeho staří přátelé budou bezpochyby vzhůru a budou na něj až do časných ranních hodin čekat. Ten malý přenosný počítač se již ráno ocitne v diplomatickém zavazadle na palubě letadla Syrských arabských aerolinek, které zamíří z Londýna do Teheránu.

2. listopadu 2004 -

Námořní základna Bandar Abbas

V průběhu dvou měsíců došlo k velikému pokroku na dvou frontách. Předně fregatní kapitán Adnam za pomoci moderní počítačové techniky zvládl základy jazyka farsí. A za další, iránské dodavatelské firmy dokončily zhotovení základů betonového suchého doku. Navíc, na levé straně, směrem k přístavu, stála i deset metrů silná stěna. Čněla do výše dvaceti metrů. Také zeď na opačné straně byla už před dokončením a na místě se ocitly dokonce i ocelové stropní nosníky. Vedle dlouhé levé postranní zdi stála zastřešená zkušební hala, na níž skupina tesařů právě přibíjela boční stěny.

Pod její střechou, zakrytý plachtami, stál válcovitý model diselektřické ponorky vyrobený ze dřeva a šedavé umělé hmoty. Fregatní kapitán Ben Adnam tam každý den trávil několik hodin ve společnosti nejzkušenějších iránských inženýrů a ponorkových specialistů. Postavený model mohl představovat ruskou třídu Kilo, ale nebyl tak velký a lišil se i v řadě důležitých maličkostí, zejména ve vnitřním uspořádání. Zkušeným očím bylo zřejmé, že je o několik stupňů komplikovanější.

Fregatní kapitán Adnam si dával pozor, aby neprozradil přesný typ a třídu ponorky, kterou hodlal k plánované operaci použít, komukoliv jinému než samotnému admirálu Badrovi. Tím, jak systematicky odrážel dotazy představitelů iránské námořnické hierarchie, v nich vyvolával pocit podráždění. Stále totiž naléhali s takovými otázkami, jako kdy, jak a odkud hodlá získat ponorku pro speciální operace. Bude chtít novou ponorku třídy Kilo?

Na každý dotaz odpovídal fregatní kapitán stejně. "Ještě nejsem připraven zveřejnit detaily ohledně ponorky, kterou použijeme. Můžete mi však plně důvěřovat. Záleží na tom celý náš plán - a o svém návrhu na její získání vás hodlám v pravý čas informovat."

"Ale Bene," protestovali, "musíme vědět alespoň jak. Hodláte si ji pronajmout, vypůjčit, nebo dokonce zakoupit? Jestliže ano, tak od koho? Musíme přece vědět cenu, i to, kdo nám ji eventuálně poskytne. Celá záležitost může mít významné politické souvislosti."

"Zatím vám nemůžu nic říct," odpovídal pravidelně stroze. "Jakmile nastane vhodná doba, samozřejmě vás s podrobným plánem seznámím. Pak budete mít možnost můj návrh přijmout či odmítnout, jak jenom si budete přát. Pamatujte ale, že vaše odmítnutí nepředpokládám, protože bych se připravil o dva a tři čtvrtě milionu dolarů, což bych už sám pro sebe považoval za nepřijatelné."

Venku za zkušební halou, pod slábnoucími paprsky slunce ve dne a pod světlomety v noci, pokračovaly plným tempem stavební práce. Bezpečnostní opatření byla dokonalá. Bylo nemožné se ke stavbě ani přiblížit a přitom neprojit

kordonem ozbrojených stráží, které stály ve vzdálenosti 200 metrů od nového doku. Veškeré přístupové cesty byly chráněny kilometry ostnatého drátu. Všichni dělníci měli plastickou identifikační jmenovku. Každý pracovník byl vyfotografován a byly mu odebrány otisky prstů. Při příchodu i odchodu byl každý člověk pečlivě prohledáván. Na hlavní bráně základny visel navíc prostý nápis:

NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN
STŘELBA BUDE ZAHÁJENA BEZ VÝSTRAHY

Tři řidiči, kteří jednou dorazili bez svých jmenovek, byli okamžitě zadrženi a na týden uvězněni v námořním vězení jako podezřelí ze špionáže. Vnitřními vodami přístavu neustále, i když nepravidelně, křížovalo strážní plavidlo. Před vjezdem do přístavu stála fregata, připravená jakéhokoli nepovolaného návštěvníka zastavit a v případě potřeby i potopit. V roce 2004 mělo iránské námořnictvo 40 000 mužů. 20 000 z nich tvořili profesionálové, zbývající polovina se rekrutovala z členů Islámských revolučních gard, zvláštních jednotek organizovaných podobně jako americké jednotky SEAL či britské SAS. I když se v průběhu války s Irákem dostalo jejich příslušníkům určitého zocelení, zkušenosti Američanů ještě zdaleka nedosahovali a takoví Angličané by se nad jejich výkonem tvářili značně blazeovaně. Mladí iránské komandos byli nicméně dost tvrdí, fyzicky zdatní a neuvěřitelně stateční. Věřili totiž, že koneckonců bojují za Alláha, jenž je ochrání a dovede ke slávě.

Právě z těchto mužů si fregatní kapitán Adnam vybral dva zabijáky pro svou misi. Zbývajících osmáct členů posádky bude povoláno přímo z řad ponorkového námořnictva. Byla zde totiž skupina lidí, kteří vlastně od amerického útoku před dvěma lety stále neměli svou loď.

Adnam strávil dlouhé hodiny poradami s velícími důstojníky Rudých gard, s nimiž se probíral vojenskými záznamy jejich podřízených, aby nakonec vybral pět výjimečných veteránů. Se všemi proběhl podrobný pohovor, na jehož základě byli vybráni dva nejlepší. Ještě delší čas strávil samozřejmě s kapitány ponorek, kteří mu pomohli vybrat muže, již by se na budoucí dlouhé plavbě mohli stát členy hlídek.

Když se zrovna nezabýval výběráním posádky, trávil Ben dlouhé hodiny o samotě v kanceláři tajných operací. Zde se donekonečna probíral unikátními údaji malého laptopu pocházejícího z Barrow-in-Furness. Poté se pravidelně obracel na své návrháře, s nimiž pak ve zkušební hale pomáhal zdokonalovat další detaily modelu ponorky, svého duchovního dítěte.

Koncem prosince byl model ponorky prakticky hotov. Také posádka byla definitivně vybrána. Ve společnosti admirála Badra se Adnam vydal na staveniště, aby se zde setkal s dvaceti mladými muži, kteří sem právě dorazili autobusem. Již brzy se spolu s nimi vydá na misi k dosažení spravedlnosti pro jejich zemi.

Oba důstojníci se zastavili a pozorovali, jak hrstka vybraných vystupuje a řadí se do dvou řad po deseti mužích.

Admirál a fregatní kapitán pak prošli podél obou řad, každého muže se dotázali na jeho jméno a hodnost a asi dvě minuty s ním pohovořili. Pak všem nařídili přesun do klimatizované konferenční místnosti, jež se nacházela za zádi sedmdesátimetrového ponorkového modelu.

Až teprve zde jim dva nechvalně proslulí světoví teroristé vysvětlili, jaká práce je čeká. Většina z přítomných uměla alespoň trochu arabsky, avšak Ben většinou hovořil v jazyce farsí za použití frází, které se naučil právě pro tuto příležitost. "Většina z vás," začal, "je již obeznámena s fungováním ponorky třídy Kilo. Jistě jste si povšimli, že jsem záměrně vybral ty z vás, kteří obsluhovali různá specializovaná zařízení - mám tým na myslí pohon, elektroniku, generátory, sonar, hydrologii, spojení, navigaci a systém hydrauliky.

Ponorka, kterou na naši misi získáme, bude odlišná od toho, co tak dobře znáte. Proto jsme tady vybudovali model lodi v původní velikosti. Přeji si, abyste se v následujících třech týdnech s touto ponorkou seznámili. S každým vypínačem, ventilem, klávesnicí. A když říkám seznámili, pak od vás očekávám, že budete schopni vlézt do skutečné ponorky třeba v absolutní tmě, okamžitě najít své místo a začít pracovat, naprosto bezchybně a pokud možno i bez světla.

Je pravděpodobné, že během následujících čtyř týdnů někteří z vás selžou a budou muset být nahrazeni. To však bude záležet na vás samotných. Doba, kterou máte před sebou, je určena k intenzivnímu studiu, nikoliv tedy k bezduchému přejímání a biflování. Budete se muset dokonale soustředit. Vybral jsem vás kvůli tomu, že každý z vás má přesně ty vlastnosti, jež jsou ke splnění úkolu zapotřebí.

Akce nebude bez nebezpečí, avšak já plně důvěřuji vašim schopnostem i obratnostem každého z vás. A teď bychom snad měli zahájit prohlídku našeho modelu."

6. ledna 2005 -

Úřadovna poradce pro národní bezpečnost -
Bílý dům, Washington

Poradce pro národní bezpečnost admirál Arnold Morgan byl pohroužen do studia satelitních fotografií a hlubokého rozhovoru s admirálem Georgem Morrisem, ředitelem Úřadu národní bezpečnosti, sídlícího ve Fort Meade v Marylandu.

"Co to, do prdele, má k sakru být?"

"Ehm, to je budova, pane. Veliká budova."

"Ježíšikriste, to přece vidím. Co je to ale za barák? Vypadá to jako nějaký posranej fotbalovej stadion pod střechou. Co to hergot dělá v loděnici námořnictva? Tak co?"

Jako obvykle tím tématem sám sebe rozehrál, takže dodal: "Že by se ti zasraní Arabové dali na fotbal? No ne, to je

blbost... na to jsou moc mrňaví. Se vsadím, že na celém Středním východě nenajdeš jediný trochu slušný křídlo. No tak, Georgi, co je to za barák?"

"Kdybych mohl hádat, pane, pak bych si myslel, že je to suchý dok pro ponorku. Jenomže nalevo od něj je další velká stavba. Podle toho, jak se blýská, má asi kovovou střechu. Co je ale uvnitř, nemám nejmenší ponětí. Na straně k moři jsou totiž zavřená vrata a na straně k vnitrozemí je tlustá betonová zeď."

"Hm. Já se tě ale zeptám. Jestli to má být suchý dok, proč to není spojené s mořem? Podívej... tady je vidět, že přímo před vchodem do budovy je pruh země."

"Ano, pane, vidím to. Tyhle stavby jsou ale pořádně složité a hádal bych, že veškeré zaplavovací systémy instalují tady, přímo v místě staveniště. Řekl bych, že ten pruh země podél pobřeží odstraní až nakonec. Ponorka pak bude moci klidně vplout dovnitř a nakonec odtamtud vyčerpají vodu."

"Správně."

Ti dva muži spolu pracovali už dlouhá léta. Celý svůj život byli oba námořními důstojníky, a přesto se povahově lišili tak výrazně, jak jen to bylo možné. Morgan byl tvrdý chlapík, přísného vzhledu, popudlivý, brilantní i hrubý, a přesto kupodivu mnoha lidmi obdivovaný. Morris, bývalý velitel bitevní skupiny letadlové lodi, byl uhlazený, ponurý v řeči i oblečení a až nepřírozeně ohleduplný. Následoval Morgana ve funkci ředitele Fort Meade a jeho největším problémem bylo to, že se Morgan často domníval, že nyní zastává obě funkce. Soustředěná pozornost hlavního prezidentského poradce pro bezpečnost na supertajné operace Fort Meade však na druhé straně tomuto místu propůjčovala větší důležitost, nežli po celou řadu předchozích let.

"To bych rád věděl, proč k sakru postavili takhle veliký chráněný suchý dok," uvažoval Arnold Morgan nahlas.

"Možná že nechtějí, abychom jim zlikvidovali jejich nové ruské Kilo. Teď právě... ehm... moc ponorek nemají. Vám se ale takové opatření moc nutně nezdá, co?"

"Ani ne, pokud jim ti pitomí zasaní Rusové neslibili prodat celou novou flotilu ponorek třídy Kilo," pronesl skřehotavě. "A jestli i slíbili, tak my jim od nich stejně pomůžeme. Tomu jistě rozumí i ten čurák Rankov. Když jsme minulý týden v Bandar Abbasu koukali na jejich první novou ponorku, řekl jsem mu po telefonu naprosto jasně, že Amerika nehodlá stát stranou, jestli Íránci budou vydírat polovinu vyspělého světa jenom proto, že nějaký zasraný mohamedán věří, že Perský záliv je jeho."

"Máte naprosto pravdu, pane."

"Stejně si ale myslím, Georgi, že ta nová stavba je dost velká a dost důležitá na to, abychom se o ni starali i dál. Díky, že jsi ty fotografie přinesl. Myslím, že bychom tam měli dostat pár našich chlapců, aby se tam trochu porozhlédli, protože satelity to za nás neudělají. Asi by ses měl vrátit. Zavolám Langley."

O pět hodin později již Jeff Austin, šéf středněvýchodní sekce CIA, sděloval po chráněné lince do Bílého domu zprávu, že Agentura o té nové budově dobře ví, avšak je na rozpacích, pokud jde o to, co se tam děje. "Admirále," řekl, "všichni v té oblasti o té stavbě vědí. Je zřejmé, že tam vykopali základy hluboké asi jako polovina Velkého kaňonu. Veškerý písek odvozlili do pouště. Způsobili tím téměř písečnou bouři. My si myslíme, že jde o suchý dok, možná pro ponorky. Víme, že o celou svou flotilu... hm, před pár lety... při nějaké nehodě přišli."

"Och, ano... to je pravda. Pamatuju si, že jsem o tom něco četl."

"No, pane... nevím, jak moc vám na tom záleží... a zabezpečení základny Bandar Abbas je v poslední době zatraceně přísné. Můžu se ale pokusit dostat tam pár mládenců, aby se tam porozhlédli. Problém je, že budou muset připlavat. I jestli se nakonec dostanou až k budově, nevím, nakolik jim to pomůže. Ani potom totiž nebudou doopravdy vědět, po čem jdou."

"Mhm. Chápu. Nemáme někoho přímo na té základně?"

"Jednoho Íránce, úředníka ze zásobovacího oddělení... střední stupeň... docela užitečný. Od něj se dovídáme o většině kupovaných lodí, ještě dříve, než je napsaná objednávka."

"Ohledně té nové ponorky třídy Kilo ale nic nezjistil, co?"

"Ne, pane. Nezjistil."

"Mohl by některýho z našich lidí dostat dovnitř na základnu?"

"Možná že ano, pane. Nechte to na mně. Zavolám vás zpátky zítra ráno. V Íránu je teď půlnoc."

"Oukej, Jeffe... zavolejte brzo. Nemám rád, když se nám po zahrádce hemží příliš moc ponorek, jasný?"

"Ano, pane."

Příštího rána v 08.30 se Jeff Austin ozval znovu. "Už se na tom pracuje, pane. Zdá se, že existuje nějaká možnost získat propustku na základnu. Náš člověk ji už jednou použil. Domnívá se, že ta propustka mu pomůže dostat se přes bránu a do blízkosti budovy... není si ale úplně jistý. Během pár dní se nám znovu ozve."

"Prima. Sledujte to. Ti Íránci mě zajímají."

"Ano, pane."

14. ledna 2005 poledne –

Místnost speciálních operací –

Námořní základna Bandar Abbas

"Viděl jste už tu zprávu, admirále? Tu, která právě přišla?"

"Ještě ne, Bene. Co je v ní?"

"Je docela krátká. Od velitele ostrahy u hlavního vchodu do nového doku. Říká v ní:

V souladu s vašimi instrukcemi hlásím přítomnost dvou mužů, kterým jsme museli dnes ráno v 10.52 odmítnout vstup,

jelikož měli nesprávné identifikační propustky. Jedním z nich byl úředník Abbas Velayati, který sice má povolení ke vstupu, ale nikoliv do loděnice. Druhým mužem byl VIP návštěvník, který sice měl správnou propustku, avšak opět nikoliv do loděnice. Podle svých slov pochází z Ukrajiny. Domnívám se, že podle Velayatiho propustky bude možno nalézt oba muže v zásobovací kanceláři.

"Musíme je okamžitě zatknout," pronesl admirál Badr ostře. "Ani jeden z nich neměl jediný pořádný důvod tam jít, kromě čmúchání. Měli bychom je oba vyslechnout. A pěkně ostře."

"Přimlouval bych se, abychom nic takového nedělali," odpověděl fregatní kapitán Adnam. "Vlastně bych navrhoval, abychom udělali přesný opak. Měli bychom se za hrubé zacházení s hostem omluvit a pak jim vydat správné doklady, aby mohli navštívit nejen suchý dok, ale i zkušební halu. Nejlépe by bylo udělat to kolem 18.00 hodiny, kdy se střídají stráže. Pak je můžeme oba zastřelit. Ušetří nám to spoustu času a navíc budeme mít jistotu, že nedošlo k žádnému prozrazení."

"Bože můj, Bene. To chcete říct, abych jednomu strážnému vydal rozkaz k jejich popravě?"

"Ale vůbec ne. Nikomu nic neříkejte. Hodlám se o to postarat sám. Tam venku, nedaleko nové čerpací stanice..."

Zahraju si na turistického průvodce. Myslím, že právě dneska ráno lijí do základů beton. To se skvěle hodí, nemyslíte?"

19. ledna 2005 -

Kancelář poradce pro národní bezpečnost -

Bílý dům

"Obávám se, že mám špatné zprávy, admirále," pronesl Jeff Austin ještě předtím, než si ke stolu admirála Morgana přitáhl židli.

"Vysypte to."

"V Bandar Abbasu došlo ke katastrofě. Ztratili jsme dva muže, z nichž jeden byl náš jediný kontakt na námořní základně. Ten druhý byl Tom Partridge, jeden ze starších agentů, který mluvil rusky a íránsky. Před pěti dny oba zmizeli."

"Kde?"

"Přímo na základně. Našemu člověku se podařilo dostat Toma dovnitř na nějakou propustku pro VIP a od té doby je už nikdo neviděl. Jeho íránská manželka kolem toho spustila dost povyku, ale vojenská policie se k tomu absolutně nehlásí. Podle mého soudu je oba chytili a zastřelili."

"Ježíšikriste, Jeffe. To je zlé. Dostalo se to tam do novin?"

"Ani slovo. Od okamžiku, kdy se tam začalo s pracemi, jsou bezpečnostní opatření naprosto vodotěsná. Máme svého člověka v místních novinách, ale ani ten nic neví. Dokonce se ani nechystá začít pátrat. To, že oba muži zmizeli, jsme zjistili až tehdy, co se nikdo z nich v plánovanou dobu neozval, tedy až dva dny poté."

"Hm. Radši bychom to měli pár dní tutlat. Počkáme, jestli něco nevyplave na povrch. Jednu věc ale víme jistě... ať už tam dole dělají cokoli, jsou zatraceně nedůtkliví."

20. ledna 2005-

Námořní základna Bandar Abbas -

Místnost speciálních operací

"Oukej, Bene. Odpověď Moskvy je tady. Souhlasí s tím, že nám ty systémy prodají... čtyři nové SA-N-6 Hromové šípky... přesně ty, co jsi navrhoval. Dost jim to ale trvalo... a nejsou levné... bude nás to stát 300 milionů dolarů, včetně padesáti střel SAM."

"Všechny ty ruské rakety jsou docela spolehlivé. Řekl bych, že u nějakých 95 % z nich můžeme počítat s bezproblémovým odpálením i letem. Procento zásahu záleží na pohyblivosti cíle a jeho protiopatření. Tyhle střely jsou ale hodně rychlé - téměř okamžitě po startu dosahují rychlosti MACH-2,5, tedy 2700 km za hodinu. Operují až do výše 30 000 metrů a nesou devadesátikilovou hlavici. Jejich exportní verze ale můžou vyžadovat pár menších úprav."

"Rusové je používají?"

"Mhm. Myslím, že jimi nahrazují spoustu starých SA-N-3. Někde jsem četl, že je zkoušeli na jednom z těch starých křižníků třídy Kara. Tuším na Azovovi. Ten je teď v Černém moři. Co říkají ohledně podmínek dodání? Víš přece, co jsou zač."

"No, Bene, myslím, že první várku můžeme očekávat někdy příští měsíc. Tenhle systém je poměrně nový, stále se vyrábí, a my jsme velmi dobří zákazníci. Všechny čtyři systémy přiveze nákladní loď přímo z Černého moře a přes průplav. Podle této zprávy vyplují ze Sevastopolu v nejbližších čtyřech týdnech, jakmile obdrží potvrzení o naší platbě."

"A nemají pochopitelně ani ponětí o tom, proč od nich tyhle systémy s raketami země-vzduch kupujeme."

"Ne, samozřejmě, že ne. Namluvili jsme jim, že se obáváme vzdušných úderů ze strany USA. Ty jejich rakety potřebujeme striktně pro obranné účely, abychom ochránili naši námořní základnu tady v Bandar Abbasu. Tyhle hračky by opravdu dokázaly docela hravě sundat nalétající americké bombardéry... a Rusové nemají důvod, aby pátrali dál. Navíc si myslím, že dneska by si vzali peníze od kohokoliv."

Admirál pohlédl na hodinky. "Budeme muset jít, Bene. Letadlo odlétá za půl hodiny."

"Protože jsme jeho jediní cestující, tak předpokládám, že na nás počká," pronesl fregatní kapitán s úsměvem. Přesto

však vstal, rychle poklidil stůl, u strážného v přízemí zaznamenal svůj odchod a připojil se k admirálovi Badrovi na horní přistávací ploše.

17.00,20. ledna 2005 -

Dům ajatolláha ve čtvrti Kheyabon v Teheránu

Jeden z učedníků otevřel pro dva důstojníky námořnictva boční vchod na nádvoří. Levou rukou se dotkl čela a pak ji v pozdravu opsal elegantní oblouk. "Admirále," uklonil se s respektem. Pak dodal směrem k Benovi, "Dobré odpoledne, pane Dundee." Jen s obtížemi potlačoval radost nad pronikavostí vlastního důvtipu. Fregatní kapitán Adnam se usmál, obrátil se k admirálovi a poznamenal: "V Královském námořnictvu by něco takového bylo považováno za dobrý interní zasvěcený vtip."

Prokráčeli podle fontány a vešli do chladné místnosti s kamennou podlahou, v níž seděl ajatolláh, doprovázený hojjate-el-Islamem a nějakým iránským politikem z Ministerstva obrany v dlouhém šatu. Obě skupiny se zdvořile a mnohmluvně pozdravily přesně podle zvyklostí vzdělaných vrstev iránské společnosti. V atmosféře této schůzky však bylo přítomno jakési napětí, které jak Ben, tak admirál okamžitě vycítili.

Ajatolláh byl celý dychtivý zahájit rozhovor co nejdříve, ale do nejnaléhavějšího tématu diskuse se nehrnul. Namísto toho začal opatrným shrnutím zpráv o stavu příprav přísně tajného projektu, probíhajícího na jižním pobřeží.

Zmínil se o výběru týmu z nejlepších příslušníků námořnictva. Dále se dotkl výstavby suchého doku, který byl těsně před dokončením a do něhož během deseti dnů mohla být napuštěna voda. Pohovořil o tom, že zásilka nových raket během několika dní na palubě nákladní lodi opustí Černé moře. Všechno probíhalo dokonce s předstihem několika dní před časovým plánem. Navíc se neobjevily žádné známky nežádoucího zevního zájmu, snad jen s výjimkou oněch dvou agentů CIA, kteří se sice pokusili vniknout do areálu doků, avšak neuspěli.

Za všechny tyto příznivé novinky svému admirálovi i novému fregatnímu kapitánovi poděkoval. Pak se mu ve tváři objevil vážnější stín a ajatolláh ztišil hlas. "Fregatní kapitáne Adname," řekl, "než jsem vydal svůj souhlas s tímto projektem, pověděl jste mi, že hodláte instalovat onen raketový systém do ponorky. Dokonce jste se zavázal jednu takovou loď opatřit. Jak víte, souhlasil jsem s takovým výdajem, protože vybudovaný dok bude užitečný i pro naši novou ponorku třídy Kilo a raketový systém SAM bude moci sloužit jako výkonné obranné zařízení celé základny. Nicméně, dříve než podepišu další výdaje, chci se dozvědět podstatně více o tom, jak hodláte pokračovat.

Kupříkladu, na jakou loď hodláte tento nesmírně drahý ruský raketový systém umístit? Myslím, že nastal čas, abyste nám to řekl."

"Ten systém bude instalován na ponorku, a to těsně za její řídicí věž, aby bylo umožněno vertikální odpálení raket."

"Chápu. Bude to složitá operace? Teď mluvím o přimontování odpalovacího systému na palubu ponorky."

"Myslím, že ne, pane. Jde jenom o to, že to doposud nikdo neudělal. Víte, je to podstatně jiné, než v případě velkých interkontinentálních balistických raket s jejich nesmírně složitými systémy. My máme k dispozici daleko menší, jednodušší potvory, nestydatě přesné řízené střely, pohybující se dvaapůlnásobnou rychlostí zvuku, ale s dostředem pouhých 65 kilometrů."

"Dobře, Bene. Co myslíte, proč se dosud nikdo nepokusil takovou zbraň vystřelit z ponorky?"

"No, myslím, že se o tom dost často mluvilo, ale nikdo zatím prostě neměl pádný důvod k tomu, aby to doopravdy udělal. Ten systém se pochopitelně snáze montuje na povrchové lodi. Já to však vždycky považoval za velice lákavou možnost. Raketa, vypálená zdánlivě odnikud."

"Fregatní kapitáne, vy počítáte s použitím naší jediné vhodné ponorky třídy Kilo, vyrobené v Rusku?"

"Nikoliv, pane. Američané si na tuhle ponorku budou dávat ztracený pozor. Domnívám se, že budeme muset být podstatně opatrnější."

"Chcete říct, že musíme získat nějakou další ponorku, o které Američané nebudou vědět?"

"Ano, pane."

"V tom případě se já i moji kolegové domníváme, že nastal čas, abyste nám vysvětlil, jak ji přesně navrhujete sehnat. Chcete snad, aby nám ji prodali Britové? Nebo si hodláte jednu vypůjčit od nějakého skomírajícího námořnictva z okolí severoafrického zálivu? O tom jste nás nikdy neinformoval. A jak já to vidím, celý osud projektu teď záleží na získání správné ponorky a na umu našich inženýrů."

"Ano, pane, máte naprosto pravdu."

"Tak tedy, Benjamine? Prozradíte nám konečně své plány? Abychom mohli pokračovat a uvolnit další potřebné peníze. Může to nějakou chvíli trvat... uvědomujete si, že nová ponorka Kilo stojí 350 milionů dolarů?"

"Pane, kdybych vás hodlal vystavit takovému vydání za ponorku, pak bych vás na to upozornil již před řadou měsíců. Já to však učinit nehodlám."

"Takže navrhujete, abychom se spojili s Brity a pokusili se o nějakou formu zápůjčky, kupříkladu na jeden rok, nebo něco podobného?"

"Ne, pane. Ani něco takového jsem neplánoval. Tuto možnost považuji za stejně neschůdnou, jako velice nákladnou koupi."

V tom okamžiku se vmísil admirál Badr, který cítil, že diskuse dostává nepříjemný nádech nespokojenosti.

"Bene," pronesl, "teď jste mě skoro dovedl k závěru, že chcete použít ten plastický model ponorky, kterou máme ve zkušební hale!"

Ben zavrtěl hlavou a potichu pronesl. "Ne tak docela, admirále. Vlastně se chystám jednu ponorku ukrást."

23. března 2005

"20200BŘEZEN05. 31.00S, 13.45Z. Kurz 060. Rychlost 12 uzlů."

Fregatní kapitán Adnam pečlivě zapsal datum, čas, polohu, kurz a rychlost tak, jak to coby námořní důstojník celý život dělal. Tento zápis však učinil pouze do svého soukromého deníku, protože na palubě byl hostem. Z mysli letitého mořského vlka však ony železné návyky, jež si přinesl ze starého dobrého námořnictva, to nekonečné zaznamenávání a strohá přesnost i v těch nejmenších detailech, nevymizely. Nakonec, pro úplnost, si komandér poznamenal, "Prudké závany větru, Santa Cecilia v dlouhém mořském dmutí postupuje s kolébáním kupředu."

Byli na cestě již čtyřicátý sedmý den a za tu dobu nepřetržitě plavby urazili 25 000 kilometrů. Projeli trasu od Perského zálivu, jižně podél pobřeží východní Afriky, kolem Mysu Dobré naděje a opět nahoru podél nekonečného západního afrického břehu. Nyní se prodírali na sever, tři sta padesát kilometrů od pobřeží Maroka, v místech jižně od Marakéše, kde se pohoří Atlas stáčí a noří do oceánu.

Ubytovací lodní prostory nebyly příliš pohodlné; šlo vlastně jen o upravený nákladový prostor ve stárnoucím přibřežním parníku s panamskou registrací o 1800 tunách. Nadbytek místa na spaní pro 21 urostlých mužů tu rozhodně nebyl, i když iránské námořnictvo se snažilo, seč bylo. Nainstalovali sem kóje a závěsná lůžka a dodali spoustu vody. Paluby byly sice rozlehlé, ale úmorně rozpálené. Jídlo bylo však naopak vynikající. Houpavý pohyb poloprázdné lodi vyvolával mezi ponorkovou posádkou projevy mořské nemoci. Celých čtyřadvacet hodin denně je obklopovalo hlasité hučení velkých naftových motorů, jež se v nákladových prostorech rozléhalo zvlášť silně. I když při přejíždění rovníku bylo v podpalubí příliš hlučno a na palubě zase příliš vedro, disciplína Benových mužů nepolevovala a nikdo si nestěžoval.

Druhý nákladový prostor byl plný paliva, takže loď za celou plavbu nepotřebovala ani jedno mezipřistání. To byl Benův nápad, který dokázal uhájit i po celodenním dohadování, zatímco všichni ostatní prosazovali cestu na severozápad, přes Rudé moře a pak Středozemním mořem, čímž by se trasa zkrátila na polovinu. Fregatní kapitán však neustoupil.

"Stačila by jediná kontrola egyptských celníků při vjezdu do průplavu," pronesl pomalu. "Jediná jejich návštěva a na nákladní lodi najdou vedle posádky ještě dalších jedenadvacet chlapů v podpalubí a navíc jeden nákladový prostor plný nafty. A to je dost neobvyklé. Já vím, mohli bychom se tvářit třeba jako turisté, nebo rybáři, nebo snad jako posádka nějaké další lodi, kterou jedeme vyzvednout. V naší práci ale nesmíme nikdy nic riskovat. A nechat půl tuctu celníků dumat, co jsme k sakru vlastně zač, by takovým rizikem bylo. Je mi líto, pánové, ale s naší lodí vyjedeme na volné moře a poplujeme kolem Mysu. V naprostém soukromí. Bez celníků. Bez jakékoliv dotěrné pozornosti zvenčí." Na lodi uprostřed volných vod Atlantského oceánu, v temných, větrných časných ranních hodinách dne 23. března, se Ben Adnam opíral o zábradlí na pravoboku. Díval se upřeně k východu a pátral po světlech. V duchu si docela přesně spočítal, kdy by měli dorazit na jedno konkrétní místo uprostřed kanálu La Manche. Poznamenal si ten výsledek a zamířil zpět do lodní rádiové místnosti, v níž teď nikdo nebyl.

Vyladil na střední frekvenci, zakódoval zprávu a svým volacím znakem začal vysílat: "Volám Alfa X-Ray Lima Tři. Tady November Quebec Dva Uniform... zkouška rádia. Přepínám..."

V přijímači zapraskalo, ale zůstal potichu. Ben vysílání opakoval. "Volám Alfa X-Ray Lima Tři. Tady November Quebec Dva Uniform... zkouška rádia. Přepínám..."

Za několik vteřin se náhle ozvalo: "Rozumím. Tady Alfa X-Ray Lima Tři. Přepínám..."

Ben promluvil znovu. "Dva-osm-dva-dva-nula-nula Mike Alfa Romeo nula-pět. Čtyř-devět-pět-nula November... nula-čtyři-dva-nula Whiskey. Přepínám."

Pak celou sekvenci pomalu a pečlivě zopakoval. Radiopřijímač znovu zapraskal.

"Rozumím. Konec."

Tou dobou byly již 2 hodiny a 20 minut, takže se fregatní kapitán vrátil do nákladového prostoru, aby zbytek noci prospal. Detaily setkání byly dojednány.

241100BŘEZEN05

Z každického pohledu to byla krásná loď, tradiční bělostná jachta, jež vypadala, jako by kdysi patřila samotnému Velkému Gatsbymu, nebo přinejmenším nějakému jeho francouzskému příbuznému. Ležela vyvázaná bokem v přístavu St. Malo, pitoreskním přístavu severního Bretańska. Dveře z týkového dřeva vedoucí do přepychové kormidelny, se i v neudrživém zimním slunci blyštěly. Jedním slovem, na Hedoniste byl skutečně krásný pohled. Byla dvacet šest metrů dlouhá, měla dvě luxusní kajuty, nádhernou krytou ubytovací palubu s venkovním barem, přístřeškem chráněné kormidelní místo nad kormidelnou a velice pohodlné ubytovací prostory pro deset lidí. Její dva velké šrouby byly poháněny dvěma dieselovými motory, které jí na klidném moři propůjčovaly rychlost až 20 uzlů. Její volací znak byl Alfa X-Ray Lima Tři.

Na palubě Hedoniste se nacházeli tři muži, kteří si ji pronajali na jeden týden za mimosezonní cenu 20 000 dolarů. Pečlivě oblečení jako lodní návrháři dorazili v natatém mercedesu s řidičem do St. Malo, každý s kufrem z drahé kůže v ruce. Spolu s nimi, i když v jiném autě, dorazil i kapitán lodi, strojník a vrchní kuchař se stewardem v jedné osobě.

Francouzský zástupce firmy si jen zběžně prohlédl jejich turecké pasy a povšiml si v nich tři adres, které uváděly buď přímo Avenue Foch v Paříži, nebo místa v jejím blízkém okolí. Pak nadšeně předal celou loď do péče Arfada Ertegana, jehož platná francouzská kapitánská licence plně opravňovala k řízení lodi jako Hedoniste.

"Budete naprosto spokojeni, pánové," ujistňoval je agent, když si do kapsy zastrkoval šek na 20 000 dolarů, z čehož 15 % nyní náleželo jemu. "Na shledanou za týden."

Šest mladých důstojníků íránských námořních sil vystupujících jako turečtí milionáři se služebnictvem se dosud ještě nikdy nemělo tak skvěle. Jachta byla bezesporu nádherná, postavená v Anglii Camperem a Nicholsonem. Všem se nesmírně zamlouvala. Byli připraveni vyrazit na plavbu napříč zálivem St. Malo, zastavit se na noc v přístavu St. Peter Port na ostrově Guernsey a pak se vydat k místu schůzky.

Měli před sebou vlastně čtyři dny volna. Jediným mrakem na obzoru nadcházejících dnů byla skutečnost, že Abdul Raviz, vystupující jako šéfkuchař, byl ve skutečnosti dělostřeleckým a raketovým důstojníkem íránského přepadového plavidla P313-4 z Bandar Abbasu. V kuchyni vlastně dosud nikdy nebyl. Stejně jako nikdo z pěti zbývajících mužů. Kuchyň na Hedoniste byla sice dokonale vybavená nejlepším francouzským zařízením, ale vzhledem k společnému umu cestujících a posádky se daly očekávat problémy i při pokusu o výrobu topinky s máslem.

Rozhodli se proto, že přejedou co nejrychleji do St. Peter Portu a povečeří v hotelu. K těmto účelům konečně s sebou vezli kožený vak plný francouzských franků. Věděli, že svět může být jako ústřice; jen vědět, jak ji rozlousknout.

282120BŘEZEN02 49.50S, 4.20Z - Kurz 020 -Rychlost 7

Temnou, zamračenou nocí se Santa Cecilia pohybovala po velké elipse. Měsíc byl úplně skrytý za mraky a nad krátkými vlnami se občas přehnal závan větru. Fregatní kapitán Adnam nikde kolem sebe neviděl žádné plavidlo. Slyšel jen syčení vodní tříště, rozřezávané ocelovou přídí staré nákladní lodi, jež se vytrvale prodírala kupředu.

Stál na palubě už půl hodiny. Celou tu dobu upíral zrak k jihovýchodu, pátral po navigačních světlech a naslouchal, jestli neuslyší hluboký zvuk dvojice dieselových motorů oné luxusní francouzské jachty. Již dvakrát se domníval, že něco zaslechl, ale zvuk vždycky přicházel odněkud zdaleka z východu. Znal směr, odkud se má objevit, takže dalekohledem neustále zíral v náměru jedna-tři-pět do temné noci kanálu La Manche. Zatím ale neviděl vůbec nic. V podpalubí, v noclehárně nákladového prostoru, seděli připraveni jeho muži, všichni v černém potápěčském úboru, každý jinak ozbrojen; oba zabijáci z islámských revolučních gard, o poznání lépe, než zbytek mužstva.

Ve 21.45 konečně zahlédl navigační světla jachty Hedoniste. Její bílý trup byl viditelný na kilometr. Objevila se přesně na čas; docela úspěšně se prodírala vysokými vlnami. Ben nařídil kapitánovi snížit rychlost na dva uzly a vyvěsit odrazníky na pravobok, k němuž se pomalu blížila loď "tureckých milionářů".

Moře bylo otravně bouřlivé, takže sedmadvacetimetrová jachta poskakovala během přestupování na vlnách nahoru a dolů vždy téměř o dva metry. Používali záchrannou síť a dva provazové žebříky, ale i tak ve tmě číhalo značné nebezpečí. Ben si povšiml, že dva muži z islámské revoluční gardy vyčkali správného okamžiku a pak skočili přímo na přední palubu jachty. Zbývajících osmáct, včetně velitele, se přesunulo poněkud méně dobrodružně. Za deset minut kapitán Ertegan na pravém motoru zařadil zpětný chod a vycouval od boku panamské nákladní lodi, která se vzápětí obrátila k jihozápadu.

Hedoniste pak nasadila kurz nula-dva-nula a přeplněné plavidlo zamířilo k severu, směrem k 46 kilometrů vzdálenému velkému majáku, strážícímu legendární pohřebiště námořníků Eddystone Rocks. Ben vypočítal, že při rychlosti osmi uzlů by se bílé světlo, linoucí se ze čtyřicet pět metrů vysokého majáku, mělo zhruba v 00.45 hodin objevit asi tři a půl kilometru na levoboku. Jeho dva bílé záblesky každých deset vteřin však uvidí určitě daleko dříve.

Zatím se muži uvnitř představovali jeden druhému, ačkoliv většina z nich se znala ještě z pobytu v Bandar Abbasu. Ben Adnam si s "tureckými playboyi" ještě rychle prošel plán. Všichni cítili, jak atmosféra houstne. Celý tým nyní začal s poslední kontrolou výstroje. Zvláštní pozornost věnovali potápěčskému vybavení.

Kolem půlnoci se maják v Eddystonu zdál už velice blízko, slabých 5 kilometrů nalevo od lodi. "Držte kurz nula-dva-nula," nařídil Ben. "Rychlost deset. Pamatujte, že jsme obyčejná zábavní jachta, která se vrací trochu pozdě z výletu na ostrovy v kanálu La Manche... vyklidte na chvíli palubu... máme spoustu vody pod kýlem a od skal jsme dost daleko."

V 01.00 vysoko čnějící světlo, varující námořníky již od roku 1698, proklouzlo za záď lodi a začalo se odrážet od temných vod na levoboku vzadu. Ostré bílé záblesky byly rozhodně výkonnější, než 60 lojových svíček, které zde hořivaly v osmáctém století. Ben by však právě teď, když se Hedoniste prodírala k pobřeží jihozápadní Anglie, dal přednost čiré temnotě.

Vybral si záměrně tento typ lodě, protože právě takový mohl nejspíše uniknout pověstné bdělosti anglických pobřežních hlídek. Naopak cizí starou nákladní loď, směřující v časných ranních hodinách k britskému přístavu, by s největší pravděpodobností zastavily. Benova skupina měla před sebou stále ještě šestnáct kilometrů, ale moře na trase vedoucí podél pobřeží na východ bylo téměř prázdné.

Členové komanda si nyní téměř beze slova začernovali obličej speciálním olejem. Plán akce si probrali v minulosti snad již tisíckrát, takže každý přesně věděl, co se od něj očekává.

V 01.55 Ben zaregistroval řadu červených světél na rádiovém stožáru vysoko na Rame Headu. Byla vzdálená zhruba 7 kilometrů na levoboku; jedno z nich blikalo jako výstraha letadlům. Světlo na konci západního vlnolamu se nyní nacházelo přímo před nimi.

Ben Adnam spolu se svým navigačním důstojníkem jedenatřicetiletým korvetním kapitánem Arashem Rajavim, stál pod přístřeškem horního můstku, zatímco kapitán Ertegan kormidloval loď z teplé kormidelny přímo pod nimi. Obě postavy

byly před chladem březnové noci chráněny potápěčskými obleky. Na hlavách měly tmavé vlněné kukly, které si nechají i poté, co přes ně přetáhnou těsné černé gumové čepice, ve kterých vyrazí do akce.

Náhle se korvetní kapitán tichým hlasem ozval: "Pane, můžu se vás na něco zeptat?"

"Ven s tím," odvětil Ben.

"Jak vlastně víte, že je tam ta ponorka?"

"Vím to," ujistil ho Ben.

"Ale jak?"

"Tak tedy, zaprvé jsem minulý srpen četl, že Brazilci vyjednávají o koupi ponorky britského válečného loďstva třídy Upholder - HMS Neviditelný a že počítají s jejím dodáním na ponorkovou základnu v Rio de Janeiru kolem 15. května. Vynásobil jsem 28 dní hodinovou rychlostí 9 uzlů a vyšlo mi, že 10 000 kilometrů dlouhou cestu zahájí z Plymouthu zhruba 18. dubna.

Dále jsem věděl, že asi 6 týdnů před odjezdem se s ní tady na místě bude seznamovat brazilská posádka. Tedy někdy od 7. března. To znamená, že ponorka musí dorazit k posledním úpravám do doků válečného námořnictva v Devonportu tři týdny předem. Prvního února, těsně před startem této akce, jsem se dotázal našeho agenta v Anglii, aby zjistil, na kdy je plánovaný odjezd ponorky ze základny v Barrow-in-Furness. Tenhle úkol byl snadný. Na 14. února byl totiž veřejně ohlášen rozlučkový ceremoniál. To mě přesvědčilo, že se ohledně časového programu nemýlím. Od té doby ji už upozorovali v této oblasti.

Takže, Arashi, nepochybně zjistíte, že Neviditelný bude nakonec přesně tam, kde jsem předpověděl. Připoutaný k velké admirálské boji, 400 metrů navnitř od konce vlnolamu. Ta bóje je obrovská, říká se, že by v nejprudší bouři udržela i letadlovou loď. Naše ponorka bude tady, po celé tři týdny zácviku, s přibližně čtyřiceti muži brazilské posádky na palubě. Vím to. Když jsem tady prodělával výcvik, kotvil jsem s ponorkou na stejné bóji. Na tomhle místě zůstávají všechny ponorky britského válečného loďstva každou noc v týdnu po celou dobu zácviku, pokud nejsou na moři."

"Jste velmi chytrý muž, pane."

"Snažím se," prohodil fregatní kapitán bezmyšlenkovitě.

V 02.20 se moře v zátvrti masivu Rame Head uklidnilo a Ben nařídil zvýšit rychlost na 12 uzlů. Vypadali nyní jako typická motorová jachta, vracející se od ostrovů v Kanále, která nemá absolutně co skrývat. Vypadalo to, že přijíždějí trochu pozdě a spěchají do Olivet's Battery, velkého jachetního přístavu severovýchodně od Drakeova ostrova, hluboko v Plymouthské úžině. Nevinnosti, tvé jméno je Benjamin. Aby to ještě více zdůraznil, osobně zavolal na kanálu M do jachetního přístavu, aby se informoval o přesném místě kotviště a aby sdělil předpokládaný čas příjezdu. Obloha tu teď byla světlejší. Na severní nebe vrhlo svou záři pouliční osvětlení Plymouthu. Při pohledu dalekohledem Ben poznal starý známý vlnolam střežící vstup do průlivu - přesně uprostřed, delší než kilometr. Byla to nevysoká stavba z betonu a kamene, na obou koncích ukončená majákem.

Ben zahlédl blikající světlo na západním okraji vlnolamu. Když se přiblížili, zvedl k ústům mikrofon lodního rozhlasu a vyštěkl, "Připravte se!" Žádnou odpověď neočekával. Nyní se nacházeli přímo na úrovni světla.

"Čtyři sta metrů," oznámil Ben. "Vedoucí plavci, připravte se... snížit rychlost... příští tři čtvrtě kilometru udržujte rychlost 8 uzlů."

Pozdvihl noční dalekohled a zahleděl se k přístavu. U bóje, asi půl kilometru daleko na pravoboku, uviděl temný trup ponorky.

"To je ono...", zašeptal. "Vedoucí plavci... kupředu." Ozvala se tichá šplouchnutí, jak se ploutve dvou členů Rudých islámských revolucionářů dotkly temných vod Plymouthského průlivu.

"Oukej, zbytek kupředu... Po šesti přes levobok. Já půjdu poslední... pak se přeskupíme a poplaveme dohromady... 50 metrů za korvetním kapitánem Alim a jeho partnerem. Ti jsou už touhle dobou na cestě."

Ben si stáhl na oči masku, stiskl náustek a sklouzl z paluby Hedoniste do vody. Spolu s veliteli všech tří skupin se ujistil, že všechno je v pořádku, a pak vydal rozkaz. Měli se pohybovat pomocí ploutví, těsně pod hladinou. Devatenáctičlenné iránské námořní komando pomalými tempy zamířilo směrem k ponorce HMS Neviditelný. Vpředu před nimi Ali Pakravan slyšel, jak jejich motorová jachta, stále s rozsvícenými navigačními světly, míří vzhůru průlivem. Hluk jejich motorů však postupně slábl. Vytrvale plaval dál - kopal a splýval, bez cákání, bez pohybu rukou, jen nohama, přesně, jak je to učili. Jeho kolega, námořník Kamran Azhari, plaval těsně za ním, pušku s nočním hledím připevněnou na zádech.

Po sedmi minutách se Ali vynořil a pokusil se zahlédnout ponorku. Trvalo mu několik minut, než zaostřil zrak, ale pak ji uviděl, zhruba sto metrů před sebou. Udělal ještě několik temp nohama a již rozeznával bílé identifikační číslo S4. Symbol se odrážel od boku jako uhel černého pláště sedmdesát sedm metrů dlouhé hlídkové ponorky, schopné nést torpéda i klást miny. Ponorky, patřící nyní brazilskému válečnému námořnictvu.

Pomalů a opatrně se oba plavci přiblížili k strmému, kluzkému oblouku příděl. Zde, chráněni před cizími pohledy, si ve vodě přichystali speciální elektromagnety k přichycení. Námořník Azhari upevnil první dva asi čtvrt metru nad hladinou, pak se na nich přitáhl a potichu přiložil další dva, asi o metr výše. Nato sundal ze zad pušku a počkal, než se korvetní kapitán vyšplhá vedle něho. Ten cestou postupně přemístoval jeden elektromagnet po druhém tak, aby se stále měl o co opírat.

Alimu trvalo dvě minuty, než dosáhl místa, kde si mohl bezpečně lehnout na ubíhající kovové pláty na přídi. Vysoko nad ním se tyčila velitelská věž ponorky, na jejímž vrcholu, jak věděl, stál noční strážný. Podle Bena mohl očekávat, že nad zábradlím můstku uvidí tak maximálně jeho hlavu a ramena. Ty ale díky nočnímu dalekohledu na pušce uvidí naprosto jasně.

Ali posunul další elektromagnet, povytáhl se a na kovovém povrchu ponorky zaujal polohu ostřelovače. Ben měl pravdu. Nahoře skutečně uviděl strážného, ten k němu ale stál otočený bokem. Byl celý nahrbený proti lehkému dešti,

který právě začínal padat, takže představoval velice obtížný cíl. Ali, nejlepší ostřelovač iránského námořnictva, rozvažoval, jestli má střílet, nebo počkat. Nakonec se rozhodl, že čas je v tomto okamžiku příliší luxus, takže vlasový kříž puškohledu opatrně zaměřil na levý spánek strážného. Znehybněl, zadržel dech a ze vzdálenosti pětaticeti metrů vypálil. Tam, kde střela s tupým hrotem z těla vylétla, chyběla námořníku Carlosu Perezovi prakticky celá pravá polovina hlavy. Neozval se jediný zvuk, kromě povědomého měkkého prasknutí, jaké vydává puška s tlumičem. Jakmile byl noční strážný odstraněn, korvetní kapitán se na plášti ponorky postavil a dal signál zbývajícím plavcům, že se mohou bezpečně přiblížit k boku lodi. Pušku podal zpět Azharimu, přesunul se o kousek stranou a sundal ze zad provazový žebřík. Na jednom konci ho upevnil a druhý konec tiše spustil do vody. Téměř vzápětí uviděl postavu fregatního kapitána Adnama s černou kápí na hlavě, jak se blíží mezi vlnami. Ali Pakravan na něj potichu zavolal: "Tady pane. Pojdte sem."

Ben vyšplhal na žebřík, náhubek dýchacího přístroje stále mezi zuby. Těsně za ním následovali dva další námořníci, kteří dříve sloužili na staré iránské ponorce třídy Kilo. Rychle se přesunuli k ocelovým dveřím u základny velitelské věže a potichu je otevřeli. Ben vklouzl dovnitř a stále ještě nepozorován se vnitřním průlezem vydal vzhůru na můstek. Z kapsy vytáhl speciální granát obsahující chlór, odjistil ho a vhodil do palubního průlezu. Počkal okamžik, trvající zdánlivě celou věčnost, než se ozval tichý výbuch, následovaný jemným syčením. Od otevření dveří do této chvíle však uplynula pouhá minuta. Teď se vydal dovnitř i on, ve společnosti dvou gangsterů, rovněž v plné potápěčské výstroji.

Pod základnou velitelské věže, v řídicí místnosti, se rozdělili. Jeden zamířil kupředu, druhý k zádi, oba před sebou vrhající další granáty. Ben zůstal na místě a fungoval jako kontakt se skupinou mužů, kteří se zatím pod dohledem korvetního kapitána Aliho Pakravana potichu shromáždili venku na ponorce.

Z osmatřiceti Brazilců, kteří byli na palubě, nepřežil první dvě minuty ani jeden. Ti, kteří spali, se nikdy neprobudili. Ti probuzeni jen zalapali po dechu a rychle zemřeli. Vysoká koncentrace chlóru uvolněného v uzavřeném prostoru působila rychle, potichu a smrtelně. Přesvědčit se, že opravdu nikdo nezůstal naživu, netrvalo ani deset minut. Jakmile bylo jisté, že nikdo nepřežil, Ben sám nastartoval motory a nechal je běžet. Spustil naplno ventilátory a klimatizaci, aby jedovatý plyn co nejrychleji vyvětral z trupu. Průběžně kontroloval vzduch v ponorce až do téměř 04.00, kdy oznámil, že loď je čistá a prochladlí muži směli konečně dovnitř. Zejména mezi členy posádky, kteří neměli dýchací přístroje, panovala určitá nervozita, avšak přesto se všichni, s malou protichlórovou maskou na ústech, dali neprodleně do pochmurného odklizení mrtvol. Těla byla naskládána do torpédového prostoru, kde je nastrkali do vodotěsných pytlů, jež si pro tento účel přinesli s sebou. Zbaví se jich při prvním doplňování paliva na otevřeném Atlantiku, jakmile projedou úžinou v Gibraltaru. Svrhnutí mrtvol do vod Plymouthského průlivu samozřejmě nepřicházelo v úvahu.

Kolem 04.00 měl už fregatní kapitán Adnam v ruce také týdenní program cvičení a seznam denních signálů. Tyto dvě věci mu prozradily, co může čekat, a dokonce ho seznámily se jmény čtyř britských instruktorů. Jak si konečně ještě sám pamatoval, obávaní Mořští jezdcí se dostavovali na palubu v 07.55 ráno. Po celý týden stejný tým. Z programu vyčetl, že Brazilci byli v této fázi výcviku oproti plánu poněkud pozadu. Předchozího dne posádka nacvičovala rutinní procedury při šnorchlování - startování, udržování běhu a zhasnutí dieselových motorů při ponoření pod hladinou. "To měli mít zvládnuté už minulý týden," zamumlal, jak pomalu obracel stránky a snažil se zjistit, co měli v plánu na dnešní den. "Měli štěstí, že je necvičil starý MacLean. Ten by je už za trest nechal pochodovat po prkně se zavazanýma očima."

Jak předpokládal, Neviditelný měl vyplout v 08.00. Tak to bylo zaznamenáno spolu s popisem Oblasti cvičení, Času zastavení i Typu nácviku. Dnešní aktivity byly charakterizovány prostou zkratkou INDEX - Nezávislý nácvik. Na okraji stránky však byly rukou psané poznámky, podle nichž usoudil, že je čekalo absolvování nouzových manévřů, jako například vyhýbání přibližující se lodi, poškození směrových ploch, selhání kormidelního systému, porucha systémů regulujících průtok mořské vody, elektroniku, hydrauliku i mechaniku. Nácvik činností při havárii. Požární poplach. Poplach při zaplavení ponorky... atd., atd. Plánovaný program přinesl ještě jednu velice šťastnou okolnost; dnešní noc měla ponorka zůstat na moři a posádka měla absolvovat některá velice potřebná speciální cvičení, zejména šnorchlování v noci.

Ben si pomalu a velice pečlivě přečetl Denní rozkaz a pak si povšiml signálu "Nejbližší příbuzní" z předchozího dne, který kapitán ponorky vysílá pozemní základně vždy těsně před odplutím. Ten podrobně uvádí veškeré změny a aktualizuje seznam posádky uložený na základně. Tímto opatřením je zaručeno, že v případě zmizení ponorky jsou na břehu k dispozici všechna jména i přesné adresy příbuzných.

Na 05.00 fregatní kapitán svolal krátkou poradou důstojníků, zatímco zbytek týmu se nadále seznamoval s pracovním prostředím. Samozřejmě všechno bylo daleko skutečnější, než na onom modelu v Bandar Abbasu, který jim sloužil tolik týdnů k tréninku. Avšak až na nepatrné výjimky se každý vypínač, každý ventil a klávesnice nacházely přesně na stejném místě, jako na modelu. Podrobné údaje získané z velkého počítače v Barrow-in-Furness přinášely své ovoce. "Pánové," oslovil Ben shromážděné důstojníky, "omlouvám se za zdržení, ale pokoušel jsem si prostudovat předepsané postupy. Hodina odplutí zůstává, jak jsme plánovali, na 08.00, to znamená od teď za tři hodiny. Aktuální signál "Nejbližší příbuzní" byl již odeslán a máme i platný trvalý rozkaz eskadry. Přibližně v 07.55 očekáváme, že z doků dorazí čtyři Mořští jezdcí z Královského námořnictva, aby dohlíželi na dnešní cvičení. O ně se postaráme přesně tak, jak je naplánováno. Dovolíme jim, aby se bezpečně přiblížili a vstoupili do ponorky. Korvetní kapitáne Pakravane, dnes jste svůj úkol provedl skvěle. Vy i námořník Azhari jste odvedli obtížnou a vynikající práci. Jsem si jist, že se na vás mohu spolehnout, že umlčíte Mořské jezdce v okamžiku, kdy vstoupí do ponorky.

Jediná větší změna našeho plánu spočívá v tom, že hodlám vyslat signál o ponoření Neviditelného, abychom se chovali přesně podle dnešního a zítřejšího předepsaného programu. Na dnešní noc nás tady totiž neočekávají. Protože

loď je stále ještě ve výcvikovém programu, musíme každých 12 hodin odvyšlat kontrolní hlášení. Při odplutí hodlám dodržet veškeré procedury, takže je nezbytné, abychom se vyvarovali jakýchkoliv chyb. Rovněž tak hodlám s touto lodí z Plymouthského průlivu vyjet pomalu, ne ve spěchu. Až odsud zmizíme, nepřeji si zanechat jediný stín podezření. Tak budeme mít spoustu hodin náskoku. A jakmile se dostaneme na volné moře, už nás nikdo nenajde."

Stejně jako všichni Íránci, i korvetní kapitán Arash Rajavi se pozorně zúčastnil intenzivního dvouhodinového zácvičku, který následoval. Současně se snažil zachovat klid. Vymazat z mozku tu obłudnost jejich zločinu však bylo značně obtížné. Právě se totiž nacházeli přímo v srdci historického přístavu sira Francise Drakea, v samotné kolébce britského Královského námořnictva. Přesto se právě odsud odvážili ukrást jednu z jejich ponorek a zabili celou její posádku. V průběhu následujících tří hodin hodlal fregatní kapitán Adnam chladnokrevně a plánovaně zavraždit dva britské důstojníky a dva poddůstojníky. Můj Bože! pomyslel si. Jestli nás chytí, tak nás všechny popraví.

Jak však naslouchal chladným, odměřeným slovům velitele, podařilo se mu potlačit strach a přirozený instinkt, který ho pobízel, aby odtud za každou cenu co nejrychleji zmizel. Korvetní kapitán Rajavi již poněkolkáté došel k závěru, že Benjamin Adnam je bezpochyby tím nejchladnokrevnějším mužem, jakého kdy potkal.

O dvě hodiny později již na krycích ocelových plátech paluby ponorky stáli čtyři námořníci oblečení do brazilských námořních uniforem. Spolu s mladým důstojníkem vyčkávali příjezdu Mořských jezdců. Před chvílí, v 07.50, je zpozorovali za okénkem kajuty přístavního člunu blížícího se směrem k Neviditelnému od dokonale značeného kanálu západně od Drakeova ostrova. Na můstku ponorky čekali další dva důstojníci a hlídka, všichni opět v brazilských uniformách. Za pět minut se již člun pohupoval vedle trupu ponorky. Mladý důstojník na její palubě zasalutoval a popřál příchodím dobrého jitra s íránským přízvukem, který podle Bena mohl být stejně tak považován i za brazilský. Než přístavní člun zamířil zpět k dokům, příslušníci Královského námořnictva po jednom vstupovali na loď a vydávali se k otevřenému palubnímu průlezu na vrcholku velitelské věže. Uvnitř byl dvouapůlmetrový ocelový žebřík, po němž se jako první zkušeně vydal vedoucí skupinky, vrchní námořní poddůstojník Tom Sowerby. Byly to jeho poslední kroky na této zemi. Jakmile se pravou nohou dotkl paluby, chopily se ho ruce tří Íránců, rychle mu zakryly ústa, takže nemohl ani hlesnout, když mu Aliho nůž vnikl do srdce. Korvetní kapitán Bill Colley, další muž na žebříku, si neuvědomil co se děje, když ho potkal přesně stejný osud.

Za osm minut se těla všech čtyř příslušníků Královského námořnictva připojila ke kupě mrtvol v torpédovně. Bylo 07.59 a fregatní kapitán Adnam se chystal opustit britské výsostné vody.

Přesně v 08.00 nařídil, aby na vrcholek velitelské věže byla vytažena brazilská vlajka. Dieselové motory stále hladce běžely, když se vyvázali od bóje. Ben vydal rozkaz "Poloviční vzad", pak "Poloviční vpřed". HMS Neviditelný se otočil směrem od Plymouthu a vydal se chladnokrevně směrem k západnímu konci vlnolamu a dál ke svobodě. Nikdo na celé rozlehlé, do široka se rozkládající základně Královského válečného loďstva nepojal nejmenší pochybnost, že by snad něco nebylo v pořádku.

Dva muži, kteří doprovázeli korvetního kapitána Rajaviho na můstku byli překvapeni, když na cestě dolů kanálem, s velkými rudými bóji po pravoboku, zahlédli Rame Head. Ten výběžek pevniny, s příkrými úbočími z jednolitého kamene, bez stromů, s malou kapličkou na vrcholku, vypadal za dne ještě vyšší než prve v noci. Byl viditelný na vzdálenost téměř 40 kilometrů. Strojní důstojník Bena Adnama uvedl do chodu velký elektromotor, který poháněly dieselové generátory.

Dole v řídicím centru velící důstojník studoval oblast, ve které měl Neviditelný toho dne operovat. Zamířili do severovýchodního koutu příslušného čtverce, několik mil západně od majáku v Eddystonu. Pod kýlem měli téměř sedmdesát metrů vody, takže po odeslání odpovídajících signálů na základnu vydal rozkaz k ponoření. Velký černý trup vklouzl pod chladné šedé vlny, ponechávaje za sebou záhadu ne nepodobnou lodi Marie Celeste. Toto tajemství přetrvává mnoho, mnoho měsíců.

Fregatní kapitán Adnam se teď nacházel v ideálním postavení. Byl přesně v té oblasti, ve které si přál být. Hodlal svůj tým vyzkoušet naprosto stejným způsobem, jak by to prováděli pod vedením Mořských jezdců Brazilci. V průběhu několika následujících hodin tedy probral se svou íránskou posádkou různé elektrické i mechanické systémy, sonar, radar, ESM, komunikační aparaturu, vyvážení a stabilizaci, hydrauliku a klimatizaci, dokonce i systém vnitřního vodního a odpadového hospodářství. Zkontroloval funkci periskopů a přísvětlovacího zařízení, chvíli s ponorkou uháněl devítiuzlovou rychlostí, aby se pak náhle zastavil a nechal hlídkového důstojníka, aby se pokusil tuto pro něj novou a nezvyklou ponorku vybalancovat na místě. Více než polovinu času šnorchlovali, aby se lodní baterie skutečně dokonale dobily. Velitel mladším mužům občas poradil, občas je však i tvrdě popohnal. Nikdy však nebyl příliš ostrý. Pokaždé si uvědomil, že unavená posádka může sice udělat chybu, ale nikdy jich neudělá tolik, jako posádka unavená a vystrašená.

Celkem třikrát se rychle ponořil do hloubky, jelikož chtěl, aby si posádka zvykla na prudký naklón paluby. Uprostřed odpoledne se na jižním okraji tréninkového prostoru dvakrát vynořil a nějaký čas plul po hladině. Korvetní kapitán Rajavi považoval toto rozhodnutí za velice riskantní. Co když nás někdo uvidí? Jednu chvíli pozdě odpoledne se dokonce odvážil zeptat, jestli velitel uvážil možnost, že by po nich mohli pátrat. "Necítíte se bezpečněji, pane, v periskopové hloubce?"

"Žádné nebezpečí nám nehrozí," odpověděl kapitán. "Kdyby hrozilo, pak bychom po hladině nepluli."

V 19.30, půl hodiny před stanoveným termínem, odeslal kontrolní hlášení přístavnímu velitelství, kapitánu SM2 v Devonportu. V té době se nacházel 170 kilometrů od pozice, kde se potopil. Nyní obrátil svou loď k jihozápadu. Celou noc jeli kurzem dva-dva-pět, směřující k severozápadnímu pobřeží Bretaně. Pluli v periskopové hloubce a trvale šnorchlovali, aby udrželi baterie plně dobité. Do větší hloubky se potopili jen dvakrát v časných ranních hodinách; jednou, aby se vyhnuli hrozcímu zaměření britským vojenským radarem, podruhé kvůli velké nákladní lodi, která se ocitla nedaleko od nich.

Příštího rána v 07.00 vyslal fregatní kapitán své druhé a poslední rádiové hlášení. Tou dobou byl již samozřejmě daleko od cvičné oblasti, i když se přirozeně předpokládalo, že ponorka Neviditelný se stále nachází na původně plánovaném místě oceánu.

Kolem 18.00 hodiny, tedy v čase dalšího plánovaného vysílání, bude loď dobrých 330 kilometrů od předpokládané polohy. Tou dobou však již popluje hluboko pod hladinou Atlantiku a 220 kilometrů západně od velké francouzské námořní základny v Brestu. Ben Adnam nehodlal riskovat.

301725BŘEZEN05 –

Operační středisko druhé ponorkové eskadry

Korvetní kapitán Roger Martin, důstojník štábu bojových činností, právě pro dnešek skončil. Podařilo se mu zvládnout celý ten fanatický nápor drobných problémů, které jeho nepříteli záviděnímohdná funkce přinášela. Vedle nekonečného proudu hlášení, která celý den přicházela na jeho stůl, musel koordinovat veškeré plány cvičení všech plavidel eskadry. Korvetní kapitán Martin se musel tedy zabývat nejen aktivitami výcvikových lodí, ale všech plavidel, které měly základnu v rozlehlých loděnicích válečného loďstva v Devonportu.

Zhluboka se napil čaje, pohlédl na hodinky a rozhodl se, že předá agendu štábnímu důstojníkovi, který měl noční službu, korvetnímu kapitánovi Dougu Roperovi. Ještě jednou zkontroloval vytištěný seznam, jako to dělal pokaždé, když nějaké plavidlo zůstávalo na moři. Přesvědčil se, že na tabuli jsou zaznamenána všechna očekávaná Hlášení a Signály vymoření, včetně časů, kdy se jednotlivé lodě mají ozvat.

Zahlédl světlovlasou atletickou postavu korvetního kapitána Ropera, jak se blíží chodbou, a srdečně ho pozdravil. "Ahoj, Dougu, tady je všechno více méně v pořádku... snad jenom s výjimkou Neviditelného. Ne že by měl skutečné zpoždění, jeho signál o ponoření by měl přijít v 18.00, ale v posledních několika dnech byl se všemi hlášeními v předstihu. Právě jsem o tom začal přemýšlet... ale jejich Mořským jezdcům velí Bill Colley a ten se nedávno zmínil, že se chystá dát těm Brazilcům trochu zabrat. Myslí si, že mají mírné zpoždění ve výcviku. Možná že je tedy honí až do teď." "Tak to nejspíš bude," odpověděl korvetní kapitán Roper. "Přesto má člověk takový nepříjemný pocit, když to hlášení nechávají až na poslední chvíli. Neboj, dám na ně pozor."

"Oukej, starouši. Já jdu... přeju ti dobrou noc." Doug Roper byl velmi ambiciózní, pouze jedenatřicetiletý důstojník. Ještě nebyl ženatý. Díky penězům z rodinného dřevařského podniku v Kentu si však mohl dovolit koupit nápadně blýskavé, nízké, bílé sportovní auto. Ve výrazně středostavovském prostředí Královského námořnictva mohl být tento výstřelek předmětem určité závidosti, ale korvetní kapitán byl všeobecně dost oblíben. Vedle toho, že měl ostrý a nesmírně inteligentní postřeh, byl znám i svou nezměrnou pracovitostí.

Když si prohlédl archy papíru, podíval se na hodinky. Bylo 17.40. Zapátral po Signálu o vymoření z Neviditelného - nic. A v tom okamžiku, náhle, z nějakého naprosto nejasného důvodu, spustily v hlavě Douga Ropera poplachové zvonky. Čas ubíhal. Jestli se Neviditelný bude i nadále snažit dělat čest svému jménu, pak bude tím nejzaměstnanějším člověkem v Plymouthu.

Napadlo ho, že korvetní kapitán Colley třeba zapomněl Signál o vymoření vyslat. Na druhou stranu však věděl, kdy se ta loď měla vymořit. Touto dobou měla být již na hladině a nedaleko Plymouthu. Možná, pomyslel si Roper, jí selhal komunikační systém a třeba už právě teď vplouvá do přístavu a snaží se pomocí světelných signálů, vysílání na VKV či zvukovými signály navázat kontakt. Nějak tomu ale nevěřil.

Přesně v 18.00 tedy zvedl sluchátko a zavolal kapitánovi Druhé ponorkové eskadry (SM2), aby ohlásil - podle standardních bezpečnostních instrukcí ponorkového loďstva (Spojenecká taktická publikace ATP 10) - prodlevu Hlášení o vymoření. Doug věděl, že je třeba uvažovat i o možné havárii.

Kapitán okamžitě spustil kontrolní program Comcheck. Jde o proceduru, která v podstatě říká, Hej, Neviditelný, nezapomněl jsi na něco? Ve skutečnosti však rovněž upozorňuje všechna plavidla Královského válečného loďstva v příslušné oblasti, že je nezbytně nutné se s Neviditelným spojit. Zpráva od Druhé ponorkové eskadry byla považována za dostatečně důležitou, takže její kopie byla odeslána i vlajkovému důstojníkovi ponorkového loďstva v Northwoodu, 400 kilometrů od západního Londýna.

Následujících třicet minut se stále ještě nic neozývalo. Nyní již bylo téměř nemožné, že by ponorka dosud nenašla nějaký způsob, kterým by o sobě dala vědět. V 18.35 byl kapitán Charles Moss v místnosti štábu. Spolu s ním byl přítomen i korvetní kapitán Roger Martin. Panovala zde ponurá nálada. Královské námořnictvo neztratilo ponorku už hezky dlouho - od případu dieselelektrického člunu třídy A jménem Affray, který se potopil v kanálu La Manche v dubnu 1961. Všichni si vzpomínali, že tehdy trvalo řadu měsíců, než ho našli.

V 19.00 začala další fáze, nazývaná SUBLOOK, tedy Pátání po ponorce. Všichni čtyři přítomní důstojníci věděli, že jestli je Neviditelný na hladině, pak by ho někdo měl ohlásit. Jestli je pod hladinou a někdo z posádky přežil, určite stačil vypustit jednorázovou komunikační bójí, nebo dokonce hlavní volací bójí, z nichž jedna byla uložena v přední a druhá v zadní ponorky. Byla-li uvolněna kterákoliv z těchto bójí, pak by jejich signál jistě už někdo zaznamenal. Zatím se však neozvalo ani slovo a ponorka měla už hodinu zpoždění. Začínali se obávat nejhoršího. Jako pokaždé, když byl vyhlášen SUBLOOK.

Toto slovo má totiž ve válečném námořnictvu značnou váhu. Přichází napsané velkými písmeny a znamená vážnou výzvu, na kterou reagují i cizí státy a koordinační záchranná střediska v celém okolí kanálu La Manche. Stejně tak uvádí do stavu pohotovosti i Organizaci záchranných činností válečného námořnictva a celou síť veřejných mluvčích. Jinými slovy říká, Máme opravdu vážné obavy, ztratili jsme jednu ponorku. NEDĚLÁME SI ŽÁDNOU PRDEL.

Po základně se jako mávnutím proutku roznesla zpráva, že se Neviditelný ztratil. Čtyři fregaty s řízenými střelami na

palubě, zatím vyvázané podél nábreží Devonportu, dostaly rozkaz, aby se okamžitě vydaly do výcvikové oblasti. Všechny válečné lodi Královského námořnictva byly vyzvány, aby okamžitě přerušily své aktivity a začaly naslouchat a hledat. Koordinací a metodickým vedením pátrání byl pověřen nejstarší důstojník z těchto lodí, kapitán Mike Fuller z 4000 tunového torpédoborce typu 42 Exeter. Do příslušné oblasti, jižně od Plymouthského průlivu, byla odkloněna i dvě pátrací letadla námořnictva typu RN Nimrod a velení nad nimi bylo rovněž předáno kapitánu Fullerovi.

Počasí se průběžně zhoršovalo. Spolu se stmíváním tohoto časně jarního podvečera se stočila bríza k jihozápadu a z otevřených plání Atlantiku začaly do průlivu vát nárazy větru o síle vichřice. Moře bylo najednou neklidné víc než celý minulý týden. Kapitán Fuller na můstku Exeteru si začal stále jasněji uvědomovat, že v případě dalšího zhoršení stavu počasí se pátrání může rychle stát nemožné.

Korvetní kapitán Doug Roper, jako službu konající důstojník, se v kanceláři štábu zabýval hlášeními, která přicházela každou minutu. Současné však registroval, že se na tvářích Rogera Martina i Charlese Mosse zračí výraz opravdových obav. Kapitán právě říkal: "Nejdůležitější je teď čas. Čím rychleji ji najdeme, tím větší šanci máme na to, že odtamtud dostaneme někoho živého."

Všichni čtyři věděli, že s největší pravděpodobností došlo k vážnější nehodě, ale věřili, že na palubě ponorky, ležící teď kdesi na dně s omezenou zásobou vzduchu a možná s několika raněnými, stále ještě čeká Bill Colley a jeho tým na příchod zachránců. Všichni lidé od ponorek totiž věděli, že nemá cenu snažit se vyklouznout z ponorky do zuřících, prázdných vln, kde člověka téměř jistě čeká smrt. Vtip spočívá v tom, dokázat vplout do čekající náruče zachránců, kteří vás vytáhnou z vody, poskytnou první pomoc a dopraví vás do lodní nemocnice, kde dokáží léčit jak podchlazení, tak i případnou potápěčskou nemoc, či dokonce otravu C02.

Ve 21.30 již dvě fregaty s aktivními sonary pracovaly naplno. Kontrolovaly známé vraky i další kontakty na dně, aby zjistily, jestli nějaký nepřibyl. Z tohoto důvodu kapitán Moss povolal do oblasti i dvě minolovky, jejichž sonarové zařízení bylo pro vyhledávání potopených vraků zvláště vhodné. Za dvacet minut již prozkoumávaly dno kanálu La Manche a snažily se odlišit nějakou novou trosku od tisíce starých, které zde ležely od druhé světové války. Na torpédoborci kapitána Fullera i na čtyřech fregatách hloubali navigační důstojníci nad mapami, které uváděly prakticky každický vrak na dně. Fregatní kapitán Rob Willmot na 4200 tunovém Portlandu typu 23, třídy Duke, se domníval, že našel něco těsně za západní hranici určeného čtverce. Rozhodně to v mapě nebylo uvedeno jako známý vrak, takže nebýt povětrnostních podmínek a stavu moře, byl by už dolů vyslal dva potápěče s televizní kamerou, aby se na to podívali zblízka.

Avšak za celý večer plný mylných nadějí a falešných poplachů nikdo s něčím jistým nepřišel. O půlnoci, šest hodin po termínu neuskutečněního spojení s Neviditelným, vyslal kapitán Moss zlověstný signál SUBMISS, značící zmizení ponorky. V této chvíli již probíhalo podrobné, koordinované, mezinárodní pátrání, které bude pokračovat do té doby, než bude ponorka nalezena. Podle mínění tvrdohlavých velitelů Královského námořnictva se žádná ponorka nemůže jen tak ztratit. Je možné ji postrádat, může se potopit, vybuchnout nebo být dokonce vyhozena do povětří, ale ponorka, nebo alespoň její vrak, někde být musí.

Bylo nutno odpovědět na zásadní otázku. Opustil Neviditelný oblast, v níž mělo probíhat cvičení? Jestli ano, proč to kšakru udělal? V důsledku špatné navigace? Špatné kalkulace mořských proudů? Z obyčejné nedbalosti? To nebylo příliš pravděpodobné. Přesto ale specialisty Královského námořnictva neustále pronásledoval přízrak Affray. Tento 1800tunový kolos z Portsmouthu, který byl právě ve výcvikovém programu, s plnou posádkou čerstvě sem přemístěnou z hladinových lodí, byl kdysi nalezen, jak spočívá na dně, značně daleko od původně určené oblasti. Lokalizovali ho nakonec v blízkosti Hurd Deep, nedaleko jednoho z ostrovů Kanálu jménem Alderney, celé týdny poté, co pohasla jakákoliv naděje na přežití posádky.

Krátko po půlnoci byly informovány rodiny čtyř britských Mořských jezdců. Pro brazilské námořní velitelství v Rio de Janeiru byla vypracována zpráva, uvádějící jména mužů na palubě ponorky. Bezodkladně byl též informován tisk, jelikož tímto způsobem jej bylo možno kontrolovat přece jen o něco lépe, než kdyby se novináři sami pustili do šťourání prostřednictvím vlastních pramenů mezi námořnictvem a začali klást otázky typu To se z toho pokoušíte udělat přísně tajnou záležitost?

Přesto všichni očekávali, že sedmá velmoc toho zaručeně využije tím nejhorším možným způsobem. Určitě vyhrabou každické neštěstí, při kterém Královské námořnictvo ztratilo nějakou ponorku, počínaje Affray, a pak zpátky až k 1. červnu 1939, kdy se nedaleko Birkenheadu potopila Thetis. Stalo se to sice již před více než půl stoletím, ale pro novináře to stále nebylo dost dávno, aby hned nezačali přirovnávat všechny ponorky ke kovovým rakvím. Tak to alespoň vyzní, jakmile se autoři novinových titulků pustí opravdu do práce. Mají se naši stateční mladí mužové stávat obětmi takovýchto nedbalostí?

V 19.45 (východního letního času) dorazila zpráva do kanceláře ředitele národní bezpečnosti ve Fort Meadu v Marylandu. Admirál George Morris velice zvážněl. Pročetl znovu stručný přehled podrobností a zrakem sklouzl k mapě na jedné z počítačových obrazovek. Dotekem klávesnice si nejdříve příslušný výsek mapy zvětšil, pak naopak zobrazil značně větší pohled. Před Plymouthem? Už je to dost dávno, co Britové ztratili ponorku. To by mě zajímalo, co se stalo?

Za deset minut se spojil s admirálem Morganem v Bílém domě. Ten byl stále ve své kanceláři a projevil velice živý zájem, jako vždy, když se jednalo o ponorky.

"Jak dlouho ji postrádají, Georgi?"

"Sedm nebo osm hodin; od chvíle, kdy měla vyslat signál o vypoření."

"To nemyslím. Jak dlouho to je, co o ní naposledy skutečně slyšeli?"

"Poslední kontrolní hlášení dostali v 07.00 jejich času. Tedy asi dvanáct hodin před plánovaným vypořením."

"Hm. Kdepak byla?"

"Třicet osm kilometrů od Plymouthského průlivu."

"Asi tam mají hodně pátrajících lodí, co?"

"Počítám, že mají. Už několik hodin pročesávají sonary dno oceánu, ale zatím nic nenašli."

"Oceánu?" odsekl starý admirál povrchového loďstva. "To přece není žádný zatracený oceán! Je to jenom kus zasraného naplaveného dna u pobřeží. Kanál La Manche je přece hluboký nějakých sedm metrů. Vsadil bych se, že jim zakurvenej periskop čumí z vody! Ty neschopný Angličani! Ti by nenašli ani slona v kurníku."

George Morris se zdvořile zasmál. "Ať je to jakkoliv, opravdu tam nic nenašli. Žádnou bóji, signál, vrak, olejovou skvrnu, někoho, kdo by přežil. Ta zatracená věc prostě z oceánu zmizela. Promiň, Arnoldo... z té naplaveniny."

Admirál Morgan se uchechtl. "Už nás požádali o pomoc?"

"Ne. Alespoň mi o tom zatím nikdo neřekl. SUBLANT o tom ale vědět bude."

"Oukej, Georgi. Průběžně mě informuj, ano? A jestli se Britové ozvou, vyříd' jim, aby mi zavolal jejich vlajkový důstojník... to je jeden můj starý přítel, nedávno ho povýšili. Admirál sir Richard Birley. Samozřejmě, když jsme se znali, byl to jenom fregatní kapitán Dick Birley, který se tehdy pokoušel řídit ponorku Polaris. Užili jsme si spolu v Londýně dost randy... už je to zatraceně dávno. Sbohem, Georgi."

Arnold Morgan měl zpoždění. Bylo už po osmé hodině, a on měl být v malé francouzské restauraci v Georgetownu, kde měl schůzku, na kterou se stále víc těšil. Šlo o večeri se sekretářkou. To samo o sobě nemuselo pro šedesátiletého, dvakrát rozvedeného admirála nic moc znamenat. Až na to, že ta jeho sekretářka, šestatřicetiletá rozvedená paní jménem Kathy O'Brienová, byla asi tou nejkrásnější osobou v celém Bílém domě. Dlouhonohá rudovláska, jakoby oživlá ze staré vojenské balady, pracovala pro tohoto texaského tyrana od první chvíle, kdy vkročil do Bílého domu a málem vyhodil svého řidiče.

Asi měsíc přihlížela s posvátnou hrůzou způsobu, jak ovládá námořnictvo celého světa, podivovala se jeho znalostem mezinárodní politiky a záměrů různých zemí i jeho absolutní nedůvěře k cizincům. Dalších šest měsíců zaznamenávala, jak nelidsky zachází s lidmi na těch nejvyšších místech, je opovržlivý vůči hlouposti, zaujímá zničující soudy a oplývá cynismem při odhadování diplomatů, zejména cizích.

Sám prezident, pravicový republikán z Oklahomy, Arnoldu Morganovi bezmezně důvěřoval. Vlastně se dalo říct, že Arnolda Morgana miluje. Náhodou skoro stejně, jako půvabná paní Kathy O'Brienová. Přátelství těch dvou postupně narůstalo, i když zpočátku poněkud váhavě. Pro Arnolda Morgana, který si byl plně vědom drsných nedostatků vlastního vzhledu, bylo totiž zcela nepochopitelné, že by kdy mohl být pro nějakou ženu přitažlivý. Tím spíše pro tuto bohyni, kterou měl za sekretářku.

Ztroskotaná manželství i nekonečné kritické připomínky z úst bývalých manželek, jež ho samozřejmě nakonec opustily, z něho vytvořily muže, jenž věřil, že všechny ženy jsou jednou velikou záhadou, a ať chtěly či milovaly cokoli, zaručeně to nikdy nebyla jeho osoba. Za těchto okolností se rozhodl "vystačit si bez nich". Tento stav trval tak dlouho, že ho málem porazilo, když mu jednoho dne Kathy O'Brienová řekla: "Pane, jíte zatraceně moc těch vašich obložených chlebů s rostbífem a pijete moc kávy. Co kdybyste takhle zítra večer přišel ke mně; uvařila bych vám pořádnou večeři."

Byl tak dokonale vyvedený z míry, že se zmohl jen na chabou odpověď: "Oukej, co mi uvaříte?"

Štíhlá Kathy, drzá jako vždy, mu přes rameno odpověděla "Rostbíf" a vyplula ze dveří.

To všechno se stalo asi před rokem. Časem admirál zjistil, že tato žena, která měla dost vlastních peněz, a zaměstnání proto nijak zvláště nepotřebovala, mu nabízí něco, čeho se mu od vlastních manželek nikdy nedostalo. Byl to naprostý respekt k jeho práci. Kate O'Brienová ho vlastně z hloubi srdce obdivovala, i když se snažila, aby tato stránka jejího vztahu nebyla příliš zřejmá.

Avšak na rozdíl od předchozích manželek ona ho viděla při práci... slyšela ho mluvit s prezidentem jako se sobě rovným, nebo určovat pravidla hry i lidem v neuvěřitelně významném postavení na mezinárodní scéně. Zažila vysoké úředníky CIA, jak se třesou před jeho hněvem. Viděla přijíždět vysoké funkcionáře Pentagonu do Bílého domu jen proto, aby si poslechli jeho mínění. Přepojovala mu telefonáty ze samého srdce Kremlu. Dokonce i z Pekingu. Pokud šlo o ni, tak ten sto sedmdesát osm centimetrů vysoký, mohutně stavěný, dynamu podobný voják byl nejdůležitějším mužem celého Washingtonu. Nebyl důležitý kvůli svému rodinnému zázemí, ani kvůli svému povolání. Dokonce ani proto, že byl považován za jednoho z nejlepších kapitánů nukleárních ponorek z celého válečného námořnictva. Ne, v očích Kathy byl admirál Arnold Morgan důležitý hlavně svou mimořádnou inteligencí a výjimečnou osobností. Byl největším mužem střední velikosti, jakého kdy potkala.

Navíc jí nikdy nevadilo, když se zpozdil... Kristepane, nejspíš právě zachraňuje svět. Nikdy ho nehubovala, když jí zapomněl dát dárek, opomenul poděkovat, nebo ji náhle nemohl doprovodit do domu její matky v severním Marylandu. Protože ho znala. Když Arnold může tyhle drobnosti kvůli ní vtěsnat do svého přeplněného života, pak to udělá. Když se tak nestane, pak je nejspíš v Oválné pracovně u prezidenta, nebo v Pentagonu, nebo na návštěvě u admirála Morrisa ve Fort Meade. Může být kdekoliv. Kolik dívek smí říct něco podobného? Určitě moc ne. A k tomu rozhodně nebyl na ženské. Jako jeho sekretářka to Kathy věděla najisto.

Takže nyní seděla v La Champignon, čekala, pohrávala si se skleničkou a usrkařovala kir royale. Usmála se při představě, jak bude vypadat, až vejde do dveří - znechucený, podrážděný, zamyšlený, ustaraný, že na něco zapomněl. V obličejí bude mít hromy a blesky, takže maitre d' bude vystrašen k smrti. Nařídí mu, aby poslal někoho, kdo mu venku zaparkuje auto... a pak ji uvidí. V tom okamžiku veškerá jeho potlačovaná zuřivost jako mávnutím proutku zmizí, obličej se mu rozzáří, on se k ní nakloní a poví jí, že ji nade všechno miluje. A s takovýmto pomyšlením na něj se téměř rozplakala štěstím.

Ve 20.25 konečně Arnold dorazil, poté co se v lijáku proboujel Pennsylvania Avenue, přešel M Street a po 29. ulici projel Georgetownem. Jak se dalo čekat, požádal maitre d', aby se někdo postaral o jeho auto. Bylo to však již zbytečné.

Marc, podobně jako Kathy, se přítomností velkého muže cítil poctěn, takže poslal jednoho člověka ven, aby čekal pod přístřeškem nad vchodem již ve chvíli, kdy se Kathy posadila ke stolu. Když totiž admirál přijel, pokaždé vyskočil z auta přímo před vchodem a nechal běžet motor. To pravidelně lehce mátl členy tajné služby, kteří ho ve druhém autě všude doprovázeli. Jeden z nich je také oba později zaveze do domu paní O'Brienové.

Admirál ji nadšeně pozdravil, jelikož od jejich posledního setkání uplynuly již celé tři hodiny. Objednal si stejný nápoj jako Kathy. Admirál měl v sobě cosi schizofrenního. Přes způsob, jakým se naučil nedůvěřovat všem cizincům, si osvojil velice kosmopolitní chutě k jídlu. Bylo to zčásti přičiněním Kathy, která se svým bývalým manželem žila v devadesátých letech tři roky v Paříži.

Dnes večer si vybrali páté de foie gras, následované sole meunière pro ni a coq au vin pro admirála. Ten k prvnímu chodu vybral láhev Puligny Montrachet, ročník 1995, které pak Kathy s rybou dopije. Pro sebe si ke kuřeti objednal půl lahve Chateau Talbot, ročník 1996. Byla to drahá večeře, jakou se však snažili dopřát si dvakrát týdně.

Admirál Morgan na tom byl finančně lépe než kdykoliv v minulosti. Jeho funkce poradce pro národní bezpečnost s sebou nesla plat téměř 200 000 amerických dolarů a podle nového zákona měl právo pobírat i polovinu své admirálské penze po celou dobu působení v Bílém domě. O prosazení tohoto zákona se zasadil sám prezident, jelikož si uvědomoval absurditu toho, že by mnozí vrcholní představitelé armády byli pro exekutivu ztraceni pouze proto, že jejich důchody budou pozastaveny po dobu, kdy budou pracovat ve vrcholných státních funkcích.

"Důchody si přece vydělali dlouhými roky svých služeb," pravil. "Přeji si, aby tito mimořádní lidé byli mimořádně placeni, když se po odchodu z ozbrojených sil rozhodnou vykonávat další důležitou práci pro vládu."

To všechno bylo pro admirála značně příjemné, stejně jako skutečnost, že obě jeho předchozí manželky se již znovu vdaly, jeho děti vyrostly a začaly si vydělávat a ani jeho dcera, ani jeho ženy s ním příliš vřelých vztahů neudržovaly. Povinnosti k bývalé rodině měl tedy minimální.

Kathy si uvědomila, že si její admirál momentálně moc nepovídá ani s ní. Byl do sebe uzavřený a věnoval se jen usilovnému žvýkání.

"Něco se děje?" zeptala se.

Překvapeně vzhledl. "Ne, ne... promiň. Právě jsem na něco myslel... trochu mi to dělá starosti."

"O čem jsi přemýšlel? Doufám, že ne o mně."

"Ne, ne. Ty vůbec nevypadáš jako ponorka třídy Upholder... máš úplně jiné tvary... a jsi šikovnější." Koutkem úst se ušklíbl.

"Jaká ponorka?"

"Ale, právě oznámili, že Britové jednu ztratili v kanálu La Manche. Už je to ve všech televizních zprávách a zítra toho budou plné noviny. Je to poprvé za posledního půl století, co se jim něco podobného stalo. Dělalí kolem toho opravdu řádný povyk. Zrovna teď, jak tu sedíme, se polovina britského námořnictva snaží ji najít. Zatím po ní ale není ani stopa."

"Och, to je hrozné. Myslíš, že leží někde na dně a posádka je stále ještě naživu? Kolik jim zbývá času, než jim dojde vzduch?"

"Moc dlouho ne... maximálně tak osmačtyřicet hodin... a naposledy o nich slyšeli zhruba před dvaceti hodinami. Budou sebou muset zatraceně hodit, jestli je chtějí zachránit."

"Podívej, miláčku, já vím, jak je to strašné, a tak dále. Proč tě to ale tolik trápí?"

"Abych ti řekl pravdu, nevím jistě. Něco mi ale stále vrtá hlavou. Myslím, že to je kvůli tomu, že nenašli žádný vrak, ani stopu oleje, nebo bóji, prostě nic. Což znamená, že šla ke dnu nepoškozená. No, předpokládám, že by to mohlo být kompletní selhání elektroniky, ale Britové jsou v téhle oblasti zatraceně dobří. Stejně tak by je měly ty jejich moderní sonary na dně objevit. Je možné, že mají stále ještě nějakou energii, nikdo ale nic neslyšel. A přitom oblast, ve které se měli pohybovat, není zase tak velká. Mají tam bůhvíkolik lodí. To všechno mi napovídá, že tam ta jejich ponorka není. Že z nějakého důvodu ze svého cvičného čtverce vyplula."

"A to je tak zlé?"

"Ano, vzhledem k tomu, že se ztratila. Jestli se ale vzdálila ze svého čtverce, pak pro to může existovat pět různých důvodů."

"Pověz mi o nich."

"Zaprvé, zazmatkovali a udělali chybu. Zadruhé, byli moc bezstarostní a nedávali pozor. Zatřetí, došlo k nějaké závažné mechanické poruše. Začtvrté, ponorku unesla nějaká neznámá osoba, která přinutila posádku, aby s ní plula bůhvíkam. Zapáté, ponorku někdo ukradl a celá posádka je mrtvá."

"Ježíšikriste. Ty to myslíš vážně."

"Něco ti řeknu, Kathy. Když jsme před třemi lety ztratili Thomase Jeffersona, celá ta zatracená věc začala tím, že zmizela jedna ponorka. Námořnictvo tehdy prostě nevědělo, kam se poděla."

"Už jsem si všimla, jak býváš nervózní pokaždé, když se jedná o nějaký problém s ponorkami."

"To proto, že vím, jakou hrozbu může znamenat ponorka, která se dostane do nepovolaných rukou. A dokud se nedozvím, že ti mládenci v Plymouthu svou lodičku našli, ať v pořádku, nebo ztroskotanou, nebudu mít klid. Tu nejistotu prostě nesnáším."

"Nemluvil jsi s někým od nich?"

"Ne. Ještě ne. Pomýšlel jsem ale, že si zítra promluví s FOSM. Je to můj starý přítel."

"FOSM?"

"Promiň. Vlajkový důstojník ponorkového loďstva. Dick Birley. Strávili jsme spolu pár měsíců v Londýně. Už nějaký čas jsem s ním nebyl ve styku. Každý rok mi ale posílá vánoční přání."

"Ty jemu taky?"

"No, já vlastně nikomu na Vánoce nepíšu."

"Možná že bychom to letos měli napravit."

Admirál se pousmál. "Ano," prohlásil. "Myslím, že bychom měli. Možná je načase, abychom tyhle Vánoce už strávili spolu."

"Ty si pak budeš muset najít novou sekretářku... a já na tebe budu čekat doma, jako tvé bývalé manželky, zatímco ty budeš poletovat po světě. Ne, díky, Arnoldo Morgane, vezmu si tě, až odejdeš do penze. Ani o den dříve."

"Ježíšikriste. To je jako vyjednávat s ruským námořnictvem. Já ale ještě do penze nechci."

"A já zase nechci zůstat doma a čekat na tebe. Mimoto chci na tebe dávat pozor. Což bych nemohla, kdybych byla paní Morganová. Myslím, že tak, jak to je, to úplně vyhovuje."

"Myslím, že tě miluju, Kathy O'Brienová. Nikdy mě neopouštěj."

"To se spolehni. Jedeme domů, nebo se vracíš zpátky do práce?"

"Jedeme domů."

310500BŘEZEN05- 47.02S - 08.49Z -

Kurz 225 - Rychlost 9

HMS Neviditelný ujížděl stále jihozápadním směrem. Byl téměř 300 mil od Plymouthu, tedy 460 kilometrů od oblasti intenzivního pátrání, které kvůli němu ze vzduchu i z moře prováděly celkem čtyři státy. Ponorka většinu noci šnorchlovala, takže baterie byly dobité. Nyní se vydala napříč západními přístupy Biskajského zálivu směrem ke svému prvnímu doplnění paliva v Atlantiku, 900 kilometrů západně od Gibraltarské úžiny.

Přesně v této pozici najde Santa Cecilii. Posádka se již skoro nemohla dočkat. Ne snad pro nedostatek paliva, ale kvůli dvaadvaceti mrtvolám, jež se kupily v torpédovně. Byly sice zavřené v plastických pytlích, ale ke znepokojení nových majitelů lodi se již začínaly pomalu rozkládat.

Korvetní kapitán Pakravan byl pro, aby se jich na místě zbavili tím, že je vyvrhnou z torpédometů, jako to dělali s běžným odpadem. Uvažoval tak proto, že se nad celým problémem pořádně nezamýšlel. Teprve když se o svém návrhu zmínil fregatnímu kapitánovi Adnamovi, došlo mu, jak hloupý to byl nápad.

"Ne, Ali. To by nešlo. Pokaždé, když použiješ torpédomet, aby ses zbavil nějakého odpadu, jako například neforemného pytle s lidským tělem, tak se v něm něco zachytí. Pak musíš někoho poslat dovnitř, aby to tam uvolnil. Nakonec by to znamenalo zatraceně víc práce, než si to zaslouží."

Vypracoval jsem příslušný plán už dlouho před tím, než jsme vyrazili z Bandar Abbasu. Počítal jsem, že se budeme muset zbavit přinejmenším čtyřiceti těl - o tolika Brazilcích na palubě jsem věděl. Problém je v tom, že se ta těla musí zatížit. Rozkládající se mrtvolky jsou prostoupené plynem, takže by ve vodě plavaly. Někdo by je určitě objevil. Proto jsem se rozhodl, že musíme být velice důkladní."

"Chcete tím říct, že je musíme vytáhnout ven z torpédovny?"

"Přesně tak."

"Ta těla jsou ale těžká jako hrom."

"Já vím. Vztyčíme malý jeřáb s kladkostrojem přímo nad palubním průlezem. Kladky budou muset být dva a půl metru nad průlezem, aby se těla dala položit na palubu. Připravíte velký vak z plachtoviny - ten, co při plavbě po hladině za bouřlivého moře používáme k zachytávání vody, která stéká z velitelské věže. Vypadá trochu jako pytel na spinakr, ale pro náš účel bude vyhovovat. Mrtvolky budeme ukládat do něj, takže je pak docela pohodlně dostaneme ven."

"Čím je zatížíme, pane? Nic takového nemáme."

"I s tím jsem počítal. Právě proto nám nákladní loď přiveze dárčky - padesát betonových kostek, každou o váze asi čtyřicet kilo. Kostky mají kovové oko a dlouhý popruh z plastiku na připevnění k pytlům. Tyhle věci jsou na palubě už od chvíle, kdy jsme poprvé vypluli z Bandar Abbasu."

"Já je neviděl."

"Nezaberou moc prostoru, jenom dva a půl krát jeden a tři čtvrtě metru, necelé dva metry na výšku. Uložili jsme je na zádi střední paluby. Žádný problém."

"Proč chcete k mrtvolám ty betonové kostky přivazovat? Proč prostě neotevřít každý pytel a nestrčit je rovnou dovnitř?"

"Už jsi někdy cítil smrad z pět dnů staré mrtvolky, Ali? Moc bych ti to nepřál. Zvláště když to znásobíš čtyřiceti."

"Ne, pane."

V 06.00 hodin nařídil fregatní kapitán Adnam ponoření. V tu chvíli se nebe nad Biskajským zálivem právě začalo rozjasňovat. Nyní poplují celý den 80 metrů pod hladinou a teprve v noci se znovu vynoří na periskopovou hloubku a začnou šnorchlovat. Stejný postup budou dodržovat i příštích čtyřiaadvacet hodin. Ben plánoval setkání se Santa Cecilii na časně ranní hodiny příštího dne, 2. dubna.

011200DUBEN05 -

Loděnice Královského námořnictva - Devonport

- Kancelář velitelství ponorkového loďstva

Korvetní kapitáni Roger Martin a Doug Roper byli totálně zmateni. Nezahlédli jedinou věc, nezaslechli jediný zvuk, nezaznamenali jedinou ozvu sonaru. Žádný vrak, žádná bóje, žádný signál. Nic. HMS Neviditelný prostě zmizel. Vzduch

uvnitř ponorky musel být touto dobou dávno vyčerpaný, takže přežít do této chvíle nemohl nikdo. Situace byla oficiálně označena jako SUBSUNK. Tento mrazivý signál Královského námořnictva byl vydán v 09.00 předchozího dne. Takový signál je používán pouze v případech prokázaného potopení ponorky. Z pátrání se tím okamžikem vytratila veškerá naléhavost, protože závod o život posádky, nacházející se někde na mořském dně, skončil. Od této chvíle šlo všechno přesně podle předpisů. Avšak HMS Neviditelný stále ještě nebyl nalezen. Oblast hledání byla přitom významně rozšířena, protože již bylo jasné, že ponorka musela svou relativně nevelkou předepsanou oblast někde opustit. Tři fregaty Královského námořnictva a Exeter kapitána Mike Fullera, spolu se dvěma minolovkami, metodicky pročesávaly sonarem dno. Celkem osmkrát poslaly dolů potápěče s televizními kamerami, ale ti nikdy neobjevili ani sebemenší povzbudivou stopu.

Mezitím se na Královské námořnictvo vrhl tisk. "Experti" byli dotazováni, jak se taková věc vůbec může stát. Dokonce se již objevila zastřená obvinění ohledně nedostatečného tréninku a špatné disciplíny. "Co si to, proboha, námořnictvo dovolilo, nechat tu partu brazilských zelenáčů řídit ponorku pod vodou?... zvláště, když se vědělo, že jsou pozadu ve výcviku, a podle všeho i v kvalifikačních předpokladech... cožpak se sám korvetní kapitán Bill Colley negativně nevyjádřil o jejich výsledcích... nekoledovali si v tom případě vlastně o průšvih...?"

Námořnictvo bylo každý den doslova zavaleno podobnými zjednodušujícími dotazy na značně komplikovaný problém. Oddělení styků s veřejností bylo v pohotovosti čtyřicet hodin denně. A kapitán Charles Moss tušil, že jeho dny u Královského námořnictva jsou pravděpodobně sečteny. Někdo za to vinu ponese a nikdo jiný po ruce nebyl. Už si dokázal i představit, co řeknou admirálové. Kapitán Moss měl vyhlásit signál SUBMISS dříve, tedy již v okamžiku, kdy bylo jasné, že s ponorkou Neviditelný neexistuje žádné spojení. Dále je třeba rovněž zvážit otázku kompetentnosti Brazilců. Věděl, nebo nevěděl, že korvetní kapitán měl v tomto smyslu pochybnosti? Jestliže nevěděl, proč ne? Kapitán Moss, starý čtyřicet sedm let, již začal uvažovat o své další kariéře, tentokrát však již v civilu.

020230DUBEN05 - 35.22S 14.46Z - Kurz 180 -

Rychlost 9 -

440 kilometrů západně od Gibraltarské skály

Neviditelný pokračoval temnotou stále více na jih a cestou šnorchloval. Fregatní kapitán Adnam se rozhlédl kolem dokola zda neuvidí světla Santa Cecílie. Paliva měli stále ještě dostatek, ale velící důstojník ponorky, stejně jako ostatní členové posádky, se již nemohl dočkat, až se zbaví těl složených v torpédovně.

V 02.40 uviděli navigační světla zásobovací loď, pohybující se na jižním horizontu směrem od severoafriického přístavu, kde si doplnila své obrovské naftové nádrže pro případ, že by Neviditelný potřeboval načerpat pohonné hmoty. O třicet minut později již Ben nechal obě plavidla na klidné hladině zalité měsíčním světlem přiblížit k sobě. Velitel objasnil, že v současné době žádnou naftu nepotřebují, ale že se setkají znovu za 18 dní, dole v rovníkovém pásu tišin, na horkém bezvětřném moři. Nyní chtěli jen jídlo a vodu. A betonové kostky jako zátěž. Ben nehodlal nikomu na nákladní lodi vykládat, k čemu ty kostky potřebuje, a nikdo se ho na to ani neptal. Benjamin Adnam vzbuzoval v okolí zvláštní pocit. Rozhodně nebyl mužem, se kterým by se dalo jen tak nezávazně povídat. Když chtěl, aby se lidé něco dozvěděli, pak jim to sám řekl.

Ben stál na ocelovém plášti ponorky a pozoroval, jak hydraulické rameno na Santa Cecílii zdvihá a skládá betonové kostky narovnané vždy po deseti na tlusté plachtoviny. Jeho posádka je pak ukládala na neosvětlenou palubu. Za necelou půlhodinu jim kapitán nákladní lodi zamával na rozloučenou a vydal se opět k jihu.

V tomto okamžiku se Benova posádka dala do práce. Z úkrytu na povrchu loď byl uvolněn výložník. Ten vsadili do příslušné patky na palubě a opatřili kladkostrojem. Hluboko pod ním uvnitř ponorky zatím přetahali v pytích zabalená těla z torpédovny na místo, kde na spodní palubě ležel velký plachtový vak. Šest mužů přemísťovalo mrtvolu do sítě, kterou další dva zvedali palubním průlezem ven. Tam se jich ujímali jiní tři členové, přivazovali ke každému pytlí třemi otočkami plastických popruhů závaží a tyto balíky spouštěli do moře.

První se na dlouhou tříkilometrovou cestu ke dnu Atlantiku vydal korvetní kapitán Colley se svými muži. Zemřeli jako poslední, ale byli zato první, které z torpédovny vytáhli. Průměrná doba, potřebná k přemístění a odstranění jednoho těla, byla šest minut, takže celá procedura zabrala něco přes čtyři hodiny. Tato těla však zato nikdy nikdo neuvidí. Když se Neviditelný konečně vydal směrem k jihu a znovu se ponořil do hlubin, na tváři kapitána Adnama pohlávil úsměv sebeuspokojení. Nad východním obzorem právě vycházelo slunce.

031100DUBEN05 -

Bílý dům -

Kancelář poradce pro národní bezpečnost

"Ahoj, Georgi. Něco se děje?"

"V Plymouthu nic. Dostali jsme ale právě nové fotografie Bandar Abbasu. Můžeme říct najisto, že ten hromský veliký barák rozhodně není fotbalový stadion. Právě ten prostor zaplavili. Je to jistě suchý dok... tady, podívejte... přesně tady... koukněte, jak odstranili břeh před dokem. Voda teď teče přímo dovnitř."

"To je pravda. Z žádného satelitu ale nevidíme dovnitř, že?"

"Ne, pane. Nemáme je v dobrém úhlu a oni nechávají dveře zavřené. Vnitřek si vyfotit nemůžeme. Také toho moc nevíme o té vedlejší budově, kterou postavili v těsném sousedství. Myslím, že by to mohl být třeba jenom velký sklad."

Něco tam ale mít musí. To mi nejde na rozum."

"Mhm. Co říkají v Plymouthu?"

"Nic moc. Dostali jsme od nich pár zpráv upřesňujících tehdejší denní program té ponorky. Je to legrační, ale ten den měli procvičovat jednotlivé poplachy... jako selhání různých systémů, mechanického, elektrického, hydro, požární cvičení, zaplavení a tak. Měli být venku šestatřicet hodin a nacvičovat noční šnorchlování."

"Něco ti povím, Georgi. Tahle ponorka představovala ideální cíl pro krádež, jakmile ti darebáci znali britskou rutinu... a jestli znali ty správné signály eskadry..."

"Jak to myslíte, pane?"

"No, když v pořádku odvysílali svůj signál za 12 hodin, pak za 24 hodin... a vynechali vysílání až tehdy, když už se měli vynořit, kristepane... to mohli být už nějakých 550 kilometrů daleko, ještě než je vůbec začali postrádat. V následujících 24 hodinách, zatímco Britové stále ještě tápali ve cvičném prostoru, mohli ujet dalších 390 kilometrů."

"Pane, jste si jistý, že se nenecháváte unášet svou fantazií?"

"Ne, Georgi, nejsem si tím samozřejmě jistý. Je to ale docela dobře možné. Takový Sherlock Holmes by takovou možnost určitě nepustil z hlavy. A my bychom na to také neměli zapomenout, ať to je sebemeně pravděpodobné."

"Arnolde, vždyť přece od nich přijímali ty signály."

"Já vím. Ale signály neříkají nic o tom, odkud pocházejí. Člověk může vyslat signál základně rádiem nebo přes satelit a Britové určitě ani v nejmenším nepřemítali, jestli zpráva pochází z Plymouthského průlivu, nebo Plymouthské skály. Signály jsou prostě signály. Nikoho by ani nenapadlo se v nich nějak šťourat, protože každý přece věděl, kde ta zatracená ponorka je... v cvičné oblasti, ne?"

"To je pravda."

"No, pravda to ale nebyla. Nevěřím, že by ten zkurvysyn skutečně byl ve cvičné oblasti. Ti zatracení Britové tu oblast přece pročešávali s polovičkou domácí flotily pět zasnanež dní - a nenašli ani ň. Proto je pravděpodobné, že tam není. Kde ale do prdele je?"

"To nevím, pane."

"Jasně, že o tom víš hovno, Georgi. Já se tě ale zeptám takhle. Kdybys měl vsadit 10 000 svých vlastních, těžce vydělaných dolarů, vsadil bys je na to, že ta ponorka je v té cvičné oblasti a ti pitomí Britové ji jenom nejsou schopni najít? Nebo by ses vsadil, že ta ponorka tam není? Že je někde úplně jinde, ať už náhodou, nebo záměrně?"

Admirál George Morris se opatrně zamyslel a pak odpověděl. "Mých 10 000 dolarů říká, že ta ponorka je někde jinde, daleko od oblasti cvičení."

"Přesně. Moje dolary říkají to samé."

4

Duben 2005

Fregatní kapitán Adnam vedl ponorku Neviditelný podle pobřeží severní Afriky, 3000 kilometrů jihozápadním směrem, v blízkosti břehu Mauretánie, kde se písečné přesypy Saharské pouště konečně svažují do Atlantského oceánu. Právě zde, severně od Kapverdských ostrovů, na 17°10' severní zeměpisné šířky a 22°40' západní zeměpisné délky, změnil Adnam svůj kurz směrem na jih. Stále pokračoval rychlostí 9 uzlů, celou cestu až do zátoky v oblasti Sierra Leone. Tam učinil poslední změnu kurzu před doplněním pohonných hmot a dalších 1500 kilometrů mířil jihovýchodně. Neviditelný přešel rovník 20. dubna v 15.00. Nehlasně se sunul opuštěnými azurovými vodami Guinejské zátoky směrem k místu schůzky na 04.00J a 10.00Z. Pod kýlem měl více než pět a půl tisíce metrů oceánu.

Santa Cecilia se objevila přesně na čas, v 03.00 ráno, dne 22. dubna. Obě lodi se nacházely 6600 kilometrů a osmnáct dní vzdálené od předchozího setkání západně od Gibraltaru a zásoby nafty na ponorce za tu dobu poklesly na minimum.

Byla dusná, horká noc a panovalo absolutní bezvětří. Hladina byla naprosto hladká, i když mořské dmутí bylo značné. V této oblasti, ohraničené severním proudem Benguela, směřujícím podél pobřeží Afriky, a k jihu tekoucím proudem Guinejským, se s pravidelností mohutně zdvihaly a opět klesaly jakoby skleněné, měsícem ozářené vodní masy. Čerpání paliva nebylo jednoduché a trvalo čtyři hodiny. Po stručném rozloučení zamířily obě lodi znovu k jihu. Další setkání si dohodly za třicet dva dní, východně od ostrova Madagaskar.

10. května

Admirál Arnold Morgan byl na nejlepší cestě porušit svůj celoživotní zvyk. Příštího dne se totiž chystal odjet na dovolenou. A aby toho nebylo dost, bral si s sebou i svou sekretářku. V Bílém domě to nicméně žádné ohromení nevyvolalo, i když to bylo cosi netradičního. Sekretářky totiž obvykle zůstávají v kancelářích a zajišťují provoz za své rekreující se šéfy.

O admirálu Morganovi a Kathy O'Brienové tu však všichni věděli. Věděli to už minimálně šest měsíců. Od té doby, co se poradce pro národní bezpečnost rozhodl jejich tajemství prozradit. Dokonce o svém vztahu osobně informoval prezidenta. Vycházel z přesvědčení, že vrchní velitel by měl mít právo jako první vědět, kdo se nejspíš stane třetí paní Morganovou.

Prezident byl kvůli oběma velice potěšen. Smířil se s tím, že paní Morganová, vzhledem k patřičnosti, a nakonec i z profesionálních důvodů, opustí Bílý dům v okamžiku, kdy se vdá. Dal si však rovněž i jednu velice nekompromisní podmínku - že ho pozvou na svatbu.

Od té doby si již žádný pásek z prezidentova týmu nedovolil pozvat paní O'Brienovou na večeři. Ne že by se tak mnoho změnilo, jelikož ona stejně pokaždé odmítla. Pouze objekt její diskrétní romance se jaksi záhadně dostal za tuto hranici. Avšak nikdo se o tom neodvážil ani zmínit, a samozřejmě už vůbec si nikdo nedovolil nějaký žert. Nad hlavami všech se totiž vznášela trvalá hrozba, že kdyby si někdo doopravdy dovolil naštvat toho přísného a diktátorského bývalého velitele nukleární ponorky, mohl by se také ocitnout na nesprávné straně námořnických důtek. Admirál Morgan znal způsoby, jak si vynutit autoritu.

Před dvěma týdny mluvil s prezidentem o své dovolené poprvé. Pověděl mu, že by chtěl vzít Kathy na západní ostrovy Skotska. V Británii bylo totiž pár lidí, se kterými si chtěl služebně pohovořit z důvodů, jež by velice rád prezidentovi sdělil. Přesto by s tím však raději počkal, až se vrátí.

"Arnolde," oslovil ho velký muž, "jakkoliv to hodláš udělat, skoro určitě postupuješ správně. Přesto bych byl z bezpečnostních důvodů raději, kdybys cestoval americkým vojenským letadlem. Doufám, že to zpátky stihneš včas na oslavu mých narozenin 24. května."

"Bez problémů, pane. Budu pryč maximálně deset dní a odjet chci jedenáctého. Možná že až se vrátím, budu mít něco zajímavého."

"Oukej, admirále. Nedělej si starosti. Brzy si promluvíme."

Konečně byl připraven odjet. Dvě sekretářky z Bílého domu byly pověřeny převzít stráž nad Kathyniným polem působnosti po dobu její nepřítomnosti. Admirál se svou budoucí nevěstou poletí v upraveném tryskovém letadle KC 135 armádního letectva Spojených států. Šlo o vojenský ekvivalent stroje DC 10, vyrobený McDonnell Douglasem a vybavený bezpečným, ultramoderním komunikačním systémem pro případ, že by si prezident přál s admirálem během jeho letu promluvit.

Odstartovali z vojenské letecké základny Andrews přesně v 07.00 a na Královské letecké základně Lyneham ve Wiltshiru přistáli v 18.00 místního času. Na letišti na ně čekalo služební auto Amerického námořnictva, které je neprodleně odvezlo osmdesát kilometrů do kouzelného soukromého hotelu s restaurací jménem Beetle and Wedge, na břehu Temže u Moulsofordu v Oxfordshiru.

V autě, které je sledovalo, jeli dva členové tajné služby, doprovázející opět přísně tajný komunikační systém, který byl v případě potřeby schopen spojit admirála přímo s Oválnou pracovnou Bílého domu. Majitelka hotelu byla dřívější zaměstnankyní čísla 10 na Downing Street, takže takovýmto složitostem dobře rozuměla. Přestože její dřívější šéf, pedanticky zdvořilý a pečlivý expremiér Edward Heath, měl s tímhle popudlivým pravicovým americkým bezpečnostním poradcem málo společného.

Arnold Morgan a Kathy se nastěhovali do oddělených, i když sousedících pokojů. "Jenom pro případ, že by nám ti zmrdi z londýnských bulvárů nasadili nějakého mřínového parchanta s foťákem do komína."

Později povečeřeli na břehu řeky. Od stolu se dívali na jeden z nejkrásnějších úseků řeky Temže. K jídlu měli grilovanou rybu, kterou pro ně osobně připravila sama majitelka, k tomu posrkávali ze sklenic zlaté Montrachet Chevalier, ročník 1995. Admirálova po dlouhá léta životem sužovaná sekretářka se dosud zřídkakdy, jestli vůbec, cítila tak dokonale šťastná.

"Neřekneš mi, kam se chystáš zítra dopoledne?" zeptala se ho předtím, než si šli lehnout.

"Ne, protože zítra mé soukromé myšlenky a obavy začnou mít služební ráz. A to je tajné, dokonce i pro tebe."

V osm hodin ráno byl již admirál pryč. Tou dobou totiž projížděl městečka Wallingford a Thame a byl na cestě k dálnici M 40 Londýn-Oxford. Řidič s ním pospíchal směrem k Northwoodu, kde bydlel vlajkový důstojník Královského ponorkového loďstva.

U hlavní brány ho čekal mladý důstojník. Přisedl si k němu do auta, aby ho doprovodil zbývajícím krátkým úsekem cesty z kopce a přímo do vlastního doupěte vlajkového důstojníka. Tam ho okamžitě dovedli do soukromé pracovny kontraadmirála sira Richarda Birleye, kde se oba muži setkali. Sir Richard byl štíhlý, poměrně křehký muž, s hladkými světlými vlasy a atletickou chůzí. Úsměv mu skládal kůži kolem očí do hlubokých vrásek, i když v poslední době moc důvodů k úsměvům neměl.

"Arnolde! To je skvělé, že tě zase vidím... už to je hodně dlouho... vlastně naposledy před deseti lety. Pojď a posad' se."

"Hej, Dicku... rád tě vidím, starouši. Jak se má Hillary a děvčata?"

"Obě holky jsou již na univerzitě... všechno je vlastně v pořádku. Jenom je u nás poslední dobou bez nich trochu moc тихо..."

"To si myslím... zapomněl jsem ti to říct, ale pomýšlím na to, že se znova ožením... ona s tím ale nesouhlasí, dokud neodejdu do penze."

"Kristepane, to se tedy nejspíš nestane ještě alespoň třicet let, protože jsi za a) nezničitelný a za b) ženatý s bezpečností té tvé země."

"He, he, he... to ji k tomu tedy budu muset přemluvit."

"Spíš řekni - znásilnit k tomu!"

"He he, he."

"Nechceš trochu kávy?"

"Skvělý nápad, Dicku. Černou s broky."

"Černou s čím?"

"Broky. Tak říkám těm malinkým prevítům na slazení... pokaždé zapomenu, jak se doopravdy jmenují."

"Aha, už vím. No, zatímco budu servírovat, můžeš mi povědět, proč ses se mnou chtěl setkat. Předpokládám, že ten tvůj důvod není ryze společenský."

"Ne, to není. Přišel jsem si s tebou popovídat o HMS Neviditelný."

"Mhm. O téhle ponorce jsem toho už v poslední době namluvil skoro dost. Ale ne častěji, než sedmsetkrát denně."

Britský admirál sám nalil do hrníčků kávu a nařídil poručíkovi, aby sehnal broky, což mezi americkými tajnými agenty v předpokojí vzbudilo značné veselí. Už si zvykli na pohled, jak lidé v poklusu shánějí sacharin pro jejich starého.

"Jsme přece staří přátelé, Dicku. A já chci, abys mi odpověděl naprosto upřímně. Byly s těmi Brazilci skutečně takové problémy? Byli doopravdy tak neschopní, jak psaly noviny? Chci říct, že u nás panuje všeobecný dojem, že vaše oddělení nějakým způsobem dovolilo bandě šilenců vyjet na moře v ponorce Královského námořnictva a utopit se."

"Jak důvěrný je tenhle rozhovor, Arnolde?"

"Zcela důvěrný. Jenom jsem chtěl získat soukromou informaci v rozhovoru, jehož obsah se nikdy nedostane mimo tuto kancelář. Dokonce ani k té krásné dámě, která si mě nechce vzít."

Admirál Birley se pro sebe zasmál. "Arnolde, ti Brazilci nebyli nic moc, ale zase tak špatní určitě nebyli. Byli trochu pozadu ve výcviku, ale ne víc, než o týden. Navíc jsme měli na palubě čtyři naše instruktory, o kterých si myslíme, že byli nejlepší na světě."

Loď třídy Upholder jsou přitom zatraceně dobré. Strávili jsme celý rok doladováním všelijakých počátečních problémů. Pak jsme je ale byli nuceni vyřadit ze služby. Neviditelný byl mechanicky naprosto v pořádku. Upřímně řečeno, byl v dokonalém stavu. Jenom těžko si mohu představit, že by Brazilci mohli udělat něco tak absurdního, aby tu zatracenou ponorku dokázali potopit."

"Co ale všechny ty kecy v novinách?"

"Kristepane, ty sám přece nejlíp víš, co jsou novináři zač. Poskytni jim jenom náznak možnosti, že šlo o neschopnost, a vrhnou se na to jako supi, bez ohledu na škody, které tím můžou napáchat. Dokonce i bez ohledu na to, že někoho třeba nenávratně poškodí. A samozřejmě vůbec nehledě na to, jestli mají či nemají pravdu."

"To je podle mě právě ten rozdíl mezi výkonnou mocí a médií, Dicku. Úředník musí mluvit pravdu, nebo se vystavuje strašlivým následkům. Novinář si naopak může dovolit prakticky cokoliv, a projde mu to."

"Přesně takhle to tady cítíme. Provádíme pátrání už téměř šest týdnů a za tu dobu jsme nenašli vůbec nic. Je to samozřejmě finančně i časově velice náročné. Zaměstnává to celou ponorkovou službu, za což jsme zpětně všichni denně pranýřováni. Výcvikový kapitán v Devonportu ví, že jeho kariéra visí na vlásku... a já musím dodat, že asi zrovna tak i moje kariéra. Královské námořnictvo neztratilo ponorku od doby Affray v roce 1951."

"Jo. Je to zatraceně mizerná záležitost. Tenkrát vašim hochům trvalo jenom pět týdnů, než Affray našli, a to měli vybavení o padesát roků starší, než máme teď."

"Navíc tentokrát je to všechno ještě horší, Arnolde, protože jsme ji nenašli, i když jsme ji podle všeho najít měli. Soukromě, jenom mezi námi, ti povím, že začínám věřit tomu, že se tam stalo něco zatraceně podivného."

"To já si myslím už od 5. dubna."

"Ty můžeš, ty jeden cynický parchante. Já si ale ten luxus dovolit nesmím. Rozhodně ne, když je celé mé oddělení pod neustálou palbou. A navíc tu máme samozřejmě všechny ty stesky ze strany Brazilců. Kde je naše ponorka? Kde jsou naši lidé? Co to provádíte za operace? To je ostuda. Doufáme, že od nás neočekáváte, že bychom vám za to zaplatili. Ne, že by za to zaplatili nějak moc... dali 50 milionů dolarů za ponorku, která má cenu větší než 300 milionů."

Celý zatracený tisk samozřejmě tomuto obchodu v nejmenším nerozumí. Novináři stejně tak nechápou, jak by bylo těžké zabránit těm Brazilcům vyplout na moře. Konec konců, je to jejich ponorka a ono je zatraceně obtížné sdělovat cizímu námořnictvu, že jejich chlapeci jsou neschopní, i kdyby to byla pravda. Což, v tomto případě, nebyla."

"Mhm. Dovol, abych ti něco připomněl, Dicku. Předpokládám, že si vzpomínáš, jak jsme před třemi roky v Perském zálivu ztratili tu letadlovou loď. Tehdy jsme měli důvod se domnívat, že ji potopilo torpédo s jadernou hlavicí, vypálené z ruské ponorky třídy Kilo."

"Ne, o tom jsem nevěděl."

"Pak tě musím požádat, abys považoval tento rozhovor také za přísně důvěrný. Tohle Kilo vlastně ukradli ruskému námořnictvu, i když, podle všeho, bez použití násilí. Rusové se celé týdny zapřísahali, že se potopilo v Černém moři. A podle toho, co věděli, ani nelhal. Když se ale trochu usadil zvířený prach, zjistilo se, že se ponorka nepotopila. Někdo ji unesl. A já se obávám, že teď můžeme být svědky něčeho podobného."

"Krucinál... Arnolde, všechno v mém nitru mi říká, že něco takového se v Královském námořnictvu, ve kterém sloužím celý svůj život, nemůže stát. Přesto se mi ale někde v koutku mysli ozývá hlásek, který to přiznává."

"Já slyším ten samý hlas už několik týdnů, Dicku," odpověděl Američan. "Právě proto, že vím, jak jsou vaši chlapeci dobří a jak pečlivou práci odvádíš ty sám. Jsem si jistý, že moderní sonary jsou při zkoumání dna prostě skvělé. A navíc přiznáváš, že ti vaši instruktoři i členové brazilské posádky nebyli zase tak špatní. Víš, že to všechno je pravda. Tak kde ta zatracená ponorka je?"

Oba muži se odmlčeli. Pak admirál Morgan znovu promluvil. "Dicku, tohle je ta nejtajnější informace, kterou jsem kdy předal nějakému cizinci. Když jsme tehdy dokončili pátrání v záležitosti Thomase Jeffersona, došli jsme k závěru, že šlo o arabského teroristu, který byl v Izraeli a u vás ve Skotsku vycvičen na velitele ponorky. Absolvoval váš Perisher s výborným výsledkem. A ten ponorkový génius dokázal americkou letadlovou loď doslova vymazat z hladiny. Podle Mossadu je po smrti. Ale upřímně řečeno, na jeho smrt bych ruku do ohně nedal. A myslím, že ani Mossad ne. Abych řekl pravdu, mám strach, že ten parchant je pořád naživu. Zatraceně se bojím, že zná ponorky třídy U... a že je s HMS Neviditelný tam někde na volném moři."

Kontradmirál sir Richard Birley se v bezmyšlenkovité reakci na Američanova slova ostře nadechl mezi sevřenými zuby.

"Kam podle tebe míří?"

"To nevím. Jestli ale někde cestou naloží zbraně, pak se obávám, že musíme počítat s tím, že se chystá potopit dalších pár válečných plavidel - našich, vašich, to už je jedno. Je to fundamentalista, pracující pro Irák. Nenávidí Západ... udělá cokoli, jen aby nás zasáhl. To jsme již prokázali. Nedovedu si ale představit, že by mířil domů do Iráku. Vždyť ani nemají dost hluboké vody, aby tam mohla ponorka přistát."

"Zahájíme tedy pátrání?"

"Dost dobře nevím jak. Váš Neviditelný je něco podobného, jako bylo to ruské Kilo. Jenomže je ještě tišší. Není ho vůbec slyšet. Není samozřejmě ani vidět. Nenapadá mě, kde bychom měli začít. A bojím se něco vyprovokovat. Nemůžu prostě poradit prezidentovi, že by se měl dát do pátrání po ponorce v bůhvíjakém oceánu, když to stále ještě mohla být obyčejná exploze baterií, která zničila tu loď někde v kanálu La Manche."

"No, to asi nemůžeš. K té explozi ale nejspíš nedošlo, vid'?"

"Ne, Dicku. Nedošlo. Máme jenom jedinou naději, že ten gauner s touhle ponorkou toho moc nedokáže."

"Správně."

"Předpokládám, že na palubě jste žádné zbraně neměli?"

"Jistěže ne."

"A Iráčani nevlastní nic, co by se dalo použít?"

"Moc o tom pochybuji. Stejně tak nemají žádnou vycvičenou posádku, která by dokázala řídit ponorku... tím méně ovládat její zbraně."

"Pak tedy nemá příliš možností. Může ji snad jenom naplnit výbušninami a odpálit ji někde, kde to Ameriku bude bolet."

"Máš na mysli třeba takovou Sochu svobody?"

"No, já vlastně nevím. Počítám ale, že by s ní mohl někde pořádně bouchnout."

"Přesto se to zdá být kvůli jedné bombě příliš komplikované. Existuje přece spousta lepších, snazších způsobů, jak vyhodit něco velkého do povětří. Musím říct, že tenhle scénář mi připadá trochu zmatený."

"Což znamená, Dicku, že bychom se nad tím měli doopravdy zamyslet, nemám pravdu? Buď tak hodný, průběžně mě informuj."

O tři hodiny později dorazil admirál Morgan s Kathy zpět na letiště RAF Lyneham, kde je očekával připravený KC 135, aby je odvezl do Prestwicku, vysoko na západním pobřeží Skotska. Toto místo bylo malý kousek jižně od známého řetězce turnajových golfových hřišť Royal Troon.

Na místo dorazili v 15.30. Admirál trval na tom, že služební auto námořnictva bude řídit sám, s Kathy jako jediným pasažérem. Čtyři členové tajných služeb je následovali v samostatném voze, který byl rovněž vybaven komunikačním zařízením. Všichni zamířili k severu v kýlové brázdě, jak to admirál nazval. Projížděli po pobřežní silnici A78, která se vine velkolepou přímořskou scénérií Firth of Clyde, aby se nakonec stočila na jih ke Glasgowu.

Admirál však tak daleko cestovat nehodlal. Projel necelých sedmdesát kilometrů podél pobřeží a pak zastavil před venkovským hotýlkem na předměstí malého přístavu Gourocku, stojícího na mysu v místech, kde se Clyde širokým obloukem obrací doleva směrem k moři. "Tady spustíme na noc kotvu," oznámil Kathy. "Ti chlapi za námi tady už zajistili potřebná bezpečnostní opatření. My dva se půjdeme trochu projít; za celý den jsme se naseděli až dost." V hotelu je okamžitě zavedli do pokojů, z nichž byl překrásný výhled přes řeku k místu, kde se Argyll Forest na okraji malého rybářského přístavu Strone dotýká moře.

Pozorovali, jak se přes nezčeřenou hladinu lenivě prodírá přívoz. Za ním byla vidět velká plachetnice mířící k severu. Svěží, mrazivý jihozápadní vítr jí nadouval hlavní plachtu. Dále k východu se směrem na Glasgow sunula černá nákladní loď. Admirál Morgan stál u okna a bezmyšlenkovitě zíral na tu idylickou scénu před sebou.

Pak si s Kathy natáhli tlusté svetry a v pozdně odpoledním slunci se vydali na procházku podél pobřeží. Ušli asi tři čtvrtě kilometru, když se admirál zastavil a ukázal prstem přímo přes opuštěnou zátoku. "Vidíš tu rozsedlinu mezi městem nalevo... jmenuje se Dunoon... a tím mysem... hned tamhle vpravo?"

"Mhm."

"To je vstup do Holy Loch, staré americké ponorkové základny. Odtamtud jsme řídili naši flotilu Polarisů... přímo odtud. Celou tu spoustu let jsme tak udržovali bezpečí celého světa... všechny ty roky studené války."

"Tys tam také nějaký čas byl, vid'?"

"Jistě. Musí to být už dobrých třicet let. Byl jsem tehdy sonarovým důstojníkem na nukleární ponorce. Zůstali jsme tu ale jenom pár týdnů... pak jsme vyrazili na Atlantik... přímo k Mezeře GIUK. Je tam pěkně hluboká ledová voda... a tam jsme čekali na Rusy... sledovali je... a zaznamenávali jejich pohyby. Ani jedna jejich loď se bez našeho vědomí daleko nedostala."

"Co je to ta Mezera GIUK?"

"No, to je nejužší místo severního Atlantiku... úžina mezi Grónskem, Islandem a Británií. Ruské lodě z jejich Severní flotily tudy musí proplout, kdykoliv se chtějí někam dostat... a stejně tak musí tudy jet i cestou domů. Proto jsme tu oblast neustále hlídali."

"Proč jste je tak pečlivě sledovali?"

"Protože ponorky jsou velmi, velmi nebezpečné zbraně a také velice zálučné. Člověk si je nechce nechat volně courat, aniž by věděl, kde vlastně jsou. Je potřeba je držet na očích. Jestli mi něco dělá starosti, pak je to ponorka, která se dokáže ztratit."

"Jako ta britská?"

"No, ne tak úplně," odpověděl rychle. "Královské námořnictvo se domnívá, že tahle skončila někde na dně. My tomu samozřejmě musíme věřit. Byl bych ale moc rád, kdyby ji doopravdy našli."

Kathy na něj poněkud tázavě pohlédla. "No, miláčku, já nevím, s kým ses dneska ráno setkal... ale řekla bych, že tvé

soukromé myšlenky rozhodně přestaly být soukromé."

Oba se zasmáli. Pak jí položil paži kolem ramen a volným krokem pokračovali až k přístavu. Cestou pozorovali, jak kolem zádě právě odjíždějícího večerního přívozu do Helensburghu krouží hlučné hejno racků.

"Tam pojedeme zítra," pronesl, "Novým přívozem. Navštívíme jednoho mého starého přítele... ráno budeme dlouho spát a odpoledne strávíme na cestě."

Náhle se naneštěstí začalo měnit počasí. Z jihozápadu se přes mys Kintyre a ostrov Arran začínaly valit mraky a voda v úžině Bute, v Rothesay a Clyde ztmavla. Než se Arnold s Kathy dostali do hotelu, už začalo jemně pršet a nad vodou se objevila mlha.

Příštího dne nebylo o moc lépe. Vlastně bylo spíše hůř. Seděli teď ve vytrvalém dešti, oblečení do svetřů a nepromokavých plášťů, pod přístřeškem na horní palubě přívozu. "Tohle je nejkrásnější kout světa," pronesla Kathy. "Je to počasí pořád tak mizerné?"

"Většinou," přisvědčil admirál. "Spousta lidí tu má u místních jezer své letní rezidence. Já bych o to ale ani trochu nestál. Pamatuju, že když jsem tu tehdy pobýval, počasí nebylo po celé dva týdny o moc jiné. A to bylo léto."

"Je tu ale tak nádherně. Myslím, že lidé zdejšímu kraji to jeho podnebí odpouštějí."

"Asi ano. Víš, tady se vede trochu zvláštní způsob života - golf, plachtění, střílení, rybaření. Někteří lidé tu nacházejí dokonce i určitou útulnost - s poleny v krbu a s whisky ve sklenici. Takhle to tu lidé mají rádi. Žít tady dá podle mého zatracenou práci. Pro mě je to spíš místo vhodné jenom na návštěvu. Vždycky bych dal přednost teplé prosluněné pláži."

"Promluvil světový plážový expert, který ale od roku 1942 neměl jedinou dovolenou," poznamenala Kathy s posměchem.

"Ježíši. V dvaadvacátém jsem ještě ani nebyl na světě."

"Správně."

"To je neuvěřitelné, ta drzost, které musím pořád čelit. Jseš si jistá, že bychom se neměli vzít? Pak bych tě mohl postavit do latě."

"Docela jistá. Děkuju pěkně. Pokud nechceš použít ten vynález, který tamhle Charlie nese v koženém kufříku, a zavolat prezidentovi, že ses rozhodl rezignovat a pak odsud zmizet."

"He, he, he. Tak pojď. Už jsme tady... tohle je Helensburgh. Pojďme si sednout do auta..."

V černém mercedesu se vydali z přívozu do deštěm zmáčených ulic skotského městečka následováni čtyřmi tajnými agenty ve velkém Fordu Grenada. Admirál nepotřeboval žádnou mapu, aby se dostal na silnici ASM. Našel ji s lehkostí muže, který to v minulosti dělal dostatečně často. Pak zamířil na sever, podle východního břehu Garelochu. "Tohle je kraj britských ponorek," poznamenal. "Přímě támhle je úžina Rhu... to býval opravdu úzký kanál vedoucí k základně ve Faslane, kde Britové kotvili s ponorkami Polaris. Pak ho museli pro Tridenty rozšířit."

Kathy se zadívala na temné vody před nimi. Jenom když si představila, jak tudy vyplouvá ponorka, přeběhl jí mráz po zádech. Napadlo ji, jak asi musel před těmi třiceti lety Arnold vypadat, jak stál v uniformě na můstku a mířil do temných, ledově pustých vod severního Atlantiku.

Rovněž admirál hleděl zamyšleně na mořskou zátoku. Přemýšlel však o něčem jiném - o veliteli cvičné ponorky, který zde také strávil nějaký čas poznáváním plavidla, jež Námořnictvu Spojených států způsobilo tolik bolení hlavy. Kéž bych jenom tušil, jestli je ten mřhavý parchant živý, nebo mrtvý, pomyslel si. Pak by člověk věděl, jestli je živý či mrtvý také Neviditelný.

Chvilí pokračovali v tichosti, až dorazili do městečka Arrochar, kus před začátkem jezera Loch Long, pětadvacet kilometrů od Helensburghu. Tam admirál ohlásil změnu kurzu a sjel na silnici A83. Projeli lesem a podél úpatí The Cobblers, skalnaté skotské hory, která celým generacím ponorek vyznačovala cestu domů.

"Teď jedeme směrem na západ," poznamenal admirál ke Kathy. "Asi 25 kilometrů, pak zahneme podél pobřeží Loch Fyne to Inverary. Ukážu ti zámek, který patří vévodovi z Ragyllu. Zajdeme se na něj podívat, zatímco mládenci zkontrolují The George - to je místní hospoda."

Jízda jim trvala asi hodinu, než našli výhodné místo, odkud mohli vidět slavné čtyři okrouhlé zámecké věže. Tajným agentům však navázání telefonního spojení trvalo ještě o něco déle. Rozhodli se, že v hospodě povečeří na dvě etapy, v 18.00 a 21.00 hodin, jelikož dva z nich budou pak držet celou noc službu.

Když Kathy s admirálem konečně dorazili k bílému georgiánskému domu na břehu Loch Fyne, bylo 17.30. Stále ještě přšelo. Na zápraží je uvítal asi šedesátiletý vysoký elegantní muž s šedivými vlasy, v prvotřídně střiženém venkovském obleku.

S bezchybnou noblesou se obrátil ke Kathy a pronesl: "Dobrý den. Jsem Iain MacLean a nesmírně mě těší, že vás poznávám."

"Je trochu moc skromný, Kathy," skočil mu do řeči Arnold Morgan. "Ve skutečnosti je to admirál sir Iain MacLean, bývalý vlajkový důstojník ponorkové služby Královského loďstva, a podle některých lidí nejlepší ponorkový velitel, jakého kdy Británie měla."

Oba muži si vřele potřásli rukama. Neviděli se několik let, od té doby, co Skot ukončil svou funkci ve Washingtonu. Během aféry s Jeffersonem však byli v telefonickém kontaktu. Tento penzionovaný důstojník Královského námořnictva hrál v průběhu celého vyšetřování rozhodující roli. Byl totiž učitelem, který cvičil Benjamin Adnama, tehdejšího velitele ponorky.

V tu chvíli došlo k přerušení v představování, protože se otevřely přední dveře a vstoupila klasicky vyhlížející dáma ze skotského venkova. Ve stejné chvíli zpoza rohu vyrazila smečka divokých šilenců, složená ze tří černých, divokých, chvástavě odvážných labradorů vrtících ohony. První dva, Fergus a Muffin, se vrhli kupředu a začali šplhat po Kathy. Zato třetí, skoro ještě štěně, ale s packami jako talíře, se přátelsky obrátil k americkému admirálovi, vyskočil a

zablácenými tlapami se mu opřel o jeho bílý, pletený irský svetr.

"Iaine! Iaine! Proboha, udělej něco s těmi zatracenými zvířaty! To přece mají být cvičení lovečtí psi, a ne pouliční trhani," volala lady MacLeanová. Bylo ale už pozdě.

Admirál Morgan to štěně chytil a zvedl, aby ho mohl lépe zvládnout. Pes mu však přesto stačil olízat celý obličej. Kathy, která měla doma vlastní psy, si poradila velice dobře. Sir Iain se začal omlouvat.

"Neomlouvejte se," pronesl poradce pro národní bezpečnost. "Mám tyhle halamy rád. Jakkap se jmenuje tenhle?"

"Ten je nový. Říkám mu Bambula. Annie si myslí, že je zatraceně jenom na obtíž."

"Opravdu je to takový enfant terrible," připojila se lady MacLeanová. "Dnes ráno skočil do jezera, jenže hned potom proběhl salonek a vrhl se na sofa. Dalo mi to skoro hodinu, než jsem tu paseku po něm vyčistila." Zasmála se a pak dodala, "Mimochodem, já jsem Annie MacLeanová... jsem strašně ráda, že tě zase vidím, Arnoldo... a vy musíte být ta krásná Kathy, že?"

Pro manželku vyššího důstojníka bylo druhou přirozeností chovat se k mladým lidem tak, aby se cítili zcela volně. Snažila se celý život, nejdříve jako žena kapitána, pak kontradmirála a nakonec viceadmirála, být roztomilá vůči manželkám poručíků, o nichž věděla, že mají z Iaina hrůzu.

Tentokrát to šlo naprosto hladce. Objevil se Angus, sluha s ryšavou bradkou, a chopil se zavazadel. Potom se ujal agentů tajné služby a zavedl je do místnůstky vedle kuchyně v přízemí, kde dostali čaj a kde se alespoň první část večera mohli bavit sledováním televize.

Annie zavedla Kathy do velké kuchyně, zatímco se oba admirálové na penzi přesunuli do rozlehlého salonu, z jehož jižních oken byl nádherný výhled na vodní hladinu.

"Bože můj, Arnoldo, ta žena je doopravdy bomba," pronesl sir Iain tiše, když se usazovali na stejné sofa, které bylo před nedávným předmětem upřímných snah Bambuly o totální zničení. "Abych pravdu řekl, skoro se obávám, že je pro tebe až moc dobrá."

Arnold Morgan se zasmál. Tohoto trochu komického, aristokratického Skota měl vždycky upřímně rád a teď toho bylo hodně, co s ním chtěl probrat. Iain MacLean byl totiž jedním z mála mužů ze všech námořních sborů, před kterým byl připraven se sklonit v otázkách strategie, historie i praktických postupů. Oba byli totiž velice vzdělaní v umění námořního válečnictví, jeho praktickém vedení i v otázkách prevence.

Následující večere byla bohatá. Začali s divokým uzeným lososem podávaným na bílém burgundském. Pak Angus přinesl veliký, horký, pečený skotský lovecký koláč, který Kathy připadal jako to nejlepší, co kdy ochutnala. Nebyla schopna rozpoznat, co všechno obsahuje, ale to podle sira Iaina nedokázal zatím nikdo.

"Vždycky jsem si myslel, že je to grilovaný jelen s plátky rožněného zlatého orla," prohlásil. "Annie má ale ve vesnici nějakou kouzelnici, která to peče."

"Neposlouchejte ho, má drahá," řekla lady MacLeanová. "Je to úplně normální lovecký koláč a dělala ho paní MacKayová. Uplně stejný připravuje i pro hostinec The George. Obávám se, že některé maso bylo mražené; je v tom ale bažant, tetřívka, srnčí... a myslím, že i pár ústřic."

"No, v každém případě je to výborné," odpověděla Kathy. "A Arnoldovi to chutná stejně - myslím, že má už dvanáctý plátek."

"Osmý," zamumlal admirál Morgan a dál rozkošnický přežvykoval a poskrákal k tomu lehké Chateau Lynch Bages.

Sir Iain se zvedl od stolu a přinesl láhev chlazeného francouzského bílého, Chateau Chartreuse, ročník 1900. To popíjeli k povařeným hruškám, o kterých lady MacLeanová hovořila jako o "pudinku". Její manžel zdůraznil, že jde o "zvlášť prokletě hloupý anglický název pro moučnick... používaný hlavně z toho důvodu, aby se snobská střední třída nějak odlišila od obyčejné chátry".

"No, já se za žádného příslušníka snobské střední třídy nepovažuji," pronesla lady MacLeanová s náznakem protestu v hlase.

"Ne, já vím, že to není tvůj případ. Tvůj otec přece patří již k deváté generaci skotských lordů. Proto jsem také použil to slovo hlavně. Ale přece... 'pudink'. Co je to za slovo? Je to zatraceně směšné."

"To nás přece učili ve škole. Tak to také říkají všichni lidé, které znám."

"Přitom většina to říká nejspíš proto, že to slovo používáš ty. To je právě ta snobárna... Kathy, co takhle trochu bílého vína k tomu vašemu pudinku?"

O půl jedenácté se posezení chýlilo k závěru. Lady MacLeanová oznámila, že si jde lehnout, což Kathy považovala za dobrý nápad. Admirál MacLean navrhl, aby si s Arnoldem zašli do pracovny na zdravotní dávku portského a na asi půlhodinové popovídání o starých časech.

Společně prošli halou a sir Iain za nimi zavřel dveře. Přiložil další suché poleno na skomírající uhlíky v krbu a oběma z karafy nalil sklenici portského Taylor 78. Poleno se rozhořelo a oba muži se usadili do hlubokých kožených křesel uprostřed admirálovy sbírky knih. Sir Iain zmáčkl knoflík hudební skříně po své levici a místností se rozlehly nezaměnitelné tóny Duka Ellingtona.

"Zatracení Britové," pronesl admirál Morgan. "Vy ale opravdu umíte žít. Myslím, že u nás ve Státech jsme takového umění ještě nedosáhli."

"To je jenom tím, že se o to snažíme o chvilku déle," pronesl skotský hostitel s úsměvem. "Asi jsme už přece jen malinko stačili objevit, co je doopravdy důležité. Nejsme na světě zase až tak dlouho."

"My se možná až moc snažíme dosáhnout úspěchu," řekl Američan. "Nakonec k tomu snad ale přece jenom dospějeme."

"Popravdě řečeno, přál bych ti, abys toho radši dosáhl co nejdřív," poznamenal sir Iain. "Co tě sem doopravdy přivedlo, Arnoldo? I když myslím, že to vím."

"Jestli to víš, tak to řekni nahlas."

"Je to ta zatracená záležitost s ponorkou, že ano?"

"Ano, Iaine. Máš pravdu."

"A co bys chtěl ode mě? Jak víš, jsem dlouhou dobu v penzi. Už jsem doopravdy ztratil kontakt."

"Já vím jedno. Tvůj mozek neztratil kontakt o nic víc, než ten můj. Chtěl bych prostě vědět, co si o tom myslíš. Pluje ta ponorka ještě? Nebo už je to minulost? Jsou opravdu všichni mrtví?"

"No, Arnoldo, myslím, že po dvou týdnech by ji bývali našli. Teď si musím myslet, že tam není. Podívej, tu zatracenou Affray objevili za pět týdnů, ale bez jakéhokoliv moderního vybavení. Podle mého názoru není Neviditelný ani potopený, ani zničený. Nikdo ho nezasáhl torpédem. Jinak by zcela určitě našli alespoň něco."

"No tak kde je?"

"Jsou tu tři možnosti. Členové posádky zešileli a ukradli ponorku, aby unikli svým manželkám. Člověk by ale čekal, že touhle dobou by už měli být bez pohonných hmot. Druhá možnost je, že loď byla z nějakých politických důvodů unesena. Poslední možnost je krádež."

"Která z těch alternativ se ti líbí nejvíc?"

"Ani jedna. Rozhodně ale nevěřím, že sedí někde na dně kanálu La Manche. Jestli ale budeš trvat na tom, abych si vybral, pak bych byl pro tu třetí možnost. Kdyby ji totiž unesli z politických důvodů, pak bychom o tom už asi slyšeli. Takže se domnívám, že ji nejspíš přepadli, obsadili a ukradli. To znamená, že někde pořád pluje, ale její původní posádka je mrtvá. Nevěřím, že korvetní kapitán Colley by s ní dobrovolně opustil výcvikovou oblast. A přitom jsem si téměř jistý, že v tréninkové oblasti není. Takže ji odtamtud musel vyvést někdo jiný."

"Přesně to si také myslím, Iaine. První moje otázka je ale... kdo? Kdo ji řídí tak dokonale, že ponorku nikdo už dva měsíce ani nezahlédl? A odkud získává palivo?"

Sir Iain odpověděl. "Tady se nejedná jenom o nějakého schopného ponorkového velitele. Tady jde přece o projev čiré troufalosti, bezohlednosti, originality, nezákonnosti, a navíc i speciální dovednosti a kvalifikace pro řízení ponorky třídy Upholder. Existuje jenom jeden, jediný člověk, který by tohle všechno dokázal. Jestli mám ale věřit našim americkým přátelům, pak je ten člověk po smrti."

"Kdybych tomuhle věřil, pak bych tu s tebou neseděl, Iaine. Já jsem ale přesvědčený, že ten člověk žije a že je v té ponorce někde na moři."

"Když to říkáš, tak já mám stejný pocit. A to už nějakou dobu. Co takhle ještě skleničku portského?"

"Myslím, že ji oba potřebujeme. Když jsme se více méně shodli v tom, že moře teď brázdí v naprosté tiché ponorce nějaký arabský zločinecký maniak, který jen čeká na něco velkého. Nedokážu ti ani říct, co by se v Americe stalo, kdyby znovu udeřil. To by byl konec republikánské vlády."

"Ani bych se nedivil. Problém je v tom, že mě nenapadá, jak ho chytit. Nevíme, kde je, ani s přesností na dvacet tisíc kilometrů. Přesto všechno, ta ponorka byla jen ve výcvikovém programu... nemohla tedy mít na palubě žádnou vážnější výzbroj."

"Jistě, počítám, že neměla. Ke stejným závěrům v tomto smyslu jsem došel já i Dick Birley. Je to ale trochu únavné, jenom tak nečinně sedět a čekat, až se něco stane."

"Podle mě ale jinou možnost nemáš, Arnoldo. Co může kdo dělat? Alespoň dokud protivník neudělá chybu. Podle jeho záznamů se však nic podobného čekat nedá."

"Můžu nechat vyhlásit v celém námořnictvu zvýšenou pohotovost, třeba z nějakého vymyšleného důvodu."

Koneckonců, mám neustálé obavy, že i při absenci výzbroje na palubě té ponorky, může Adnam přece jen plánovat útok na další letadlovou loď."

"Ty myslíš, že mu tak dlouho vydrží štěstí? O tom pochybuji. Počítám, že jakmile se o něco takového pokusí, vaši chlapeci ho nejspíš dostanou. Přes to všechno samozřejmě představuje hrozbu. Dělat se toho ale opravdu moc nedá... musíme jenom zbožně doufat, že udělá nějakou chybu."

Admirálové se odebrali na lože ve 23.00. Arnold Morgan ležel vedle spící Kathy a přemýšlel o těch úžasných vodních končinách, které měli následujícího dne ve člunu sira Iaina navštívit. Stejně usilovně se však snažil i o to, aby z myšlenek zahnal představu Bena Adnama, jak stojí u kormidla další nebezpečné ponorky.

201200KVĚTEN05 - 15.52J, 55.10V- Kurz 360 - Rychlost 9

Neviditelný si naposledy doplnil zásoby od Santa Cecílie krátce po půlnoci ve vzdálenosti 390 kilometrů od Bay of Antongil, nalézající se na severním pobřeží Madagaskaru, nedaleko zapomenutého francouzského ostrova Tromelin. Zpátky do Bandar Abbasu zbývalo sedmáct posledních dní cesty hlubinou Indického oceánu až do Perského zálivu. Ponorka plula celou trasu bez nejmenších problémů, ale v posledních dnech již začala docházet voda a potraviny. Fregatní kapitán Adnam byl rád, že bude moci doplnit zásoby.

V Bandar Abbasu zatím admirál Badr dychtivě očekával její příjezd. Měl se tím naplnit jeho plán přesunu ponorky domů, aniž by se o tom dozvěděly zvědavé oči amerických satelitů. Byl přesvědčený, že nikdo Neviditelného nespátí, jak vjíždí do nového doku, a věděl, že jakmile se jednou ocitne uvnitř, není způsob, jak by ho mohl už kdokoliv uvidět. Íránci dokonale znali časový rozvrh přeletů amerických satelitů, a proto dokázali dostatečně přesně předvídat mezery v astrálním sledování. Spočítali si, že ponorka bude muset vyrazit po hladině na šestadvacetikilometrový úsek mělkými vodami přístavu v 01.30. Tak se dostane do doku v 02.45, tedy třicet minut před oběhem další družice.

Stejným způsobem, tedy v naprosté tajnosti, tu již vložili ruský zbraňový systém, který sem dorazil v březnu. Nákladní loď tehdy vyčkala v průlivu, těsně před východním cípem ostrova Queshm, a pak rychle přeplula mělkiny, přesně v intervalu mezi dvěma přelety satelitu.

Admirála Badra úspěch operace potěšil, přestože v něm všechno vřelo, když si uvědomil, jak se on i celé námořnictvo musí přizpůsobovat Velkému Satanovi. Podle něj bylo neslýchané, že nějaká cizí mocnost může potlačovat historické právo Íránu bránit se způsobem, jaký uzná za vhodný.

Všechno šlo ale dobře. Touto dobou byl již v konstrukční dílně bezpečně instalován jeden kompletní ruský raketový systém Grumble. Nacházel se v nejhlubší části suchého doku. Ostatní tři strany byly obsazeny prostředky námořní protivzdušné obrany. Na místě byly připraveny též nové jeřáby, stejně jako dlouhé plošiny, které umožňovaly mechanikům pohodlný přístup k ponorce. Vysoko pod betonovou střechou křížila prostor těžkotonážní zdvihová zařízení. Kolem celé oblasti doků bylo dnem i nocí ve službě padesát strážných. Dále následoval plot z ostnatého drátu s druhou výstražnou tabulí. Nápis na ní byl stejný, jako na té u hlavní brány:

NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN
STŘELBA BUDE ZAHÁJENA BEZ VÝSTRAHY

Raketoví technici admirála Badra pečlivě zkontrolovali celý raketový systém, a pokud mohli soudit, nenacházel se v jeho konstrukci jediný nedostatek. Byla to úplně nová zbraň, i když Rusy již dokonale vyzkoušená a otestovaná během několika měsíců pokusů v Černém moři na 10 000 tunovém raketovém křižníku Azov. Jediné, co tedy ještě zbývalo, byl Benův bezpečný návrat s ponorkou.

Ruská nákladní loď dodala zásobu 96 raket. Toto množství bylo více než dostatečné, jelikož fregatní kapitán Adnam jich hodlal použít pouze šest. A íránský admirál se na tu Misi spravedlnosti bezmezně těšil.

070100ČERVEN05 - 26,578, 56.19V -
Rychlost 2 -
Plavba o závod v 50 metrech vody

Neviditelný se pohyboval pomalu, 17 metrů pod hladinou teplých vod Hormuzské úžiny, východně od ostrova Queshm a čekal, až americký satelit zmizí pod obzorem.

V 01.30 vydal fregatní kapitán Adnam rozkaz k vynoření, nasazení kurzu tři-tři-osm k Bandar Abbasu a zrychlení na 12 uzlů.

Bývalá ponorka Královského námořnictva se vynořila z oceánu, v oblaku bílé tříště paluby setřásla modrou vodu oceánu a usilovnými otáčkami svého jediného šroubu poháněného elektromotorem vyrazila kupředu nejrychleji, jak od odjezdu z Plymouthu v posledních osmašedesáti dnech plula.

Když loď uháněla vodami Zálivu, Ben Adnam stál se svým navigačním důstojníkem, korvetním kapitánem Rajavim, na můstku. Horký noční vzduch jim šlehal do tváře. V dálce před nimi již zářila světla íránské námořní základny a zakrátko se objevilo i zelené světlo na pravém okraji vjezdu do přístavu. Těsně před vjezdem nařídil velící důstojník snížit rychlost a ve 02.45 se Neviditelný již konečně plynule posunoval severním kanálem směrem ke svým čekajícím novým íránským pánům.

U konce přístavišního vlnolamu udělali ostrý obrat o 90 stupňů a pak se k nim již připojily dva malé vlečné čluny, které pětasedmáctimetrový trup manévrovaly směrem k suchému doku. Ben Adnam zůstal na můstku a kontroloval manévry vlečných lodí. V 02.56 vklouzla ponorka do nového doku a ocitla se tak bezpečně z dohledu ostražitých kamer, které za dalších osmnáct minut ve výšce 32 000 kilometrů tiše přeplují nad hlavou. Masivní dvojité ocelové vrata se zavřela, aby zastínila světlo vycházející zevnitř. Tam již na Neviditelného čekal malý tým představitelů námořnictva. Vrata byla mimochodem konstruována tak, že dokázala odolat i přímému zásahu rakety s plochou dráhou letu, aniž by se zborčila.

Ben Adnam přešel po lávce na pevninu - poprvé za poslední čtyři měsíce. Admirál Badr ho již očekával, takže se oba muži objali a podle starého muslimského obyčeje několikrát políbili na obě tváře.

"Jak se máte, Bene?" zeptal se náčelník íránského ponorkového loďstva.

"Jsem unavený," zněla odpověď. "Byla to dlouhá cesta."

Admirál ho malými dvířky vyvedl ven a doprovodil ho k čekajícímu štábnímu autu, které je pak odvezlo do jeho domu. Cesta trvala pouhých šest minut, ale přesto ve chvíli, kdy dorazili na místo, fregatní kapitán již spal. Admirál Badr ho probudil a osobně, před zrakem šesti strážných, mu sám odnesl vak s jeho věcmi. Jakmile se ocitli uvnitř, čekali je další čtyři mladí Íránci, horliví pomoci.

Svlékli Benovi brazilskou uniformu, spodky a ponožky, jediné oblečení, které měl od 29. března na sobě, a na stůl opatrně položili jeho nůž. Pak ho zavedli k vaně plné horké vody s příměsí exotických regeneračních olejů. Ben se sotva dokázal namydřit kostkou jasmínového mýdla. Během té doby však v horké koupelně třikrát usnul. Pak mu dva sloužící oholili hrubý plnovous. Nakonec vypustili vodu z vany, pomohli mu vstát a zabalili ho do velkých, měkkých oranžových osušek. Pak ho postříkali voňavkou, zasypali jasmínovým pudrem a pomohli mu obléknout nažehlený háv z bílé bavlny.

Ben Adnam následně ve velké klimatizované ložnici upadl do spánku, v němž strávil třicet hodin, hlídáný jako nějaký paša, chráněný stejně jako Fort Knox.

Když se ponorkový velitel konečně probudil, bylo 10.00 hodin, 9. června. Admirál Badr vydal rozkazy, aby byl neodkladně informován, jakmile se Ben probudí. Ten, čerstvě oholen a přetékající elánem, byl konečně zase plný energie. S Mohammedem Badrem se setkal v jejich soukromé jídelně, která se nacházela v Benově domě.

"Váš postup jsme zčásti mohli sledovat podle anglických novin," pronesl Badr. "Benjamine, vy sice nezanecháváte

stopy, ale jste velice vynalézavý ve vytváření chaosu."

"To doufám, pane. Mimochodem, podle znění naší dohody mám nyní dostat 750 000 amerických dolarů, které očekávám ještě předtím, než budeme dále pokračovat."

"Jsem si toho samozřejmě vědom. Včera ráno byl proveden převod příslušné částky na vaše číselné konto ve Švýcarsku. Tady mám potvrzení signované bankou. Jestli si přejete, můžete se telefonicky se svou bankou spojit, abyste se sám přesvědčil."

"To nebude nutné, admirále," odpověděl fregatní kapitán se spokojeným přikývnutím. "A děkuji vám za vaši pečlivost a přesnost."

"Stejně děkujeme my vám, Benjamine," usmál se Mohammed Badr. "Byly nějaké problémy s lodí? Všichni naši technici hlásí, že je v prvotřídním stavu. Potřebuje údajně naprosto minimální údržbu. Našli jen nepatrnou netěsnost v blízkosti palubního průlezu. Pokud ale můžeme soudit, stav její elektroniky je perfektní."

"Cestou fungovala bezvadně. Celá operace byla provedena naprosto profesionálně. Domnívám se, že Královské námořnictvo zůstalo dokonale zmatené."

"Zatím to nepřiznali, Bene. I když v Kanálu stále ještě probíhají pátrací práce. Nicméně jsem zaslechl nějaké zvěsti, že někteří vyšší důstojníci začínají pochybovat, že by tam ta ponorka byla. Na veřejnost se samozřejmě nic nedostalo."

"To oni určitě nepřiznají."

"Bene, chci si s vámi popovídat o ruském raketovém systému. Je příliš veliký i komplikovaný, než abychom ho mohli rovnou instalovat do ponorky. Možná že strávíme celý rok jeho úpravami."

"Počkejte, admirále. Kdybychom se pokoušeli upravit systém SAM středního doletu k použití proti vojenskému letadlu, pak byste jistě měl pravdu. V tom případě bychom totiž potřebovali velký a komplikovaný radarový systém schopný poradit si s nepřátelským letadlem, které uhýbá, kličkuje, klesá, využívá různé návnady i rušičky. To my ale nepotřebujeme. Celý ten komplikovaný systém si zjednodušíme... Části, které budeme potřebovat, prostě připevníme na ponorku, přímo na palubu za velitelskou věž. Naše cíle budou daleko jednodušší, snadno předvídatelné, se stálým kurzem, rychlostí i výškou. Navíc bez ochranných systémů."

Jak jsem se již zmínil, uděláme jednu úpravu, a to k zajištění jednoduchého navádění radarem... jenom tak, abychom umožnili čelní přiblížení k cíli. Nemůžeme se kupříkladu spolehnout na infračerveně naváděný přístup zezadu. Naše zbraň se musí vznést do výšky, kterou jí řekneme, pak se otočit a zamířit zepředu na cíl. Pak musí vlastním zaměřovacím radarem cíl zachytit, uložit ho do paměti a zasáhnout rychlostí zhruba MACH-4."

"Mhm. Stejně jsem ještě nikdy neviděl tolik radarových systémů pohromadě."

"Na ponorce je ale nepotřebujeme. Tyhle systémy normálně slouží k tomu, aby raketě vypálené ze země dodávaly během jejího letu dostatek aktuálních informací. Já naopak zamýšlím poskytnout střele všechna data o jejím cíli ještě před odpálením. My vlastně budeme mířit na sedící kachnu, ne na kličkující čírku. Odpalovací rampu namontujeme do speciální vodotěsné bedny, kterou připevníme k palubě těsně za velitelskou věž. Ponorkový radar budeme muset poněkud rozšířit, aby byl schopen odhalit letadlo s dlouhým doletem. A pak raketu nakrmíme základními předletovými instrukcemi. Jakmile ji odpálíme, můžeme se o ni přestat starat. Jestliže se cíl nebude pohybovat příliš rychle, budeme mít v případě potřeby možnost odpálit ještě jednu střelu, kdyby ta první selhala."

"Už jsem to jednou říkal, Bene, jste velmi chytrý člověk."

"Dělám, co můžu, admirále. Podle mě je to určitě plus."

"Mám takový pocit, že vydržíte s dechem ještě zatraceně dlouho. Tak dlouho, že budete vždycky alespoň krok před nepřitelem."

"To doufám. Teď bych ale rád tohle téma uzavřel. Chtěl bych mít jistotu, že chápete náš největší současný problém - připevnění "bedny", aniž bychom příliš ohrozili stabilitu ponorky při plavbě na hladině. Aby prostě neměla příliš těžký vršek a nepřevrátila se. To se ale dá docela snadno vyřešit přidáním vztlakových nádrží podél trupu."

Jediným velkým problémem tedy zůstává instalace nějakého jednoduchého odpalovacího zařízení, ovládaného z nitra ponorky. Musí být dostatečně spolehlivé i v nepříznivých podmínkách pod hladinou."

"A vy věříte, že to všechno zvládneme?"

"Rozhodně. Jinak bych celý ten projekt ani nerozjížděl."

"Dosud to však nikdo nedokázal, že? V žádném námořnictvu?"

"Ne, ale jenom proto, že to zatím nikdo nepotřeboval. Kdyby se takový požadavek objevil, pak by už podobný systém každé námořnictvo mělo. Důvod je ten, že ponorky nikdy nebyly významněji ohrožovány letadlem. A dosud nejsou."

222000ČERVEN05- 30.30S, 49.05V- Kurz 90 -Rychlost 2

Velký člun iránského námořnictva, těsně následovaný vlečnou lodí, dosáhl nyní místa určení - 1100 kilometrů severně od Bandar Abbasu v Perském zálivu a zhruba 75 kilometrů od pobřeží. Fregatní kapitán Adnam, admirál Badr a velitel raketové výzbroje ponorky Neviditelný stáli na jeho palubě. Na přidi byla instalována modifikovaná verze ruského raketového systému Grumble Rif. Byla pečlivě zakryta a poblíž ní postávali čtyři technici. Noc byla jasná a na nebi svítil měsíc. Téměř perfektní podmínky pro provedení zkoušky. Z konstrukce umístěné na zádi plavidla byl odstraněn kryt a na kovovou sedačku připevněnou k palubě usdl řídící střelby. V té horké arabské noci se moře vzdouvalo jen nepatrně. Všichni přítomní měli na sobě pouze košile. Radar na člunu zkontroloval oblohu a ujistil se, že v dosahu 200 kilometrů není jediné letadlo.

Ben Adnam pohlédl na hodinky, které nyní ukazovaly 20.25. Věděl, že touto dobou již z letecké základny nedaleko Bandar Abbasu vzlétlo automaticky řízené bezpilotní letadlo, zakroužilo nad zálivem a pak zamířilo zpátky podél

pobřeží, celou dobu stoupajíc až do výše 20 kilometrů. Brzy zamíří severním směrem, kterým poletí 180 kilometrů, neboli sedmnáct minut, aby se pak naposledy stočilo k jihu a rychlostí 1000 kilometrů za hodinu vletělo do prostoru nad námořním člunem.

Poprvé se objevilo na pátracím radaru ve chvíli, kdy směřovalo k jihu. Velitel raketové střelby je pak objevil znovu, když bylo od jejich oblasti vzdálené 65 kilometrů. Prsty se mu rozběhly po klávesnici počítače, jak vkládal poslední informace do naváděcího systému rakety.

"Zaznamenána poloha startu."

"Stanoven kurz a rychlost cíle."

"Výška cíle nastavena na 20 000 metrů."

"Raketa jedna v pohotovosti."

Dvě minuty před 21.00 zvolal: "Připraven."

Pak stiskl příslušný knoflík a velká ruská raketa SAM třídy Grumble vystartovala v oblaku kouře a ohně ze svého nosiče, vyrazila kolmo vzhůru a s jekotem se vznesla k obloze. Všichni ji napjatě sledovali, jako nějaký mamutí ohňostroj. Přibližně za pětadvacet sekund, když dosáhla předepsané výše 20 kilometrů, změnila raketa směr.

Viděli, jak zamířila k severu, ke svému cíli, nyní rychlostí přes 3000 kilometrů za hodinu. Pozorovali, jak z oblohy doslova vypářila letadlo, a to více než 35 kilometrů od místa, kde se nalézali. Obrovský ohnivý záblesk jako by zaplavil celý vesmír. Byl to dokonale provedený frontální útok. Proběhl s takovou intenzitou a rychlostí, že na okamžik zůstali všichni neschopni jediného slova.

S výjimkou fregatního kapitána Adnama, který odměřeně pronesl: "Děkuji vám, pánové. To by stačilo. Ted' můžeme jet domů."

Po patnácti minutách k jejich plavidlu přirazil Shamshir, 275tunový rychlý útočný člun třídy Kaman, aby fregatního kapitána, admirála i velitele střelby převzal na palubu. Technici i námořní strážníci zůstali na původní lodi, se kterou se vydali na pomalou cestu domů.

Admirál Badr a jeho ponorkové mužstvo budou v Bandar Abbasu během 20 hodin. Zatímco iránský útočný člun postavený v Německu uháněl Perským zálivem stálou rychlostí 30 uzlů, na palubě se podávala večeře.

Konverzace u večeře, při níž fregatní kapitán Adnam s admirálem seděli poněkud stranou, se nesla v tónu radostného vzrušení. Konečně měli důkaz, že je jejich systém funkční, což se ostatně za 300 milionů dolarů dalo také očekávat. Zbývala však důležitá otázka času. Neviditelný musel být zpět v severním Atlantiku nejdéle začátkem ledna, což znamenalo, že montážní práce musí být ukončeny a zkontrolovány nejdéle koncem října.

Ben byl plný naděje. "Nedokážu si představit, že by to trvalo tak dlouho, pane. Úpravy, které musíme na ponorce provést, jsou poměrně jednoduché. Je to jen obyčejná záležitost, nic komplikovaného."

"A co plánované termíny, Bene? Jste s nimi spokojený?"

"No, líbí se mi ten 17. leden, den patnáctého výročí napadení Iráku spojenci. Myslím si ale, že pak už se různým výročím raději vyhneme. Bojím se totiž, že by to mohlo vypadat, jako by to bylo na Irák nastražené. A to by Američany zavedlo přímo k nám. Zmizelá ponorka, nový suchý dok v Bandar Abbasu, do kterého nikdo nevidí. A k tomu tři útoky proti Západu, provedené zjevně tak, aby vina padla na Irák."

Ne, admirále, myslím, že ten 17. leden je velmi inteligentní datum. Chvilí jim potrvá, než si to srovnají, ale pak se domnívám, že existují lepší cesty, jak Američany přesvědčit, že je za to zodpovědný Irák. Abych nezapomněl, musíme to naše nové Kilo schovat zpátky do doku bezprostředně po mém odjezdu... a musíme to udělat tak, aby nás satelit někdy na začátku svého přeletu nad základnou určitě zahlédl."

241000ČERVEN05-

Námořní základna Bandar Abbas -

Místnost zvláštních operací

Fregatní kapitán Adnam navrhl, aby ze základny Námořního velitelství v Bandar Abbasu byl vyslán falešný signál iránskému strážnímu člunu, pohybujícímu se v severních vodách Zálivu. Zpráva zněla:

Získána informace o iráckém pokusu s raketou země-vzduch v oblasti východně od Qal At Salihu. Vystřeleny čtyři střely. Jedna z nich na vysoko se pohybující letecký cíl - zjevně úspěšně. Čas 222101ČERVEN05. Místo odpálení neznámé. Vyšetřte. 240100ČERVEN06.

Zpráva byla vyslána v nepříliš složitém kódu. Jak Ben Adnam předpokládal, depeši okamžitě zachytilo místní americké rádiové monitorovací zařízení. Už o tři hodiny později ji ve Fort Meade dekodovali a hodinu nato ji dostalo Langley. Bezprostředně poté ji měli k dispozici regionální šéfové CIA jak v Jordánsku, tak v Kuvajtu. Benův plán se tedy jako obvykle naplňoval se stejnou jistotou, jako ráno nad pouští vychází slunce. Nejednalo se o žádnou dramatickou záležitost, šlo jen o jednu z obyčejných denních zpráv, jaké se posílají často. Přesto dokonale zasáhla cíl, když skončila v ruce Chucka Mitchella, arabsky hovořícího Američana z Bostonu, pracujícího v hlubokém utajení na hlavním telegrafním a faxovém úřadu na východní straně ulice Rashid.

Toho večera měl Chuck dvě zprávy. První byla z Kuvajtu a citovala dotaz ohledně pokusného odpálení rakety v močálech východně od Tigridu. Druhá zpráva pocházela od člověka ze CIA v Jordánsku. Ten se přímo tázal: Je něco známo ohledně iráckých raketových pokusů v bažinách nedaleko Qal At Salihu? Nakonec dodal, že se na to ptalo velitelství.

Člověk od CIA o té záležitosti nevěděl. Což ale neznamenovalo, že nic takového neexistuje. Zkontaktoval se proto s dalším pracovníkem CIA v Bagdádu, Husseinem Hakimem. Ten pracoval pro organizaci již nějakých dvanáct let.

Dohodli se na schůzce ve 20.00 hodin v jedné špinavé kavárně na chudém jižním okraji města. Oba muži přišli v arabském oděvu.

Hakim dorazil poněkud později, protože se trochu neuroticky obával, že ho někdo sleduje. Ukázalo se, že jde o falešný poplach. K Chuckovi, který už začínal být nervózní, dorazil konečně ve 20.45. Nechtěli spolu setrvávat příliš dlouho, takže jejich hovor byl dosti stručný. Ano, otázka rozsáhlých pokusů s raketami byla dosti vážná. Ne, ani jeden z nich nic bližšího neví. Co mohou udělat, je dál pečlivě naslouchat a doufat, že něco objeví satelity.

Chuck Mitchell odeslal zprávu, potvrzující, že o případu ví, ale potřebuje celou záležitost lépe prozkoumat a potvrdit. Nicméně příliš optimistický nebyl. Jeho hlášení se dostalo na stůl šéfa CIA pro Střední východ Jeffa Austina krátce před polednem. Když je Jeff přečetl, bleskla mu hlavou myšlenka, že s Irákem jsou věčné problémy. Pokud to nebylo tohle, bylo to zase něco jiného. Ten zatracený národ před patnácti lety málem rozpoutal světovou válku a od té doby z něho nekouká nic než průšvihy. Jednou je to hrozba jaderných zbraní, pak chemických zbraní, jindy zase plyn používaný proti Kurdům.

Nemluvě již o totálním zničení Thomase Jeffersona tehdy v létě 2002. I to byla evidentně zásluha Bagdádu, kterému se za to dosud nedostalo řádné odplaty. Nyní Iráčané ve svých bažinách zkoušejí, zřejmě v naprosté tajnosti, nové protiletadlové střely. Vystávaly tu dvě důležité otázky: Kde je dostali, a co s nimi zamýšlejí udělat?

Tykadla podvědomí Jeffa Austina se zachvěla. Stiskl tlačítko, kterým se napojil na chráněnou linku do kanceláře admirála Morgana. Oba muži spolu hovořili deset minut, aniž by došli k nějakému jednoznačnému závěru. Shodli se však, že je nutné nadále veškeré aktivity irácké armády v oblasti močálů velice pečlivě sledovat, stejně jako pokračovat v pokrývání této oblasti satelity.

"Zasraní Arabáci, ručníkáři jedni," zavrčel admirál, když pokládal sluchátko. "To tak akorát potřebujeme. Bažinní Arabové s prostředky jaderného zastrašování. Hovno. Co třeba takoví zkurvení Inkové? Anebo co Eskymáci?" Admirál však nevěděl, že jediná významná střela, vypuštěná toho roku na Středním východě, byla velká raketa Grumble Rig, vypálená před několika dny v Perském zálivu. Fregatní kapitán Adnam však dokázal vybrat místo pokusu velice dobře. Bylo to dost daleko od pobřeží, stovky mil od nejbližšího města, a dostatečně blízko irácko-iránského pomezí. Celá záležitost byla navíc odbytá během sedmdesáti vteřin. Možná že nějaký amatérský astronom zahlédl na obloze nějaký záblesk. Třeba existoval i nějaký domorodý kmen, který si ten úkaz vyložil jako znamení konce světa. Žádná země však neohlásila sestřelení letadla a nikdo též neviděl žádnou raketu startovat. Nikdo nic nehlásil. Kromě Adnama.

Mezitím se na námořní základně v Bandar Abbasu skupina techniků vrhla do práce na novém zbraňovém systému ponorky Neviditelný. Fregatní kapitán Adnam hodlal instalovat odpalovací zařízení jako samostatnou konstrukci pokud možno stejně vysokou jako velitelská věž. Mělo být vodotěsně připevněno k palubě a s poměrně jednoduchým kontrolním systémem, instalovaným v ponorce, spojeno jen dráty.

Bylo to sice celé poněkud nemotorné, ale technicky geniální a Ben Adnam již prokázal, přinejmenším sám sobě, že to bude fungovat dostatečně zničujícím způsobem. Na ponorce uvnitř suchého doku dělníci vyvrtali díry do palubní obšívky a do pláště na zadní stěně velitelské věže. Vypadalo to, že koncem srpna by měl celý systém být už kompletně modifikován k novému, relativně jednoduchému účelu. Dokonce ani Rusové neměli tušení, co se vlastně uvnitř suchého doku děje. Nikdo nevěděl, k čemu budou ty tlusté pogumované kabely, které technici protáhli zadní částí paluby.

Fregatní kapitán Adnam a admirál Badr navštěvovali dok pravidelně. Nemohli se už dočkat, až těžkotónážní jeřáb přenesení "další řídicí věž" na její místo na palubě ponorky. Nakonec k tomu došlo 14. září. Když byla o pět dnů později konstrukce definitivně připevněna, nechali suchý dok zaplavit a ponorku v něm ponořili co nejhlouběji. Voda dosahovala pouhých dva a půl metru nad vršek řídicí věže, ale i to stačilo, aby se během několika hodin přesvědčili o tom, že alespoň v periskopové hloubce je nová konstrukce vodotěsná. Toto zjištění bylo rozhodující, i když mělo následovat ještě odzkoušení ve větší hloubce, kdy bude ponorka natlakována zevnitř.

Těsnění fungovalo tak dokonale, že dovnitř nepronikla ani kapka vody. Začali tedy s pomalým tlakováním vnitřku konstrukce až na dvě atmosféry. Ani teď se neobjevila jediná bublina. V obličeji Bena Adnama se usadil spokojený úsměv.

Suchý dok se nyní ztišil. V práci pokračovali jen elektromechanici, kteří po celou dobu odpouštění tlaku opakovaně a pečlivě kontrolovali všechny obvody.

Když toho odpoledne vešel fregatní kapitán Adnam do suchého doku, pronesl k admirálovi Badrovi: "Milý příteli, již brzy se naplní jak vaše, tak i moje pomsta."

S pocitem naprostého uspokojení hleděl na ponorku, kterou osobně uloupil Královskému námořnictvu. Na ponorku, která zanedlouho zaútočí způsobem, jaký v celé historii námořnictva neměl dosud obdoby.

Přesto se tu nezdržel dlouho. Celý den toho měl spoustu na práci. V noci se pak hodlal pomodlit a požádat svého Boha o odpuštění.

důsledně vyhýbal. Číňané byli zdvořilí, ale naprosto chladní. A na tvářích Íránců se zračil samolibý úsměv hráčů, kteří mají v ruce všechna esa a nádvkem ještě tři krále. Rovněž čtyři přítomní arabští šejkové, Al-Sabah z Kuvajtu, Salman ze Saudské Arábie, Hamdan Al-Maktoum z Dubaje a vyslanec emíra z Bahrajnu, vykazovali stejně jako ostatní naprostý nezájem na závěrech schůzky.

Vedoucí delegace Spojených států Bob Trueman, téměř dvoumetrový Texan, se snad ještě nikdy nepokusil o tak marný zápas. Se svými 172 kilogramy váhy a sklonem potit se jako divoký kanec, tíhnul spíše k rovinatému, hladkému terénu, a to jak fyzicky, tak duševně. Bez automobilu Lincoln Continental byly pro něj horské cesty naprosto ztracené. Dokonce i svůj domov založil na rovinatém východním pobřeží Marylandu. Tam také jednou jedinkrát vzal svou ženu na procházku do okolí rozlehlých bažin, kde se lovily divoké husy. "Myslím, že to mohlo být tak před třiceti lety... určitě ještě předtím, než se narodili kluci. To byl asi můj poslední fyzický pohyb."

Baku, to zvláštní polomuslimské město rozkládající se na jižním pobřeží poloostrova Apšeron, který jako nějaký obří zobák vybíhá do Kaspického moře, se ukázalo pro mohutného Boba Truemana příliš neuchopitelné a vzdálené. Podle jeho mínění ani nebylo možné, aby Spojené státy zvítězily v onom stále se rozšiřujícím globálním zápase o obrovské zásoby nafty, které se v této oblasti nacházely.

Hlavní problém byl v tom, že už se nedalo nic dělat. Ten zatracený Bílý dům i Kongres se neustále ve všem jenom hnápaly, zatímco Střední Asie jim doslova hořela přímo před očima. A nadto, podle Truemanova mínění, se ten zatracený prezident, kterému se až příliš snadno otevíral zip na kalhotách a který neměl vůbec kdy být zvolen... ten mizerný zkurvysyn... zajímal jenom o své osobní problémy, zatímco se celý průmyslový západní svět blížil k okraji propasti... a teď je vidět, co se stalo.

Podle Boba nebyla celá třídní konference ničím jiným než produktem čínsko-iránské strategie, jak ponížit Spojené státy. Rusové, Číňani a Íránci, vzájemně spojení jako dosud nikdy v historii Asie a Středního východu, vytvořili smrtelně nebezpečný kartel, který Západ dokonale odřízl od druhých největších zásob nafty na světě.

"Poslední, co bychom ještě teď potřebovali, je další íránská blokáda Perského zálivu těma jejich zasranejma ruskejma minama. To by klidně mohlo skončit válkou," zamumlal pro sebe. "Opravdovou válkou se střelením. Protože jestli se nedostaneme ke kaspickým ložiskům a dojde k blokádě Zálivu, třeba jen na jediný měsíc, pak se zastaví celé to zkurvené hospodářství... v Japonsku... Evropě... i v Americe."

To všechno byly pouze jeho obavy. Ale Bobovo poslání v Baku mělo obecnější povahu. Tento obrovitý, jako medvěd mohutný, zdánlivě úskočný Američan se usmál a stiskl si ruku s ruským hostitelem. Srdečně se rozloučil se svým dávným přítelem šejkem Hamdanem i s mladým Mohammedem Al-Sabahem. Vůči Íráncům se choval zdvořile; pouze poznamenal, že si upřímně přeje, aby se našla nějaká cesta, jak by Spojené státy mohly na obchodě s kaspickou naftou participovat. Věděl však dost jistě, že plánovaný ropovod přes Írán bude financován výhradně Čínou. A jediný další naftovod směřoval právě do Číny. Krátce řečeno, Írán se snažil Ameriku vyšachovat a dařilo se mu to.

Problém spočíval v tom, jak se znovu dostat do hry. Nyní stál Bob Trueman tváří v tvář usmívajícímu se vedoucímu íránské delegace. Potřásl si spolu rukama. Oba věděli, že existuje cena, kterou Spojené státy budou muset zaplatit, a že bude zatraceně vysoká. Jako třeba financování výstavby celého ropovodu za dvacetiprocentní podíl na vytěžené surovině. Jenom Bob Trueman věděl, že Kongres by i takovou podmínku překousl a příslušnou cenu nakonec oželel. Aktuální rovnováha v zásobování naftou byla totiž příliš křehká.

Prozradil tedy Íránci, že se mu návštěva starého perského města Baku doopravdy líbila a že mírné zimní klima bylo velice příjemné. Poděkoval mu za exkurzi po historické muslimské části města, pocházejícího až z devátého století. Nakonec poznamenal, jak na něj zapůsobilo hladké fungování tohoto největšího nákladního přístavu Kaspického moře. "Jenom bych si přál, abyste objevili nějaký způsob, jak bychom vám mohli pomoci," pronesl.

"Pane Trueman, jak sám dobře víte, v letech mezi rokem 1996 a začátkem nového tisíciletí bychom byli za vaši pomoc vděční. Vaše vláda se však tehdy rozhodla, že s námi ani nepromluví. Jistě sám chápete, že jsme se museli obrátit jinam..."

"Rozumím... a je mi líto, že stará nepřátelství přetrvávají tak dlouho... myslím totiž, že jsme prostě měli prezidenta, který si i po osmnácti letech stále myslel, že vysvobozuje rukojmí z Teheránu."

"Považovali jsme to tehdy za nedostatek předvídatosti, pane Trueman. V mé zemi bylo tolik lidí, kteří si přáli partnerské vztahy se Západem... aby se mohli připojit k západní prosperitě. Vy jste ale nikdy nechtěli naslouchat těm rozumným hlasům, které zde v Persii vždycky zaznívaly. Víte, u nás nejsou jenom muslimští fundamentalisté."

"To vím... a proto si tolik přeju, aby se věci změnily... i když teď... no... máte v ruce všechna esa vy. Přestože nejlepší cesta té nafty na trh je potrubím přímo přes Írán k nějakému přístavu v Perském zálivu... a my jsme schopni postavit ten naftovod rychleji a líp, než kdokoliv jiný."

"Kdybyste se ovšem, pane Trueman, ráčili s námi bavit." Íránec se pousmál. "Mimochodem, kdy odjíždíte? Moc rád jsem si s vámi popovídal."

"Za dvě hodiny odsud odletíme letadlem Amerického válečného letectva do Londýna. Potom zítra ráno nastoupíme do Concordu na té nové non-stop lince z Londýna do New Yorku a odtud dále do Washingtonu. Tohle bude té herce trvat asi šestnáct minut."

"Je to nádherné letadlo, pane Trueman. Vždycky jsem si přál jednoho dne s ním letět."

"Pane Montazeri, jestli přijdete na způsob, jak pomoci mé zemi v přístupu k obchodování s kaspickou naftou, zaručuji vám, že má vláda jednu takovou hračku najme, speciálně pro vás, a přiveze vás z Teheránu do Washingtonu na oslavu."

"Budu si to pamatovat," odpověděl Íránec se smíchem. "Niméně Číňané jsou už v téhle záležitosti dost silně zaangażovaní. Jak oba víme, investovali celé miliardy, jen aby získali přístup k ropě, pomáhají nám s financováním ropovodu..."

"Jistě. Oni samozřejmě tu naftu zatraceně potřebují. Co říká statistika? Že kolem roku 2012 budou potřebovat zhruba 97 % veškeré ropy, která se vytěží v Zálivu."

"To tvrdí ekonomové, pane Trueman. A jelikož jí Peking tolik odtamtud nedostane, bude se muset poohlédnout jinde."

"Trochu se obávám, že už se shánějí," odpověděl Američan. "Pokud vím, tak veškerá produkce Kazachstánu jde už nyní na Východ. A s tím nemůžeme dělat vůbec nic... díky té bystré a prozíravé politice našeho prezidenta, který se přičinil, aby se z Číny stala druhá nejbohatší země světa."

"Ne, obávám se, že opravdu nemůžete nic dělat, pane Trueman."

Všichni teď stáli v honosně vyzdobeném vládním konferenčním sále a loučili se. Lidé z americké delegace se začínali stahovat k nápadné postavě svého vedoucího Boba Truemana. Jeho asistent Steve Dimauro, šlachovitě štíhlý muž, po fyzické stránce pravý opak svého šéfa, býval poláhem univerzitního výběru baseballu za Vídalii v Georgii. Poměrně rychle se dostal do týmu Yankees AAA, ale postrádal trpělivost, a možná trochu i postavu, aby to dotáhl až do Bronxu. Proto Steve, s diplomem z ekonomiky, profesionální kariéru po třech letech ukončil a nastoupil do naftového kolosu ARCO. V té době tam zaujímal významné postavení Bob Trueman, díky němuž se v roce 1980 podařil velmi úspěšný nález obrovského ložiska v jižním Dubaji. Nyní, o sedm let později, patřil třicetiletý Dimauro k mladým tygrům firmy. Spolupráce s úctyhodným bývalým viceprezidentem společnosti, vedoucím všech současných prezidentových misí na Střední východ, vynášela Steva po funkčním žebříčku stále výš. ARCO ho před časem velice ochotně vyslalo, aby získal neocenitelné znalosti rusko-čínsko-íránského naftového kartelu, který měl v posledních letech veliký vliv na fungování celého průmyslového světa. Když se Steve vrátil, nastoupil do funkce viceprezidenta.

Na této konferenci doprovázeli Boba a Steva čtyři kongresmani Spojených států. Jim Adison (za stát Kalifornie), Edmund Walter (New Hampshire), Mark Bachus (Delaware) a Dan Baylor (Texas). Cestu na letiště absolvovala skupina ve dvou limuzínách. V jedné cestovali představitelé firmy ARCO spolu s bývalým naftovým odborníkem Danem Baylorem. Zbývající tři kongresmani jeli druhým autem.

Neměli sice nijak zvlášť naspěch, ale řidiče přece jen překvapil pokyn Boba Truemana, aby zastavil u nového McDonald's, kterého právě otevřeli v centru Baku. "Jenom tam chci zaskočit na pár Big Maků," oznámil. "Často si je takhle odpoledne dávám. Musím si hlídat váhu - aby mi neklesla. V mém věku si člověk musí dávat pozor, aby najednou nezhubnul. To není moc dobré."

"Chcete říct, že jíte mezi obědem a večeří?" dotazoval se kongresman Baylor.

"Správně. Vidíte, že mám pořádnou postavu," odpověděl vážně, i když trochu zbytečně Bob. „A když si představíte, jaké stresy mám v práci, pak jistě chápete, pod jakým zatraceným tlakem moje tělo je. To znamená, že bych během takových osmi hodin mohl lehce zhubnout. No, takovému tintítku, jako jste vy, by se asi nic nestalo," dodal s pohledem na svalnatou, sto osmdesát centimetrů vysokou a metrák těžkou postavu Texasana. "Velký chlapi mají ale svoje povinnosti. Takže právě teď to je nezbytnost udržování váhy. Řidiči, jedeme k McDonaldovi."

Bob Trueman stále ještě spokojeně přezývoval, když po příjezdu na letiště nastupovali do vojenského tryskového letadla k šestihodinovému letu do Londýna. Přistát měli v 19.00 místního času, tedy dostatečně včas na pořádnou večeři. Přenocování bylo zamluveno v hotelu Connaught, stejně jako snídaně se čtyřmi londýnskými zástupci americké olejářské společnosti další den ráno. Pak je čekala cesta na Heathrow, odkud v 11.00 odlétal Concorde. Když nasadali, Bob nejenže opět žvýkal, ale navíc i nespokojeně brumlal o nedostatečné předvídatosti Západu, jakou prokázal ve spojitosti s kaspickou naftou.

"Dokonce už v roce 1997," stěžoval si, "se vědělo, že tahle kaspická ložiska v Ázerbájdžánu, Kazachstánu a Turkmenistánu dohromady představují druhé největší zásoby na světě, hned po Saudské Arábii. Zatímco se Číňani mohli přetrhnout, jen aby se tam mohli vetřít, copak dokázal Západ? Celkem čtyři věci.

Tak tedy, zaprvé. Náš prezident se rozhodl udělat pokud možno všechno, jen aby se z Číny stal bohatý stát s nejvyššími výhodami, který bude moci všechno bez omezení exportovat do Ameriky. Předal jim klíčovou kosmickou technologii výměnou za to, že tam zase budeme moci vyvážet my. Cokoliv, jen aby byli spokojeni.

Zadruhé. Rozhodl, že se přestane bavit s Íránem, a tím nás zbavil možnosti participovat na nejlepší cestě dopravy nafty z kaspické oblasti.

Zatřetí. Američani prosadili rozšíření NATO na východ, ale Rusku v něm účast nedovolili. Tím ho zahnali přímo do náručí jejich tradičního nepřítele - Číny, ze které se tak rázem stal jejich přítel a životně důležitý obchodní partner. A také samozřejmě rozhodující činitel při rozhodování o kaspické naftě. Čína je přesně tam, kde si ji nejméně přejeme. Začtvrté. Evropa se s oslepující jasnozřivostí rozhodla odmítnout Turkům členství v Evropské Unii... Přitom Turecko díky Bosporu ovládá jedinou další cestu pro tankery z kaspické oblasti."

Odmíchl se a zůstal zírat na své pětičlenné posluhačstvo. "Je tu někdo, kdo by mi mohl vysvětlit, jak jsme přišli k těm nekhubům, kteří se údajně mají starat o zájmy Západu? Někdo? Prosím...?"

V odpověď na úderná slova mohutného Texasana se na palubě letadla objevilo jen pět neradostných úsměvů.

Letargické chování západních mocností se až příliš blížilo vyslovené nedbalosti v době, kdy se Číně podařilo, ruku v ruce s Íránem a ruskými naftovými společnostmi, smrtelně pevným stiskem chopit zásob kaspické nafty. V této oblasti již nebylo co tajit. V roce 1996 se v novinách objevila velká zpráva, že Írán zakoupil 10 % akcií tohoto trhu. V roce 1997 následovalo další oznámení, že Čína uzavřela s Kazachstánem smlouvu na průzkum zdánlivě nekonečných naftových polí v západních oblastech země.

Podle této dohody čínská národní naftová společnost (CNPC) okamžitě investovala více než 4 miliardy dolarů na "průzkum" ložisek v oblasti Ak'ubinska. Jednalo se zejména o výstavbu naftovodu k přepravě ropy ze západního Kazachstánu do Turkmenistánu a případně dále do Íránu.

Ten samý týden Čína podepsala další smlouvu v hodnotě čtyř miliard, týkající se průzkumu oblasti Ožeň. "Tato

dohoda," komentoval Peking, "může dokonce vyústit v nový ropovod přímo do Číny, jelikož jsme rozhodnutí zajistit si bezpečný zdroj ropy schopný nasycit rostoucí požadavky našeho domácího hospodářství."

"Tenkrát by už i taková tříletá panda byla schopná pochopit, co se děje," zavrčel Bob Trueman. "A uprostřed toho všeho tu máme věčně agresivní Írán, který nejenže vyhrožuje, ale skutečně nám přímo oznamuje, že plánuje zaminovat celý Perský záliv, protože ho považuje za své výsostné vody. A máme to. Kdykoliv tedy může dojít k úplnému zablokování Zálivu, alespoň do té doby, než společně s našimi spojenci ty parchanty bombami přesvědčíme o opaku. A k dalšímu světovému zdroji ropy teď přístup nemáme. Všichni, kdo se pohybují kolem průmyslu, o tomhle nebezpečí vědí. A co jsme proti němu udělali? Nic. Velké tlusté nic. Do prdele práce."

Zajímavostí této diskuse nebyla skutečnost, že by Bob Trueman na celou problematiku vrhal nějaký prorocký, jasnozřivý pohled. Rozhodně nebyl považován za špičkového intelektuála, dokonce ani v okruhu správní rady ARCO. Bob byl prostě profesionální naftař, ale s dychtivou touhou po vědění. Jeho personál o něm mluvil jako o "medvědovi" a jeho kancelář byla známa pod názvem "jeskyně". Obvykle s sebou nosil tři aktovky a přečetl, alespoň podle Steva Dimaura, "zhruba 3000 časopisů za den". Byl to docela příjemný chlapík. Své podřízené však přiváděl do stavu zoufalosti, jelikož nevěřil, že by jakákoliv skupina jeho personálu byla schopna poskytnout mu tolik informací, kolik potřebuje. Jeho příjem, jak kalorií, tak vědomostí, se dnes a denně přibližoval těm nejvyšším limitům možné nabídky. Ale především a nadevše, vždycky dokázal velmi rychle rozpoznat hloupého člověka. A jednoho takového s jistotou našel na místě obdařeném značnou mocí. Bob Trueman se ve své kritice Bílého domu v posledních dnech dvacátého století rozhodně nedržel nijak zpátky. Pro současného amerického republikánského prezidenta naopak pracoval z plných sil upřímného nadšence. Chladné odmítnutí, které se jeho návrhům dostalo v Baku od muže ovládajícího nyní světové zásoby ropy nebo alespoň jejich podstatnou část, ho proto na nejvyšší míru rozčílilo.

"A přitom to bylo tak zatraceně jednoduché," zavrčel. "Jediné, co jsme museli, bylo jednat s Íránci trochu v rukavičkách, zbudovat mezi námi pár mostů, nabídnout jim pomoc. A nakonec, dohromady s bohatou rafinérskou společností ARCO, zafinancovat americko-íránský ropovod, vedoucí přímo do Zálivu. To by všem přineslo bohatství, svět by se v poklidu točil dál a Írán by zapomněl na ty své fanatické nápady ohledně všelijakých zatracených blokad. Krucifix."

Poslední slovo představovalo klíč k pochopení jeho schopností. Bob obvykle nepřicházel s návrhy na řešení. Nebyl žádný kreativní myslitel. Jeho hlava však představovala složitý počítač s obrovským množstvím znalostí ze světa naftového průmyslu. Celý Bobův život, naplněný prací v blízkosti ropy, se tyto vědomosti cizelovaly a vybrušovaly. Byl mužem, kterému se sice pokaždé vyplatilo naslouchat, ale přesto se nikdy nemohl stát prezidentem ARCO. Předně proto, že postrádal onu potřebnou rozhodnost, kterou by dokázal použít při řešení případné krize. A konečně i proto, že rozhodně nevypadal jako kandidát na nějak dlouhý život.

17. ledna 2006 09.50

Bob Trueman se spolu se svými kolegy spokojeně uvelebil ve velké hale v terminálu číslo čtyři na letišti v Heathrow. Všech šest mužů posrkávalo kávu, pouze vedoucí týmu si vzal dvě dánské buchty. Steve vznesl dosti neobvyklý požadavek; že by si během tříhodinového letu přáli dvouhodinový oběd. Nicméně krátce po vzletu se informoval, zda by hlavní vyjednávač nemohl dostat nejdříve pár cheesburgerů. Trochu se obával, že bude muset pracně vysvětlovat program svého šéfa na udržování váhy, ale Julie, letuška Concordu, se jen sladce usmála a odvětila: "Ale samozřejmě, pane. To určitě zvládneme."

V té době již kapitán Brian Lambert spolu se starším palubním inženýrem Henry Pryorem a prvním důstojníkem Joe Brodym prováděli v řídicí kabině nekonečnou předletovou kontrolu. Ta byla samozřejmě nezbytnou součástí tak vrcholného výkonu, jaký představovalo pilotování tohoto sedmdesátimetrového kolosu s deltovými křídly. Zanedlouho se měli vydat rychlostí MACH-2, tedy dvojnásobnou rychlostí zvuku, téměř na hranici vesmíru, se stovkou cestujících na palubě, kteří budou zatím pojídat filet mignon, pečeného tetřívka nebo lososa.

Henry předtím téměř hodinu letadlo obcházel a prováděl standardní zevní vizuální kontrolu. Nyní již seděl na svém místě v pilotní kabině a podle podrobného rozpisu kontroloval všechny přístroje a testoval různé systémy. Ani jedna maličkost nebyla natolik bezvýznamná, aby mohla být opomenuta. Před zahájením letu Henry postupoval přesně podle psaných instrukcí.

Oba piloti studovali letový plán a mapu letu. Padesát minut před startem podal palubní inženýr své podklady kapitánovi, který podepsal palubní deník a tím formálně letadlo převzal. Od této chvíle měli oba piloti připevněnou kopii letového deníku na stolku před sebou. Nyní se zajímali hlavně o body, ve kterých měli měnit kurz, o letové výšky a rádiové frekvence.

Řídit Concorde je něco úplně jiného, než pilotovat kterékoliv jiné letadlo. Všichni členové posádky jsou díky ohromné rychlosti stroje a výšce jeho letu v neustálé činnosti. Supersonická vládkyně severního Atlantiku je pořádně náročnou paní a k tomu, aby ji její posádka dokázala zdárně dovést domů, od ní vyžaduje skutečně vrcholnou míru opatrnosti i představitivosti. Výška letu je určována spíše barometrickým tlakem nežli počtem metrů nad hladinou moře. Jelikož letadlo polyká palivo nepředstavitelným tempem, rychle se mění i jeho váha, takže to pak nejprve stoupá a následně tyto změny koriguje - zhruba v rozsahu 170 metrů za dvě minuty.

Právě nyní kapitán Lambert ukládal do počítače inerciálního navigačního systému souřadnice bodů, ve kterých letadlo bude měnit kurz. Tato místa představovala jakési milníky, které budou po celou dobu přeletu Atlantiku uvádět letovým kontrolám, a to po překonání každých 10 stupňů, neboli 830 kilometrů. Nejdříve se budou hlásit námořnímu kontrolnímu bodu Shannon/Prestwick (SHANWICK), a to zhruba 30 minut po startu. Další hlášení bude na 4 stupních

západní délky, v místě zrychlení letu nad Bristolským kanálem. Tím potvrdí svou trasu, která se liší od všech dalších velkých komerčních tryskových letadel směřujících na západ přes Atlantik.

Concorde létá po samostatné lince z několika důvodů. Prvním z nich je zásada, že obyvatelstvo všech zemí musí být chráněno před dvojitým sonickým třeskem vznikajícím ve chvíli, kdy letadlo proniká zvukovou bariérou. Proto jeho kurz vede prostředkem Bristolského kanálu směrem k jižnímu Irsku, kde se jeho rychlost začíná blížit nadzvukové. Pak míří na jihozápad a cestou šplhá do své cestovní výšky zhruba osmnácti tisíc metrů, tedy více než sedm kilometrů nad hladinou letu ostatních letadel. Sonické zahřmění je tak směřováno ven na oceán.

Jakmile se ocitne nad Atlantikem, Concorde opustí linii pobřeží nad okresem Cork, který zůstane zhruba 70 kilometrů po pravoboku, a bude pokračovat jižně od všech ostatních leteckých linek. Mezi Sommersetem na západě Anglie a bezprostředním okolím Kennedyho letiště na Long Islandu, východně od New York City, Concorde nepoletí nad žádnou pevninou. Zhruba 6300 kilometrů dlouhou trasu překoná za 3 hodiny. V nadzvukové rychlosti uletí téměř 2500 kilometrů za hodinu, takže kilometr urazí za 1,5 vteřiny, tedy čtyřicet kilometrů za minutu. Poněkud pomalejší bude jen při stoupání nad jižní Anglií, kde je jeho rychlost přísně omezena na méně než MACH-1. Stále se však pohybuje spíše jako řízená střela, než jako letadlo.

Pilotovat Concorde dnes představovalo pro čtyřiačtyřicetiletého Briana Lamberta druhou nejpříjemnější věc na světě. Tou první by byla možnost sledovat syna Billyho, jak nastupuje na post přední mlýnové spojky za ragbyový tým své střední školy. Dnes hráli proti krvežíznivému družstvu Elstree School z Berkshiru, kteří ve vzájemných utkáních tradičně vítězili zhruba o 20 bodů. V letošní sezóně 2006 byli však považováni za zranitelné. Na místě bude alespoň jeho žena Jane a on na ně na oba bude myslet přesně ve 14.30, kdy Billy přivede poprvé jako kapitán svůj tým na hřiště. Pilot Concordu bude tou dobou v New Yorku.

Na to, že byl leden, počasí na ragby ještě docela šlo. Obloha se sice zatáhla, ale nebyla příliš velká zima. Po téměř tři dny trvajícím dešti bylo hřiště docela měkké. Když Brian projížděl po stále ještě vlhkých silnicích ze Surrey do Heathrow, zaznamenal, že fouká západní vítr a oblohu zakrývají souvislé vrstvy mraků. V duchu si dokázal představit počasí, jaké bude mít při startu. Napadlo ho, které letadlo to dnes asi bude. Doufal jenom, že ho nečeká ten stroj, u kterého se minulý týden tak klepala ručička na ukazateli paliva v nádrži číslo tři.

Nyní, stále ještě 45 minut před hodinou startu v 10.45, se začal blíže seznamovat se svou dvoučlennou posádkou. Henryho Pryora znal; letěli spolu už v prosinci. Joe Brodyho, prvního důstojníka z West Londonu, však znal pouze povrchně. U British Airways bylo totiž docela obvyklé vybírat posádky zcela náhodně; nejspíš proto, aby se předešlo nadměrné sebejistotě, nepozornosti a jiným špatným návykům, které se občas rozmáhají mezi lidmi, kteří si příliš zvykli pracovat stále spolu.

Tak se tedy tři členové posádky poprvé scházeli až pár hodin před startem v letové kanceláři, kde společně procházeli letový plán a studovali podrobnou předpověď počasí dodanou letištním meteorologem. Tato zpráva obsahovala veškeré možné údaje; teploty, tlakové systémy, vítr, potenciální oblasti turbulencí, hrozící námrazy..., to vše v příslušném kódu pro laika zcela nesrozumitelném.

Při přesně rozplánovaných činnostech, prováděných v kokpitu v rámci přípravy letadla na start, se mozky všech tří mužů zaostřovaly a soustřeďovaly na nadcházející úkoly. Nejkritičtější otázkou byla váha pohonných látek, které musely zajistit, že letadlo bude schopné přistát i v případě selhání jednoho motoru. Concorde totiž nedokázal letět rychlostí MACH-2 pouze se třemi motory Rolls Royce, stejně jako nemohl udržet ani tak velkou výšku. A jakmile sklouzl na nižší letovou hladinu, stoupla efektivní spotřeba zhruba o 25 %. Taková situace by je donutila přistát na Azorách, nebo v Ganderu na Newfoundlandu, nebo v Halifaxu na Nova Scotia. Henry Pryor proto probíhající plnění nádrží o kapacitě 95 tun sledoval ostřížím zrakem. Nesmírně důležitou součástí přípravy bylo i vyvážení letadla. Jeho těžiště musí neustále být v přesně optimálním místě. Jelikož Concorde nese celkem zhruba 185 tun nákladu, je tato otázka ještě komplikovanější než u ostatních strojů. Během letu samozřejmě dochází k trvalému přesunování paliva mezi jednotlivými nádržemi, takže i umístění těžiště se mění. Navíc většina cestujících sedí před těžištěm letadla. Sedadlo pilota je dokonce umístěné třináct metrů před čelním kolem a třiatřicet metrů před hlavním podvozkem. Důstojníci, jejichž úkolem je dohlížet na nakládání letadla a kteří spolupracují s posádkou, jsou známi svými často kousavými poznámkami. Nikdy jim ale nic neunikne, takže i ten jeden a tři čtvrtě metráku Boba Truemana byl zakalkulován s ostatními proměnnými.

Řídicí věži se přihlásili v 10.15 a v 10.28, kdy skončilo tankování, byli již všichni cestující na palubě. Brian Lambert pečlivě zkontroloval a pak podepsal počítačem zpracovaný nákladový list, uvádějící definitivní startovní váhu letadla i stav jeho vyvážení. Důstojník řídicí nástup do letadla podal hlášení, nato Concorde opustil a zavřel za sebou dveře. Kapitán s prvními důstojníkem pak nastavili bílé značky k ukazatelům rychlosti a úhlu stoupání nosu letadla při vzletu. "Žádost o povolení startu," nařídil Brian Lambert.

Joe Brody se spojil s vedoucím letového provozu a požádal o povolení nastartovat motory.

"Pozemní kontrola Londýn. Speedbird Concorde 001 na stojánce Julie. Trojka připravena ke startu."

"Speedbird Concorde 001, start povolen. Přeladte na 131,2."

Henry Pryor provedl do svých záznamů další dva zápisy. Pak nastartoval motor číslo tři.

171054LEDEN06 - 49.76S, 32.03Z –

HMS Neviditelný v severním Atlantiku –

Periskopová hloubka - Kurz 180 - Rychlost 5

Diesel-elektrická ponorka, původně patřící Královskému námořnictvu, napojená na komerční satelitní mezinárodní

komunikační systém MARISAT, se pohybovala naprosto tiše. Když těsně před rozbřeskem navázala spojení, speciální ponorková anténa fungovala bezvadně. Zpráva z velitelství námořních sil v Bandar Abbasu byla stručná:

"VOLAVKY NA PALUBĚ NADZVUKOVÉHO LETU 001, PŘEDPOKLÁDANÝ PŘÍLET LONDÝN HEATHROW 10.45 (GMT), PLÁN 51S, 30Z CCA 12.19 (GMT)."

Fregatní kapitán Adnam, stojící spolu s navigátorem v kontrolním středisku, jen pozvedl obočí a zamumlal, "Hm. Zajímavý první pokus. Ten nejvyšší a nejrychlejší."

Nyní, o čtyři hodiny později, překontroloval hladinu na přítomnost povrchových lodí, a když žádné nenašel, nařídil vystoupit s ponorkou na periskopovou hloubku a připravit se k dalšímu rádiovému kontaktu. Prikázal vysunout stožár s radarovými rušičkami. Ozvalo se zasyčení, jak stožár vyklouzl nad hladinu. Ben okamžitě periskopem obhlédl horizont kolem dokola.

Heathrow - 10.42 (GMT)

Palubní inženýr Pryor se přesvědčil, že všechny čtyři motory běží. Nos i průzory Concorde byly skloněny do pozice 5 stupňů a letadlo mohlo začít rolovat ke startovací dráze. Během této doby posádka provede ještě 30 dalších kontrol. Toho rána Concorde odstartuje z dráhy 27R v magnetickém směru 274 stupňů.

Po ukončení posledních ověřovacích zkoušek Concorde najel na vyčkávací pozici, kde zastavil, než na něj dojde řada. Posádka se připoutala k sedadlům. Palubní inženýr si posunul sedačku kupředu a hleděl přes pilotovo rameno, s levou rukou na opěradle kapitánova sedadla. Přesně v 11.00 se ozvalo rádio.

"Speedbirde Concorde 001, máte povolení k letu."

"Speedbird Concorde 001, jedeme."

Brian Lambert otevřel plyn. Zapnula se forsáž a rychlost se zvýšila.

"Zrychlujeme."

"Sto uzlů."

"Motory v pořádku."

"Vl, kapitáne."

To znamenalo 165 uzlů, bod, po kterém již nebylo možno zastavit. Od této chvíle už letadlo nemohlo start přerušit.

Vyrazilo ještě silněji kupředu a jeho pohyb se začal blížit vzletové rychlosti 250 uzlů.

"Tři, dva, jedna, teď... vypnout forsáž."

Brian Lambert, manžel Jane a otec třináctiletého Billyho, vyrazil s letem 001 přímo na západ. S vytím motorů se letoun vrhl do mraků nad londýnským letištěm číslo 1. Šplhal rychleji, než to dokázal jakýkoliv těžší a větší konkurent od firmy Boeing.

Jako vždy, start Concorde sledovaly bezdeché davy diváků z Terminálu čtyři odletové haly. Stejně pozorně ho však vyprovázely i oči jednoho tichého námořního ataše z iránského velvyslanectví. Ten nenápadně postával u západní skleněné stěny v hale a odměřeně promluvil do mobilního telefonu. "Concorde odstartoval v 11.00," pronesl potichu.

171104LEDEN06

HMS Neviditelný v periskopové hloubce-

Kurz 028-Rychlost 5

Fregatní kapitán Adnam držel v ruce písemný záznam krátké zprávy přenesené satelitem přímo z iránské ambasády.

LET 001, ROLOVÁNÍ ZAHÁJENO 10.45, PRAVDĚPODOBNÁ DOBA STARTU 11.00.

Za hodinu a deset minut bude Concorde už pár set mil daleko. Ten den nebylo nějak mimořádně jasno, viditelnost byla sotva 5 kilometrů, ale jejich radaru to vadit nebude. Sonar, který nepřetržitě pátral po obzoru, zatím v okruhu 22 kilometrů neobjevil jedinou loď. Moře kolem ponorky bylo zcela prázdné. V blízkosti nikdo nebyl - prvotřídní podmínky pro provedení plánované ukrutnosti jednadvacátého století.

Tým Bena Adnama byl dokonale vytrénován. Až bude vydán příslušný rozkaz obsluze radaru, posádka se začne chovat automaticky a sklouzne do perfektně nacvičené rutiny, kterou si osvojovali už nejméně tisíckrát. Ben byl zcela uvolněný a nepocíťoval žádné emoce. Jako vždy, když se začínal stupňovat tlak událostí. Tento v Iráku narozený velící důstojník byl nyní ve svém živlu. Velel špičkové ponorce, měl 4 kilometry vody pod kýlem a nacházel se kousek západně od Středoatlantského podmořského hřebenu. Nyní jen pozoroval okolí a čekal. Jako obvykle připraven obelstít nepřítele v nejsvětějším jménu Alláhově.

Západně od Readingu-11.04 (GMT)

Concorde Briana Lamberta nyní letěl rychlostí 400 uzlů a s nosem směřujícím vzhůru stoupal rychlostí 1000 metrů za minutu. Joe Brody právě obdržel povolení pro výšku 9300 metrů a kapitán vypnul pokyn pro cestující k upoutání

bezpečnostními pásy. Počasí před nimi vypadalo trochu ponuře, ale klidně. Jakmile Concorde dosáhne své letové hladiny, poletí stejně dobrých šest kilometrů nad mraky.

Stále ještě rychlostí MACH-0,95, tedy slabě pod rychlostí zvuku, burácelo vlnkové supersonické letadlo společnosti British Airways nad západní Anglií. V 11.24, když se nacházelo právě nad Bristolským kanálem, těsně před 4. stupněm západní délky, dostal Concorde povolení k přeletu Atlantiku.

"Vystoupejte, jakmile budete moci... na letovou hladinu 16 500 až 20 000 metrů směrem na dráhu Sierra November."

Palubní inženýr Pryor zahájil přesun paliva do zadních nádrží, aby tak letadlo připravil na nadzvukovou rychlost. Brian Lambert posunul páky plynu kupředu, na plný výkon. Postupně byly zažehnuty motory dvou pomocných turbodmychadel, letadlo bleskově proniklo zvukovou bariérou a plynule zrychlilo až na MACH-1,3.

Cestující pocítili jen dvě mírná poskočení, jak se zapnula forsáž a někteří vzhledli od svých novin a zaposlouchali se do poněkud změněného tónu obrovitých motorů. Jen Bob Trueman se snažil zaslechnout prskání cheesburgerů v kuchyňce. Náhlou ztrátu váhy by totiž považoval za daleko vážnější, než případnou ztrátu výšky letu.

Se svým týmem obsadil celkem sedm sedadel v přední části kabiny - dvě dvojsedadla po obou stranách uličky ve čtvrté řadě, jedno u uličky v řadě pět a jedno dvojsedadlo C a D pro Boba a aktovky na druhé straně uličky ve stejné řadě.

Těsně před nimi seděla nezaměnitelná postava britské hvězdy popové hudby 70. let Phila Charlese, který i ve svých 55 letech stále ještě nahrával desky a jeho majetek se odhadoval na 300 milionů dolarů. Tento nevelký, plešatějící, neoholený muž byl nenápadně usazený vedle svého manažera s dlouhými, dozadu sčesanými vlasy. Oba na sobě měli bavlněná trička a kožené bundy. Sedadla C a D napravo od nich v řadě 3 byla obsazena dvěma blazeované se tvářicemi pružnými blondýnkami kolem pětadvaceti let, které mohly být klidně jejich dcerami, avšak nejspíše nebyly.

Celý život Phila Charlese provázela hojnost různých sexuálních eskapád, což se znovu a znovu stávalo vděčným terčem londýnských bulvárních novin. Zejména z toho důvodu, že pro typ lidí, jakými byli třeba akcionáři Gillette, byl odpudivou osobností, zjevně posedlou vůči nim čímsi jako krevní mstou. V očích střední třídy prostě vypadal strašlivě.

Steve Dimauro ho okamžitě poznal a kývnutím ho pozdravil. V odpověď se mu dostalo přátelského ušklíbnutí. Podle Stevova mínění by Phil svým otrhaným zjevem na ty stíhlé blondýnky žádný dojem určitě neudělal, nebýt těch jeho 300 milionů. "Přesto ale ten parchant zpívat umí," zamumlal si pro sebe, když se usazoval na druhou stranu uličky proti svému šéfovi.

Kus za nimi, v zadní části kabiny, seděl další populární zpěvák, rovněž britského původu. Byl jím Shane Temple, rockový hudebník, který se proslavil svou hrou na klavír. Byl oblečený stejně jako Phil Charles. Oba též zpívali podobný druh muziky. Největší rozdíl mezi nimi byl v bankovních účtech. Zatímco Phil dosud ještě nepřestal být úspěšný, vzhledem k tomu, že stačil zručně podle potřeby měnit hudební projev a přitom si stále dokázal uchovat svůj tradiční styl, Shane se trochu potácel po hudební scéně v osmdesátých letech, pak trochu v devadesátých, až byl nakonec nucen vystupovat v nočních klubech na severu, což pro popovou hvězdu představovalo cosi jako chudinskou čtvrt'.

V souvislosti se senzační rockovou operou z prvních měsíců nového milénia se zdálo, že by se jeho kariéra mohla znovu vzpamatovat. Špatné časy však trvaly již příliš dlouho a Shane byl stále ještě o několik set tisíc liber chudší než jeho kolega.

Výlet Concorde pro něj znamenal důležitý krok. Úspěšná nahrávací sezóna v New Yorku by ho letos mohla znovu přivést na vrchol. Proto strávil minimálně deset minut rozhovorem se zástupci tisku na letišti. Nicméně, jakmile vstoupili na palubu, jeho dlouholetý manažer Ray Duffield zasténal. Zhlédl totiž Phila Charlese, jak rozvalený na svém sedadle listuje sportovními stránkami Daily Mail.

"Synu můj," zamručel Ray směrem k Shanovi, "mám pro tebe špatnou zprávu. Jestli tenhle krám spadne, tak o tobě se v novinách psát nebude."

Na 10 stupních západní délky Concorde dosáhl šestnácti a půl tisíce metrů. Desátý poledník prochází západními ostrovy Connaughtu, rozděluje poloostrov Dingle v okrese Kerry a probíhá východně od Mizen Headu. Brian Lambert ho překročil na 50°49' severní zeměpisné šířky v 11.36.30, rychlostí MACH-2. První důstojník Brody nahlásil tuto polohu do Shannonu a dispečer v tamním letovém středisku si zaznamenal, že se letadlo ohlásí po dalších 800 kilometrech letu, na 20. stupni západní délky, v 11.57.

Letecké trasy byly, jako konečně pravidelně touto dobou, značně zaplněné. Severně od trasy Concordu se v této době nacházelo šest dalších letadel směřujících na západ. Velká osobní letadla udržovala rozestup 200 kilometrů a navíc se pohybovala v celkem osmi různých letových výškách. Pouze let 001 se vznášel sám, v jedinečné kráse, pohybuje se téměř třikrát rychleji než kterýkoliv jiný stroj.

Bobovy cheesburgery dorazily zhruba ve stejné chvíli, kdy se na 20. stupni západní délky první důstojník Joe Brody spojil s Shannonem. Bylo přesně 11.57 (GMT). Jelikož se již nyní dostali z dosahu VKV, použil pro spojení krátkovlnné pásmo. Potvrdil, že následující hlášení bude poslední před přeladěním na oceánskou kontrolu v Ganderu na Newfoundlandu. Tou dobou se budou nacházet zhruba 2500 kilometrů od letiště Heathrow a budou se tak blížit polovině cesty přes oceán.

Shannon tuto zprávu potvrdil a ukončil spojení. Henry Pryor zkontroloval nádrže Speedbirdu a první důstojník zaznamenal přesnou vzdálenost, kterou letadlo od posledního kontrolního bodu na 20. stupni západní délky překonalo. Bylo to poněkud více než 830 kilometrů, protože nyní se jejich trasa trochu odklonila k jihu a vzdálenost poledníků se tak částečně prodloužila.

171210LEDEN06 - 49S, 30Z -
HMS Neviditelný v periskopové hloubce -
Rychlost 5

Radar fregatního kapitána Adnama prohledával oblohu na východ od ponorky. Obsluha přístroje se soustředila zejména na dálkovou identifikaci letadel. "Jenom pokračujte," nabádal velitel. "Naším cílem je cokoliv s rychlostí nad 1000 uzlů." První kontakt Concordu se objevil na vzdálenost 390 kilometrů ve 12.10,33.

"Nový cíl, pane. Pohybuje se velice rychle."

"To musí být to letadlo."

"Trasa odpovídá Concordu, pane."

"VYNOŘIT SE. VYPRAZDNIT HLAVNÍ VYROVNÁVACÍ NÁDRŽE. Chci perfektní odpálení... okamžitě co největší vztlak. Důstojníku, udržujte ji přídí proti vlnám... co nejvíce zabraňte kolébání ponorky na hladině."

Jako uhel černá ponorka se prudce vynořila z ledových hlubin zimního Atlantiku. Z jejího trupu se v kaskádách řinula voda. Hluboko uvnitř lodi si ruský raketový počítačový systém zaznamenal zásadní údaje pro raketový útok země-vzduch.

"Rychlost větší než 1300 uzlů, pane."

"Přibližný kurz dva-šest-nula."

"Vzdálenost nyní 350 kilometrů."

"Oukej, posádko," pronesl Ben Adnam klidným hlasem. "Zkontrolujte vizuálně okolí ponorky. Žádný spěch, chlapci... co tam máte...? Fajn. Jenom ta tři civilní letadla asi 150 kilometrů severně. V pořádku. Jenom klid. Nezkazíme to."

Ve 12.13 byly již všechny údaje, včetně radarové vzdálenosti a kurzu letu, vloženy do počítače. Nyní se pozornost zaměřila na cíl. Velitel měl jeho přesný kurz, rychlost i souřadnice současné polohy. Vzdálenost byla teď 285 kilometrů. Radar ponorky HMS Neviditelný opsal na obrazovce celý kruh každé 5,2 sekundy a po každém okruhu se let 001 nacházel o 4 kilometry blíže.

"Důstojník na hlídce, pane. Ponorka je nyní na maximálním vztlaku."

"Dle udaných parametrů máme nyní dostatek podkladů ke střelbě, pane."

"Barometrická výška nastavena na 18 000 metrů. Rychlost přibližování stejná."

"Vypočtená doba odpálení rakety je 12.16."

12.14. "Cíl udržuje kurz i rychlost, pane. Předpokládaná doba, kdy se dostane na dostřel rakety, je 12.18,12."

12.15. "Počítač je na konečné předstartovní sekvenci, kapitáne! Šedesát sekund a odpočítáváme."

Fregatní kapitán na sobě nedával nic znát. Stál v kontrolním centru bez hnutí, očekávaje ujištění, že hranice z Iráku do Íránu nepřekročil nadarmo.

Ve 12.16 to konečně přišlo: "RAKETA ODPÁLENA!"

Nahoře na palubě, z obrovité kovové bedny těsně za velitelskou věží vyrazil záblesk oslnivého plamene. To ruská raketa SAM-6 Grumble Rif vystřelila směrem k prázdnému nebi, klenoucím se nad oceánem. Letěla nejprve vertikálně vzhůru, přímo skrz husté šedé mraky, až do výšky 18 000 metrů. Tuto vzdálenost urazila za méně než třicet vteřin.

Po dosažení příslušné výšky, určené podobně jako u Concordu hodnotou barometrického tlaku, změnil naprogramovaný počítač její směr a zaměřil tuto ohnivou střelu proti cíli. Překonala sedmikilometrovou oblast nikoho na horní hranici stratosféry, směřující do místa kontaktu s letem 001 z Heathrow. Ruská raketa naposledy změnila směr a vydala se nyní na východo-jihovýchod.

Radarové paprsky, vyzařující z hlavičky rakety, vytvořily na obloze neviditelný kužel, do něhož mířil Concorde. Nyní již tento Adnamův ruský SAM, snad jen s výhradou nějaké opravdu závažné poruchy, nemohl prakticky minout.

V palubní kabině letadla právě první důstojník Brody předával hlášení stanici v Shannonu. Na primárních krátkých rádiových vlnách udával polohu letadla. Blížili se k bodu na 30. stupni západní délky. Joe Brody tedy přepnul vysílač na sekundární pásmo, aby se spojil s letovou kontrolou v Ganderu. "Dobré jitro, Gandere... Speedbird Concorde 001... letová hladina pět-čtyři-nula směr New York... MACH-2... 50 stupňů severně, 30 západně ve 12.19 GMT...

předpokládaný čas přeletu 40 stupňů západně ve 12.41 GMT... Přepínám."

V radarové místnosti na palubě HMS Neviditelný začalo narůstat napětí.

"Raketa ve správné výšce, míří na cíl... vypadá to dobře." Slova obsluhy radaru zůstala viset ve vzduchu. Střela SAM-6 vyrazila ve směru nula-osm-nula, v němž se právě 145 kilometrů daleko nacházel stroj Briana Lamberta.

Concorde a střela Grumble Rif se blížily neuvěřitelnou rychlostí více než MACH-4, pět a půl tisíce kilometrů za hodinu, neboli jeden kilometr každých šest desetin vteřiny.

Ve 12.17. "Raketa i letadlo jsou bezpečně na obrazovce radaru, kapitáne. Jestli má ten náš ptáček správnou výšku, pak to je v pořádku."

Fregatní kapitán Adnam se nyní přesunul do místnosti radaru a přes rameno druhého operátora sám pozoroval obrazovku. Rukou svíral opěradlo křesla. Concorde se dostal do palebného dosahu rakety ve 12.18,12.

Ve 12.18,18 radarový operátor zvolal: "Radarové obrazy cíle a rakety splynuly, kapitáne!"

Ve 12.18,20 to Brian Lambert uviděl. Ten předmět se jasně blyštil ve slunečních paprscích a ze zádi mu divoce šlehal plamen. Otevřel ústa, ale stačil zamumat jen jednu slabiku "RA-". V tu chvíli do spodní části nosu Concordu narazila hlavička naprogramované, radarem řízené střely. Celá přední část letadla odpadla. Nato se plášť zbytku trupu odloupil od nosného rámu jako nějaká banánová slupka. Během zlomku vteřiny se letadlo totálně rozpadlo. Okamžitě též nastala smrt všech 100 cestujících, kteří byli výbuchem vyvrženi do okolního prostoru. Tlaková změna, jeho náhlé snížení o více než 1 kg na každý centimetr povrchu, způsobila doslova výbuch všech těl. Následná gigantická exploze paliva, uskladněného v křídlech, navíc rozmetala na kousičky i trosky letadla. Bob Trueman zemřel s cheesburgerem v ruce.

171219LEDEN06,
HMS Neviditelný - Radarová místnost

"Na radaru žádný kontakt, kapitáne. Pouze tři civilní letadla severně od nás."

Fregatní kapitán Adnam se odvrátil od obrazovky a přešel ke kontrolnímu panelu. Odsud vydal rozkaz k ponoření.

"Otevřít hlavní ventily. Pomalu vpřed. Trup deset stupňů klesání, sedmáct metrů." Jak HMS Neviditelný zmizel pod hladinou, vydal další povel. "Po vyvážení lodi potopit do 100 metrů. Stávající oblast opustíme směrem na jih rychlostí 9 uzlů. Děkuji vám, pánové. Velice vám děkuji."

Právě došlo k první katastrofě nadzvukového letadla na světě. V tomto okamžiku, kdy se na rozsáhlé vodní plochy větrem bičovaného severního Atlantiku teprve začínaly strašidelně sypat spálené zbytky, však ještě nikdo nic nevěděl. A chvíli to ještě potrvá, nežli se lidé dozvědí pravdu.

Jistě to ale bude rychleji, než minulého jara trvalo největším mozkům námořnictva zjištění, že zmizela ponorka HMS Neviditelný. Uplyne však přinejmenším dvacet minut, než nepřírozené ticho v nějakém koutě rozlehlé místnosti řízení letového provozu v Ganderu upozorní svět na šokující fakt, že nemyslitelné se stalo skutečností.

V 07.43 (EST), ve sněhem zavátém Středisku letové kontroly, které se nachází uprostřed východního pobřeží zmrzlého Newfoundlandu, začínal být kontrolor letu Concordu znepokojený. Britské nadzvukové letadlo dorazilo do bodu na 30. západním stupni o minutu před svým časovým plánem, takže bylo vrcholně nepravděpodobné, že by se nyní mělo ozvat později. Bart Hamm věděl, že let 001 touto dobou již musel západní 40. stupeň přeletět, a přesto od něj nic neslyšel.

V 07.43,40 proto přepnul na SELCAL (Cílené volání), v privátním kódu Concordu na krátkých vlnách. Nedostal žádnou odpověď. Cílené volání přitom v kabině letadla spouští dvě varovná zazvonění, jež pilota upozorňují. Současně se přímo v jeho zorném poli rozzáří dvě jasně žlutá světla.

"Speedbird 001... tady je Gander... jak mě slyšíte?... Speedbird 001... tady je Gander... jak mě slyšíte?"

V 07.46 Bart Hamm zavolal svého nadřízeného. V 07.47 (místního času) spustilo Řízení letového provozu v Ganderu mezinárodní poplach. Oznámilo společnosti British Airways, že se postrádá Concorde a že dává pokyn k rozsáhlému pátrání ve vzduchu i na moři. Současně informovalo armádu Spojených států a Kanady, že v severním Atlantiku zmizelo velké civilní letadlo. "Poslední známá poloha 50°30' severně, 30°00' západně... Concorde, let 001, British Airways."

Toho mrazivého lednového dne bylo v oblasti jen několik málo lodí. Přesto se dva japonské rybářské trajlery vydaly z Labradorské zátoky na jih, do oblasti, kde mohl Concorde zmizet. Byla to zoufalá snaha, jelikož šance na přežití byly mizivé. Při cestovní rychlosti letadla 2400 kilometrů za hodinu neexistovala možnost, jak na mořské hladině zpomalit na rozumnou přistávací rychlost.

Na kanadské námořní základně na Nova Scotia přikázal velitel atlantských námořních sil, kontradmirál George Durrell, aby dvě jeho 4800tunové fregaty třídy Halifax s řízenými střelami na palubě, Ottawa a Charlottetown, vyrazily plnou parou k třicátému stupni západní délky a padesáté rovnoběžce. Obě válečné lodi měly na palubě helikoptéry Sea King. Pro všechny případy nasměroval k udanému místu ještě ledoborec, 14 500 tun těžký Louis S St. Laurent. Ten se právě prodíral na východo-severovýchod, 900 kilometrů od pobřeží Newfoundlandu. Se svou 59člennou posádkou a 38 výzkumníky na palubě měl být tento led rozrážející obr prvním plavidlem, které dosáhne Severního pólu. Tři hřídele s vrtulemi mu na volném moři propůjčovaly rychlost 18 uzlů. Existovala tedy naděje, že Louis S, i se svými dvěma helikoptéry na palubě, dorazí na 30. stupeň západní délky ještě před fregatami. I tak mu to ale bude trvat minimálně jeden a půl dne.

Rychlejší bylo letadlo admirála Durrella. V 08.30 z Greenwoodu na Nova Scotia vystartovaly dva stroje Lockheed CP-140 Aurora a rychlostí 400 uzlů se vydaly k oblasti, kde zmizel Concorde. Na místo měly dorazit ve 12.30.

V Londýně se zpráva o ztrátě nadzvukového letadla objevila ve 13 hodin v bulletinu BBC. Zprávu přednesl hlasatel tónem naprosté skepse. Mediální společnost oznámila, že kanál BBC 2 bude dnem i nocí sledovat vývoj této situace, zatímco všechny ostatní programy se ruší. K takto rozsáhlému zpravodajství se BBC odhodlalo poprvé od smrti princezny z Walesu před osmi lety.

Největší problém tkvěl samozřejmě v tom, že nebylo téměř co hlásit. Obří letadlo prostě jen tak zmizelo. Jednu chvíli tu bylo, za okamžik už ne. Při následovném pátrání po katastrofě se navíc nenašla jediná troska, a dokonce ani stopa po černé skřínce - palubním záznamníku letu. Neobjevila se jediná informace, s výjimkou výpovědi Barta Hamma z Ganderu, který však pouze potvrdil, že ani on neslyšel vůbec nic.

Reportéři z televize, rozhlasu i novin měli k dispozici zhruba tři základní fakta - první, podle něhož Concorde normálně ohlásil svou výšku, rychlost i polohu na 30. stupni západní délky, a druhý, že se na 40. stupni již neohlásil. Třetí skutečností byl seznam cestujících. Ray Duffield měl pravdu. O jeho svěřenci se nikdo téměř ani nezmínil. Všechnu pozornost na sebe upoutal Phil.

Londýnský bulvární tisk téměř jednohlasně uváděl své první stránky titulky typu:

PHIL CHARLES UMÍRÁ PŘI ZÁHADNÉ HAVÁRII LETADLA

Nebo:

HAVÁRIE CONCORDU PŘÍČINOU SMRTI PHILA CHARLESE.

British Airways pozdě odpoledne oznámily, že let 001 byl pilotován kapitánem Brianem Lambertem, "jedním ze služebně nejstarších a nejváženějších kapitánů na severoatlantské trase". Druhým pilotem byl první důstojník Joe Brody, "bývalý bojový pilot válečného letectva, který pracoval v British Airways již dvanáct let". Palubní inženýr Henry Pryor měl být, podle tiskové zprávy BA, "v nejbližší době povýšen na místo hlavního inženýra celé flotily Concordů." Jane Lambertovou, která se o katastrofě letadla svého manžela dozvěděla v poločasu Billova utkání proti Elstree, zavedli do pracovního ředitele školy. Zachovala se velice statečně. "Byla jsem Brianovou manželkou osmnáct let," prohlásila. "Vždy jsem na něco takového byla připravena... pokaždé, když odcházel z domova." Jejich chlapci novinu sdělili až po skončení hry.

Ve Washingtonu se ztráta celého naftového vyjednávacího týmu, včetně čtyř kongresmanů, stala zprávou dne. Večerní televizní zprávy, na jejichž přípravu měli američtí mediální pracovníci podstatně delší čas než jejich britští kolegové, se soustředily na hlášení pilota z Northwestern Airlines, jehož letadlo přelétávalo 30. stupeň západní délky přibližně ve stejnou dobu jako Concorde, jen zhruba o 150 kilometrů severněji. "Domnívám se," vypověděl kapitán Mike Harvold, "že jsem na obloze jižně od sebe zahlédl krátký záblesk. Bylo to ze směru zhruba deset hodin. V té době jsem letěl kurzem dva-šest-nula směrem na Newfoundland."

Při bližším vyptávání potvrdil, že z takové vzdálenosti nebyl schopen rozeznat tvar letadla. "Napadlo mě sice, že by to mohl být Concorde, ale nebyl jsem si jistý, takže jsem nahlásil jen pravděpodobný výbuch neznámého stroje. Takhle vysoko ale nic jiného být nemůže. Myslím, že to byl Concorde. Připadalo mi to, jako by najednou zničeno nic prostě explodovalo. Předpokládám, že nelze vyloučit přítomnost bomby na palubě... i když bezpečnostní opatření kolem těchto letadel jsou fantastická. Možnost bomby na palubě Concordu je tedy všeobecně považována za nereálnou."

Pozdě večer se na obrazovce objevili experti vynášející před šokovanými americkými posluchači svá odborná mínění. Eventualita bomby byla podrobně přezvukována ze všech stran, i když jí přece jen nebylo věnováno tolik pozornosti jako v jiných případech leteckých katastrof. Concorde byl příliš dobře opatrován, byl poměrně malý, měl příliš málo cestujících a bezpečnostní opatření kolem něj byla tak dokonalá, jak podobná opatření jen mohou být.

"Experti", kteří na palubě letu 001 nikdy neseděli, prohlašovali, že umístit výbušninu na palubu letadla podle jejich mínění možné bylo. "Experti", kteří v nadzvukovém letadle cestovali, měli opačný názor. Někteří jiní se domnívali, že příčinou výbuchu mohlo být unikání paliva. Jeden zdroj dokonce jako možnost uvedl zásah řízenou střelou, kterou mohlo vypálit nějaké hladinové plavidlo.

Během následujících osmačtyřiceti hodin proběhlo pátrání, které prokázalo, že osmnáct kilometrů pod letovou trasou Concordu, v rozsáhlých prostorech severního Atlantiku, ve vodách natolik osamělých, že nejbližší země je 3000 kilometrů vzdálená, však žádná možná základna pro takový útok nebyla. Žádná země. Žádná válečná loď. Dokonce ani žádná dostatečně velká obchodní loď. Nikdo prostě nemohl vypustit tu přesnou, radarem naváděnou raketu na nadzvukové letadlo, protože nikdo neměl příslušnou odpalovací bázi. Navíc, zásah cíle letícího tak rychle a tak vysoko, rozhodně přesahoval možnosti 90 % všech na světě existujících naváděných střel, bez ohledu na případnou odpalovací základnu. Tato možnost prostě vypadala tak nepravděpodobně, že na nejvyšší úrovni, dokonce ani v Pentagonu, nebyla vůbec diskutována.

Stejně tak ani v Bílém domě ze zásady podezíravý admirál Arnold Morgan o této možnosti vážně neuvažoval. I když ho onoho večera Kathy O'Brienová zaslechla mumlat, "Ti zatracení Britové jsou trochu neopatrní, sakra. Nejdřív zmizí ponorka za tři sta milionů dolarů, kterou už nikdy nikdo neviděl... a teď se jim ztratí nadzvukové letadlo... to jim není moc podobné. To jim vůbec není podobné."

Dne 18. ledna kolem poledne padlo rozhodnutí, že vzhledem k tomu, že se jednalo o havárii britského letadla, postaveného ve Velké Británii, pilotovaného britskou posádkou, nemá celá záležitost se Spojenými státy nic společného. Přinejmenším po formální stránce. Federální letecká správa se nicméně o světově nejslavnější letadlo, které zmizelo v Atlantiku na cestě do New Yorku, samozřejmě velice zajímala. Avšak vlastní vyšetřování příčin havárie Concordu bude prováděno Vyšetřovacím odborem leteckých nehod Ministerstva dopravy v Londýně. Navíc k nehodě došlo přece jen poněkud blíže Velké Británii, ne Americe či Kanadě. Dvě válečné lodi Královského námořnictva byly již také na cestě do oblasti kolem 30. stupně západní délky a padesáté rovnoběžky, kde za prvního ranního světla průzkumná letadla kanadského námořnictva rozeznaly trosky ve vodě. Velký ledoborec byl tou dobou stále ještě dvanáct hodin daleko a fregaty byly ještě vzdálenější. Takže pátrači museli jen doufat, že lehčí materiály zůstanou přece jen nějaký čas na hladině. Po tělech obětí však nebyla ani stopa. Ztrátu Concordu začali brzy považovat za jednu z velkých záhad. British Aerospace, stejně jako Rolls Royce, okamžitě odmítli možnost, že by se mohlo jednat o únik a vznícení paliva. Bezpečnostní síť, pravidelně obklopující všechny lety Concordu, navíc prakticky vyloučila tak absurdní možnost, jakou bylo uložení nálože na palubu letadla.

V posledních letech došlo pouze ke dvěma podobným leteckým neštěstím. Prvním z nich byl let 427 USAIR z Chicaga do Pittsburgu v roce 1994 - kdy Boeing 737 prudce klesl z výšky 2000 metrů a rychlostí 550 kilometrů v hodině se nosem zabořil do horské rokle, přičemž zahynulo všech 132 cestujících a celá posádka.

Černá skříňka tehdy neodhalila žádný důvod a nikdo dosud nenabídl žádné uspokojivé vysvětlení havárie.

Druhým případem byl pochopitelně let 800 společnosti TWA. Postarší Boeing 747, který vybuchl ve vzduchu a spadl do úžiny Long Islandu nedaleko East Moriches v červenci 1996. Dodnes existují tací, kteří jsou ochotni přísahat, že letadlo bylo zasaženo nějakou řízenou střelou. Zvláště tři piloti komerčních leteckých společností, kteří ve vzduchu nad New Yorkem spatřili minimálně jednu raketu ve stejné době, kdy došlo k explozi letu 800.

Všichni tři piloti ze společností Northwest, Delta a US Airways přelétávali nad městem směrem na západ k Filadelfii a raketu zpozoroval a hlásil každý zvlášť.

Námořnictvo Spojených států tehdy odpovědělo, že jmenovaní mohli vidět dvě střely D5 Trident, které byly vypáleny z ponorky USS West Virginia, plující v blízkosti pobřeží Floridy. Noc byla tehdy velice jasná. Nicméně zmíněné rakety byly vypáleny směrem na Azory a odpalovací základna byla v tu chvíli od všech tří letadel 3700 kilometrů vzdálená. Bylo tedy zatraceně nepravděpodobné, že by všichni tři profesionální piloti udělali stejnou hrubou chybu při odhadu vzdálenosti. K tomu, aby zahlédli střely Trident, letěli navíc úplně špatným směrem.

Pierre Salinger, bývalý tiskový mluvčí letiště J. F. Kennedyho, byl přesvědčen, že let číslo 800 náhodou sestřelilo Námořnictvo Spojených států raketou, která se nějak odchýlila ze svého kurzu. Šel dokonce tak daleko, že čtyři měsíce po havárii svolal do Paříže tiskovou konferenci, na níž předložil své závěry. Dál z toho ale nebylo nic.

Jedinou pravdou byla skutečnost, že dosud nikdo nedokázal spolehlivě objasnit, co se stalo s letem číslo 427 společnosti USAIR, který skončil na dně strže, ani co bylo příčinou pádu TWA 800 na dno úžiny Long Islandu.

Dne 19. ledna odpoledne se ke společnosti těchto dvou vybraných velkých moderních leteckých záhad připojil i Concorde 001. Nikdo nebyl schopen nabídnout ani náznak vysvětlení, co mohlo srazit ten blesk, pohybující se rychlostí MACH-2, ze samé hranice stratosféry k zemi.

Všichni volali po nalezení dvou černých skříněk Concordu, z nichž jedna byla hlasovým záznamníkem z kabiny (CVR), ta druhá digitálním záznamem letových dat (DFDR). Trosky letadla se však ponořily do d'ábelské hloubky téměř pěti a půl kilometrů, přímo na vzdáleném severozápadním okraji Středoatlantského hřebenu, takže pokus o vyzvednutí čehokoliv ze dna se může ukázat naprosto neschůdným.

Britové přesto bezesporu použijí nejmodernější sonarový systém i potápěčskou výzbroj a také Američané zajistě naleznou cestu, jak by mohli pomoci. Bylo však třeba připomenout, že dosud nejpřínosnější výsledek podobného pátrání po černých skřínkách přinesla akce v únoru 1996, kdy se v karibské oblasti zřítíl turecký Boeing 757 za letu z Dominikánské republiky. Na palubě tehdy zahynulo všech 189 lidí.

Při této příležitosti se finančně spojilo celkem pět států a zadalo pátrání Námořnictvu Spojených států. Jeho příslušníci se museli potopit do hloubky přes dva a čtvrt kilometru. Už první den záchranných prací zjistili, že černé skřínky stále vydávají signál k zaměření, takže potápěči je našli poměrně snadno. Letečtí záchranáři dodnes o této operaci mluví s posvátnou úctou.

Tato akce se však odehrála v teplých vodách za dobrých světelných podmínek. Šlo tedy o nesrovnatelné poměry, tolik rozdílné od černých hlubin bouřlivého severního Atlantiku v lednu. Možná že i zde černé skřínky leží na dně a vydávají signál; to dno je však ve srovnání s karibským, na němž spočinula ona sedm set padesát sedmička, více než dvakrát hlubší.

Největším problémem pro média bylo, že neměli koho za celou tragédii obvinít. Rozhodně ne pilota, ani jeho posádku.

Ti byli nyní mrtvi a předtím létali s Concorde celá léta. Určitě ne operátora Řízení letového provozu v Shannonu, který se přece s letem 001 již rozloučil. A nakonec ani letovou kontrolu v Ganderu, která byla od místa tragédie vzdálená 3000 kilometrů a jež navíc celý den nehlásila žádné zhoršení počasí. A to se zvláště týkalo letu ve výšce 7 kilometrů nad zónou počasí, kde větry jen zřídka dosahují rychlosti větší než 40 uzlů.

Přísný šéf bezpečnosti s tvrdým pohledem, který měl příslušný den na letišti Heathrow službu, dokázal reportérku londýnského Kanálu čtyři, dotazující se na možnosti bomby na palubě Concordu, docela s přehledem zesměšnit. Drsně ji ujistil, že v případě, kdyby se pokusila někde v blízkosti nakládacího prostoru Concordu zanechat neprověřené zavazadlo, byla by nejspíše roztrhána na kusy hlídacími psy, nebo v lepším případě zastřelena. Tato slova byla míněna jako legrace jen zčásti.

201100LEDEN06 - 43S, 38.25Z

Hloubka 100 metrů - Kurz 120 - Rychlost 5

HMS Neviditelný plul v hloubce naprosto tiše. Velitel v kontrolní místnosti usrkával z šálku tureckou kávu, přičemž se domlouval s navigačním důstojníkem, korvetním kapitánem Arashem Rajavim.

"Myslím, že jsme udělali dobře, Arashi. Bylo chytré, že jsme z toho místa zmizeli a celý den pluli rychlostí 9 uzlů. Teď si jsem ale jist, že bychom měli pokračovat rychlostí 5 uzlů. V této hloubce a při takové rychlosti nás bezpečně nikdo nemůže objevit. Dnes večer ale budeme muset několik hodin šnorchlovat... je potřeba dobít baterie. Jenom se nechci vynořovat před setměním."

"Ne, pane. Myslím, že ne. Američani tuhle oblast stráží velmi pozorně. Jak víte, v Halifaxu mají velkou monitorovací stanici. Ty sondy SOSUS jsou velice nebezpečné. Když ale poplujeme pořád pomalu vpřed, tak nás neuslyší, ne?"

"Správně, Arashi... kolem 18.00 ale budeme muset zahájit šnorchlování."

"A kam potom, pane? Kam zamíříme pak? Můžu znát náš další cíl?"

"Zůstaneme teď dvanáct dní na západní straně středoatlantského hřebenu. V tom místě nás prakticky nikdo nemůže objevit. Odtud se pak včas a bez problémů budeme moct dostat na naši původní pozici na 30 stupních západně a padesátí severně."

"Vypálíme znovu, pane?"

"Ano, Arashi. Vypálíme znovu."

Dále tedy den po dni potichu křižovali moře. Šnorchlovali vždy v noci, a to jen velice krátce, ale akumulátory udržovali stále nabitě. HMS Neviditelný byl tedy kdykoliv hotov utéci před případným pronásledováním britské či americké válečné lodi. Fregatní kapitán Adnam nemohl vědět, zda již byla k pátrání po příčinách havárie Concordu povolána armáda. Věděl však, že nakonec k tomu dozajista dojde.

Cítil, že v armádě Spojených států má velice rozhodného protivníka. Někoho, kdo si jednoho dne bezpochyby dá

dohromady, že původcem potopení letadlové lodi i havárie nadzvukového letadla je jedna a táž osoba. Osoba, která v obou případech použila ponorku. Ben Adnam si nedělal iluze o vlastní chytrosti; věděl, že stejně prohnáný a inteligentní je minimálně ještě jeden člověk, pracující pro změnu na ďálově straně plotu. Uvědomoval si, že pouze díky takovému reálnému pohledu je stále ještě naživu.

Zůstávali potichu v hlubokých vodách Atlantiku, jen občas monitorovali vysílání satelitu, aby se dozvěděli případné rozkazy z Bandar Abbasu. Íránská posádka trpělivě vyčkávala na další rozkazy svého íráckého kapitána.

Po dobu osmi dnů se však od něj nedozvěděli ani slovo. Věděli pouze, že jejich příští úkol bude podobný tomu minulému. Dne 26. ledna zachytila ponorka stručný signál:

"Zahájena tisková kampaň." Ben Adnam posádce vysvětlil, co ta slova znamenají. O dva dny později, 28. ledna dopoledne, se objevila jedna exkluzivní fotografie v íránském mezinárodním deníku Kajhan, což je tvrdší anglická edice novin Teheran Times, určená pro zahraniční čtenáře.

Na straně pět se skvěl barevný obrázek přes čtyři sloupce. Ukazoval dvě vojenská nákladní auta, plná po zuby ozbrojených íráckých vojáků, jak projíždějí ulicemi malého městečka Qal At Salihu uprostřed bažin, východně od řeky Tigrid, nějakých padesát kilometrů od íránských hranic. Za jedním nákladákem byl připojen vlek, na němž se pod napjatou plachtou skrýval jakýsi náklad oblého tvaru.

Titulek pod fotografií hlásal:

PŘESUNY IRÁCKÉ ARMÁDY V BLÍZKOSTI NAŠICH HRANIC

OBAVY Z BUDOVÁNÍ ROZSÁHLEJŠÍ VOJENSKÉ POSÁDKY V QAL AT SALIHU

Úplně dole bylo kurzívou uvedeno autorství zprávy: AGENCE FRANCE PRESSE.

Nic z toho by nebylo nějak zvláště zajímavé, nebýt pozadí fotografie. Částečně zakryt jedním z nákladáků byl patrný nápis na zdi domu. Neuměle napsaná arabská písmena hlásala SMRT ZLODĚJŮM NAFTY. Pod sloganem bylo jasně vidět kresbu typického pterodaktyla, letadla Concorde, jak se s nosem ohnutým dolů řítí k zemi.

Fotografie by byla dost nápadná i bez tohoto pozadí; k rozpoznání slov i kresby bylo navíc potřeba použít zvětšovacího skla. Toho rána v Paříži si však Ross Andrews, nejvyšší důstojník CIA ve Francii, lupu do ruky skutečně vzal. A s hlubokým zájmem se zadíval na fotografii na straně pět novin Kajhan.

Pak zavolal starého výtvarného redaktora společnosti Agence France a poprosil ho, zda by nemohl dostat trochu jasnější kopii publikovaného snímku. Takové požadavky ze strany zaměstnance amerického velvyslanectví nebyly nijak neobvyklé, takže Franc Gardu slíbil, že se ozve, jakmile se mu podaří negativ vypátrat.

Naneštěstí se mu to nepodařilo, ani v tiskárně, ani v redakci. Protože se mu nechtělo volat na americkou ambasádu s přiznáním, že nemá o původu obrázku nejmenší ponětí, zavolal do redakce Teheran Times.

Franc hovořil se svým tamním kolegou v minulosti již mnohokrát, zejména během různých středněvýchodních konfliktů v posledních třiceti letech. Nyní na něj tedy vznesl dotaz: "Jste si jistý, že jste ten obrázek dostali od nás?"

"Samozřejmě si jsem jistý. Přišel telegraficky včera ráno. Právě jsem za něj podepsal převod platby na konto vaší agentury. Je to pěkná fotka."

"Má v levém horním rohu naše razítko?"

"Počkejte moment... podívám se... jasně. Je tady."

"Nemohl byste nám náhodou telegraficky poslat jeho kopii? Nemůžu totiž najít negativ."

"Ale jistě... rád."

Jak přislíbil, Karim Meta odeslal do Paříže kopii dokonalého podvrhu. Padělku tak profesionálního, že pouze vojenský expert by byl schopen rozpoznat, že nákladáky, vojáci i přívěs byli pouze překopírováni na obrázek pomalované zdi z nějaké zapadlé uličky jižního Teheránu.

Franc Gardu přijal toho rána ještě několik žádostí o zaslání fotografie. Jedna z nich pocházela z Kuwait Times. Večer stejného dne, neboli v poledne washingtonského času, už dvě kopie snímku ležely na stole šéfa CIA pro Střední východ Jeffa Austina. Jednu dostal z Paříže, druhou od agenta v Kuvajtu.

Každou z nich doprovázelo krátké memorandum. Obě se pozastavovala nad tím, proč že lidé v tak odlehlé oblasti uprostřed bažin jihovýchodního Iráku projevují radost nad ztrátou amerického týmu naftových vyjednávačů zabitých při havárii Concordu. "Jejich smrt není samozřejmě žádné tajemství, zprávu přinesly každé noviny na Středním východě. Tady, v Kuwait City, bylo dokonce uveřejněno interview s Mohammedem Al-Sabahem o jeho příteli Bobu Truemanovi... jenom se zdá poněkud zvláštní, že by zrovna tam, uprostřed bažin, měli být lidé, kteří se ze smrti Američanů radují."

Myšlenky v hlavě Jeffa Austina se rozběhly. To bylo už podruhé, co v posledních šesti měsících zaregistroval jméno Qal At Salihu. Poprvé to bylo v létě, kdy se objevily určité varovné zprávy ohledně íráckých pokusů s raketami v oblasti bažin, i když z toho nakonec nic nebylo.

A teď toto. Radost bažinných Arabů nad havárií Concordu a smrtí Američanů v něm. Jeff Austin zavolal na bezpečné lince admirálu Morganovi do Bílého domu a seznámil ho se svými myšlenkovými pochody. Poradce pro národní bezpečnost zareagoval se značným pochopením.

"Jak jsme se k tomu obrázku dostali?" otázal se.

"Zjevně dost obtížně. Dva naši chlapci si ho všimli v teheránských novinách a pak se museli spojit s tou francouzskou agenturou, od níž obrázek koupili. Posílám vám jednu kopii... uvidíte sám... není moc snadné jen tak přečíst ten nápis na zdi. Je v arabštině. Nápadná je spíš ta malůvka. .. znázorňuje letadlo. Myslím, že oba ti naši mládenci jsou zatraceně bystří, když si toho všimli. První byl Ross Andrews z ambasády v Paříži."

"Mhm... tak jo, Jeffe. Rád bych ten snímek viděl. Mimochodem... potvrdilo se nějak to podezření ohledně pokusů s raketami, o kterém jsme před časem diskutovali?"

"Nic nového jsme se o tom nedoslechli, pane. Ani slovo."

"Qal At Salih... zatraceně směšné místo, než aby bylo spojované se světovými ukrutnostmi. Posraní bažinní Arabové kolem sebe prskají řízenými raketami a schovávají si je v těch svých zatracených dželabách."

6

Únor 2006

Ztráta třicet let starého Concordu, šestého vyrobeného exempláře z těch, jež se objevily v letech 1976 až 1980, se přihodila ve velice bolestném okamžiku pro letecký průmysl. Právě v té době totiž probíhaly na západním pobřeží Ameriky poslední zkoušky nového následovníka Concordu. Byl to Boeing Starstriker, podle mínění konstruktérů poslední výkřik v nadzvukových letadlech. Byl dvakrát větší než Concorde, s trojnásobnou kapacitou cestujících a na cestě přes oceán ještě o šest set padesát kilometrů za hodinu rychlejší. Ale navíc, a hlavně, jednalo se o prvního posla, který ohlašoval znovuzrození nadvlády USA v oblasti letectví, v té sféře, ve které v posledních pětaticeti letech dominovala Evropa.

Celé toto období několika desetiletí nebylo pro americké výrobce letadel jednoduché. Kdysi dávno, v šedesátých letech, když se prezident Kennedy rozhodl vybudovat z USA největšího světového producenta nadzvukových letadel, zaujímala firma Boeing čelní postavení v oblasti leteckých projektů. Obrovský Boeing 2707—100 s nastavitelnými křídly byl zkonstruován na rychlost MACH-2,5 se 300 cestujícími na palubě. Zdálo se, že jednoznačně zastíní anglo-francouzský Concorde stejně, jako kdysi Boeing 707 vytlačil z trhu Vickersův krásný, tichý stroj VC10.

Tehdy se však staly módou protesty za čistší, tišší, méně znečišťovaný svět. Liberálové z amerického východního pobřeží rozpoutali šestiletou kampaň za zákaz nadzvukových letadel, jako "příliš drahých, hlučných, pro životní prostředí nadmíru nebezpečných a zcela nepřijatelných pro každého, kdo žije kdekoli v blízkosti letiště v New Yorku a Washingtonu."

Po odchodu J. F. Kennedyho se takovým lidem, jako byl senátor William Proxmire, dařilo získávat podporu v názoru, že americká vláda by podobné projekty neměla financovat. Skupina vědců z Harvardu vytvořila organizaci zvanou Občanská liga proti rázové vlně. Hysterické reakce, objevující se po celé zemi, ještě zesílily. Tisk na východním pobřeží Států otiskoval každíčké sebepošitější tvrzení, jako například že velká rázová vlna nadzvukových letadel bude bořit domy, ničit americké přírodní rezervace, hubit celé živočišné druhy na této planetě: ptáky, hmyz, domácí mazlíčky, snad dokonce i liberály.

Uprostřed šedesátých let už bylo jasné, že vývoj Concordu má před Boeingem 2707-100 náskok. Většina expertů však stále věřila, že se obrovitý nadzvukový stroj ze Seattlu objeví na trhu sice později, ale zato na realističtější ekonomické základně, takže pak bez problémů převezme nejdražší dopravní linky. Ubohý Concorde pak bude odsunut stranou.

Jak se však ukázalo, nejpádňější akce se objevily ze strany abolitionistů, takže koncem šedesátých let se všeobecná nálada začínala pomalu měnit. Pan American a TWA, dvě největší americké letecké společnosti, které byly dosud těmi nejhlasitějšími zastánci nadzvukových letů, najednou začaly své objednávky Concordu rušit. V Seattlu bylo cítit nadějně očekávání.

Pomoci se nedostalo ani ze strany armády, která tradičně podporovala vývoj velkých letadel. Dříve, začátkem padesátých let, by se nový americký nadzvukový program zaměřil na konstrukci nějakého obrovitého bombardéru s lidskou posádkou pro Letectvo Spojených států a potřebné peníze by se uvolnily z rezortu ministerstva obrany. Doba se však drasticky změnila a v nové éře řízených střel velké bombardéry s lidskou posádkou zastaraly.

V důsledku těchto změn zůstala společnost Boeing ze Seattlu v prosazování nadzvukového osobního letadla osamocena. Vývoj letadla bez vládní podpory byl prakticky nemožný. Stroj nyní spíše připomínal opuštěný vůz v prérii, kolem kterého již začínají kroužit indiáni.

Dne 17. května v noci Kongres celou agónii ukončil, když poměrem hlasů 49 ku 47 rozhodl o zastavení financování projektu. Lidé ze Seattlu byli totálně ohromeni. O necelé tři roky později mohli tedy jen bezmocně přihlížet, jak nadšený, přibližně čtvrtmiliónový dav obklopuje letiště v Los Angeles, aby byl svědkem efektního přistání prototypu 02 letadla Concorde, jež se právě s vytím snášelo z nebes k zemi. Toto jeho triumfální turné po americkém pacifickém pobřeží se stalo jednou velikou přehlídkou výhod supersonických letů.

U Boeingů však stále zůstávala řada návrhářů, konstruktérů i zkušebních pilotů, kteří se nikdy tak docela nesmířili s ryze politickými důvody krachu 2707-100, letadla stejně vzrušujícího, jako byl Concorde, a přitom pravděpodobně finančně daleko efektivnějšího. Jedním z těchto lidí byl i tehdy osmdvacetiletý John Mulcahy, bývalá fotbalová hvězda týmu bostonské koleje s doktorátem ze strojírenství na Technologickém institutu v Massachusetts.

Dne 2. února, uprostřed tuhé zimy roku 2006, byl třiašedesátiletý John Mulcahy prezidentem společnosti Boeing. Nyní seděl v čele dlouhého stolu v exkluzivní konferenční místnosti společnosti a s docela nestydatým potěšením naslouchal posledním zprávám o testech Starstrikeru. To bylo letadlo, jež mělo ovládnout svět ve sféře rychlé dopravy transatlantské, transpacifické, globální. Concorde bezpečně prokázal, že tu existuje zájem vysokých úředníků a představitelů obchodu, kteří potřebují cestovat po světě rychle, ať to stojí cokoliv. Nové obří nadzvukové letadlo z jejich závodů bylo právě tím, co v podmínkách světové letecké přepravy dokáže společnost Boeing znovu vysadit do sedla. Kam, jak John Mulcahy upřímně věřil, ostatně vždycky patřila. V letech, jež uplynula od prvního letu Concordu, ovládla firma Boeing svět komerčního letectví modely jako Boeing 707, 727, 737, 747 a dalšími. Pokud šlo o jejich

množství, bezpečnost a výkonnost, žádná jiná značka jim nemohla konkurovat. Přesto však Concorde, nehledě na jeho velice sporný komerční úspěch i na finanční krach na tolika světových linkách, přece jen stále představoval trýpytivé vlnkové letadlo vzdušné dopravy.

Byl rozmarným rychlostním rekordmanem na různých linkách. Stal se miláčkem davu. Pro leteckou dopravu byl tím, co pro americký fotbal znamenali Cowboys, pro baseball Yankees, pro golf Arnold Palmer a pro módu princezna z Walesu. Lidé toto nadzvukové letadlo milovali, zejména ti, kteří během transatlantského letu seděli v křesle u okénka s šampaňským v ruce.

To byl důvod, proč nejvyšší vedení Boeingů považovalo svět za krutý a nespravedlivý. Protože oni navrhli supersonický stroj na pohled stejně efektní, a přitom ještě podstatně rychlejší. Ale vládní činitelé, ze vzdálenosti více než pět a půl tisíce kilometrů - jejich vlastní američtí vládní činitelé - toto letadlo zničili.

Nyní se ale všechno změnilo. Podle dávno odložených plánů a návrhů vytvořili nový, o pětatřicet let mladší model. Všechny systémy samozřejmě zmodernizovali a ve spolupráci s firmou Pratt and Whitney vylepšili i motory. Původní mrtvě narozený 2707-100 dal vzniknout plodu jedenadvacátého století - letadlu 2707-500 s názvem Boeing Starstriker. Konečně všechna ta esa mezi světovými cestovateli poznají pravou americkou dokonalost. Lidé od Boeingů tak dojdou zadostiučinění za všechny miliony dolarů, utracených tehdy v šedesátých letech, i za tisíce hodin vynaložené práce.

Starstriker reprezentoval živoucí, zářný důkaz toho, že zatímco politici jsou docela spokojení, když mohou rozhazovat kolosální sumy peněz, které jim navíc ještě ani nepatří, americký těžký průmysl má úplně jinou povahu. Je schopen celá léta pečlivě schraňovat veškeré znalosti, výsledky výzkumu a vývoje, jen aby je ve vhodnou dobu vytáhl na světlo, zkultivoval a vylepšil. A novináři z východního pobřeží, kteří ve svých článcích škodolibě a zlovolně cenu 2707-100 nafukovali a finanční ředitele Boeingů během původního výzkumného programu označovali za "vinné nepopsatelnou výstředností" ... ti všichni si teď mohli tiše začít přezývkovat ty své původní zlomyslné výpady. Případně, i když to nebylo příliš pravděpodobné, se mohli zamyslet, jak hluboce se tehdy mylili.

John Mulcahy zářil dobrou náladou. Seděl vedle hlavního inženýra, dlouholetého viceprezidenta Sama Bolanda, se kterým se poprvé setkal na Massachusettském Technologickém institutu a později ho odloudil jinému velkému výrobci amerických bombardérů. Po jeho levici seděl špičkový zkušební pilot celých Spojených států Bob "Scanner" Richards. Bob byl téměř bájným projekčním ředitelem Boeingu, jehož instinkt ohledně hladkého fungování i různých revolučních projektů byl pověstný v celém leteckém průmyslu. Scanner právě označil titanový trup Starstrikeru za "pravděpodobně to nejdokonalejší, čeho lze u nadzvukového letadla vůbec dosáhnout".

John Mulcahy rovněž vyslechl zprávu od svého šéfa propagace Jay Herberta. Ten právě popsal, se sotva kontrolovaným vzrušením, průběh událostí, které se budou odvíjet na Dullesově mezinárodním letišti ve Washingtonu poté, co sem 9. února Starstriker dorazí. Na panenském zkušebním transatlantském letu ho do hlavního města přivede Scanner Richards a v jeho útrobach přiveze všechny špičkové techniky firmy Boeing, kteří na tomto letadle tolik let pracovali. Seznam hostů na slavnostní snídani a následnou recepci byl tak fascinující, že ve Washingtonu neměl srovnání s ničím od dob prezidenta Reagana.

Před deseti minutami Jay prozradil, že se na Dullesovo letiště dostaví i prezident Spojených států spolu s manželkou, poradcem pro národní bezpečnost admirálem Arnoldem Morganem a ministrem obrany Bobem MacPhersonem. Pozvání přijal velitel sboru náčelníků štábů admirál Scott Dunsmore stejně jako hlavy všech tří ozbrojených sil. Významní senátoři, kongresmani, guvernéři, představitelé gigantických amerických korporací, tiskoví magnáti, hvězdy Wall Streetu stejně jako houf hvězdíček showbyznysu, herečky a zpěváci - ti všichni se nejspíš objeví v titulcích novin nejčastěji.

Panenský transatlantský let Starstrikeru již upoutal pozornost médií do takové míry, jako se to dosud nepodařilo žádné jiné technické události. Obchodní oddělení průběžně vyřizovalo objednávky i dotazy proudící sem z minimálně osmi různých leteckých společností, z toho čtyř amerických. John Mulcahy, jako muž stojící u kormidla největší světové společnosti na výrobu letadel, už pár velkých dnů pamatoval. Avšak 9. únor sliboval, že předčí vše.

John byl vysoký muž drsného zevnějšku, který i v úplně novém drahém obleku vypadal trochu neuspořádaně. Jeho podstatně mladší žena Betsy se marně pokoušela, aby vypadal jako prezident korporace Boeing. Nikdy se jí ho například nepodařilo přimět, aby si vyleštil boty. A bez ohledu na to, kolikrát mu u Hermesů koupila kravatu, pokaždé se mu podařilo uvázat si ji tak špatně, že malý uzel nezakryl ani horní knoflíček u košile.

Přesto ten muž kolem sebe vyzařoval jakýsi nimbus moci. Byl 191 centimetrů vysoký a měl husté, ocelově šedé vlasy. Hodně se smál, ale stejně tak často se i mračil. Společnosti vládl tvrdou a pevnou rukou. Pouze nejbližší přátelé cítili, že za jeho hrozivým, jaksi přísným zevnějškem číhá divoký Ir, vždyž žádostivý a připravený prodat se na povrch. Nikdo ještě nezapomněl na oslavu jeho šedesátých narozenin v soukromém salonku nejdražšího hotelu v Seattlu... kdy v jednu hodinu ráno stál na stole a zpěvu série tradičních irských bitevních hymnů. Některé místní matrony tím byly poněkud pohoršeny, ale senátor Kennedy vypadal naopak pobaveně.

Prarodiče Johna Mulcahyho pocházeli z okresu Kildare v Irsku a on si svých kořenů ve staré vlasti nesmírně vážil. Každoročně s Betsy zaletěli do Shannonu, aby navštívili rodinnou vesnici Kilcullen. Tam bydleli v domě jednoho z významných irských průmyslníků, Brendana Sheehana. Cestou se většinou na dva až tři dny zastavili na golf v Mount Juliet v okrese Kilkenny. V Kildare hráli v K-klubu na skvělém golfovém hřišti Michaela Smurfita. John Mulcahy hodlal jednoho dne přivést do Shannonu také Starstrikeru. Koneckonců, zde bylo vlastně umístěno i jedno stanoviště oceánské kontroly, jež už brzy bezpečně povede nový nadzvukový letoun na jeho cestě přes východní polovinu Atlantiku. Ta představa ho přímo fascinovala: jeho obrovské letadlo pomalu sestupující mlhou nad ústím řeky Shannon, podvozek vysunutý v očekávání doteku irské půdy. Sto padesát let poté, co Seamus a Maeve Mulcahyovi bez jediného groše utekli před hladem ze země, přežili cestu do Ameriky a usídlili se v Bostonu, kde se, o tři generace

později, narodil John.

Byl skutečný romantik s krví pravověrného Ira. V jeho pracovní smlouvě s Boeingem bylo také výslovně a důrazně uvedeno, že žádného 17. března nemusí být v práci, snad jen s výjimkou vypuknutí války, požáru nebo povstání. Ostatních pracovních dní však příliš nevynechal a každodenní provoz celé společnosti držel, podle některých lidí, ocelovou rukou. Boeing ještě nikdy neměl lepšího prezidenta. Dnešní schůze ho zastihla v přátelské náladě. Havárie Concordu mu samozřejmě hrála přímo do ruky, a ačkoliv skutečně nikdo neměl potěšení z katastrofy jakékoliv letecké společnosti, a zejména tak důležitého zákazníka jako British Airways, bylo těžké nepřiznat si, že kalamita Concordu znamenala přínos pro Starstrikeru.

Vidina toho skvělého stroje, který se rozpadl někde vysoko ve stratosféře, však nad stolem visela jako těžký mrak. "Co se s ním podle tebe stalo, Scannere?" zeptal se prezident.

"Abych se ti přiznal, Johnne, mám v tom dokonalý zmatek," odvětil bývalý pilot Amerických leteckých sil. "Chci říct - co se jim asi tak mohlo stát? Tam nahoře není nic, do čeho by mohli narazit a já si ani nedokážu představit nic, co by narazilo do nich. Snad s výjimkou meteoritu, nebo kusu nějakého satelitu. Počet pravděpodobností je ale několik milionů k jedné."

"Takže co?" naléhal prezident.

"No, máme tady tvrzení jednoho pilota, toho chlapíka z Northwesternu, který tvrdí, že zahlédl na obloze oheň, zhruba v místech, kde musel být Concorde. Já ale nevím... myslím, že se nakonec budeme muset spokojit s nějakou vnitřní poruchou."

"Ano, ale s jakým druhem poruchy?"

"To nedokážu určit. Jak British Aerospace, tak Rolls Royce tvrdí, že únik paliva absolutně nepřichází v úvahu, takže na to můžeme zapomenout. A nikdo si ani vzdáleně nemyslí, že by někdo mohl na palubu donést bombu. Takže nám toho moc nezbyvá, snad s výjimkou jediné možnosti, že by z nějakého motoru přeskočil oheň do nádrže. Moc pravděpodobné mi to ale nepřipadá. Nebýt toho pozorování cizího pilota, skoro bych se přikláněl k únavě kovového materiálu, nebo ke strukturální poruše při rychlosti MACH-2. Ale ani jedna taková věc by podle mého mínění žádný zkurvený oheň nezpůsobila. Je to pro mě záhada, Johnne."

"Pro mě taky. Prostě to nedává smysl, co?"

"Nechápu to."

"No tak, pánové, radši budeme pokračovat. Kdy jedeme do toho Washingtonu?"

"Podle plánu, Johnne. Letadlo startuje 7. února odpoledne a podzvukovou rychlostí letí ze Seattlu na Dullesovo letiště. Odlet odsud v 16.00, přistání v tichosti a tajně ve 22.00 místního času. Letadlo hned zavezou do hangáru, kde zůstane schované přes noc. Další den bude věnován pečlivě kontrole, aby devátého v 06.30 mohlo vzlétnout směr Londýn."

"Oukej. My zbývající odsud vyrážíme 8. února v 08.00 hodin a ve Washingtonu budeme v 16.30. Recepce a slavnostní večere začíná v Carltonu v 19.00 hodin. Bude to jenom pro zástupce průmyslu, plus tři starší americké senátory."

"Dobře. Přijde Kennedy?"

"Jo."

"To je ještě lepší. On je stále to nejlepší, co máme. Víc toho ví, víc myslí, víc dělá. Dokonce i přesto, že je demokrat. Navíc je s ním sakramentská legrace. Posadte ho někde blízko mě, jo?"

"Co John Kerry?"

"Jo, ten přijde taky."

"Skvělé. Budu mít řeč?"

"Ano. První návrh proslovu bude připravený zítra. Myslím, že řeč na rozloučenou si chystáš sám."

"Jo, s tím žádnou pomoc nepotřebuju."

Londýn - Pátek, 3. února 2006

Ministr dopravy Velké Británie Howard Eden se nacházel pod velkým tlakem. Každý den musel kvůli neštěstí Concordu čelit nové a nové vlně kritiky. Novináři si žádali odpovědi, opozice v parlamentu si žádala odpovědi a teď si odpověď žádal dokonce i premiér.

"Ježíšikriste," zanařikal směrem k sekretářce, která s ním sdílela jeho obleženou soukromou kancelář ve Westminsteru.

"Připadám si, jako bych tu zatracenou kraksnu sám řídil." Právě se vrátil z poněkud divoké interpelace v parlamentě, během níž se ozvalo dokonce i volání po jeho abdikaci. Byl všeobecně nazýván Ministrem Bez Nejmenšího Ponětí - což byla parafráze titulků bulvárních novin z poslední doby - nebo označován přívlastky jako "neschopný",

"nezodpovědný" a "Ti", což, jak mu objasnil stínový ministr od toryů, byla zkratka jména "Titanic", tedy symbolu totální katastrofy.

Howard Eden byl posledním z dlouhé řady ministrů britské vlády, kteří vypadali dobře, pokud se nic vážného nedělo, ale při první známce nebezpečí se sesypali. Bezesporu za to mohla i panující zvyklost, podle které vládnoucí parlamentní strana ustanovovala do funkcí ministrů lidi, kteří o dané problematice měli buď minimální, nebo dokonce téměř nulové znalosti. V posledních letech se ministry obrany stávali bankéři či právníci - a do významných státních funkcí se tak dostávaly různé ztracené politické existence.

Howard Eden toho po pouhých osmnácti měsících pobytu v ministerském úřadu o moderní letecké dopravě stále ještě moc nevěděl. Navíc na tom nebyl o mnoho lépe ani v dopravě železniční a silniční. Jeho současný post byl spíše považován za stupínek k vyšším metám. Proto byl v nastalé krizové situaci naprosto bezradný. A nyní měl podat hlášení premiérovi, který ho do funkce ministra dopravy ustanovil. Měl za úkol mu vysvětlit, proč celý jeho úřad nyní

den po dni vypadá doslova před celým světem trapně.

On ale žádnou odpověď neměl. To věděli všichni. Pátrání po vraku letadla probíhalo v bouřlivých vlnách severního Atlantiku, navíc v hloubce nějakých pěti kilometrů, dost špatně. Jediným zábleskem naděje byla skutečnost, že desátý den záchranné operace sonar Královského námořnictva zachytil a zaměřil na 30. stupni západní délky nouzové vysílání černé skříňky Concordu. Jestli se však do té hloubky dostanou a skříňku skutečně najdou, zůstávalo nadále značně nejasné. Nicméně se připravovala akce malé ponorky bez lidské posádky, která by se o záchranu měla alespoň pokusit. Premiérovým hlavním zájmem však byl kritický pokles důvěry cestující veřejnosti v leteckou dopravu. Jelikož byl rozeným politikem, vykládal si to nedostatečným veřejným osvětlením příčiny neštěstí. Potřeboval někoho, kdo by dokázal předstoupit a se vši rozhodností prohlásit: Pane premiére, tady se skoro určitě jedná o případ únavy materiálu. V současné době tedy kontrolujeme každíčký stroj celého našeho leteckého parku. O Concorde jsme přišli v důsledku strukturální poruchy, a proto děláme vše, abychom se ujistili, že se taková nehoda nebude už nikdy, ale opravdu nikdy opakovat.

Veřejnost dokázala tolerovat nějaký konkrétní malér, pokud se navíc řešil. Tato skutečnost se už dostatečně potvrdila v minulosti, když se objevila řada problémů s letadly Comet. Co však lidé nejsou ochotni akceptovat, je nejistota, zejména tehdy, když samotní vládní experti nemají o celé věci zjevně ani ponětí. Správní rada British Airways byla obavami bez sebe. Za pět dní budou tři její členové ve Washingtonu účastni slavnostního startu nové velké superhvězdy firmy Boeing, letadla, které hrozilo, že velice nákladným způsobem učiní definitivní konec jejich milovanému Concordu.

Od ministerského předsedy by zajisté bylo trochu nezdvořilé, kdyby Howarda Edena vyhodil za jeho současnou roli v nejhorší letecké britské katastrofě, při níž navíc zahynuli čtyři kongresmani USA. Všechno by však vypadalo podstatně lépe, kdyby sám rezignoval. Není nic lepšího, než obětní beránek, který vezme na sebe i vinu druhých.

V současnosti však bylo už veřejné pobouření, rozdmýchávané navíc tiskem, natolik intenzivní, že nic nemohlo utišit volání po něčí hlavě. Jako kdyby nestačila ztráta těch 115 životů na palubě Speedbirdu 001.

Howard Eden neměl ani v nejmenším chuť jet do Washingtonu a účastnit se triumfálního ceremoniálu amerických výrobců letadel. Unaveně zamířil dolů po schodech k ministerské limuzíně, aby ho možná naposledy odvezla k číslu 10 na Downing Street.

Nedaleko odsud, v kancelářích ministerského odboru pro vyšetřování leteckých neštěstí, panovala stejně ponurá nálada. Každým dnem, který uplynul ode dne D plus dva, se množství případných vodítek stále jen zmenšovalo. Na hladině se sice našly kousky trosek, ale ty pocházely pouze z kabiny. Všechny ostatní provozní části Concordu, jako třeba čtyři jeho motory, ocasní plochy i podvozek, byly na dně Atlantiku. Zdálo se, že křídla se výbuchem paliva rozpadla na kousky, z nichž žádný nezůstal na hladině. Pátrači námořnictva nenalezli jediný větší kus vcelku. Další problém představovala výška letadla. Při "normálním" leteckém neštěstí ve výšce nějakých 10 000 metrů se trosky rozptýlí ve zhruba šestikilometrovém okruhu.

V tomto případě se z výšky osmnácti tisíc metrů a při obrovské rychlosti stroje úlomky letadla rozletěly do oblasti osmáctkrát osmáct kilometrů, tedy celkem více než 300 kilometrů čtverečných. Situace byla ještě horší proto, že nikdo nevěděl, kde přesně se Concorde v momentě výbuchu nalézal.

Každý den se ministerský odbor snažil dát dohromady zprávu, ze které by bylo patrné, že byl učiněn alespoň nějaký pokrok. To však bylo téměř nemožné. Dokonce ani s pomocí starších zkušených vyšetřovatelů z British Airways, Britské společnosti letadel, a dokonce i francouzských expertů z Aerospatiale, neměli stále nic, co by mohli ohlásit. Takový stav měl trvat do doby, než naleznou způsob, jak ze dna Atlantiku vyzvednout alespoň ty nejdůležitější části vraku. V tomto ohledu však nikdo nepřekypoval optimismem už proto, že pouhý pokus o takovouto operaci by vyžadoval těžké peníze. Nikdo se dosud při pátrání po vraku do takové hloubky ani zdaleka nedostal. Dokonce ani Titanic nebyl takhle hluboko.

Pátek, 3. února -

Kancelář poradce pro národní bezpečnost -

Bílý dům

Admirál Morgan měl právě svůj "oddech". Tím byla dvacetiminutová přestávka, kterou se snažil zařadit každé dopoledne kolem 11. hodiny, kdy se věnoval listování novinami a časopisy, aby "se jenom ujistil, že nikdo nedělá nic tak úplně k posrání směšného".

Seděl za svým velkým stolem, probíral se celostátními týdeníky, povídal si s Kathy O'Brienovou a usrkával černou kávu. "Ta věc s Concordem je zlý sen," prohlásil. "Pamatuješ, jak loni na jaře Britové pátrali po té své ponorce? No, tak teď dělají to samé - tápou po dně toho zatraceného oceánu, a zase bez kloudného výsledku."

"Mohla bych ti připomenout," upozornila ho Kathy, "že i přes všechny tvé obavy tu ponorku už nikdo nikdy neviděl a že nikdo už také nevyhodil žádnou letadlovou loď do povětří. Ti trochu rozumnější jsou už dávno přesvědčeni, že leží kdesi na dně jako hrob těch, kteří byli tehdy na palubě."

"Můžeš mi to připomenout," odvětil admirál. "A také to, že podle tvého názoru trpím nevyhléditelnou paranoiou, což je pravda."

Oba se zasmáli. Arnold Morgan ale zvážněl. "Když jsem byl v Národní bezpečnostní agentuře, tak jsem se pokoušel spojovat zjevně nesouvisející skutečnosti. Mnohokrát jsem byl zatraceně vedle. Ale ne vždycky. A pravdu jsem měl sakra častěji, nežli kdokoli jiný. Proto teď zřejmě sedím v tomhle křesle. A právě se pokouším dát dohromady tři sobě naprosto vzdálená fakta."

Zaprvé, britská ponorka je stále pohřešovaná a já, spolu s několika málo dalšími podobnými paranoiky, se dohaduji, že by mohla být pořád někde venku na moři a plánovat či připravovat nějaký úder proti Západu. Myslím si, že fregatní kapitán Adnam může být stále naživu. Jestli je to pravda, pak stojí kdesi za kormidelním kolem ponorky Neviditelný. Zadruhé, jedno skvěle udržované letadlo, letící ztraceně vysoko, mimo dosah jakéhokoliv nebezpečí, náhle spadne, a to ze zcela nejasného důvodu.

Zatřetí, mezi zpravodajci existuje vážné podezření, že Irák, možná s pomocí Ruska, provádí v oblasti svých jižních bažin pokusy se střelami země-vzduch SAM. Už to umístění pokusné střelnice je dost podivné. My ale ještě navíc víme, že se náhodou zrovna v té samé oblasti objevily projevy nadšení nad katastrofou Concordu."

"Zaraž na chvílku, Arnolde. To se mi pokoušíš namluvit, že tu máme zločineckého maniaka, který ukradl ponorku Královského námořnictva a pohybuje se s ní někde, odkud může podle libosti sestřelovat nadzvuková letadla? Nemí to trochu přitažené za vlasy?"

"Asi je. Nebo spíš bylo by v případě, kdyby se ten maniak nejmenoval Benjamin Adnam... Nejvíce přitažená za vlasy je ale oblast, kde ten Concord zmizel."

"Co tím chceš říct?"

"Milá Kathy, asi 94 % všech leteckých neštěstí se stane během přistávání nebo při startu. Jenom si vzpomeň na všechny ty havárie, které si pamatuješ... v bažinách Floridy, na Potomaku, na konci startovací dráhy v Bostonu, nahoře v horách nedaleko Tokia, případ stroje TWA u Long Islandu, dalšího nedaleko Paříže, nebo to letadlo, co spadlo těsně před Birminghamem v Anglii. Všechny havárie se staly v těsné blízkosti letiště. Dopravní letadlo narazí při přistávání do hory, za špatného počasí nesprávně odhadnou délku rozjezdové dráhy, odstartují v případě, kdy něco není úplně v pořádku. Ty stroje ale zřídka kdy zničehonic vybuchnou samy od sebe, nebo se při křížování prázdné oblohy rozpadnou... Tam nahoře totiž nic není."

"No, asi máš pravdu."

"Jenom se nad tím na chvílku zamysli. Máme tu nádherné letadlo se čtyřmi motory Rolls Royce, které Britové každý druhý den pečlivě kontrolují. Bezpečnostní záznamy letadla jsou bez poskvrny a jeho piloti i palubní inženýři provádějí zhruba pětikrát víc kontrol, než potřebuje kterýkoliv jiný aeroplán. Když se tohle děťátko vznese, každá jeho součástka je v tak dokonalém stavu, jak to dokáží jenom Britové. Bezpečnostní opatření jsou prostě skvělá... vezou si s sebou dost benzínu dokonce i na to, aby dokázali přistát i na jediný motor..."

A přes to všechno se někde uprostřed oceánu, za letu v mírném větru, ve výšce 18 000 metrů, bez sebemenšího náznaku nějakého problému něco najednou stane. Něco natolik drastického, že se ten sráč úplně rozpadne, sám od sebe. Tak rychle, že pilot dokonce nemá ani čas dát zprávu do kontrolního střediska v Ganderu. Nestačil ani vykřiknout „Máme problém!“, nebo alespoň „Do prdele!“ Prostě nic. Kathy, to letadlo zmizelo rychlostí světla. A přitom dokonce i sami teroristé přiznávají, že proniknout přes bezpečnostní opatření British Airlines a uložit bombu na palubu letadla není prostě možné. Kontrolori Concordu prohlížejí podrobně každíčký kus zavazadla zvlášť... Ba ne, Kathy, dokud nemáme černou skříňku, budu se bát, že tu je nějaká zrada."

"Ty myslíš, že někdo na to letadlo vypálil raketu... jak to údajně udělali v případě TWA?"

"To nemůžu říct, Kathy... protože v téhle části Atlantiku není jediné místo, odkud by se dala ta raketa vypálit."

"Co kdyby ale... řekněme, byl někde poblíž nějaký ostrov? Nebo nepřátelská válečná loď? Co by sis myslel pak?"

"Byl bych zatraceně podezřívavý, Kathy. Určitě bych nakonec došel k závěru, že někdo Concorde sestřelil."

"K jakému závěru jsme se tedy vlastně dostali?"

"V podstatě k žádnému."

"Co ten Ben?"

"No, zatím žádná ponorka z žádného námořnictva nebyla schopna vypustit raketu země-vzduch tak vysoko, tak rychle a tak přesně. Dokonce jsme to nedokázali ani my. A Ben Adnam je Iráčan a pracuje pro barbarský, trochu primitivní režim."

Předpokládám, že mohli třeba koupit i vyzkoušet nějakou ruskou raketu, která by byla takového výkonu schopná. Bylo by však nezbytné tuto raketu upravit. Navíc by značné změny vyžadovala i ponorka. A pokud víme, oni žádnou ponorku nemají. Dokonce nemají ani dost hluboký přístav, aby s ní mohli přistát. Sakra, ti Iráčani přece nevědí, ani jak takovou loď udržovat, natož aby ji dokázali přestavět na nejmodernější podmorský zbraňový systém na světě. Takže nevím. Všechny tyto skutečnosti prostě nehrajou dohromady."

Problém je v tom, Kathy, že když připustíme pouhou teoretickou možnost, že ten Concorde zasáhla raketa, musíme současně přiznat, že tu střelu musela vyslat nějaká záhadná ponorka. Odjinud raketa přiletět nemohla. S výjimkou kosmu."

Pondělí, 6. února -

Kancelář velitele námořních operací

Josepha Mulligana -

Pentagon, Washington

"Arnold, jako živý! Čemu vděčím za to potěšení tvé nenadálé návštěvy? Rád tě vidím."

"Jenom jsem si chtěl popovídat s jedním z velice mála opravdu normálních lidí v tomhle koutu světa."

"To jsi možná zabloudil do špatné kanceláře. Pamatuji... tři roky práce tady dokážou logické myšlení člověka skutečně důkladně prověřit."

"To na tebe neplatí, Joe. Co takhle trochu kávy? Budeš ji potřebovat, až uslyšíš mou nejnovější teorii."

"Dobrý nápad. Hned nějakou objednáme... pak si promluvíme."

O pět minut později již oba muži seděli v pohodlných křeslech a vedli spolu rozhovor, který by jiným důstojníkům námořnictva mohl možná připadat poněkud výstřední. Těmhle dvěma tak ale nepřipadal.

Admirál Morgan připomněl dvě zcela nesouvisející příhody, při nichž "Britové horečně prohledávali dno oceánu". Zmínil svou představu, že fregatní kapitán Adnam třeba není tak úplně mrtvý, jak se věřilo. A že nejen podle jeho mínění je docela možné, že tento irácký velitel právě teď stojí u kormidla ztracené ponorky HMS Neviditelný.

Pak se zmínil o dvou faktech, jejichž existenci nedokázal vysvětlit. Prvním byla skutečnost, že Neviditelný se nejdřív potopil a pak se mu nějakým způsobem podařilo uniknout rozsáhlému, deset měsíců trvajícímu pátrání Královského námořnictva. "To přece není možné, dokonce je to i nepravděpodobné. Určitě se pořád ještě někde plaví. Prostě tu loď ukradli."

Admirál Mulligan vážně souhlasil. Pak přikývl ještě několikrát; to když mu admirál Morgan objasňoval svou teorii ohledně zmizení Concordu. Tohle bylo ještě záhadnější, než případ Neviditelného. Otázka, kterou Morgan nakonec přednesl nejvyššímu veliteli Amerického námořnictva, zněla: "Myslíš si, že je možné, aby ti zasaní Iráčani dokázali nějak upravit ponorku na odpalovací základnu protiletadlové řízené střely, která by někde uprostřed severního Atlantiku sundala Concorde?"

Když tuhle hypotézu vyslovil, admirál napůl čekal, že se mu ten obrovitý bývalý velitel ponorky třídy Trident vysměje. Joe Mulligan to však neudělal. Namísto toho se zvedl a vydal se na procházku po kanceláři, ve tváři vážný mrak. Pak konečně pronesl: "Být to kterýkoliv jiný národ, než Iráčané, kteří o ponorkách vědí houbeles, skoro bych řekl, že to možné je. Ale, Arnold, vždyť oni přece žádnou ponorku nemají a nikdy neměli. Nedokážou dát dohromady ani posádku, která by ji obsluhovala. Stejně tak by nebyli schopni provést potřebné úpravy. Uvažoval jsi o možnosti, že by celou tu věc někomu zadali? Vždyť jde jenom o obyčejný raketový systém. Není to přece žádná mozková operace, nebo něco podobného."

"Samozřejmě mě to napadlo, Joe, ale nic víc."

"No, pojďme si to probrat. Nejdřív ti ale něco řeknu. Protiletadlové odpalovací zařízení na ponorce není zase nic tak neobvyklého, i když se dosud na žádném dieselovém stroji neobjevila taková palebná síla, o jaké právě mluvíš. Ale kdysi, v sedmdesátých letech jedna taková ponorka existovala."

"Skutečně? Kdo ji vyrobil?"

"Britové."

"Opravdu?"

"Mhm. Drželi to tehdy hodně v tajnosti. Autorem byl ale jeden můj starý přítel, Harry Brazier z Královského námořnictva. Korvetní kapitán H. L. Brazier. Fajn chlápek, chytrý jako opice... Na velitelskou věž své ponorky, starého stroje třídy A, si namaloval bílý nápis SSG 72."

Admirál Morgan se spokojeně zasmál, usrkl kávy a vyzval svého společníka: "Jen pokračuj."

"No, Královské námořnictvo opravdu tu ponorku - jmenovala se HMS Aeneas - představělo. Nějakým způsobem se jim podařilo před velitelskou věž připevnit ten starý systém Blowpipe. Harry mi o tom vypravoval. Dali tomu jméno SLAM - podmořská raketová odpalovací základna. Míření prováděl kapitán přes pátrací periskop... loď musela být těsně nad periskopovou hloubkou... a rakety odpaloval ze základny, takové mohutné, baňaté věže, která převyšovala velitelskou věž. Vzpomínám, že mi jednou ukázal i fotografii... povídal, že museli odmontovat palubní dělo z přídě, aby zvýšili stabilitu lodě."

Uvnitř věže byly čtyři rakety a věž byla natlakovaná, aby tam nepronikala voda. Byla to vlastně obyčejná modifikace pozemního přenosného odpalovacího systému Blowpipe. Také to nedávalo žádnou velkou ránu. Rakety měly dolet jen asi 3000 metrů. Domnívali se ale, že by byly schopné sundat helikoptéru. Harry říkal, že to bylo strašně jednoduché. Jediný problém bylo dosáhnout vodotěsnosti. Inženýři od Vickersů ho ale vyřešili a ono to fungovalo. Ponorka se mohla vynořit, sestřelit vrtulník, a zase beze stopy zmizet. Vypadalo to, jako by ta řízená střela přiletěla odnikud."

"Myslíš, že by Iráčani dokázali ponorku Neviditelný ukrást a provést na ní někde potřebné úpravy?"

"O tom velice pochybuju. Raketový systém, který by dokázal vypustit střelu do výšky osmnácti kilometrů a na vzdálenost dobrých 80-90 kilometrů, by vyžadoval dost velké odpalovací zařízení a velice složitý kontrolní systém. Abys něco takového mohl zabudovat do ponorky, potřeboval bys pořádné technické zázemí a notný díl zručnosti. Určitě by ses neobešel bez dokonale vybavené dílny s mohutným jeřábem a podobnými věcmi. Kdybys ale takový systém měl třeba na palubě velké zásobovací lodi, a mohl na tom někde v klidu pracovat, pak by to asi nemožné nebylo. Hlavně bys musel najít nějaké skryté místo, kde bys to mohl tajně namontovat."

"Pokud si vzpomínám, Joe, Iráčani stále ještě mají tu zásobovací loď třídy Stromboli, kterou koupili od Italů. Zapomněl jsem, jak se jmenuje, ale měla výtlač skoro 9000 tun... byla docela užitečná. Myslím, že setkání Stromboli s ponorkou vyloučit nelze... spíše jde o to, kde by tu úpravu udělali."

"Možná máš pravdu, Arnie. Pořád to ale ještě je dost divoký dohad. Předpokládám, že sis zkontroloval, kde Stromboli právě je a co dělá."

"Ano. Je z toho venku. A já vím, že to je divoký dohad. Žádné krotké dohady tu ale neexistují... a mě právě teď zajímají jen ty divoké. Třeba si ale pořídili nějakou další loď."

Velitel námořních operací se sice zasmál, ale dále zůstával vážný. Právě se chystal znovu promluvit, když se prezidentův poradce pro národní bezpečnost zvedl a vyhrkl: "Nebudu tě zdržovat, Joe. Chtěl bych se tě ale zeptat ještě na jednu věc. Vycházejme z toho, že jsme právě připustili možnost, že Ben Adnam může být někde v Atlantiku s tou nejnebezpečnější lodí, jaká byla kdy postavena... s první opravdu smrtelně nebezpečnou protiletadlovou ponorkou."

"To jsi připustil ty, Arnie. Ale pokračuj."

"Co nejhoršího by se tenhle týden mohlo asi tak stát?"

"To nevím."

"No tak, Joe. Mysli. Předpokládejme, že fregatní kapitán Adnam právě teď směřuje přes severní Atlantik, kde se schovával, na východ. Přesouvá se směrem ke Středoatlantskému podmořskému hřebenu, na 30. stupeň západní délky. Pluje pomalu, sto padesát metrů pod hladinou. Co je ta nejhorší věc, kterou by mohl udělat?"

"Myslíš jako sestřelování dopravních letadel?"

"Ne, Joe. Žádné staré dopravní letadlo."

Velký muž na chvíli zaváhal. Pak se potichu ozval: "Ježíšikriste, Starstriker..."

"Ano, Joe. Starstriker."

"Můj Bože, Arnie. To je ale sakramentsky velký kalibr! Myslíš, že je to možné?"

"Moc tomu nevěřím. Ještě pořád mi připadá zatraceně nepravděpodobné, že by Irák dokázal provést ty úpravy raket. Kromě toho se s tím kaskru nedá nic dělat. Třída Upholder Královského námořnictva je podobná ruskému Kilu - pokud nejsou neopatrné, neuslyšíš je. Co tedy můžeme dělat? Vyslat za nimi celou Atlantickou flotilu? Ti by je mohli hledat třeba celý rok, a bez úspěchu. Ne, Joe, obávám se, že to by bylo příliš přehnané. Navíc nemám žádná fakta, pouze dohady a podezření. A ani ty, ani já přece nemůžeme spustit akci jenom na základě nějakého podezření, ještě k tomu vysoce nepravděpodobného."

"Asi ne. Byl to ale zatraceně zajímavý rozhovor... Už odcházíš?"

"Jo. Uvidíme se ve čtvrtek, šéfe... vymydlení a střízlívi. A mimochodem, nebylo by tak špatné, kdybyste vypustili sondu SOSUS, aby se poohlédla po té ztracené britské ponorce Upholder. Člověk nikdy neví... ale v těch vodách jsou docela úspěšné."

"Už jsme to udělali. A od Britů jsme dokonce dostali její charakteristiky. Hej, dřív než odejdeš... v souvislosti s Aeneas si vzpomínám ještě na jednu věc. Ten program Blowpipe nebyl tehdy realizován pro Královské námořnictvo... bylo to pro nějaký cizí stát, který za celý výzkum zaplatil v hotovosti. Harry povídal, že Královské námořnictvo si tehdy jenom ponorku k pokusům s raketami vypůjčilo a shráblo peníze."

"Nepamatuješ se náhodou, co to bylo za cizí stát, nebo ano? Třeba ty plány v poslední době někomu půjčili."

"Ne, Arnie. To se Harry nikdy nedozvěděl. Vždycky si ale myslel, že to mohl být Izrael."

07.00 - Čtvrtek, 9. února -

Dullesovo mezinárodní letiště - Washington

Marie Coltonová, štíhlá, tmavovlasá, pětáctýřicetiletá zástupkyně šéfa pro styk s veřejností společnosti Boeing, byla toho dne v pilné práci již od 05.00 hodin. Dohlížela totiž na úpravu nejrozhlednější místnosti na letišti. Smrtelně vážná, introvertní, rozvedená žena, pocházející původně z Kalifornie, musela po prostorách cestujících první třídy nachodit nejméně pět set kilometrů ještě předtím, než se v 07.05 na scénu dostavil její šéf Jay Herbert, vytáhlý muž ze Středozápadu.

V té chvíli právě Marie komandovala skupinu aranžérů květin způsobem, jako by velela útoku tankového oddílu na Leningrad. Kvůli květům, okvětním lístkům, listům a uřezaným stonkům nebyl málem vidět koberec. V pozadí šestice dlouhovlasých elektrikářských šilenců připojovala jakýsi meziplanetární audiosystém k reproduktorům velikosti Lincolnova památníku.

"Ježíšikriste," vydechl Jay a rychle si zakryl uši před drásajícím zavřeštěním, které hrozilo ohlušit každého člověka, nacházejícího se na území okresu Fairfax. Pak se obrátil k Marii: "Všechno pod kontrolou?"

Do svých slov se snažil vložit alespoň trochu ironie.

Marie však na ironii nikdy příliš nereagovala. Její uvažování bylo vždy stoprocentně věcné. Jay se už naučil nikdy neplýtvat žerty na onoho ženského obergruppenfýrera z oddělení pro styk s veřejností; nicméně, když chaos dosahoval příliš nesnesitelných rozměrů, přece jen občas podlehl a nějaký vtíp si neodpustil.

Otočila se obličejem k němu a na tváři vykouzila rudý úsměv, který měl naznačit, kolika mukám byla již od časného rána vystavena. "Dokonale," odpověděla. "Kéž byste tu ale byl před chvílkou."

"Neříkejte," odpověděl opět s dávkou humoru. "Lituji, Marie. Netušil jsem, že budete mít tolik práce."

Tak začal nejrušnější, nejdůležitější den v celé historii oddělení pro styk s veřejností společnosti Boeing. "Někdy mi připadá, že některé věci říkáte jenom proto, abyste mě rozčilil," povzddechla si Marie. "Což je velice nefér, protože víte, jaké tu máme potíže. A v jaké jsme časové tísní."

"Ale já k vám chovám nezřízenou důvěru," ujistil ji Jay. "Vím totiž najisto, že během maximálně třiceti minut se z toho všeho chaosu najednou vyloupne pořádek a lad. Jinak nás totiž všechny vyhodí."

Marie se od něj popuzeně odvrátila a začala se znovu věnovat aranžování květin. Jay se přesunul k technickému řediteli, který právě kontroloval satelitní televizní spojení, jež bude zajišťovat živý přenos z kokpitu letadla Starstriker 001. "Jak jsme na tom, Charlie?" otázal se ho.

"Výborně, pane. Vypadáme dobře... podívejte se sem, vidíte ten obrázek servisní části letiště? To je bráno přímo přes okénko pilotní kajuty Starstrikeru. Nedaleko Long Islandu máme loď, která od mořské hladiny registruje rázovou vlnu... přes satelit jsme spojeni přímo s černou skříňkou. Všichni lidé v téhle místnosti uslyší při sledování televizního přenosu na těch obrovských obrazovkách také každé slovo... budou si myslet, že jsou na palubě Starstrikeru, a ne že to sledují z dálky."

"Vypadá to skvěle, Charlie. Zvukové efekty jsou v pořádku?"

"Ano, pane. Máme tady kompletní digitální Dolby systém. Až to děťátko vypálí z ranveje, tak ten randál všechny lidi v téhle místnosti pořádně nadzvedne... jako v biografu. Bude to vypadat, že se pohnula země. Až letadlo pronikne

zvukovou bariérou, tak se tu rozklepe všechno nádobí. Přepneme potom na hlavní kabinu, kde bude naprosté ticho. Pilot se o rázové vlně zmíní těsně předtím, než se ta rána ozve. Nakonec vysvětlí, proč ji nikdo v letadle vůbec neslyšel."

"Výborně. Jenom, proboha, žádné poruchy, Charlie. Budeme tu mít prezidenta a buhví koho ještě. Budoucnost celé naší společnosti je teď v tvých schopných rukou."

"Ano, pane. Nemějte obavy. Určitě tu nebude žádný problém. Je to jenom obyčejná rutina a všechno klapě jako na drátku. Klidně se posadte, dejte si snídani a bavte se."

"Jsi opravdu machr, Charlie. Tak jenom pokračuj."

Jay Herbert zastával jeden z nejdůležitějších postů v oblasti styku s veřejností v celých Spojených státech. Nikdy neztrácel čas s detaily. Na to byly jeho povinnosti příliš rozsáhlé. Dokázal zodpovědnost vhodně přesouvat a vybíral si k tomu schopné lidi. V životě se uměl zbavovat malicherností. I když Marii moc nemiloval, přesto si toto ztělesnění obergruppenfýrera držel. Uvědomoval si totiž, jak cenné je její lpění na podrobnostech a až horečně zaujetí i zdánlivě nedůležitými detaily. Nikdy na nic nezapomněla. Její stůl byl pokryt záplavou různých seznamů, z nichž nejdůležitější měla vždy po ruce, obcházela s nimi svěřené území a věčně něco kontrolovala, doplňovala, upravovala, organizovala a rozhodovala. "Marii Coltonové," říkával potají Jay svým starším kolegům, "nikdy nic neuklouzne. A to myslím finančně, společensky, vědecky a pravděpodobně i sexuálně." Nato se mu vždy dostalo pousmání, což, koneckonců, také představovalo součást komplexních povinností vedoucího oddělení pro styk s veřejností.

Přesto existovala jedna oblast, která dokázala Jaye Herberta alespoň zčásti strhnout. Touto činností byla redakce písemných materiálů. Osmáctýřicetiletý Jay, bývalý novinář z Chicaga, nepracoval v žurnalistice již téměř dvacet let. Nicméně se dosud ještě stále nezabýval typického neodolatelného vábení správného redaktora upravovat, měnit a znovu přemítat nad slovy cizích lidí. Vždycky prohlašoval, že za to může jakýsi přírodní literární takt, ozývající se kdesi v jeho duši. Ten mu nedovoloval vyjít s jakýmkoliv spisovatelem, který nedokázal své kroky přesně sladit s rytmem tohoto bubnu.

Ze stejného důvodu přiváděl k zoufalství celé zástupy reklamních autorů. Trval totiž na tom, že musí osobně, slovo od slova zkontrolovat každou reklamní brožuru firmy Boeing, každý nadpis, každý mezititulek, dokonce i každé přídavné jméno. Hloubal nad předloženými texty, proškrtával je, upravoval a vylepšoval natolik, až se autoři reklam podívovali, proč je vůbec najímá, když zjevně hodlá stejně všechno napsat sám.

Brožovaná knížka, vydaná k dnešnímu dni, navržená a vytištěná v těch nejdražších barvách, vznikala celkem šest měsíců. Sám Jay ji považoval za své mistrovské dílo, a měl asi pravdu.

Vyšel ze sálu na chodbu, kde právě rozbalovali velké krabice. Několik pomocnic z nich bralo jednotlivé brožurky a rozdělovalo je ke každému prostřenému místu u stolů. Další zásoba knížek byla složená na stolech u vchodu, kde měl každý host také obdržen kovový odznak Starstrikeru, na kterém bylo vyryto jeho jméno.

Jay se zadíval na přední stránku publikace. Byla leskle bílá, s nápisem: STARSTRIKER - Schody do budoucnosti. Dále ji zdobila tenká řada padajících hvězd, jež se sbíhaly k obrazu amerického praporu vlajícího proti nebi. Šéf oddělení pro styk s veřejností se domníval, že je to trháč.

Bylo skoro 07.30 a Marii Coltonové se podařilo zvládnout květinovou výzdobu. Zmizel zahradnický zmatek a místnost vypadala velice efektně. Stejně tak zmizely i kilometry elektrických kabelů, jež se ještě před několika minutami plazily po podlaze. Ve dvou protějších rozích rozlehlého sálu byly vztýčeny dvě obří obrazovky, aby všichni přítomní z kteréhokoliv místa v sále bez potíží viděli.

Jay ještě prohodil několik slov s šéfem firmy, která připravovala občerstvení. Ujistil se, že je k dispozici vše, co by si kdo ke snídani snad mohl přát. V čele uprostřed stál stůl, pokrytý mléčně bílým ubrusem, na němž stály vyrovnané nádoby s pomerančovým džusem a mísy s ovocem. Všude byly rozesety košíky na topinky, horké rohlíky a dánské pečivo. Servírky byly oblečené jako stevardky mezinárodních leteckých linek, číšníci měli na sobě uniformy pilotů. Mezi šestnácti hosty u čestného stolu měli být prezident Spojených států, John Mulcahy a senátor Kennedy se svými manželkami, a dále admirál Arnold Morgan a Robert MacPherson. Pak už na přeskáčku budou sedět velitel sboru náčelníků štábů admirál Scott Dunsmore, tři náčelníci jednotlivých zbraní, samozřejmě včetně admirála Mulligana, a jejich manželky. V koutu místnosti již ladil orchestr letectva. Pod stropem visel zavěšený osmimetrový model nového nadzvukového letadla.

Další dva hlavní stoly, každý pro čtyřicet osm hostů, stály kolmo k čestnému stolu. Zasedací pořádek byl velice demokratický; budou se tu mísit senátoři, kongresmani, představitelé obchodu, potenciální zákazníci i osobnosti showbyznysu. Za nimi se nacházel dlouhý úzký stůl, u něhož, tváří k obrazovkám, zasedne čtyřiatřicet nejvýznamnějších zástupců tisku: půl tuctu čelních fejetonistů, šest hvězdných moderátorů televizních zpráv, šest vydavatelů a šest vlastníků médií; všichni osobně vybraní Jayem Herbertem.

Venku, přede dveřmi do velké místnosti, byl další prostor pro tisk, rovněž vybavený promítacími plochami a stoly, bufetovým občerstvením, tisícičkami telefonů a počítačových terminálů. Celý prostor se už henžil tajnými agenty. Krátce po 07.35 se začali sjíždět hosté. Od tohoto okamžiku také ožily obrazovky. Na levé z nich se objevil prostor před zevním vchodem a ozval se podrobný komentář, kdo právě přichází. "Dámy a pánové, je nám potěšením, že nyní můžeme přivítat sira Johna Fredicksona, předsedu a prezidenta společnosti British Airways, spolu s manželkou lady Fredicksonovou. Oba včera večer přiletěli z Londýna..."

Obří obrazovka na pravé straně ukazovala situaci v kokpitu letadla, kde právě Scanner Richards a druhý pilot, afroamerický absolvent univerzity Yale Marvin Leonard, prováděli společně s palubním inženýrem Done Graftonem předletovou kontrolu. Podobně jako na palubě Concordu, i zde zabere celá procedura více než hodinu. Proto s ní také začali už v 07.00 hodin. Diváci je nyní viděli, jak podle seznamu na policiče před inženýrem Graftonem kontrolují v ztemnělém kokpitu jednu katodovou obrazovku za druhou. Na každé z nich zářila základní data, jež by je okamžitě

varovala, kdyby bylo cokoliv třeba jen nepatrně v nepořádku. Tento přístrojový panel "skleněného kokpitu" se šesti velkými kontrolními obrazovkami byl v působivém kontrastu se zmatenou záplavou klasických ukazatelů a vypínačů nacházejících se na palubě Concordu. Ve srovnání s tímto moderním vybavením musel Concorde vypadat jako cosi z leteckého pravěku. V pozadí se ozývaly mazlivé melodie Franka Sinatry, který střídavě zpíval Doleť se mnou k Měsíci a Pojď, poletíme spolu.

Symfonický Dolby systém reprodukoval jeho zpěv přesně do 08.00 hodin, kdy dorazila kolona vozů s prezidentem. V prvním autě seděl prezident s manželkou, admirálem Morganem a Robertem MacPhersonem.

Ve dvou následujících vozech dorazili náčelníci štábů a tajní agenti. John Mulcahy s chotí každého přivítal, načež se společnost přesunula do velkého sálu. Orchestr leteckva hlasitě spustil melodii Sláva šéfovi.

Republikán z Oklahomy zaujímal v srdcích téměř všech přítomných Američanů zvláštní místo, takže při tónech staré známé písně všichni povstali a začali do rytmu tleskat. V té chvíli od stropu sklouzla vlajka s pruhy a hvězdami a v mírném vánku z ventilátoru, dovedně ukrytého v modelu Starstrikeru, se rozevlála. Když hudba dozněla, všichni přítomní již stáli na nohou a potleskem a výkřiky zdravili svého prezidenta. Byl to pravičák, pocházející z Jihozápadu, muž, jenž miloval armádu, který měl rád velký průmysl, jenž nedovolil zkrátit výdaje na obranu ani o jediný desetícenť a jenž už dvakrát snížil daně podnikatelům.

Zasvěcení, kterých dnes bylo v sále opravdu hodně, si připomínali historku, jež v posledních dnech kolovala po Washingtonu. Jeden celonárodní časopis se chystal uveřejnit poměrně zásadní článek znevažujícího charakteru, který se měl týkat jakési nepodstatné neuváženosti jednoho vyššího, několikrát vyznamenaného důstojníka, který byl během války v Zálivu dokonce dvakrát jmenován v rozkaze za statečnost.

Podle kuloárních zpráv napochodoval vydavatel časopisu do Ovalné pracovny, kde mu prezident sdělil, že "nebude tolerovat, aby jeden z jeho nejdůvěryhodnějších důstojníků byl vystavován posměchu kdejakého zasraného diktátora jenom proto, aby se zvýšil obrat tohoto vašeho plátku.

Zkuste ten článek uveřejnit a já využiju veškerou váhu svého úřadu a obviním vás z vlastizrady - a nemyslete si, že bych to neudělal. Snažte si zapamatovat jedno - jste koneckonců Američan, ať se to nám, ostatním, zdá sebeneuvěřitelnější. Tak se pro změnu snažte taky jednou podle toho chovat... a teď vypadněte."

Vydavatel časopisu byl zřetelně ořesen. Ještě v Západním křídle mu museli podat sklenici vody. Článek nicméně nevyšel a vydavatel právě teď seděl celý zkrotlý u dlouhého stolu pro tisk. Všichni v sále si stačili povšimnout, že jako jediný se nepřipojil k všeobecnému potlesku na počest prezidenta, když ustala hudba.

Bylo 08.14 a Starstriker se začal posouvat k trase pojiždění. Na velkých obrazovkách se střídaly pohledy zvenčí i z vnitřku kabiny. Každíčkou změnu polohy plynových pák následovalo hluboké zahučení z Dolby audiosystému, jak všechny čtyři motory hladce reagovaly změnami otáček. Diváci sledovali, jak pozemní technik odpojil tažné zařízení. Nos letadla se sklonil blíže k zemi a Scanner Richards začal rolovat ke startu.

Teprve v této chvíli byl nadzvukový letoun firmy Boeing poprvé naplno vydán pohledům diváků. Byl to stometrový obr s deltovými křídly a o něco silnějším trupem než Concorde, ale také úměrně o něco delším. Cestující v kabině seděli ve 36 řadách po osmi lidech, rozdělení do čtyř dvojic vedle sebe. Pilotovo sedadlo se nacházelo zhruba 20 metrů před předním podvozkem. Dolby systém stále zachycoval a filtroval slova palubního inženýra, jak pokračuje s dalšími bezpečnostními kontrolami, zatímco se letadlo pomalu pohybovalo k začátku tříapůlkilometrové rozjezdové dráhy 19L. Starstriker dorazil na startovní linii tři minuty před plánovaným časem, což umožnilo Frankovi, aby zapěl ještě dvě sloky z písně Doleť se mnou k Měsíci a Johnu Mulcahy, aby povstal a všechny podruhé přivítal. Ujistil přítomné, jaké to je pro něj privilegium, že může být hostitelem tak majestátního shromáždění významných osobností, z nichž se, jak doufal, všichni zanedlouho stanou zákazníci jeho letadla, bez ohledu na emblém letecké společnosti, který Starstriker ponese.

Všichni slyšeli, jak věž Dullesova letiště dává povolení ke vstupu na rozjezdovou dráhu. A pak se ten hlas ozval znovu.

"Věž Boeingu 2707-500... Starstriker 001 má povolení ke startu."

Richard Scanner v kokpitu letadla zopakoval slova, která v Dolby systému zazněla skoro jako nějaký citát ze Shakespeara, "Nula-nula-jedna jedem..."

Z pilotní kabiny bylo nyní slyšet odpočítávání Marvinina Leonarda... "Čtyři - tři - dva -jedna - teď..."

Pozorovali, jak Scanner Richards plynule posunuje páky plynu kupředu a nadzvukový vlajkový stroj Boeingu vyráží ze startovacího postavení vpřed.

"Rychlost narůstá..."

"Forsáž... 100 uzlů"

"Kontrola výkonu motorů... rychlost VI..."

V rychlosti 200 uzlů se čelní podvozek nadzvedl a Starstriker zůstal v úhlu 10 stupňů jakoby viset ve vzduchu.

V místnosti prominentních hostů všichni hlavouni zadrželi dech, když uslyšeli, jak Marvin Leonard hlásí, "V2, pane... 221 uzlů..."

Starstriker vyrazil z rozjezdové dráhy, zrychlil na 250 uzlů a začal šplhat do chladné jasné oblohy nad washingtonskými předměstími sledován televizními kamerami stejně dychtivě, jako by šlo o nějaký let kosmického programu. Scanner Richards při vzletu zamířil nejprve na severovýchod, pak upravil kurz na východ, na dvěstěpadesátikilometrový let k pobřeží Atlantiku. Tam znovu zrychlí, vyšplhá se do cestovní výšky 18 000 metrů, kde se motory ustálí na fantastické rychlosti MACH-2,5, dvouapůlnásobku rychlosti zvuku, tedy přes tři tisíce kilometrů za hodinu.

Starstriker musel nejprve letět 90 kilometrů na jihovýchod a teprve pak se k přeletu Atlantiku stočil na kurz devadesát stupňů. Mistrovský nadzvukový výtvar společnosti Boeing hladce překonával vzdálenosti a plný sál čestných hostů téměř omámeně seděl a naslouchal, jak pilot hlásí přelétané body. Od chvíle poslední větší změny kurzu k

severovýchodu stále zrychlující Starstriker zhltl 550 kilometrů k Nantucket Islandu za 15 minut.

"Jsme na úrovni Nantucketu, pane... 39°50' severní šířky, 69°00' západní délky... MACH-2,5..."

Slova Marvinina Leonarda, zesílená audioaparaturou, shromážděné doslova vzrušila. Prezident pohlédl směrem k admirálu Morganovi a v nepředstíraném údivu zavrtěl hlavou. Tohle přece nebyla žádná kosmická loď na cestě k Marsu. Bylo to stále jenom tryskové dopravní letadlo, i když předvádějící způsob cestování jedenadvacátého století, přesně, jak to zdůrazňovala pečlivě vybraná slova Jaye Herberta v reklamní brožurce firmy Boeing.

Samotný Jay si přitáhl židli ke stolu novinářů a začal si s několika z nich povídat. Vysvětloval posluchačům, jak kapitán zanedlouho přejde pod kontrolu oceánské stanice v Ganderu, kam se pak bude hlásit po překonání každých 10 stupňů, neboli 830 kilometrů, čili po každých neuvěřitelných třinácti a půl minutách.

Starstriker už nyní letěl plnou rychlostí. Ohlásil se na 50. stupni západní délky, přesně v úrovni 42. stupně severní šířky, ve výšce osmnácti kilometrů nad mohutným mrazivým příbojem Atlantiku, vzdouvajícího se nad Velkými Mělčinami. Zatímco Marvin řídil letadlo, Scanner Richards se nenuceně obrátil čelem ke kameře a oznámil věži na Dullesově letišti, že je to skutečně fantastický stroj a jak jsou s celou posádkou poctěni, že ho mohou pilotovat na jeho prvním zkušebním transatlantském letu. Popřál všem dobrého jitra a žertovně se otázel Johna Mulcahyho, jestli mu dovolí dát si jeden rychlý šálek kávy. Na Scannera to byl velice slabý vtípek, ale v sále prominentních hostů to vyvolalo živý ohlas. To jen dokazovalo, jak nesmírnému obdivu se těší jeho předváděný výkon.

Hosté pokračovali v konzumování vajíček smažených s uzeným lososem a zalévaných šampaňským Krug, případně pomerančovým džusem ve sklenicích z waterfordského křišťálu, a čas plynul. Starstriker dál prořezával jasnou severní oblohu. Chraplavý hluk jeho čtyř motorů se ztrácel na pomezí kosmického prostoru.

Čtyřicátý stupeň západní délky překročilo letadlo na pětáctýřicáté rovnoběžce a Gander ve vzdáleném, sněhem zapadaném Newfoundlandu převzal kontrolu nad jeho letem. Starstriker se hřmotně blížil k dalšímu kontrolnímu bodu, který se nacházel na 30. stupni délky, přesně nad Středoatlantským hřebenem. Scanner Richards se spojil s kontrolou letového provozu v Shannonu v jižním Irsku a oznámil jim, že jeho nadzvukové letadlo se znovu ohlásí za třináct a půl minuty z výšky 18 000 metrů na 30. stupni západní délky. Letěli stále rychlostí MACH-2,5.

Na plánovaném místě a přesně na čas se Marvin Leonard rozloučil s Ganderem a navázal spojení se Shannonem. Ohlásil svou výšku, rychlost a pozici. Okamžitě se ozval hluboký hlas s výrazným jihoirským přízvukem.

"Dobrýtro, Boeingu Starstriker 001... rozumím... další kontakt v minutách třinácti... konec."

V tu chvíli se objevila první porucha toho rána. Obě velké obrazovky, které čestným hostům na banketu dosud podávaly svědectví o letu, zhasly a z obřích reproduktorů se ozvalo hlasité šumění. Sál se rozlehl kolektivní povzdech, stejně jako když v kině dávných časů doběhl kotouč s filmem. Ještě než tento vzdech dozněl, udaly se dvě věci. Šéf elektrikářů se vrhl ke kontrolnímu panelu a admirál Morgan vyskočil s výkřikem ze svého sedadla, "JEŽÍŠ KRISTE! NE... PROBOHA."

Ostatním hostům to připadalo jako výlev hněvu a zklamání nad selháním techniky. Pár lidí se zasmálo, ale prezidentova žena uchopila admirála za ruku a začala ho tišit: "No tak, Arnie... tak zlé to nebude... za pár minut to zase bude fungovat."

Poradce jejího manžela pro národní bezpečnost byl však krajně vzrušen. "NE... NEBUDE. ZATRACENĚ..."

ZATRACENĚ... TEN PARCHANT... ZATRACENĚ..." Ti, kteří mu byli nejbližší, pozorovali, jak mu po rozbrázděných tvářích stékají slzy. Jediným dalším důkazem, že nejde o žádný obyčejný výbuch zlosti, byla popelavá barva v obličeji šéfa námořních operací admirála Joe Mulligana. Ten se omluvil, přešel k admirálu Morganovi, objal ho kolem ramen a zamumlal, "Pojď se mnou, starý brachu... myslím, že máme práci."

Všichni mlčky pozorovali, jak tito dva vojáci opouštějí sál. Kráčeli rychle směrem ke kanceláři, kde bylo umístěno prezidentovo komunikační centrum, strážené šesti tajnými agenty. V místnosti byly tři telefony. Zatímco se John Mulcahy ještě vestoje omlouval za technickou poruchu, prezidentův poradce pro bezpečnost již na tajné lince hovořil s Bílým domem. Nařídil, aby ho spojili s kontrolou letového provozu v Shannonu v jižním Irsku.

To zabralo necelých třicet vteřin, protože Kathy O'Brienová měla příslušná telefonní čísla přímo před sebou. Když se admirál ohlásil a představil jako starší pověřenec pro bezpečnost prezidenta Spojených států, spojovatelka ho okamžitě spojila s inspektorem letové kontroly.

Ten neměl nejmenší tušení, co se děje. "Pane, Starstriker 001 se s námi zkontaktoval v pozici 30 stupňů západní délky, přesně před devíti minutami... znovu se má ozvat až za čtyři minuty... co pro vás mohu udělat?"

"PŘEJDĚTE OKAMŽITĚ NA SELCAL... BOMBARDUJTE TO LETADLO VŠEMI MOŽNÝMI SIGNÁLY... NAVAŽTE S NIMI SPOJENÍ!"

"To není problém, pane. Sedím právě teď vedle radiooperátora... spojíme se s letadlem jeho privátním kódem na krátkých vlnách... rozsvítíme jim v kokpitu dvě žlutá světla a právě teď u nich zvoní čtyři signální zvonky."

"Ozývají se?"

"Ještě ne, pane."

"ZAVOLEJTE JE ZNOVA, PROBOHA."

"To není třeba, pane. Tyhle systémy pracují nepřetržitě... opakují volání stále znova."

"Už se ozvali?"

"Ne, pane."

"Za jak dlouho by měli sami volat?"

"Za dvě minuty, pane."

"ZKOUŠEJTE TO POŘÁD DÁL."

"Děláme to, pane. Oni ale neodpovídají. To je velmi neobvyklé... velice neobvyklé."

"POVĚZTE MI ZNOVA JEJICH ČAS."

"Starstriker by se měl ozvat za šedesát vteřin, pane."

Arnold Morgan čekal. Seděl vedle svého přítele Joe Mulligana celou jednu minutu, pak další. Potom se znovu ozval irský kontrolor: "Právě je voláme, pane. Možná, že slyšíte operátora vedle mě."

Admirál skutečně v dále slyšel nesouvislý hlas, znějící poněkud dutě. "Starstriker... Starstriker. Tady je Shanwick... tady Shanwick... ohlaste svou polohu. Starstriker 001, ohlaste prosím svou polohu..."

Oba admirálové stáli v mírném šoku, beze slova, a jen čekali, až se ozve hlas irského inspektora, který jim oznámí, že je to všechno hloupý omyl a že nadzvukové letadlo Boeingu se stále bezpečně řítí oblohou.

Avšak v 10.01 (východního času), se znovu ozval operátor a tlumeným tónem pneumatického kladiva jim sdělil zprávu.

"Je mi velice líto, pane, ale musím vás informovat, že jsme si nyní už bohužel jisti, že Starstriker je v severním Atlantiku, někde východně od 30. stupně západní délky. Jeho poslední známá poloha byla 50°30' severní šířky, výška 18 000 metrů. Dáváme to na vědomí všem lodím v této oblasti a samozřejmě i příslušným americkým úřadům."

Admirál Morgan položil sluchátko, pohlédl na nejvyššího důstojníka Námořnictva Spojených států a pronesl, "Dostal je."

Admirál Mulligan nebyl schopen slova. Jejich konverzace před pouhými třemi dny je určitě bude pronásledovat ještě dlouhou řadu let. Ve vzduchu však visela jedna zásadní otázka: Byl Ben Adnam doopravdy tam někde v oceánu v ukradené dielelektrické ponorce, ze které pro slávu islámu sestřeloval dopravní trysková letadla ze západní oblohy?

"No," promluvil chraplavě admirál Morgan, "dvě nadzvuková letadla, spadla bez zjevného důvodu zhruba ve stejné oblasti v průběhu tří týdnů - to nevypadá na nějakou ztracenou náhodu."

Pomalou se vrátili do hlavního sálu. Ani jeden z nich nevěděl, co dělat a co říkat. V sále se však mezitím už rozpoutal bláznivec. Jakmile Shannon vyslal příslušným institucím výzvu k mezinárodnímu pátrání ve vzduchu a na moři, trvalo jen několik minut, než se tato novinka dostala do BBC. Následně se jako blesková zpráva objevila v televizním a rozhlasovém vysílání. To znamenalo, že do dvaceti minut od havárie se o tragédii Starstriker dozvěděl celý svět.

Lidé od televize byli šťěstím bez sebe. Stala se taková jedinečná událost a oni byli přímo u toho, v jedné místnosti s prezidentem firmy Boeing, jeho ředitelem pro styk s veřejností a dalšími vysokými úředníky. Dokonce tam byl i sám prezident Spojených států. Stejně jako nejvyšší velitel Amerického letectva. Přítomen byl i velitel náčelníků štábů. K dispozici měli dále prezidenta British Airways, který před pouhými dvaceti dny ztratil letadlo Concorde. Pro všechny přítomné novináře to prostě byla zpráva snů za celých posledních sto let.

Podle mínění Arnolda Morgana nebylo momentálně možné od nikoho z prezidentova doprovodu očekávat nějakou pomoc. Doporučil tedy všem, aby co nejrychleji odjeli. Celá evakuace proběhla za pomoci tajné služby. Admirál Mulligan učinil stejný návrh Scottu Dunsmoreovi, takže špičkoví představitelé armády rovněž zmizeli v rekordním čase. Na místě zůstal jediný Jay Herbert, který měl za úkol chránit Johna Mulcahyho, jak nejlépe bude umět. Teď, když už bylo jasné, že není více s kým se domlouvat, bylo elektronické transsatelitní spojení s obřím letadlem přerušeno. Celý slavný Starstriker byl náhle jen pouhou historií.

Služební auto Pentagonu vysadilo admirála Mulligana u Bílého domu. V jeho Západním křídle, za zamčenými dveřmi kanceláře agentury pro národní bezpečnost, se usadili jediní dva muži v Americe, kteří měli jakousi, i když poněkud fantastickou teorii, jež poslední události vysvětlovala. Oba se snažili urovnat myšlenky, pokoušeli se rozhodnout, co dál s hrozbou, která mohla číhat nějakých sto padesát metrů pod hladinou, ztracená kdesi v milionech čtverečných kilometrů severního Atlantiku.

"Problém je," pronesl šéf námořnictva nahlas, "že stále nemáme jediný důkaz. A já přece nemůžu jen tak vyslat celou flotilu lodí, aby pronásledovala nějakou divokou kachnu. Stálo by to majlant, na což ve svém rozpočtu nemáme. A potom bychom ani vlastně nevěděli, kde začít. Navíc by ta operace musela být tajná, protože si nemůžeme dovolit vyplašit obyvatelstvo."

Potřebovali bychom tak tucet válečných lodí, což by ve všech ozbrojených silách vyvolalo dohady, že se určitě děje něco podezřelého přesně v místech, kde spadla ta letadla."

"Já vím, Joe. Jak bych to nevěděl. Myslím, že nejlepší pro nás bude, když obě ty události pořádně zanalyzujeme... abychom si to ujasnili v hlavě. To znamená, že bychom nejdřív měli stanovit, v čem se oba případy podobají. To bude docela snadné."

Oběma letadlům se dostalo maximální možné péče. Oba stroje prostě z ničeho nic zmizely z oblohy zhruba na 30. stupni západní délky. Žádný z jejich pilotů, alespoň pokud víme, neměl čas říct ani DO PRDELE! Což znamená, že se buď roztrhly zevnitř, nebo se z nějakých neznámých příčin rozpadly. Nebo je zasáhla řízená střela s dosahem nějakých 80 kilometrů a s rychlostí někde mezi MACH-2 a MACH-3. Vzhledem k přísným bezpečnostním opatřením kolem Starstrikeru nepřípadá v úvahu žádná bomba na palubě. Přesně to samé si myslí příslušní lidé i o Concordu. Což nám ponechává pouze možnost únavy kovu nebo strukturálního oslabení.

To ale nemůže platit pro dvě letadla, mezi jejichž sestrojením uplynulo třicet let. Jedno z nich celou tu dobu bez sebemenších problémů létalo a to druhé bylo považováno za poslední výkřik ve světě nadzvukových letadel, pocházející z dílny prvotřídních světových konstruktérů firmy Boeing."

"S tím vším plně souhlasím, Arnold. Takže nám tedy zbývá jediné možné vysvětlení - zásah raketou."

"Správně. Je tu jen jeden problém - neexistuje místo, odkud by ta raketa mohla být odpálena. Žádná země. Žádná loď poblíž, a tím spíše ne válečná loď. Pokud nebyla raketa vypálena z vesmíru, což ale ještě dodnes přesahuje možnosti i naší technologie, musela být vypuštěna z nějaké ponorky. Speciálně upravené ponorky s dostatečně masivním odpalovacím zařízením, připevněným zvenku na jejím plášti. Nejspíš před velitelskou věží, podobně jako v případě Blowpipe, o kterém mluvil ten váš člověk Harry, jenže v mnohem větším měřítku."

"Máš pravdu, Arnold. Jednu chybějící ponorku tu máme, skoro úplně novou, a o její poloze nevíme nic, protože ji kdosi uklidil z dosahu toho přeschopného Královského námořnictva."

"Přesně. A navíc je tu ta nepříjemná možnost, že u jejího kormidla stojí jeden z nejnebezpečnějších ponorkových velitelů všech dob. Mluvil jsem s Davidem Gavronem z Tel Avivu a ten velice otevřeně přiznává, že si koneckonců nemůžou být úplně jisti, jestli je fregatní kapitán Adnam živý, či mrtvý. Oni sami tělo nikdy neviděli, protože ho Egypťané spálili. Jediné, co kdy dostali, byly jeho doklady. Takže ta mrtvola mohl být prakticky kdokoliv. Dokonce i doklady mohly být padělané, třeba i samotným zasaným Adnamem."

"A dále tu, Arnoldo, existuje ta znepokojivá možnost, že plány Blowpipu Harryho Braziera jsou nejspíš stále ještě v archívech izraelského námořnictva. Jestli tomu tak je, tak bych nevsadil ani zlamanou grešli na to, že si je Adnam neokopíroval. Kristepane, vždyť působil jako důstojník na izraelské ponorce. Dám krk za to, že z těch plánů znal každíčkou čárku."

"Možná. Jestli ten Harryho dohad sedí, tak Ben Adnam věděl, jak tu úpravu provést. Jediný zádrhel v naší jinak docela logické úvaze tkví v tom, že stále ještě nevíme, jak ti zatracení Iráčani dokázali potřebné adaptace realizovat, nebo kde se jim podařilo najít kvalifikovanou posádku do ponorky."

"No... to opravdu nevíme. Je to pořádný zádrhel. On něco takového ale dokázal už dřív. A myslím, že musíme vycházet z předpokladu, že i ti Iráčani to nějak zvládli. Dál se domnívám, že musíme začít zvažovat, jak tu ponorku chytit ještě předtím, než znovu udeří. Jenom si nejsem jistý, kde začít. Sonda SOSUS neukázala nic. Myslíš, že bychom se měli s někým spojit? Jako třeba se Scottem, nebo s prezidentem? Nebo možná s Robertem Makem?"

"Já nevím. Prozatím se domnívám, že bychom měli čtyřicet hodin počkat, jestli se něco neobjeví v tisku, nebo pátrání na místě nešťestí nepřinese nějaký výsledek. Myslím, že máme-li navrhnout nějaký opravdu netradiční postup, pak ho budeme muset podpořit poukazem na existující tajemství. Jenom v takovém případě nám budou lidi ochotni naslouchat."

"Oukej... domluvme se na schůzce na zítra odpoledne, abychom si porovnali poznámky... třeba tady?"

"Dobře, v 17.00 hodin."

"Domluveno."

Šéf námořnictva se zamračeně vzdálil. Jakmile osaměl, admirál Morgan zvedl svůj tajný telefon a vytočil číslo účastníka na druhém konci světa. Za několik vteřin již zvonil jiný aparát ve velkém bílém panském sídle na břehu Loch Fy ne.

"Iain?"

"U telefonu."

"Tady je Arnold Morgan."

"Dobré odpoledne, Arnoldo. Rád tě zase slyším. Obávám se, že máš velice ošklivý problém."

"Já vím. Je to zase on, vid'š? Sestřeluje nám z ponorky letadla."

"Ano, Arnoldo. Obávám se, že to tak je. Je to on."

7

15.00-9. února 2006 –

Oválná pracovna

Admirál Arnold právě vstoupil do místnosti, kde seděl prezident Spojených států a spolu s ministrem zahraničí Harcourtem Travisem ho mlčky očekával. Dříve, než ze sebe admirál vypravil první slovo pozdravu, prezident odměřeně promluvil: "Pane poradce pro národní bezpečnost, vy mi zatajujete informace."

"Prosím, pane?"

"Něco přede mnou tajíš. Když jsme dnes ráno ztratili Starstriker, byl jsi jediný člověk v sále, který věděl, co se stalo. Ty jsi to dokonce očekával. Zareagoval jsi snad během půl vteřiny. To bylo příliš rychle, než aby to pro tebe bylo překvapení. A měl jsi pravdu, celou čtvrt hodinu předtím, než to pochopil celý zbytek světa. A řekl jsi 'Ten parchant'. Slyšel jsem to."

Arnolde Morgane, troufám si tě považovat za opravdového přítele. A z ničeho tě neobviňuji. Zatím ještě ne. Ale radši bys měl honem přijít se zatraceně dobrým vysvětlením toho, co jsi zjevně věděl už napřed."

Admirál Morgan pokývl směrem k Harcourtovi a pak odpověděl: "Pane, mám určitou teorii. A nebudu předstírat, že jsem neměl tušení, že by se něco podobného mohlo stát. Když k tomu ale došlo, byl jsem stejně šokovaný jako kdokoliv jiný. Jenom snad o chvíli dřív. Vy mě přece dost dobře znáte, pane prezidente, a víte, že mám tendenci k rychlým reakcím. Kdyby bylo něco, co bych býval mohl udělat, abych tomu nešťestí zabránil, jak jistě víte, udělal bych to. Ať už s vaším, nebo bez vašeho požehnání."

Pak, nad dvěma šálky kávy, v hovoru trvajícím téměř půl hodiny, prezidentovi a šéfovi zahraniční politiky americké vlády podrobně vyličil každíčkou svou myšlenku od chvíle, kdy zmizel HMS Neviditelný, až do okamžiku sestřelení letadla Starstriker.

Ve svém projevu jim před očima skládal dohromady jednotlivé kousky hádanky a postupně vykresloval své myšlenky. Zvláště zdůraznil, že dosud postrádá vysvětlení, jak se Iráčanům mohlo případně podařit přeměnit britskou ponorku na protiletadlovou zbraň. Zvláště svědomitě zdůraznil veškeré mezery, všechny slabé stránky předkládané teorie, zejména otázku, kde mohli Iráčani všechny ty úpravy provést. Jejich situace byla totiž značně nevýhodná; neměli dostatečně hluboké moře, chyběla jim ponorková základna a tedy úkryt ponorky, postrádali příslušné odborníky a neměli ani příliš přátel. Dále Morgan důrazně upozornil na skutečnost, že americký systém satelitního sledování je sice skvělý, ale nikoliv bezchybný. A Iráčani už jednou prokázali, že jsou mimořádně úskoční.

Nakonec se zmínil o samotném Benjaminu Adnamovi a svém přesvědčení, že tento údajně mrtvý terorista je v celé akci určitě nějak zaangażován.

"Nechtěl jsem vás plašit, pane," zakončil svůj monolog admirál, "protože jsem neměl v ruce jediný důkaz. Stále ještě ho nemám. Všechno to jsou jenom moje myšlenky a dohady. Když si to ale člověk nechá projít hlavou, napůl tomu uvěří, a potom se najednou objeví nezvratná fakta, která té teorii odpovídají... no, pak si člověk začne připouštět, že má možná pravdu. Právě to si teď myslím."

Prezident přikývl. "Dobře, Arnolde. Rozumím. Mám dvě otázky. Zprvu, jak se Adnam dozvěděl, že náš vyjednávací tým bude právě na palubě Concordu?"

"To je jednoduché. Na té konferenci v Baku byla kompletní irácká delegace. Bob Trueman určitě dobře znal minimálně dva z jejích členů. Jsem si jistý, že někdo se ho zdvořile zeptal na zpáteční cestu a on, jsa civilista, mu odpověděl, že poletí příštího rána Concorde z Heathrow."

"Dobře. A co Starstriker?"

"To byl Adnamův skutečný cíl. Byl to jeden z nejsledovanějších letů v celé lidské historii. O hodině dnešního startu Starstrikeru z Dullesova letiště věděl dokonce i takový Scruff, Kathyin skotský teriér."

"Hm, to je asi pravda. Co ta raketa? Byla to střela naváděná teplem?"

"Ne, pane. Obě letadla letěla příliš rychle, než aby terorista riskoval nějaké jejich pronásledování zezadu. Navíc byla příliš vysoko a ty zatraceně přesné SAMy mají dost omezený dolet. Na nadzvukové letadlo se dá vystřelit jenom jednou. Podle mého názoru byla ta raketa vypuštěna vertikálně a měla v sobě naprogramovaný radar. Sama si automaticky upravila letovou dráhu i kurz... v téhle branži se takovému systému říká 'vystřel a zapomeň'... na letadlo naletěla přímo zepředu... a vrazila mu přímo do nosu."

"Ježíšikriste. Ale, Arnolde, neměl jsi mi o tom něco říct předem?"

"Pane. Už celých posledních deset měsíců v duchu přemítám o možnosti, že u kormidla té ukradené ponorky třeba stojí Adnam. Samozřejmě mě napadlo, že by se mohl pokusit o další úder proti nám, i když vím, že na palubě moc výzbroje nemá. Neměl jsem ale nejmenší potuchy, kde se může nacházet. Nebyl jsem si dokonce ani natolik jistý, abych o tom promluvil s námořnictvem. Byla to pořád jenom teorie, nebo spíš takové tušení, žádná fakta. Pak šel dolů Concorde. Mohl jsem své vojensky hodně nekonvenční nápady spojit s havárií britského dopravního letadla? Možná. Ale určitě ne dost silně na to, abych vyburcoval námořnictvo k nějaké akci. A rozhodně ne tolik, abych s tím obtěžoval prezidenta Spojených států."

"To asi ne, rozumím. Kdy ses chystal promluvit si se mnou?"

"Asi zítra večer. Pověděl jsem Joe Mulliganovi, že předtím, než něco oznámíme, bychom měli vyčkat čtyřia dvacet hodin, jestli se neobjeví něco z pilotní kabiny Starstrikeru, jako třeba zpráva 'Došlo nám palivo'. Vy jste mě ale, a to nikoliv poprvé, předběhl."

Prezident se viditelně uvolnil. "Asi ano. Ale ty jsi zatraceně tvrdý chlapík, než aby tě člověk předběhl nějak snadno. Ale, proboha, Arnolde, ještě jsem na veřejnosti nezažil tak přehnanou reakci, jako dnes ráno od tebe. Lidi si mohli skoro myslet, že jsi prohrál."

"Ne tak docela, pane."

"Ne, Arnolde, ne tak docela... a co teď? Co budeme dělat?"

Nyní poprvé promluvil kultivovaný, akademicky vyhlížející Harcourt Travis. Nejprve ale vstal a přešel přes celou Oválnou pracovnu, tam a zpátky. "Arnolde," začal, "největší problém teorii spočívá v tom, že v určité chvíli začnou žít vlastním životem. A než se jejich základní předpoklad ukáže být chybným, pak spouště lidem spotřebují obrovské kvantum času. Dále mají tu vlastnost, že zbytečně rozladí vlády cizích států, s nimiž jsme nuceni jednat.

Ať mám k tvým instinktům sebevětší úctu, nemohu než ti připomenout, že dvě letecká neštěstí ještě nutně nemusí předznamenávat scénář podobný nějaké filmové bondovce... šílení podmořští teroristé ve slepé zuřivosti útočí na cizí letadla."

"Jistě, Harcourte. Já vím, že to tak není."

"Navíc je tu ještě skutečnost, že tvůj lotr za a) je považován za mrtvého, a za b) pochází ze země, která nemá dokonce ani vlastní ponorku, tím méně to nejnebezpečnější protiletadlové plavidlo, jaké kdy bylo postaveno."

"To vím také, Harcourte."

"Když tě tak poslouchám, jak dáváš dohromady jednotlivé kousky té skládačky, musím připustit, že existuje určitá vzdálená možnost, že bys mohl mít pravdu. Ale proboha, Arnolde, všechno je to strašně nepravděpodobné. Jestli se ta britská ponorka nepotopila, jestli ji někdo doopravdy ukradl, jestli ten chlap jménem Adnam je opravdu naživu, jestli Irák dokázal tu ponorku dostat, schovat, přestavět, obsadit posádkou, provozovat. Jestli ta samá země dokázala od někoho koupit raketový systém a instalovat ho na ponorku. Jestli se ten Adnam dokázal s lodí schovat v severním Atlantiku, jestli byl schopen vystřelit dvě nevyzkoušené střely SAM z nějakého provizorního odpalovacího zařízení a zasáhnout jimi dvě nejvýše a nejrychleji letící letadla, jaká kdy byla zkonstruována. Jestli by, milý Arnolde, měla tvoje tetička koule, počítám, že by to byl tvůj strejda. Se mnou v žádném případě nepočítej, kamaráde. Alespoň do té doby, než budeš schopen poskytnout mi alespoň jediný solidní, zářící F-A-K-T."

Prezident potřásl hlavou. Pak zopakoval svou poslední otázku. "Tak co budeme dělat?"

"Upřímně přiznávám, že nevím, pane," odvětil admirál, který se rozhodl nápor skepticismu ze strany Harcourta Trávise naprosto ignorovat. "Předpokládám, že bychom měli přijmout mou teorii a v odvetu vyhladit Bagdád. Vypadali bychom ale zatraceně hloupě, kdyby se zjistilo, že to o těch haváriích nebyla pravda. Takže to nepřichází v úvahu. Alespoň zatím."

"To bych řekl, že nepřichází," vpadl mu do řeči ministr zahraničí. "Máš vůbec představu, jaké pozdvižení by taková akce vyvolala? Vážně, Arnolde, dokonce i ty bys v takhle důležitých věcech měl zůstat v realitě."

"Harcourte," opáčil Morgan opatrně, "nemusíš mi pořád připomínat moje chyby. Mohlo by se totiž stát, že já ti začnu připomínat ty tvoje... Jenom mě nech, abych šéfovi vysvětlil technické detaily.

Jestliže budeme předpokládat, že moje nepodložená teorie je vcelku pravdivá, pak oblast, kde by se mělo po ponorce pátrat, je značně rozsáhlá. Vyjděme z místa, kde obě letadla zmizela, tedy 30. stupeň západní délky a 50°30' severní šířky. Když se na místo neštěstí dostavila pátrací letadla, mohl být fregatní kapitán Adnam již dvacet čtyři hodin na útěku, takže tou dobou bylo třeba prozkoumat minimálně 100 000 čtverečných kilometrů. A každou další zasranou minutou se oblast zvětšovala. Když se za tři dny dostaly na místo naše lodě, cíl mohl být už prakticky kdekoli.

Budeme-li považovat 50°30' stupeň severní šířky a 30. stupeň západní délky za střed zóny pátrání, pak se ponorka může nacházet někde v okruhu patnácti set kilometrů, neboli v oblasti tří a půl milionů čtverečných kilometrů... a celá ta rozloha je jenom samá voda. Protože ty nehody se staly uprostřed oceánu. Dá se předpokládat, že záměrně.

HMS Neviditelný mohl směřovat na sever, k pobřeží Grónska, na západ, někam k USA a Kanadě, na východ, k západním břehům Irska, nebo konečně na jih, kde není absolutně nic. Adnam může být kdekoli. Je tu jen jediná šance - že přestane být opatrný, tím pádem ho zachytí SOSUS a udrží ho dostatečně dlouhou dobu, aby mohl být zaměřen. Ať je to jakkoliv, pane, je to stejné, jako hledat otrávenou jehlu na saharské poušti."

"Domněnky, stále jenom samé domněnky. Celá tvoje teorie je postavená na pouhých dohadách... nejenom že hledáme na Sahaře jehlu, my hledáme jehlu, která pravděpodobně ani neexistuje. A podle mého mínění ta jehla ani nestojí za to." Harcourt Travis se nacházel na pokraji hysterie.

Prezident však chtěl pokračovat. "Arnolde, co by se stalo, kdybychom v momentě, kdy jsme se dozvěděli o havárii, na to místo vyslali flotilu nukleárních ponorek?"

"Bylo by to bývalo lepší, i když ne o moc. K tomu, aby dosáhly kritické oblasti, by potřebovaly tři dny. Za tu dobu Neviditelný urazil více než 1100 kilometrů. To by znamenalo prohledat kruh o poloměru 1100 kilometrů, neboli tři a půl milionu kilometrů čtverečných. Pořád ještě bychom o toho parchanta mohli zakopnout jenom náhodou. Daleko spíš bychom ale zakopli sami o sebe."

"Kdo ještě o tvé teorii ví? Jenom Joe?"

"On a náš starý přítel admirál MacLean. Jak víte, navštívil jsem ho ve Skotsku. A asi před dvěma hodinami jsem s ním telefonoval. Souhlasí se mnou. Také si myslí, že Adnam je na svobodě a že téměř určitě znovu udeří. Iain má ale jeden nápad, který se může ukázat užitečný... týká se doplňování paliva. Neviditelný má dosah asi 13 000 kilometrů. Myslí si, že Ben natankoval necelé dva tisíce kilometrů předtím, než zaútočil na Concorde. To znamená, že při křížování tam a zpět spotřeboval k dnešnímu dni více než polovinu zásob pohonných hmot.

Joe zahájil pátrání po jakémkoliv podezřelém tankeru v severním Atlantiku, iráckém, či jiném, který pluje zjevně bez pevného cíle. Jestli nějaký takový najdeme, pak bychom ho mohli za pomoci jaderné ponorky sledovat. Konec konců, takhle se Britům u Falkland podařilo dostat Generála Belgrana. Sledovali tanker."

"Přál by sis, aby Harcourt svolal něco jako válečnou radu?"

"Ještě ne, pane. Radši bychom měli počkat, jestli se v nejbližších dvou nebo třech dnech neobjeví něco nového v místech havárií. Jsem přesvědčený, že vyslat Atlantskou flotilu právě teď by bylo trochu bláhové. Vydali jsme pokyn, aby pokračovali v leteckém sledování oblasti havárie. SOSUS dostal rozkaz být ještě bdělejší, nežli obvykle, a dát si pozor na cokoliv v severním Atlantiku, co by mohlo být stopou ponorky třídy U. My bychom zatím měli, podle mého názoru, zůstat v pohotovosti. Poslední, co potřebujeme, je všeobecná panika na kontinentě, že nám nějaký neznámý pachatel likviduje mezinárodní lety."

"Ne, za to by nám nikdo nepoděkoval. Ale, Ježíšikriste, co když sestřelí další letadlo?"

"Myslím, pane, že bychom se na to měli připravit. Budeme však daleko ostražitější. Dále bych navrhoval, abychom do příslušné oblasti vyslali bojový svaz s letadlovou lodí... ti se v hledání ponorek vyznají. Alespoň většinou. Pak můžeme do akce zapojit Námořní hlídková letadla z pozemních základen. Prostě rozjet v celé oblasti všeobecné pátrání. Atomové ponorky bychom z toho ale zatím měli raději vynechat. Nebo budeme vypadat jako blázni. Když zůstaneme pouze u povrchového a leteckého pátrání, můžeme vždycky tvrdit, že hledáme jenom trosky."

"Milý Arnolde, bylo to, jako vždy, velice poučné. Průběžně mě laskavě informuj. Souhlasím, že bychom se neměli pouštět do předčasných, uspěchaných akcí. Avšak budeš-li mít v budoucnu zase nějaký nápad, nezapomeň mi o něm říct, prosím. Neprodleně."

"Samozřejmě, pane."

Admirál na cestě z Oválné pracovny už otevřel dveře, když v tom okamžiku znovu promluvil prezident. "To, mimochodem, nebyla žádná výtka... spíše si svým způsobem pochvaluji, jakého mám poradce pro národní bezpečnost." "Děkuji, pane."

Když admirál odešel, prezident se obrátil k ministru zahraničí. "Jsi na něj dost tvrdý, Harcourte. Víš, že jsem tě požádal, abys ho trochu probral, abys zjistil, jak si za tou svou teorií stojí, ale ty jsi z něj skoro udělal idiota."

"Z mužů, jako je admirál Morgan, se opravdový idiot udělat nedá," odpověděl Travis. "Na to je příliš chytrý. Navíc má ze všech lidí právě jedině on jakousi teorii o těch haváriích. I když je hodně přitažená za vlasy... hodila by se spíš do Hollywoodu než do Washingtonu... a já si stále myslím, že se nakonec ukáže jako naprosto mylná."

Harcourt Travis se zvedl, posbíral své papíry a zamířil ke dveřím. Muže za sebou však ponechal v olbřímích pochybnostech. Prezident znal admirálovu paranoii ohledně ponorek a zdráhal se být zavlečen do nějaké drastické akce proti nepříteli, který třeba ani neexistoval. Jak Morgan konečně sám zdůraznil, neměl jediný kousek důkazu, že Ben Adnam je skutečně tam někde na moři, jediný důkaz, že je vůbec naživu, natož že stojí u kormidla té mizerné ponorky. Naprosto nic, až na hrst nepřímých důkazů, podporujících tuto opravdu velkolepou teorii o mezinárodním terorismu nepředstavitelných rozměrů. Harcourt Travis navrhoval jednoduché politické řešení - nedělat nic, což byl ten pravý letargický postoj mezinárodního diplomata. Zastával zásadu nikdy se nepouštět do boje, který člověk třeba nemusí

vyhrát.

Možná že admirál nemá pravdu, pomyslel si prezident. Možná že se v tomto případě dostal až příliš daleko. Vždyť sám přiznává, že Iráčani nejspíš nejsou ani schopni ponorku obsluhovat, natož aby na ukradený podmořský člun dokázali připevnit odpalovací raketové zařízení. Ale přesto. ... přece jen... mít pravdu je zvláštní schopnost. A já na vlastní oči viděl, jak Morgan byl jediným člověkem v celých Spojených státech, kdo pravdu měl, kdo napůl čekal, že Starstriker se na druhou stranu Atlantiku nemusí dostat. Co se říká v dostihovém sportu: investuj do koně, dokud definitivně neprohráje. Počítám, že on je můj člověk, v dobrém i zlém.

Ve chvíli, kdy prezident došel k tomuto závěru, admirál právě zrychlil krok na cestě do své kanceláře. Hlavu měl vystrčenou před sebe, v mysli jedinou skličující myšlenku. Celý tenhle zasraný plán akce se musí dostat z rukou civilistů a pod kontrolu vojáků na obou stranách Atlantiku. Nemůže dopustit, aby nějaký tlustý, pitomý kancelářský vošousek v obleku ze Savile Road trousil na BBC nějaké své kydy, které polovičku světa uvrhnou do zasraného zmatku. A to se lehce může stát. Zvláště, jestli se jim podaří najít tu černou skříňku.

Vešel do kanceláře, zavřel za sebou dveře, políbil Kathy, řekl, že ji miluje, a pak jí nařídil, aby hnula tím svým pěkným zadkem a okamžitě, ba ještě dříve, mu spojila admirála Richarda Birleyho v Londýně. "Bude nejspíš ve své rezidenci. Touhle dobou je tam 21.00 hodin... bydlí hned vedle základny v Northwoodu... číslo je v seznamu... je uvedený pod FOSM."

Ještě než skončil vykřikování instrukcí, měl admirála Birleyho na lince.

"Haló, Arnolde. Čekal jsem, že zavoláš... jestli v tom našem posledním rozhovoru bylo zrnko pravdy, tak jsme, řekl bych, ve velice hluboké bryndě."

"Dicku, my jsme tady více méně už došli k tomu, že jsme pravdu měli. Předpokládám, že jste pořád ještě nezaslechli ani ň ohledně Neviditelného!"

"Předpokládáš správně. A my oba víme proč. Musíme se ale sami sebe zeptat, co dál?"

"No, mám k tomuhle telefonátu důvod. Myslím, že v tomto případě svedly okolnosti Královské námořnictvo s Námořnictvem Spojených států pěkně dohromady. Co se na první pohled mohlo zdát jako civilní problém, teď už nic takového není."

"Správně. Mám naprosto stejný pocit."

"Pátrají po Concordu vojenské lodi Královského námořnictva?"

"Ano. Dvě fregaty a jeden torpédoborec. Dále tam máme jednu automatickou hloubkovou ponorku bez lidské posádky s civilní mateřskou lodí, ale i tu dokážu udržet pod pokličkou."

"Výborně. Protože my tam posíláme tři lodě Námořnictva Spojených států, aby pátraly po vraku Starstrikera. Také bych chtěl mít v oblasti co nejdříve někoho, kdo by na všechny akce dohlédl. Kdyby se totiž podařilo najít některou černou schránku, je úplně nejdůležitější, udržet to v naprosté tajnosti."

"To si tady plně uvědomujeme. Jestli na záznamu bude výkřik pilota, že má za prdeli řízenou střelu, která se ho chystá zasáhnout, tak si nepřejeme, aby se toho nějak moc brzo zmocnily sdělovací prostředky. Novináři by z toho totiž okamžitě dostali amok. Bůhví, co by se pak mohlo stát. Obávám se, že by nastal zmatek na všech transatlantských letech a navíc by se Adnam okamžitě dozvěděl, že po něm jdeme. Mohl by se stáhnout a natrvalo zmizet... Do budoucna by přitom stále trvalo nebezpečí, že sundá kterékoliv letadlo, na které si jen vzpomene."

"Máš pravdu, Dicku. Musíme to udržet dokonale v tajnosti. Potřebuju vědět, jak to ty naše dvě organizace zvládnou. Černé schránky se nesmějí dostat do nepovolaných rukou. Předpokládám, že vaši vyšetřovatelé by ty skříňky jen tak neotevřeli a nezveřejnili?"

"Dobrý Bože, to ne. Tady panuje nejspíš stejně přísné utajení, jako na vaší straně. S černou schránkou se bude zacházet naprosto bezpečně. Do ruky ji dostanou jenom lidé z laboratoří vyšetřujících letecké nehody. Nic nebude uveřejněno do té doby, dokud si ti lidé nebudou absolutně jistí, na čem jsou. V tomto případě se domnívám, že členem vyšetřovacího týmu by měl být i formální zástupce armády."

"Správně. Chystal jsem se navrhnout našemu nejvyššímu veliteli námořních sil, aby si promluvil s vaším prvním lordem admirality... aby se dohodli, že ať se kterákoliv ze čtyř černých schránek dostane do ruky komukoliv z nás, podělí se o informace s druhou stranou. Cílem je chytit toho parchanta, ne zvyšovat prodej nějakých zasraných novin."

"Přesně tak. Něco ti řeknu. Promluví si hned s někým z ministerstva a budu jim reprodukovat naše myšlenky. Podle mého názoru bude nejlepší, když se lidé z našeho vyšetřovacího týmu leteckých nehod spojí s vaším federálním úřadem pro letectví. Zavolám ti."

"Oukej, budu čekat."

Představitelé námořních sil obou zemí spolu konferovali až do časných ranních hodin. První lord admirality zařídil, že jak zástupce námořnictva, tak letectva, si případné nahrávky z černých skříněk vyslechnou na ústředí útvaru vyšetřování leteckých nehod. Admirál Joe Mulligan dostal prostřednictvím admirála Dunsmorea podobný příkaz z Oválné pracovny, takže v 04.00 londýnského času byla dohoda uzavřena. Královské námořnictvo a Námořnictvo Spojených států budou na vyzvednutí černých skříněk pracovat v tandemu, bez ohledu na výdaje.

Bylo dobře, že všechno proběhlo tak rychle. Následujícího dne ve 13.40 (greenwichského času) hloubková ponorka Královského námořnictva jednu skříňku našla. Ta totiž ještě stále vysílala identifikační signál, který zachytil na svém pasivním sonaru Exeter. Cíl se nacházel v hloubce pěti a půl kilometrů, takže ho vylovili za pomoci televizní kamery, dvou světlometů a speciálního malého batyskafu, vyslaného miniponorkou.

Na palubě Exeteru černou skříňku, která měla vlastně oranžovou barvu, identifikovali jako CVR, tedy kabinový hlasový záznamník, pocházející z Concordu. V souladu s posledními rozkazy byla přes satelit poslána zpráva současně do Northwoodu i Pentagonu. Pak byla krabička zapečetěna a Exeter s ní vyrazil plnou parou směrem na východ k průlivu La Manche, kam si pro ni přiletí helikoptéra typu Sea King Královského námořnictva.

Skříňka byla nakonec dopravena přímo na základnu námořnictva v Culdrose v Cornwallu a odtamtud dále vojenským letadlem. Kvůli jedinému slovu to byla docela dlouhá a finančně náročná mise. Jediný zvuk, který se kromě haldy pravidelných letových záznamů z kokpitu ozval, byl totiž krátký výkřik kapitána Lamberta. Znělo to jako "RAK", ale vzhledem ke spoustě rušení to mohlo být také "MRAK", "BRAK", či ještě něco jiného.

Tato část záznamu byla okamžitě odvysílána do Bílého domu, kde na ni již čekal admirál Morgan s admirálem Mulliganem. Arnold Morgan soudil, že "ten chlapík buď hovořil o meteorologických útvarcích, jež však momentálně nemohl vidět, nebo projevoval své mínění o určitém druhu literatury."

Admirála Mulligana zastihl tímto svým výrokem uprostřed doušky, takže ten měl co dělat, aby se nerozesmál, nebo nevypřskl kávu nosem. Nepodařilo se mu ani jedno. Zatímco si obrovitý bývalý velitel ponorky třídy Trident osušoval velkým bílým kapesníkem obličej, poradce pro národní bezpečnost mávnutím proutku zvažněl.

"Joe," řekl, "to přece znamená, že kapitán Brian Lambert tu věc viděl. Za celou cestu z Heathrow přece ani jednou nezvýšil hlas, aby něco zdůraznil. Ten výkřik 'RAK' byl naprosto výjimečný. Podle mě chtěl říct 'RAKETA'. Nestihl to ale, chudák jeden. Ten parchant letěl přímo proti němu rychlostí MACH-4, tedy skoro 5000 kilometrů za hodinu. Jestli ho na jasné obloze zaznamenal ve vzdálenosti nějakých sedmi kilometrů, tak během necelých pěti vteřin byli v sobě. To je můj výpočet celé té dokonale mizerné rovnice."

"Zdá se mi, že máš pravdu, Arnelde. Žádné jiné slovo se sem nehodí, zvláště když vyloučíme tu tvou literární teorii. Snažil se prostě vykřiknout 'RAKETA'. Tenhle záznam nám hodně pomohl... je v souladu s našimi původními představami. A dále potvrdil domněnku, že když jsou Britové schopni najít s pomocí moderního vybavení takhle malou skříňku uprostřed Atlantiku, pak by někde v mělkých vodách kanálu La Manche zcela jistě našli i tu zasranou obrovskou ponorku."

V té chvíli zazvonil na stole admirála Morgana telefon. Byl to hovor, který sem přepojila Kathy, takže byl jistě důležitý. Poradce pro národní bezpečnost zvedl sluchátko a byl spojen s admirálem Georgem Morrisem ve Fort Meade.

"Ahoj, Arnelde. Jeden z mých mládenců přišel na něco, co by tě mohlo zajímat. Na počítačích běžně sjíždíme data, abychom zjistili, jestli nenajdeme nějaké zajímavé korelace. A ten hoch přišel s následujícím. 17. leden, den, kdy byl sestřelený Concorde a s ním i celý náš petrolejářský tým, byl dnem 15. výročí zahájení války v Zálivu. Právě 17. ledna jsme vyslali první vlnu střel Tomahawk na Bagdád. Já vím, není to nic moc, ale nějaká souvislost tu je."

"Máš pravdu, Georgi. Je tu souvislost. Pravděpodobnost proti právě tomuhle datu je 364 ku 1, a to může být náznak. Díky tobě a tvému týmu." Cvak. Jako obvykle, Morgan neměl ani čas říct Sbohem. V jeho vojenské mysli se začaly hromadit zdánlivě civilní problémy.

Toho dne večereli spolu s Kathy O'Brienovou v Georgetownu a i přes veškerou jeho snahu o hezkou a příjemnou náladu byly chvíle mlčení příliš dlouhé, jelikož admirál byl většinu času duchem nepřítomen.

"Ty si vždycky takové věci bereš příliš osobně," pronesla Kathy, vzala ho za ruku a pohlédla mu do očí. Bezděky tak potvrdila, že je zdaleka nejkrásnější ženou v sále. Admirál však stále jen opakoval: "Drahoušku, on to udělá znovu. Znáš toho parchanta."

"Chtěl bys jít domů?"

"Ne. Radši tu ještě chvíli zůstaneme. Pak nás řidič vezme do města a koupíme si první vydání novin, abychom zjistili, jestli čtvrtý stav nepříjde s něčím, co mě dosud nenapadlo."

"To by bylo v tvé dlouhé kariéře poprvé, ne?" otázala se sladce a zamrkala.

"Možná podruhé," zavrčel. "Na ten první případ si ale už nevzpomínám."

Druzně tak seděli dál, posrkávali amaretto s ledem a admirál se snažil zaplašit z mysli onu až příliš živou představu řízené střely, letící rychlostí MACH-4 proti letadlu Starstriker. "Jenom si to představ," pronesl nahlas. "Zahlédneš to na vzdálenost sedmi kilometrů, možná jen jako stříbrný záblesk ve slunečních paprscích, s tenkou stopou kondenzovaných par za ocasem... a teď napočítej do pěti... takhle. Jedna. Dva. Tři. Čtyři. Bác. A je to. Dokážeš si tu křivku představit?"

"Ano, myslím že dokážu," odpověděla. "Opravná křivka."

Ted' se admirál Morgan dokonce i usmál. Jednou.

O hodinu později již na zadním sedadle služebního automobilu Bílého domu ležely výtisky dnešních novin. Na prvních deseti stránkách prakticky nic nového nebylo. Titulky se poněkud lišily, od seriózního New York Times "HAVARIE AMERICKÉHO NADZVUKOVÉHO LETADLA V SEVERNÍM ATLANTIKU", až k místnímu bulvárnímu plátku "STARSTRIKER VYBOUHL".

Vnitřní stránky novin zaplňovaly sloupky textu s informacemi a různými dohady. Neštěstí se udalo dost brzy dopoledne, takže novináři měli dostatek času na interview s různými "experty", zejména s těmi, kteří byli přítomni na ranním banketu významných osob.

V každém výtisku, který měl Arnold Morgan v této chvíli na klíně, byl spojován osud Concorde se Starstrikerem. Obě havárie nebyly totiž od sebe příliš vzdálené, ani místně, ani časově. Děly je pouhé tři týdny. K Morganově úlevě však nikdo vážně nezabrousil k myšlence o řízené střele. Stalo se tak zejména díky Federálnímu úřadu pro letectví, který podobné spekulace rezolutně udusil autoritativním prohlášením svého mluvčího: "K něčemu podobnému by bylo zapotřebí určitého typu vysoce přesné střely. Nejlepší z nich však mají dolet pouhých devadesát kilometrů a v této oblasti Atlantiku není prostě jediné místo, odkud by se daly odpálit... žádná země a, jak bylo potvrzeno satelity, ani žádná loď. Možnost řízené střely považujeme za vyloučenou."

Tento citát otiskly všechny noviny. A nikdo se tou možností už dál nezabýval. Namísto toho se raníky soustředily na rozbor rizik, která připadají v úvahu, jestliže jiné dopravní prostředky než kosmické lodě létají v této výšce a touto rychlostí.

Dvoje noviny, Washington Post a Philadelphia Inquirer, nadhodily myšlenku jakéhosi Bermudského trojúhelníku -

snažily se přirovnat nevypočitatelnou atmosféru osmnáct kilometrů nad povrchem země k podivným podmořským vulkanickým výbuchům v blízkosti Bermud, kde podle vědců uvolňováním různých plynů do vody dochází ke snížení její hustoty a tím k potápění lodí.

Post si najal experta z Oceánografického institutu ve Woods Hole, aby čtenářům vysvětlil, jakou pohromu pro Archimédův zákon znamená takové snížení hustoty vody - množství vody vytlačené je rovno objemu ponořené části - "takže, je-li ponořena polovina lodi a voda zde má díky obsahu plynů o 50 % menší hustotu, pak se loď okamžitě potopí..."

Úvahy tedy všeobecně směřovaly k závěru, že kdesi v zevních vrstvách atmosféry existuje jakási díra, do níž obě nadzvuková letadla vletěla, prakticky totožnou trasou, jedno z východu, druhé ze západu. Ve stejném bodě letadla sklouzla do vývrtky a pak sletěla střemhlav do oceánu. Všechno se událo tak rychle, že nikdo neměl čas cokoli udělat. "Concorde," uvedl expert zlověstně, "urazí vzdálenost osmnácti kilometrů za pouhých dvacet sedm vteřin; při pádu je jeho rychlost asi ještě větší. Starstriker mohl zmizet pod hladinou oceánu za pouhých patnáct sekund."

Mluvčí strany Zelených měl konečně zase jednou svůj den, když z havárií obvinil díru v ozónové vrstvě, způsobenou emisí oxidu uhličitého. "Vzhledem k tomu, že v některých oblastech je atmosféra významně ztenčená, zdá se pravděpodobné, že se hustota vzduchu může natolik snížit, že pohyb letadel s deltovitými křídly je v těchto vysokých sférách prakticky nemožný. Podle našeho názoru je tedy nutné okamžitě zastavit provoz těchto letadel až do doby, než bude dokončen vědecký výzkum atmosférických podmínek ve výšce 18 kilometrů nad zemí."

"Ty něčemu z toho věříš, drahoušku?" zeptala se Kathy. "Myslím třeba té díře ve stratosféře, podobné Bermudskému trojúhelníku?"

"Ne," odpověděl admirál ostře.

"Proč ne? Mně se to zdá docela rozumné."

"Protože to jsou aerodynamické kraviny," odpověděl klidně.

"Jak to víš?"

"Protože Concordy tímhle místem létaly osmkrát denně po celých dlouhých třicet let a žádný z nich nespádl. Teď tu máme dvě letadla za tři týdny."

"Třeba se situace zhoršuje. Třeba se zhoršovala už několik let a teď najednou dosáhla kritické hranice."

"Třeba. Ale lety Concordu zrušeny nebyly. Za triadvacet dní, které od havárie letadla kapitána Lamberta uplynuly, proletělo tím samým místem, nebo zatraceně blízko, 184 nadzvukových letů, z Paříže a Londýna do New Yorku a Washingtonu. A spousta z nich byla poloprázdná. A víš, proč nesletěly do oceánu? Protože ten sráč Ben Adnam na ně nevypálil žádnou řízenou střelu, proto."

"Och," vydechla Kathy s náznakem definitivnosti. "Chceš říct, že drží něco jako přestávku."

"Ne, jenom je zatraceně vybíravý. A já nemám nejmenšího tušení, kde udeří příště. On ale udeří. Pamatuj na má slova. Jestli bude moct, tak udeří. Já ho znám."

"Bože, skutečně? To jsem si neuvědomila. Možná, že bychom ho tedy mohli pozvat na večeři. Co takhle příští středu s Dunsmoreovými?"

Admirál Morgan to trochu proti své vůli vzdal a rozesmál se. Smál se doopravdy, poprvé za celý večer. "Jakou já mám smůlu, že vůbec uvažuji o manželství s takovýmhle blázkem," řekl, pak ale změkl ještě víc a dodal, "bez něhož by pro mě už nikdy nevyšlo slunce."

Kathy O'Brienová se však od svého muže naučila vítězství náležitě využít. Vzala do ruky malé zlaté pero a začala si cosi zapisovat do poznámkového bloku vázaného v kůži: "Takže to bude sedm hostů, že...? Doufám jenom, že mají rádi mečouna... někteří lidé jsou v tomhle divní... och, Bože, doufám, že není vegetarián?"

"Díky, Katherine," pronesl admirál s tichým smíchem. "Když jsme ale u menu, myslím, že bych mu nejradši naservíroval porcičku grilovaného kyanidu."

Tou dobou byla už skoro půlnoc a auto zabočilo na širokou, stromy lemovanou příjezdovou cestu před Kathyniným domem. Vůz s agenty tajné služby a s celým komunikačním systémem jel těsně za nimi. Poslední agent řídil admirálův automobil na konci kolony. Jak Arnold, tak i Kathy si již uvykli na cestování v konvoji a řidič Charlie měl tedy v noci volno.

Tři agenti ve službě trávili noc střídavě sledováním televize ve sklepní místnosti Kathynina domu a hlídkováním kolem budovy. Trasu procházeli ve dvojici, se zbraněmi v ruce, v trvalém radiotelefonickém spojení se svým kolegou uvnitř. Vztah Arnolda Morgana byl v celém Bílém domě všeobecně znám, nikdo se však o něm před žádným novinářem nikdy nezminil. Také v bulvárním tisku se o něm neobjevilo jediné slovo, snad proto, že ani jeden z aktérů vztahu nebyl ženatý. Šofér Charlie však nabízel ještě jedno vysvětlení: "O admirálovi se nikdy žádná pomluva neobjeví, a to z jednoho dobrého důvodu. Protože z admirála mají hrůzu, pane, opravdovou hrůzu, kurva. Můžete mi věřit."

V časných hodinách dne 10. února se HMS Neviditelný plavil pod hladinou rychlostí 8 uzlů. Projížděl přímo nad podmořskými útesy Rekjanes Ridge, jež se nacházely v hloubce šesti set metrů, a směřoval na severovýchod. Jeho souřadnice byly 29 stupňů západní délky, 51 stupňů severní šířky a plul v hloubce 150 metrů. Teď už za sebou nezanechával žádnou stopu. Skutečně neviditelný měl zůstat až do doby, než se přiblíží trase americké nukleární ponorky. Za tři dny tedy zpomalí a zůstane v naprosté tichosti, s jedinou výjimkou krátkého šnorchlování. Dnešní noc však nevystoupí ani na periskopovou hloubku.

Z výšky sedmatřiceti tisíc kilometrů nad ponorkou prohlížel Atlantský oceán satelit stále pátrající po nějaké povrchové lodi, jež by byla schopna vypálit raketu na Starstriker. Hluboko pod družicí pátrací letoun rozesával a přemísťoval průzkumné boje. Ty však dosud žádný výsledek nepřinesly. Fregatní kapitán Adnam navíc směřoval do mělčích vod, kde bude jeho odhalení ještě obtížnější. Na mělčinách se totiž jeho šnorchl daleko snadněji ztratí mezi falešnými

radarovými odrazy.

Adnam nyní tiše stál ve velitelské místnosti vedle fregatního kapitána Arashe Rajaviho, který na obrazovce studoval mapu severního Atlantiku.

"Přesně tudy, Arashi. Chci zůstat nad tím podmořským hřebenem v co nejmenší hloubce. Tak budeme nejlépe maskováni. Takže náš kurz pro dalších 950 kilometrů bude tři-jedna-pět, načež zahne na nula-čtyři-pět, až k pobřeží Islandu, kde načerpáme palivo. Jak daleko se táhne tenhle Rekjanes Ridge? Asi 2000 kilometrů?"

"Ještě trochu dál, pane. Více než dva a půl tisíce kilometrů. K jižnímu pobřeží Islandu bychom měli dorazit 15. února, to znamená ode dneška za pět dnů."

"V jaké pozici budeme měnit kurz, Arashi?"

"Na 54. stupni severní šířky a 37. stupni západní délky... tam konečně zamíříme na severovýchod. Jak vidíte, podmořský hřeben má tvar písmene V, ukazující na západ. Ušetříli bychom si spoustu problémů, kdybychom zamířili k Islandu přímo."

"V hluboké vodě by nás ale mohli zachytit. Ne, zůstaneme dál přímo nad tím hřebenem."

"Provedu, pane."

"Tady máte zakreslený náš cíl... podívejte, přímo tady... je to tenhle veliký fjord kus na východ od Rejkjavíku. Stále ještě budeme víc než 320 kilometrů jižně od polárního kruhu a v téhle výši Atlantik nezamrzá. Ten záliv, který jsem vybral, je velice klidný a mělký. Je tam dost vody, abychom se v ní schovali, ale přitom je prakticky obklopený skalami, které nás skryjí před radarem. Jednou jsem tam byl s Královským námořnictvem. Je to místo, kde se do moře vlévá jedna větší islandská řeka... na mapě je to vidět... přesně tady. Řeka Thjorsa stéká z vnitrozemských hor přímo sem, do Selfossu."

"Budou po nás stále ještě pátrat, pane?"

"Jestli budou, tak na nesprávném místě. Proto jsme udeřili dvakrát přesně ze stejného bodu. Pátrání se tedy soustředí právě tam. Jenže až se tam dostanou, budeme stovky mil daleko. Mám jedinou obavu, že by mohli začít pátrat po našem tankeru. My ale žádný tanker nemáme, že, Arashi? Máme přece jenom tu krásnou Santa Cecílii, registrovanou v Panamě, starý pobřežní parník, objíždějící islandské břehy. Na tuhle loď si nikdo dávat pozor nebude."

"Vy myslíte na všechno, pane."

Velitel se ušklíbl. "Dělám, co můžu, Arashi. Tohle je důkaz. Důstojníku ve službě... dalších dvacet hodin udržujte rychlost osm uzlů... pak se vynoříme na periskopovou hloubku, spojíme se satelitem a tři hodiny budeme šnorchlovat. To je všechno."

11. února - Bílý dům - kancelář viceprezidenta

Martin Beckman nebyl obvyklým typem viceprezidenta, jakého lze většinou nalézt mezi pravicovou republikánskou administrativou. Ve svých dvašedesáti letech byl totálně nereformovaný ekologem, bývalým účastníkem protivietnamských pochodů z šedesátých let, člověkem, jehož modlou byl John Lennon. Oba si přáli, a to velice vášnivě, dát míru šanci. Martin si to přál i nadále.

Byl vybrán jako kandidát na viceprezidenta, protože byl pravděpodobně nejlevicovějším členem republikánské strany a všeobecně se očekávalo, že by mohl získat pár milionů voličů po univerzitách, kde se měl v kampani věnovat žhavým aktuálním ekologickým tématům. Martin byl navíc jedním z oněch liberálních filozofů, kteří, kdyby mohli, rozdali by poslední americký dolar slabým, nemocným, lidem bez naděje, bezmocným, soucit vzbuzujícím a chudobným. Sebevědomí, pracovití, úspěšní Američané do oblasti Martinova zájmu nepatřili. Věřil, že ti se dokážou o sebe postarat sami.

Sám byl bohatý muž, s dostatečným příjmem z velkého svěřeneckého fondu, založeného jeho otcem. Otec byl staromódním investičním bankéřem z New Jersey, který vydělal spoustu milionů, ale podařilo se mu zplodit pouze jediné dítě. Martin proto od svého narození žil v poklidném blahobytu.

A měl své stoupence. Po celé zemi existovali lidé, kteří milovali a věřili tomu vysokému, laskavému muži z východního pobřeží, jenž tolik připomínal Franklina Roosevelta. Měl podobně dokonalé chování, laskavý úsměv a veliké bohatství. Jako velký FDR, ani Martin ve svém životě nedělal nic jiného, než kandidoval na úřad a poněkud instinktivně se snažil ulehčit život těm méně šťastným. Nicméně, již samotný fakt, že velký liberál typu Martina Beckmana pracuje v tom inteligentním, cynickém a současně realistickém prostředí současného amerického prezidenta, byl dosti velikou hádankou. Jeho osobnost do tohoto prostředí zapadala asi tak stejně, jako by se vojáčky Norman Schwarzkopf vyjímal v baru pro homosexuály.

Byl však důležitým viceprezidentem, protože prezident ho takovým učinil. Předal mu totiž veškerou levicovou problematiku, vyžadující určitou míru obratnosti. Viceprezident měl tudíž hlavní slovo v záležitostech veřejné sociální péče, výchovy černé populace, rozvoje měst, životního prostředí a všech forem mírových rozhovorů, zvláště těch, týkajících se třetího světa. Prezident neměl obavy z delegování pravomocí a v osobě Martina Beckmana našel nesmírně schopného, loajálního člověka, jenž byl ochoten reprezentovat ho na každém slavnostním, únavném shromáždění, kterému se přál vyhnout.

Martin, jenž se nikdy nestačil oženit, byl však neúnavný. Netoužil po žádné osobní slávě a tak prezidenta pečlivě a často informoval o všech záležitostech, které podle jeho názoru vyžadovaly pozornost muže čísla jedna ve státě. To bylo hlavní příčinou, proč se prezidentův úřad dokázal v posledních pěti letech vyhnout téměř všem problémům. A také důvodem, proč se Martin Beckman chystal, spolu se svou administrativou, účastnit Mírové konference národů v Londýně, kde se měla sejít celá řada států, včetně zástupců takových režimů, jako je Irák, Írán, Libye, Sýrie a Čína. Šlo o

delegace, jejíž členy by americký prezident raději viděl viset, než aby s nimi osobně rokoval o míru.

Zorganizování podobné konference však bylo považováno za vrcholný úspěch Britů. Účastníky byly větší státy Commonwealthu, státy Evropy, Středního východu, bývalého Sovětského svazu, Spojené státy, Japonsko, Brazílie a Argentina. Představitelé třetího světa přítomni nebyli, zato přijeli všichni zástupci arabských zemí. Mělo se totiž jednat hlavně o penězích, naftě a obchodu. Cílem setkání bylo zdůraznit myšlenky míru na základě ekonomické spolupráce. Řečeno poněkud cyničtěji, hlavním mottem konference byl nejzákladnější princip moderní civilizace: Jak mohou bohatí kontrolovat chudé, aniž by došlo ke krizi?

Martin Beckman měl této konferenci předsedat, což oprávněně považoval za velkou čest. Také prezident byl potěšen, takže viceprezidentova cesta do Londýna měla mít takovou míru oficiální podpory, jaká byla obvyklá při prezidentské státní návštěvě. Pana Beckmana měla doprovázet početná suita čtyřicetivaceti vysokých úředníků, plus dva demokratičtí senátoři, jeden z Kalifornie, druhý z New Yorku. Ještě před svým příjezdem měla celá delegace vytvořené zázemí na ambasádě Spojených států v Londýně na Grosvenorském náměstí. Jednalo se o mezinárodní setkání státníků s nejširší publicitou za posledních několik let.

Celý americký tým měl přiletět společně v úplně novém interkontinentálním prezidentském letadle, Air Force 3, luxusně modifikované verzi Boeingu 747. Letadlo bude řídit plukovník Al Jaxtmer, bývalý pilot B-52 páté bombardovací perutě vzdušných sil z letecké základny Minot v Severní Dakotě. Pomáhat mu bude jeho dlouholetý druhý pilot major Mike Parker a jako obvykle i navigační důstojník poručík Chuck Ryder. Ti tři spolu nalétali už spoustu hodin a nyní jejich tým, podle zásad Amerických leteckých sil, bude mít po dva roky na starosti prezidentské letadlo.

Na mírovou konferenci poletí z letecké základny Andrews přímo na londýnské letiště Heathrow. Tam na ně bude čekat velvyslanec Spojených států, který pak, v případě příznivého počasí, spolu s Martinem Beckmanem nasedne do otevřené limuzíny. Předpokládalo se, že největší dav britských demonstrantů bojujících za mír v jedenadvacátém století bude lemovat levou stranu ulice probíhající severním směrem přes Hyde Park, aby zde potleskem a výkřiky pozdravili viceprezidenta Spojených států, muže, s jehož jménem bylo spojováno tolik očekávání. Toho prozíravého člověka, jenž držel v rukou naději moderního světa.

Nynější prezident Spojených států i jeho poradce pro národní bezpečnost se nicméně soukromě domnívali, že všichni ti demonstranti, a spolu s nimi i jejich proarabsky orientovaný Martin Beckman, jsou blázni.

Ať už byli duševně zdraví, či nikoliv, členové americké delegace na čtyřdenní Mírovou konferenci národů odstartovali v Air Force 3 v úterý ráno, dne 21. února. Cesta proběhla přesně podle Martinova očekávání - krásně hladký přelet Atlantiku, působivé přivítání na letišti i nadšené pozdravy od lidí postávajících na chladných trávnících londýnského Hyde Parku, kde se jich kolem cesty tísnily celé tisíce.

Již zdaleka byla z reproduktorů slyšet jejich hymna, Dejte šanci míru. Martin Beckman jim mával v odpověď, zjevně v pohnutí nad zvuky dávno zmizelého mládí. Mezi holými stromy se k němu linula hořkosladká slova. Přistihl se, že si v duchu říká, Můj Bože, teď bych si přál, aby tu se mnou byl John Lennon. Jaká to chvíle pro všechny z nás, kteří věřili i v době, když jsme byli sami. Měl pravdu. I když to byla pouhá chvíle, znamenala pro něj vrcholný okamžik jeho privilegovaného života. Života Martina Beckmana, nejznámějšího liberála světa, který měl dokonce i šanci kandidovat na prezidenta v roce 2008.

V průběhu celé konference připomínal Londýn město pod stanným právem. Vyjednávači k svému rokování využívali velký sál Guildhallu, což dvakrát denně vedlo více méně k zastavení života finančního světa v City. Premiér totiž nařídil armádě, aby kolem budov vytvořila ochranný kordon jako prevenci teroristických útoků ze strany Irské republikánské armády. Toto nebezpečí v Londýně aktuálně existovalo, jelikož poslední kolo rozhovorů o příměří skončilo naprostým fiaskem. Podle mínění IRA šlo hlavně o totální selhání britského premiéra v kontrole nesmiřitelných ulsterských unionistů.

Pod ochranou policie a armády byly všechny větší světové ambasády stejně jako přední londýnské hotely. Situace vypadala tak, že Connought si dokonce bylo skoro možné splést s kasárnami Catterick. Před Savoyem a Grosvenor Housem na Mayfair bylo tolik postav v uniformě, kolik jich bývá vidět jen na zimní přehlídce před vlajkou. Díky americkým vojákům, stojícím zcela viditelně na masivním schodišti velvyslanectví, připomínala západní strana náměstí West Point.

Taková bezpečnostní opatření ještě nikdo nezažil. Avšak britská protiteroristická jednotka věřila, že útok je nejen možný, ale dokonce i pravděpodobný. A jejich velitelé byli přesvědčeni, že jestliže dojde k bombovému zranění kohokoliv, k zasažení příslušníka kteréhokoli státu, pověst hlavního města Anglie bude navždy pošpiněna. Proto nebylo nic ponecháno náhodě. Světoví delegáti za mír se věnovali svému jednání pod ochranou těch, kteří vyznávali zásadu, že skutečná síla pramení pouze z tvrdého vojenského výcviku, prvotřídního bojového vybavení, ostrážitého oka a velkého klacku.

Konference sama byla obrovským úspěchem. Tisk o ní referoval prakticky nepřetržitě. Představovala informaci číslo jedna v každých televizních zprávách, noviny byly plné rozhovorů se členy zahraničních delegací a vytrvale byly uveřejňovány i podrobnosti diskuse na fóru. Dokonce i soukromá dvojstranná rokování byla pravidelně následována tiskovými konferencemi. Po celém světě se rozléhal hlas Martina Beckmana, pevný, ale přitom plný porozumění. Dlouze a vytrvale byly diskutovány záležitosti důležité pro třetí svět i otázky nezbytné pro mírové přežití svobodného světa. Účastníci konference se pokusili zdolat i ty nejznepokojivější otázky předchozího desetiletí. Na prvním místě to bylo ochromující břemeno dluhů zemí třetího světa, jež na přelomu tisíciletí dosahovaly takové částky, že každý obyvatel těchto zemí dlužil západním bankám sumu rovnou 400 amerických dolarů. Již celé poslední tři roky se stále častěji opakovala myšlenka, že státům třetího světa je třeba tyto dluhy nějak odpustit, jelikož většina z jejich vlád je stejně v žádném případě není schopna splatit. Alespoň pokud mají ještě zajišťovat fungování svých zemí. V Africe kupříkladu existovaly státy, jejichž každoroční splátky dokonce převyšovaly jejich hrubý domácí produkt.

Na přetřes se pochopitelně dostala i otázka korupce. Delegáti upozorňovali na to, že i přes bídu obyvatelstva někteří afričtí diktátoři jezdí v Rolls Roycech, vykrádají pomoc západních zemí a přesunují své soukromé prostředky do švýcarských bank. V té chvíli poprvé a naposledy v průběhu konference Martin Beckman povstal a velice vášnivým způsobem pronesl prohlášení. Byla to téměř prosba, s níž se obrátil na představitele států, aby působili na své banky za účelem odpuštění alespoň poloviny příslušných dluhů. Svůj proslov zakončil slovy, která se rozléta do celého světa. "Není to pouze problém korupce, je to otázka lidskosti, žádost o vyslyšení, prosba, aby se někdo pozastavil nad srdcervoucí bídou, touha, aby někdo, ve jménu Božím, už konečně skoncoval s těmito oblastmi absolutní lidské chudoby."

Nakonec prosadil svou. Všichni delegáti souhlasili s tím, že doporučí svým vládám, aby se tímto problémem zabývaly a přiměly banky k akceptování skutečnosti, že za daný stav nemohou jen chudé národy samy. Velký díl zodpovědnosti se dal totiž přičíst na vrub i bankám za to, že umožnily vysoce neuvážené půjčky těm, kteří je evidentně nebyli schopni splatit, nebo v horším případě ani pořádně nerozuměli podmínkám půjčky. Martin Beckman tak stanul na samém pokraji proslulosti jako významný činitel moderního světového finančnictví.

Svou pozornost delegáti dále věnovali i stále se kupícím, rostoucím horám zní a zkoumali způsoby, jak tento přebytek obilí přetransportovat z Evropy a Spojených států do zemí třetího světa. Nakonec prosadili systém spoluúčasti, v němž vedle zemí produkujících pšenici, oves a ječmen budou další státy participovat na výdajích za transport a převoz těchto komodit.

Pustili se rovněž do problémů s rozdělováním nafty. Nebo se o to alespoň pokusili. Mezi středněvýchodními státy však v tomto ohledu panovala určitá rezervovanost, jelikož řada z nich v poslední době již věnovala zisky za ještě neprodanou naftu na nákup válečných lodí a letadel. Čína, jejíž nenasytný hlad po benzínu pomalu přecházel v hltavost, se této diskuse nezúčastnila, i přes důrazné upozorňování Martina Beckmana, že v současnosti spotřebovávají již více ropných produktů, než samotné Spojené státy.

Všichni přítomní však došli k nepsané dohodě, že jejich státy se vynasnaží zajistit, aby trasy naftových tankerů zůstaly otevřené volnému obchodu ku prospěchu všech. Také Írán, strategicky kontrolující Hormuzský průliv, nakonec připojil svůj souhlas, i když až po dalším proslovu Martina Beckmana, v němž poukázal na to, že jakákoliv blokáda Perského zálivu by způsobila nevyslovitelné obtíže zejména nemocným, starým lidem a dětem v chudších evropských zemích. "Toto je konference o lidskosti a pro lidskost," řekl. "Jsem si jist, že všechny zde přítomné státy si přejí v tomto duchu pokračovat i nadále, a nedokážu si představit, že by někdo z přítomných souhlasil se státem, který by používal třeba i nepřímé hrozby, jež by znamenaly potíže pro kteréhokoliv z našich spoluobčanů. Jistě ani zde přítomný Írán. Toto je fórum, které se sešlo za účelem prosazení mírové koexistence národů... proto na vás apeluji, abyste nehlasovali proti rezoluci, zajišťující bezpečné cesty pro transport světově nejdůležitější suroviny."

Tímto způsobem si ani země strážící průliv nedovolily nepřipojit svůj souhlas k jednomyslnému hlasování o zachování volných a svobodných tras pro tankery po celé zeměkouli. Do Londýna přijel Martin Beckman jako hrdina politické levice. Když se však v neděli 26. února ráno připravoval k odletu do Washingtonu, byl již hrdinou všeho lidu. A ne snad pouze lidu Velké Británie nebo Spojených států, ale lidí celého světa. Zosobňoval hlas slušnosti a rozumu, byl symbolem člověka, z něhož primárně vyzařovala добрota vůči každému, kdo s ním jednal.

Představitelé přítomných delegací si samozřejmě uvědomovali jeho značnou autoritu vyplývající ze skutečnosti, že byl viceprezidentem nejmočnějšího státu světa. Martin Beckman se však nikdy ani nezmínil, co by jeho stát mohl či nemohl udělat. Na konferenci přijel ve vši skromnosti a přes prakticky nepřetržitou chválu světového tisku se stejnou pokorou i odjel. Byl to obrovský úspěch. Zdálo se, že každý z těch, kteří ho při příjezdu pozdravovali v Hyde Parku, se s ním nyní přišel rozloučit na londýnské letiště.

Když americká delegace dorazila k odletové hale číslo čtyři, bezpečnostní opatření již fungovala naplno. Přesto však byly vyhlídkové galerie a ploty kolem letiště obsypány tisíci studenty, kteří se přišli podívat na odlet blyštivě nového prezidentského Boeingu do Washingtonu. Když se rozburácely čtyři obrovské motory Pratt and Whitney, bylo i přes jejich řev slyšet, jak se po letišti rozléhá hymna míru. Nezapomenutelná slova zavražděného Johna Lennona se ve vlnách vznášela k zinnému nebi, naléhavě se stále znovu a znovu vracela, až v tomto bezmračném nedělním ránu změnila obvyklou pracovní aktivitou pulzující letiště Heathrow v katedrálu. "JEDINÉ, CO ŘÍKÁME... JE DEJTE ŠANCI MÍRU."

260900 - 6. února - 53.20S, 20.00Z -
Hloubka 100 - Kurz 180 - Rychlost 9

HMS Neviditelný, s načerpanými nádržemi a doplněnými zásobami, již čtvrtý den ujížděl od zamrzlého pobřeží Islandu na jih. Cestou šnorchloval vždy jen nejkratší možnou dobu. Nyní, 870 kilometrů západně od Galwaye, nařídil velitel ponorky vynošení znovu do periskopové hloubky.

Posádka vysunula mohutný komunikační stožár a zachytila důležitou zprávu ze satelitu. Ve chvíli, kdy velitel depeši rozluštil, byl Neviditelný už zase pod vodou a mířil dále na jih.

CÍL 3. AIR F9RCE 3 S VICEPREZIDENTEM NA PALUBĚ. PŘEDPOKLÁDANÝ ODLET 11.00 GMT. PRÍMÝ LET DO WASHINGTONU, POZEMNÍ RADAROVÉ KONTROLY, TRASA PŘES BODY BRAVO, GOLF, KILO, NOVEMBER, PAPA, QUEBEC A X-RAY. IDENTIFIKAČNÍ KÓD NEPRÁTELSKÉHO CÍLE ČÍSLO TŘI 2471.

Vzdušný provoz v tomto nedělním ránu byl dosti živý, ale stále klidnější, než ve všední dny. Transatlantské dopravní

lety využívaly čtyř severních tras přes oceán v různých výškách nad sebou. Prakticky to znamenalo, že každých devadesát minut přeplylo ve výšce jedno velké osobní letadlo z nějakého evropského velkoměsta na cestě do Ameriky. Rychlost jejich letu dosahovala 420 uzlů, maximální výška byla 10 000 metrů. Chvilí po 12.10 (greenwichského středního času - GMT) začne Neviditelný pátrat po svém cíli... po tom, který užívá identifikační kód 2471.

Uvnitř černé ponorky pomalu ubíhal čas. Ve 12.00 (GMT) se však vynořila do periskopové hloubky a byla uvedena do plné pohotovosti. Ve 12.33 zaznamenala na radarové obrazovce identifikační kód, na který čekala.

"Identifikační kód 2471, pane. Směr jedna-nula-nula. Vzdálenost 415 kilometrů."

Ve 12.35. "Vzdálenost 375 kilometrů, pane. Určena trasa a nejbližší bod kontaktu. Vzdálenost od trasy 63 kilometrů."

"To je příliš těsné. Rychle se přesuneme k jihu," vyštěkl Adnam. "...10 dolů... 50 metrů... rychlost 18 uzlů. Dvanáct kilometrů od nejbližšího místa kontaktu chci být zase v ponorkové hloubce." Člun se ponořil do vln Atlantiku, takže na zčeřené hladině po něm nezůstala ani stopa. Obsluha hloubkového kormidla loď v 50 metrech vyrovnala a Neviditelný pak zrychlil. Uháněl pod hladinou, takže rychle ukrajoval vzdálenost, i když se vystavoval nebezpečí, že někdo uslyší hluk jeho elektromotorů.

Ve 12.45 Američané ponorku zachytili na SOSUSu, rozsáhlé podmořské elektronické síti, kterou Spojené státy monitorují světové oceány. Na americké odposlouchávací stanici v Keflavíku, umístěné na jednom jihozápadním poloostrovu Islandu, probíhala služba klidně. Naléhavost, jež se objevila v hlase mladého operátora, proto zapůsobila poněkud překvapivě.

"Něco tu mám, pane. Nejsou to motory, ale je to nějaký hluk... nejspíš z obtékání. Myslím, že počasí za to nemůže." Okamžitě se k němu dostavil inspektor. Na obrazovce sice stále ještě nebyly vidět jasné čáry vyvolané hlukem motorů, ale nějaký zvuk to rozhodně byl. A určitě za to nemohly ryby. Takže zůstávalo pouze nějaké stvoření, rychle se pohybující pod hladinou.

Inspektor celých pět minut napínal zrak, pátraje po nějakém vodítku. Počet hřidel? Počet lopatek? Nic. Na obrazovce se neobjevil jediný náznak.

Ve 12.56 (GMT) začaly skvrny na obrazovce slábnout, až se docela vytratily, jak HSM Neviditelný zpomalil a vyplul blíže k hladině.

Inspektor odstoupil od obrazovky, nařídil operátorovi, aby měl dál oči otevřené, a šel odeslat depeši do Fort Meade v Marylandu.

VE 12.45 GMT ZAZNAMENÁN PŘECHODNÝ KONTAKT POD HLADINOU.

POLOHA 50 S, 20 Z - PŘESNOST +/- 200 MIL. PRO PŘESNOU KLASIFIKACI NEDOSTATEK DAT, ZAZNAMENÁN JEN ZVUK OBTÉKÁNÍ.

BEZ POTVRZENÍ Z JINÝCH SPOJENECKÝCH ZDROJŮ.

Tento signál se objevil na stole admirála George Morrisa v 08.00 (Východního standardního času - EST). Ředitel byl ve své kanceláři již od 7 hodin. Pozorně si zprávu přečetl a okamžitě zavolał bezpečnou linkou do Bílého domu, přímo do pracovny prezidentova poradce pro národní bezpečnost.

Ve 12.58 radarový operátor ponorky Neviditelný, která se nyní nacházela v periskopové hloubce, právě zkoumal oblohu nad východním horizontem. Během 30 vteřin měl již znovu stanovenou trasu i nejbližší místo kontaktu. "Cílový kontakt 90 kilometrů. Vzdálenost od trasy 36."

"VYNOŘIT! ODHODIT HLAVNÍ ZÁTĚŽ."

Neviditelný hrozivě vystoupal k hladině Atlantiku, a jak mezi vlnami prorazil na povrch, z ocelových plátů trupu mu stékaly celé záplavy zelených vod. Odpalovací zařízení čnělo proti prázdné obloze, zatímco radar zaměřoval blížící se Air Force 3, na jehož palubě se vracel domů největší hrdina Mírové konference národů.

"Rychlost 420 uzlů, pane."

"Vzdálenost nyní 78 kilometrů, pane."

"Zkontrolujte poměry na hladině. Něco v okruhu dvaadvaceti kilometrů? Nic? Perfektní."

"Podle všech parametrů máme dostatečně vhodnou palebnou pozici, pane."

"Cíl udržuje kurz i rychlost. Nejbližší bod kontaktu zůstává beze změn... právě se dostal na dosah řízené střely, pane."

Fregatní kapitán Adnam přikývl a pohlédl na hodinky. "ODPOČÍTÁVÁNÍ?"

"Sedesát sekund, pane."

Ve 13.02,20 přišel povel. "START!"

Z paluby Neviditelného, bývalé dielelektrické ponorky Královského námořnictva, odstartovala třetí střela SAM-6 Grumble Rif. S ohnivým ocasem za zádi vyrazila vzhůru a během deseti vteřin dosáhla výšky šesti set metrů, kde měla zrychlit. Místo toho však v tomto okamžiku vybuchla a rozmetala se na kousičky. V okamžiku byla hladina posetá jiskrami, plameny a úlomky kovu.

"SELHÁNÍ RAKETY, PANE! STŘELA SE AUTOMATICKY ZNIČILA."

Velitel však výsledek náhlého sebezničení rakety viděl sám. Vysoko nad lodí se nyní vznášel těžký mrak kouře.

Okamžitě po selhání rakety tedy nařídil naprogramovat a připravit k odpálení střelu číslo čtyři.

Její start se uskutečnil ve 13.03,20. Raketa vyrazila kolmo vzhůru, během necelých dvaceti vteřin dosáhla výšky 10 000 metrů a pak se stočila směrem k nejbližšímu místu kontaktu, k němuž ze vzdálenosti 28 kilometrů směřoval rychlostí 420 uzlů i Air Force tři.

Plukovník Jaxtimer zahlédl daleko před sebou na jasné obloze střelu, nebo alespoň vertikální stopu kouře. Bývalý pilot vojenského bombardéru zareagoval okamžitě. Na takovéto situace byl vycvičen, byl na ně připraven a okamžitě věděl, o co se jedná. Jeho vysílačka byla právě naladěna na vlnovou délku Shannonu, kam se měl ohlásit po dosažení 20.

stupně západní délky. Stiskem tlačítka okamžitě navázal spojení. "RAKETA! Je to řízená střela!"

Právě v tomto okamžiku SAM-6 změnila směr a vyrazila přímo proti prezidentskému Boeingu. Al Jaxtimer ji uviděl ještě ve chvíli, kdy byl stále ve spojení s pozemní leteckou kontrolou v Shannonu. Zmáčkl knoflík k vypuštění návnady, i když věděl, že při čelním útoku je toto opatření prakticky bezcenné, a zatáhl za řídicí páku, aby se pokusil o úhybný manévř. Velký Boeing však nebyl konstruován jako bojový letoun. Operátor v Shannonu tedy jen zaslechl plukovníkův výkřik "JEŽÍŠIKRISTE!" a pak už se s jekotem přibližila ruská raketa, zasáhla letadlo těsně pod přední sekci, vybuchla a rozmetala Air Force 3 se všemi, kdo byli na jeho palubě.

Vřídícím středisku Neviditelného se ozvala prostá slova, potvrzující splnění úkolu. "Na radaru není žádný kontakt, kapitáne."

"Děkuji vám, pánové. Skvělý výsledek. Otevřte kohouty hlavních nádrží. Ponořit do 100 metrů. Jakmile dosáhneme této hloubky, rychlost devět uzlů. Kurs nula-čtyři-pět." Bylo přesně 13.05 (GMT).

08.05 - Bílý dům-

Kancelář poradce pro národní bezpečnost

Arnold Morgan němě zíral na zprávu z islandské odposlouchávací stanice, kterou mu zafaxoval George Morris z Fort Meade. Admirál hleděl na časový údaj, kdy americký pozorovací tým zaznamenal onen přechodný kontakt: 12.45. Ježíši! Před dvaceti minutami. To nebylo špatné. Přistoupil k velkému mapovému stolu s nakloněnou deskou, nad níž neustále svítilo světlo, a zakreslil udanou polohu do mapy.

Vzal do ruky odpichovátka a změřil několik vzdáleností. Přitom si mumlal pro sebe. "Něco na 20. stupni západní délky, kus jižně od západního pobřeží Irska... mohl by být tady? A jestli ano, co tu k čertu dělá? Od sestřelení Starstrikeru uteklo už sedmáct dní... tahle zpráva z Keflavíku ale říká, že se hoši domnívají, že zachytili dieselelektrickou ponorku. A v jedné takové je ten parchant.

Podívejme se na to... mhm, na tuhle pozici se mohl dostat docela snadno. Proč ale tak strašně spěchá? Proč prohání tu ponorku velkou rychlostí celých jedenáct minut? Musí přece vědět, že ho můžeme zachytit. To nechápu. Musí být přesvědčený, že mu to za to riziko stojí.

Je přitom moc severně, než aby pomýšlel na nějaké další nadzvukové letadlo. A kolem není ani příliš mnoho válečných lodí. To je mi doopravdy záhadou. Co ale vlastně vím? Nic moc, jenom to, že už dostal dvě nadzvuková letadla a že možná jde po třetím. Není toho opravdu moc, ale je to zatraceně víc, než vědí někteří ti blbci kolem."

Zazvonil na Kathy a zeptal se jí, jestli existuje něco, co by jí mohl slíbit, aby dostal šálek kávy. "Budu souhlasit se vším, večeri dnes večer, manželstvím, slibem věčné lásky... s čímkoliv chceš. ČERNOU KÁVU S BROKY, S TĚMI PREVÍTY!" Kathy zavrtěla hlavou, nalila šálek kávy a vešla do jeho pracovny. Tam našla svého šéfa a budoucího manžela, jak se sklání nad mapou severního Atlantiku a mačká knoflíky kapesní kalkulačky. "Mohl se sem dostat... o tom není pochyb... jestli George nemůže najít ani stopu po nějaké jiné dieselelektrické ponorce v okolí několika set kilometrů... a když ani Britové nemají potuchy, kdo by to mohl být... počítám, že to musí být on, je to tak?"

"Je to tak," odpověděla Kathy. "Tady, vypij si to. Mám mít za to, že stále ještě pátráš po tom přízraku arabského velitele ponorky?"

"Nejsem si jistý, jestli jsem ho nenašel," zavrčel. "Nebo spíš, jestli ho možná doopravdy nenašel jeden bystrý mladý muž na Islandu."

"Na Islandu!" zareagovala překvapeně Kathy. "Já myslela, že je to Arab, a ne Eskymák."

Admirál Morgan se usmál. "Ale ne. Jenom tam zachytili nějaký kontakt, o němž si myslí, že by to mohla být ponorka. Je to sice dost neurčitě, ale mohlo by to ukazovat na člověka, kterého hledám. Ten neprozradí nic, co nemusí. Ani teď nám toho o sobě moc neřekl."

V 08.20 dopil kávu a právě se začal připravovat na konferenci v kanceláři Boba MacPhersona, když zazvonil telefon. Byl to znovu admirál Morris z Fort Meade.

"To je Arnold? Tady George. Air Force 3 je v Atlantiku. Nikdo nepřežil. Byl zasažen raketou. Pilot ji viděl a měl dost času, aby to nahlásil rádiem. Mám záznam toho hovoru. Poslední známá poloha byla 53. stupeň severní šířky a 20. stupeň západní délky. Sedím u sebe."

Admirál cítil, jak se mu z obličeje vytrácí krev. V ústech měl najednou sucho a hluboko uvnitř cítil nějaké chvění. Nemohl najít slova. Celý otřesený tak zůstal stát uprostřed místnosti. Když Kathy O'Brienová vešla do dveří, napadlo ji, že snad dostal infarkt. "Můj Bože! Arnold, co se děje? Pojď, sedni si."

Admirál přistoupil ke stolu a s hlavou v dlaních se posadil. "Řekni mi, prosím tě, není ti špatně?" vyptávala se Kathy. "Mám ti sehnat doktora?"

"Ne, ne. Jsem v pořádku. Jen jsem se právě dozvěděl, že Air Force 3 zasáhla řízená střela. Přesně v místech, kde, jak předpokládáme, se nachází Adnam. Boeing zmizel v severním Atlantiku. Nikdo nepřežil."

"Svatá Marie, Matko Boží," vydechla irská rudovláška. "Prosím tě, řekni, že je to jenom žert. Byl na palubě toho letadla také Martin?"

"Byl tam celý jeho tým. Al Jaxtimer měl dost času, aby nám vyslal zprávu. Viděl tu raketu, která všechny zabila." Právě v té chvíli se rozsvítila červená kontrolka na jeho přímém telefonu do Oválné pracovny. Signál poradci pro národní bezpečnost, že se má okamžitě dostavit k prezidentovi. Arnold Morgan si oblékl sako, popadl mapu, na které před chvílí pracoval a rychlým krokem se vydal k soukromé pracovně vrchního velitele.

Velký muž byl sám. Přecházel po pokoji a ve tváři měl, podobně jako admirál, výraz ochromení, šoku a smutku. Svého poradce však nezavolał proto, aby s ním sdílel žal.

To admirál Morgan věděl. Prezident ho oslovil, ještě než za sebou zavřel dveře. "Tak, Arnolde, máme to tady. Měl jsi pravdu. Ta tvoje teorie se ukázala pravdivá. Někdo tam venku doopravdy existuje a sestřeluje letadla. Myslím, že není třeba moc přemýšlet, aby se došlo k tomuto závěru."

"Jistě, pane. A musí to dělat z ponorky. Přitom existuje jenom jediná ponorka, která je toho schopna - ta, kterou ukradli Královskému námořnictvu. Jak víte, pane, podle mého přesvědčení existuje také jen jediný člověk, který to všechno dokáže. Není mrtvý, jak jsme se domnívali."

Admirál rozložil na stůl námořní mapu a ukázal na místo na 20. stupni západní délky. "Dvacet minut před zásahem Air Force 3 zachytila naše odposlouchávací služba na Islandu přesně v tomhle místě kontakt na SOSUSu. Nebyli schopni upřesnit jeho lokalizaci a plavidlo bylo příliš vzdálené, než aby na obrazovce dokázali rozpoznat zvukový profil motorů. Přesto však ten signál identifikovali jako možnou ponorku pohybující se pod hladinou. Po dobu jedenácti minut plula dost rychle. Musel to být on, pane..."

V té chvíli zazvonil jeden ze soukromých telefonů. Prezident ho zvedl, ale vzápětí ho podal admirálovi, "Pro tebe."

"Morgan. Ahoj, Georgi... jo... jo... cože?... Obchodní loď... Ježíši Kriste! To bude problém, udržet to v tajnosti."

Položil sluchátko a oznámil: "Začíná z toho být ještě hrůznější story. Nějaká britská nákladní loď, plující třicet pět kilometrů jižně od místa neštěstí, právě nahlásila na nouzové frekvenci, že na obloze zahlédla kouřovou stopu dvou raket. Jedna z nich údajně vybuchla těsně nad vodou. Potom viděli druhou, daleko delší stopu... a pak se jim zdálo, že vidí záblesk a nakonec pád zničeného letadla do vody. Právě teď do té oblasti míří. To znamená, že Irové a Britové vědí, že se stalo něco ďábelského."

"Mají pravdu. Stalo. My dva, Arnolde, si ale nemůžeme ten luxus čirého zármutku dovolit. Alespoň ne teď. Musíme všechno pořádně rozjet. A musíme toho parchanta zastavit. Chci tím říct... Ježíši... přece nemůže zůstat někde uprostřed Atlantiku a raketami sestřelovat další letadla!"

"Obávám se, pane, že může. V té ponorce ano. Ta loď je skoro stejná jako ruské Kilo. Jestli zůstane dost hluboko a bude se pohybovat pomalu, pak ji nemusíme najít ani za rok. Tedy v případě, že najde způsob, jak doplňovat zásoby a palivo, aniž bychom to zjistili. Což se mu zjevně už několikrát podařilo. Jestli se dokáže dostat do mělkých pobřežních vod, k čemuž byly ponorky konečně stvořeny, pak ho nemusíme objevit nikdy. Oceán je prostě veliký a ta loď je zatraceně nenápadná."

"Nějaká cesta přece být musí, Arnolde."

"Ať nějaká cesta existuje, nebo ne, pane, musíme to zkusit. Právě jsem se chystal zatelefonovat Joe Mulliganovi a dát mu další oblast k prohledávání. Předpokládám, že Královské námořnictvo tam pošle pár lodí, aby se poohlédly po případných plovoucích zbytcích. Obávám se, že nám začínají docházet hloubkové ponorky. Tímhle tempem bychom potřebovali jednu novou každých pár týdnů. Budete muset to neštěstí veřejně ohlásit, pane?"

"Nejsem si jist. Ale asi ano. Dnes večer."

"Měl bych radši jít zjistit, kdo co ví a kdo co komu řekl. Mohli bychom se zase sejít, řekněme, za hodinu?"

"Jistě. Přijď rovnou sem... dohodneme se na desátou. Dopřej mi trochu času, abych to mohl probrat s Dickem Staffordem a Harcourtem. Bože můj, to je prostě neuvěřitelné."

Zdálo se, že sled nových událostí každých pět minut předbíhá admirálovo vyšetřování. Podařilo se mu však zjistit hlavní fakta a jako bývalý velitel atomové ponorky si je zapsal do svého palubního deníku.

1. 261304(GMT)ÚNOR06. Příbl. 53S, 20Z. Air Force 3 zasaženo řízenou střelou odpálenou z hladiny moře. Letadlo zničeno. Nikdo nepřežil.

2. Oceánská kontrola v Shannonu nahrála hlas plukovníka Jaxtimera, potvrzující vizuální kontakt s raketou. Podle platné domluvy leteckých společností pásku s nahrávkou zabavil vedoucí směny. Její předání pozdrženo do příjezdu amerického velvyslance z Dublinu a amerického námořního ataše z Londýna.

3. Shannon spustil leteckou i hladinovou záchrannou akci v místě neštěstí. Lokalizace odhadnuta na 870 kilometrů západně od Galwaye.

4. Irský i britský tisk zjistil, že Air Force 3 byl sestřelen přibližně ve 13.30 GMT. Americká média o tom vydala bleskovou zprávu ve 13.40(GMT), 08.40(EST).

5. Gander se akce nezúčastnil, Air Force 3 se u nich ještě nestačilo ohlásit.

6. Jeden irský operátor a jeden inspektor zaslechli poslední slova plukovníka Jaxtimera. Oba muži patří údajně mezi starší a spolehlivé zaměstnance. Navíc jsou vázáni služebním tajemstvím. Nicméně tuto informaci mají a v současnosti nejsou pod kontrolou.

7. Britská nákladní loď zahlédla dvě kouřové stopy po raketách. Tuto informaci předala vysláním na nouzové frekvenci. Zpráva mohla být zachycena několika loděmi, v oblasti se však nepodařilo lokalizovat ani jedno plavidlo. Britský kapitán míří do Cardiffu v Jižním Walesu.

8. Ministerstvo obrany ve Whitehallu nevěří, že se tuto informaci podaří dokonale utajit, a to ani v případě, že nikdo příslušné vysílání neslyšel. Přesto však bude kapitána po příjezdu do Cardiffu očekávat agent MI5 a zástupci americké ambasády v Londýně. Kapitán v minulosti sloužil v Královském námořnictvu jako poručík na povrchové lodi, což je poněkud povzbuzující.

9. Pravděpodobnost udržet informaci o útoku řízené střely v tajnosti - nepříliš vysoká. Je třeba uvažovat o plánovaném prozrazení v průběhu asi týdne.

10. Předpokládané stanovisko tisku po zveřejnění zprávy - jelikož není naše země ve válečném stavu, bude celá záležitost považována za akt terorismu.

Na tomto místě admirál zavřel deník a potřetí v posledních pětadvaceti minutách zavolal admirálu Mulliganovi. "Ahoj, Arnolde. Vypravili jsme tam dva čluny třídy Los Angeles, oba z bojové skupiny John C. Stennis. Několik posledních

dní se přesunovaly po Atlantiku k severu, ale v současnosti jsou jen asi 12 hodin plavby od cíle. Uvedl jsem celou skupinu do pohotovosti. Nevíme však, kterým směrem se ta ponorka vydala... na sever, jih, východ, nebo západ."

"Já vím. Je to k posrání, co?"

"Jo. To, a pak ještě skutečnost, že ať jede třeba rychlostí pouhých pět uzlů, tak za dvanáct hodin bude ve vzdálenosti větší než sto deset kilometrů, tedy někde ve 35 000 kilometrech čtverečných oceánu. Kdyby se pohyboval rychleji, i když o tom kvůli nebezpečí SOSUs pochybuju, mohl by být klidně i dvakrát tak daleko."

"Proč myslíš, že ho těsně před výstřelem zaslechli, Joe?"

"Řekl bych, že nebyl spokojený se svou polohou vůči trase letadla a jelikož Boeing letěl proti němu, musel se přesunout zatraceně rychle. Risknul to, rychle přešel do lepší palebné pozice a oni ho zachytili. Hned potom ale zase zpomalil a nikdo už o něm neslyšel."

"Ty víš, Joe, jaký je s tím parchantem problém. V ponorce je z něho perfekcionista. Sotva kdy něco riskuje, nikdy neudělá chybu. Musím přiznat, že mi to nahání hrůzu. Musíme ho ale chytit, Joe. Jen se bojím, že ještě předtím stačí udeřit znova."

8

Smrt Martina Beckmana znamenala pro země Západu ohromující úder. Celé Spojené státy byly téměř omráčené a od pobřeží k pobřeží panoval hluboký smutek, jaký byl do té doby spojován pouze se jmény Johna F. Kennedyho, jeho bratra Roberta a Martina Luthera Kinga ml. Se jmény mužů, jejichž víze daly širokým vrstvám obyvatelstva důvod k naději a optimismu. Dosud žádný viceprezident nevyvolal svou smrtí ani zdaleka vlnu takového zoufalství. Nedávným vystoupením v Londýně totiž bývalý senátor z New Jersey rozezněl struny nezištné obětavosti i důvodné naděje, podobně jako to ve většině svých veřejných proslav dokázali bratři Kennedyové i reverend King.

V pozdní nedělní odpoledne se po celé zemi v kostelích nejrůznějšího vyznání rozezněly zvony a konané bohoslužby byly pravidelně zakončovány připomenutím věčných slov Johna Lennona. Nadcházející noc držely tisíce prostých Američanů za svitu svící noční hlídku před Bílým domem. Kolem šesté hodiny již husté davy zaplňovaly celý prostor odtud až k Washingtonovu památníku. Schoulené postavy v kabátech, prošívaných bundách, šálách, rukavicích a kožšinových čepicích se tiskly k sobě na ledových pláních Západního potomackého parku, podél Zrcadlového bazénu, až ke schodům do Lincolnova památníku. A pokaždé, když zvony z blízkého kostela svatého Jana za Bílým domem odbily celou hodinu, se ztemnělou oblohou nad americkým hlavním městem vznesl chorus viceprezidentovy milované hymny... "JEDINÉ, CO ŘÍKÁME... JE DEJTE ŠANCI MÍRU."

Martinu Beckmanovi se podařilo dotknout duše národa. Ti lidé, kteří se onoho mrazivého večera shromáždili, věřili, že někde daleko, možná v mystických horách božského Olympu, ční důstojně mohutná postava Velkého hrdiny míru k nebi. A věřili, že jeho hlas nebude nikdy umlčen, stejně jako nezmkl ani hlas reverenda Kinga. Věřili, že památka Martina Beckmana bude nejmocnějším národu světa navždy připomínat, aby naslouchal jeho prosbám... za chudé třetího světa, ve jménu Božím, proti kruté, srdceryvné podobě té nejhlubší lidské bídy.

Možná že smrtí viceprezidenta nabydou myšlenky, jež vyznával, ještě větší důležitosti. Nicméně v Oválné pracovně, kde si právě prezident, jeho poradce pro národní bezpečnost, Bob MacPherson a admirálové Dunsmore a Mulligan kolektivně lámali hlavu, se o míru nehovořilo. Téma hovorů se týkalo zdrojů, jež ozbrojené síly Spojených států mohou využít v tajné válce proti velkému ponorkovému teroristovi, pocházejícímu odněkud ze vzdálené pouště.

Dnes to byl ministr zahraničí Harcourt Travis, který na konferenci promlouval z pozice chladnokrevného detektiva. Když byl toho večera znovu informován o podezřeních admirálů Morgana a Mulligana, neprojevil tentokrát nesouhlas, ale naopak navrhl, aby byl vypracován seznam podezřelých. Chtěl tím dokázat, že v případě nutnosti je schopen vnést do věci určitý pořádek.

Když admirál Morgan odpovídal, na tváři se mu objevila stopa podráždění: "Mám to všechno tady před sebou, Harcourte. Během posledních tří týdnů se ten seznam doplňuje každé čtyři hodiny. Přečtu vám ho a dám vám jeho kopii. Někdy zapomínám, že politikové tráví minimálně třetinu času tím, že se zichrují. Já ve svém oboru na to nemám čas."

"Kdyby se nám tato situace nějak vymkla z rukou, byl byste mi pak zatraceně vděčný," odvětil ministr s napjatým úsměvem.

Poradce pro národní bezpečnost se usmál v odpověď se stejným nedostatkem vřelosti. "Zatracený byrokrat," zamumlal. "Teď dávejte pozor. Celkem čtyři státy mohou mít v té oblasti ponorky, které nejsme schopni v současnosti lokalizovat a o nichž jsme také v průběhu oněch tří havárií nevěděli."

Zprv. Francouzský strategický člun s raketami Le Temeraire o výtlačku 14 500 tun, spuštěný na vodu v roce 1999, se základnou v Brestu. Ponorka je pravděpodobně na hlídkové plavbě v Biskajském zálivu. Nepovažujeme ji za podezřelou. Kdyby se nacházela někde uprostřed Atlantiku, určitě bychom ji zachytili.

Zadruhé. Královské námořnictvo tam někde má jednu ponorku třídy Trident, HMS Vengeance. Je o něco větší, asi 16 000 tun, spuštěná na vodu rovněž v roce 1999. Kdybychom se Britů zeptali, kde právě je, určitě by nám to řekli, ale vzhledem k naší úzké spolupráci v této věci to nepovažuji za nutné.

Zatřetí. Rusové mají někde dvě ponorky, které nejsme schopni najít. První z nich je TK-17. To je jedna z jednadacetitunových lodí třídy Typhoon ze Severní flotily z Litsa Guba. V roce 1994 ji poničil požár, ale pak ji opravili. Patří ke strategickým raketovým plavidlům. Naše hledaná ponorka to velice pravděpodobně není, i když úplně vyloučit se to samozřejmě nedá. Jsem si ale dost jistý, že bychom ji zachytili, kdyby se tam někde motala. Další jejich ponorkou je Delta IV, K-18, 13 500 tun, pocházející ze Saida Guba, opět ze Severní flotily. Nejspíš se nám ji podaří objevit během několika dní. Je to opět strategická ponorka s raketami na palubě a nemá o nic větší šanci než Typhoon, že by mohla

uniknout odhalení. Přesto se kvůli tomu pro jistotu chystám spojit s Moskvou.

Začtvrté. Jednu ponorku, ten nejnovější typ 094, postrádá také Čína. Jde o středně velký, 6 500tunový strategický raketový člun, vyvinutý původně z třídy Xia. V roce 1998 ho v Huladau vybavili novou raketovou technikou. Myslím, že tohle je určitá možnost, i když vysoce nepravděpodobná. Tato čínská ponorka je daleko za západními standardy, takže by ji SOSUS odhalil ještě jistěji než ruskou Deltu. A navíc pochybuju, že by Číňani chtěli operovat v takové blízkosti našich břehů a tak daleko od domova. Vzpomeňte si, že v posledních dvou třech letech ztratili... pár svých špičkových odborníků."

Pak se admirál Morgan odmlčel a vrhl pátravý pohled přes půlové brýle, které používal na čtení. Upíral zrak na amerického ministra zahraničí. "Další možnost, pane Trávise," pronesl promyšleně, "se jmenuje HMS Neviditelný. Podle mě má kurva správné jméno."

"Díky, Arnolde. Jenom jsem se chtěl ujistit," odpověděl oslovený vesele, stále ještě s úsměvem na rtech.

Nato prezident položil zásadní otázku. "Kolik máme podle vás času na lokalizaci a zničení té zasrané ponorky, než svět začne vážně spekulovat a nakonec odhalí pravdu?"

"Moc dlouho ne, pane," odpověděli jednohlasně admirál Morgan s admirálem Mulliganem. Poradce pro národní bezpečnost pak ještě dodal: "Podle mě tak necelé dva týdny. Myslím, že se média zatím budou držet své teorie o Bermudském trojúhelníku někde na okraji kosmu... dokud jim nedojde, že Air Force 3 šla k zemi z daleko menší výšky a na úplně jiném místě. Pak se pokusí spojit ty tři havárie jiným způsobem... nějakou souvislostí se Spojenými státy. Ani v jednom případě neutrpěl totiž škodu žádný jiný stát s výjimkou Britů, a ti jsou z pohledu našich nepřátel stejně považováni za náš jedenapadesátý stát. Všechny ty lety šlo snadno vysledovat, protože byly známé časy odletu a podobně."

V průběhu času se ale určitě odněkud objeví pověsti, že pilot Concordu před havárií vykřikl slovo 'RAKETA'. Nato bude následovat zmínka ohledně posledního vysílání z Air Force 3, načež novináři spustí palebnou přehradu dotazů, jestli existovalo něco, odkud ta raketa mohla být vypálena. Nakonec se nechá slyšet kapitán oné nákladní lodi a prodá svou historku bulvárnímu tisku. Objeví se titulky jako: 'BYLA VŠECHNA TŘI LETADLA SESTŘELENA RAKETOU?' Některý dopisovatel z ministerstva obrany začne potom určitě nahlas uvažovat, jestli střely nebyly náhodou vypáleny z oné zmizelé ponorky.

V kterémžto okamžiku budeme vypadat jako pěkní blbci, když se rozhodneme takovou možnost jednoznačně popřít. Tohle všechno je samozřejmě ten nejhorší scénář, ale musíme být připraveni i na to."

"To není dobré, Arnolde. Vůbec to není dobré," mračil se prezident, s tváří plnou hlubokých obav. "Následky by v takovém případě byly prostě příšerné. Představ si, že by tisk došel k závěru, že uprostřed Atlantiku existuje nějaká mizerná ponorka, úplně neznámá, která nám ale sestřeluje jedno osobní letadlo za druhým. Pouhá skutečnost, že by k takovému závěru dospěli dříve než my, by nás usvědčovalo ze zločinné nedbalosti."

V tom okamžiku by po nás vyrazili; jistě si to umíš představit - blbí vojáci, tupí politikové, apod. Znamenalo by to ale opravdovou krizi důvěry. Určitě by se objevily hlasy volající po mé rezignaci a po tvé asi taky. Následovala by krize leteckých společností, protože některé linky by odmítly létat přes severní Atlantik. Takováhle aféra dokáže leteckou společnost klidně zruinovat, protože cestující by začali hromadně vracet letenky."

Což by na burze vyvolalo pád akcií všech podniků, jakkoliv spojených s leteckou dopravou. Veřejně držené akcie by se sesypaly, společnosti, vyrábějící letadla a jejich součástky, by čekaly zdrcující ztráty. Banky, kterým letečtí výrobci a dopravci dluží velké peníze, by šly kolektivně do vývrtky, můžu-li to tak říct. Celý svět by se najednou mohl octnout v jedné veliké noční můře."

"Zvlášť, kdyby ten parchant Adnam sundal ještě nějaké další letadlo," zavrčel Morgan.

"Ježíšikriste," zaúpěl prezident. "Je jasné, že novináři by po něčem takovém jenom skočili. Vrhli by se na nás jako smečka hladových psů se všemi jejich charakteristickými rysy - nevědomostí, naivitou, nevinností oblečenou do pláštíku krutosti. Počítám, že nikdy nepochopí, že hry, předváděné vládou, jsou neskonale hlubší nežli ty, které hrají oni."

"Ne, pane," ozval se bezpečnostní poradce. "To nikdy nepochopí. Stejně ale do toho budou pokaždé s rozkoší šťourat, jen aby nám udělali čáru přes rozpočet. I když udělat čáru přes rozpočet dokáže každý trouba. To je to nejjednodušší. Dřina je všemu porozumět a pak opatrně jednat. Na něco takového ale tisk nikdy nemá čas."

Nyní se svým typicky chladným a přemýšlivým hlasem ozval admirál Dunsmore, velitel sboru náčelníků štábů. "Přes naše všeobecně negativní stanovisko ke způsobu, jakým by se tisk choval," pronesl, "můžeme si být jistí, myslím, že zítra toho moc neudělají. Budou mít čerstvý příběh. V každém případě bychom ale měli učinit rozhodná opatření, abychom to udrželi co nejdéle v tajnosti. Z veřejného zmatku nic dobrého nekouká."

Podle mne máme před sebou dva úkoly. Zaprvé, vyhledat a zničit HMS Neviditelného ještě předtím, než znovu udeří. Zadruhé, udržet celou situaci v tajnosti do doby, než s tím skončíme. Možná ani pak nebudeme moci veřejně přiznat, co se vlastně stalo."

"Dokonale řečeno, Scotte," poznamenal prezident. "Pokračuj, prosím."

"Z tohoto důvodu se domnívám, že bychom měli rozestavět hlídky kolem Islandu a přes přístupovou trasu mezi Grónskem, Islandem a Británií, v Mezeře GIUK. Měli bychom do té oblasti nasměrovat skupinu John C Stennis a nechat ji pátrat nejprve od 30. stupně západní délky směrem na východ, pak ji přesunout o nějakých 350 kilometrů jižněji a otočit zpátky na západ. Takovým způsobem bychom mohli tu ponorku natlačit do oblasti kontrolované SOSUSEm. Taky bych tam rád poslal další tři fregaty a navrhuji, abychom se co nejdříve sešli na strategické schůzce s Joe Mulliganem."

Abychom dokázali všechno udržet pod pokličkou, měli bychom, myslím, pověřit našeho velvyslance v Dublinu, aby se ujistil, že Irové chápou, že to zemřel náš viceprezident, že jsme ztratili dva naše senátory, že letadlo patřilo americké

armádě a že celou záležitost považujeme my i Britové za tajnou.

Dále se domnívám, že bychom měli přitlačit na Brity, aby umlčeli toho kapitána nákladní lodi. Možná k tomu bude třeba použít nějakou hrozbu, ale v tomhle se Whitehall vyzná. Doufám, že tu nahrávku z černé skříňky z Concordu máme pod kontrolou. Když budeme opatrní, třeba budeme v utajení celé záležitosti úspěšnější, než předpokládá tady Arnold." "Bože, to doufám, Scotte," poznamenal Morgan. "Taky jsem nařídil Georgi Morrisovi, aby posílil satelitní sledování příslušné části Atlantiku a uvedl do plného provozu systém SOSUS. Problém je, že HMS Neviditelný je opravdu nezjistitelný, pokud se pohybuje v hloubce a dost pomalu. Dokonce i při šnorchlování je podstatně tišší, než takové Kilo. A jestli u jeho kormidla stojí Adnam, pak určitě neudělá jedinou chybu. Jestli to nebude nutné, nebude v dosahu SOSUSu ani šnorchlovat."

"Jaké jsi vydal instrukce našim velitelům, Joe?"

"Jasně a jednoznačně, pane. Jestliže v kterékoliv oblasti najdou nějakou dielelektrickou ponorku, jež bude vykazovat jasné identifikační známky třídy U, mají rozkaz ji potopit."

"Bože, ale co když potopí nepravou? Pak se její vlastníci naserou."

Admirál Mulligan se zakuckal. "Královské námořnictvo žádnou dielelektrickou ponorku v současnosti na moři nemá, pane. Kdysi vlastnili čtyři. Jednu prodali Izraeli a o ní víme, že je v Haifě. Dvě další jsou mimo provoz v Barrow-in-Furness. Poslední z těch čtyř je Neviditelný. Už jsem mluvil s prvním lordem admirality. Královské námořnictvo má v té oblasti také své fregaty. A jestli oni narazí na nějakou dielelektrickou ponorku třídy U, tak ji potopí."

Arnold Morgan se vmísil do hovoru. "Samozřejmě by bylo lepší tu loď pronásledovat až do vyčerpání a pak ji na hladině zajmout, pane. Tak bychom dopadli Adnama i s jeho posádkou a navíc bychom načapali ty zasraný Iráčany. Nikdo by pak nemohl nic namítat proti jakémukoliv odvetnému opatření, které bychom se rozhodli učinit. Tuto možnost ale v případě tohoto parchanta asi nezvolíme. Ten hajzlík je zatraceně kluzký. Mohl by nám uniknout."

"Máš pravdu, Arnoldě. Souhlasím s tebou. Mimochodem, co přesně znamená 'pronásledovat až do vyčerpání'? To neznám."

"To je ponorková fráze, pane. Znamená to rozvinout za použití spousty radarů na hladině takovou síť, že ponorka je nucena zůstat pod hladinou a její baterie postupně slábnou. Pokaždé, kdy se vynoří do periskopové hloubky, zaznamená buď povrchovou loď nebo letadlo, které by její šnorchlový stožár určitě objevily. Nemá tedy jinou možnost, než se znovu ponořit do hloubky a doufat, že příště najde hladinu prázdnou. Napětí na bateriích ale významně klesá, takže se musí znovu vynořit. Může mít štěstí, takže nějakých dvacet minut dokáže šnorchlovat, ale pak ji znovu objeví. Ta krátká doba ale nestačí... loď není schopná se ponořit na dost dlouho, aby dokázala opravdu zmizet... takže ji nakonec někdo přece jen na radaru zachytí. Nato začne opravdová honička. Do oblasti se přisune povrchová loď, opravdu blízko, aby dokázala ponorce zničit šnorchlový stožár a tak jí odříznout přívod vzduchu k dieselovým motorům."

A v tu chvíli je konec. Ponorka se musí vynořit. To je pokyn, abychom o sobě dali vědět a do velitelské věže napumpovali pár dělostřeleckých nábojů. Nakonec přijmeme její kapitulaci, vstoupíme k nim na palubu a začneme vyslýchat posádku."

"No, kdybych já velel té ponorce, tak bych vaši povrchovou loď potopil torpédem," pronesl přesvědčeně prezident.

"Existuje řada způsobů, jak se torpédu vyhnout, pane. Stačí jen, když jsme s dostatečným předstihem varováni."

Zvláště když víme, kde přesně se nepřítel nachází. V případě, kdy je velitel přesvědčen, že ze strany ponorky hrozí opravdové nebezpečí, zaútočí prostě jako první. A takové rozkazy dostali v současnosti mí lidé. Podle mě mají z vojenského pohledu smysl."

Tady Arnold má ale na zřeteli politické aspekty. Chce zjistit, kdo to k sakru je. A má pravdu. Změním tedy rozkazy velitelům. Nechám tu část rozkazu 'potopit při prvním kontaktu' zaměnit za 'pronásledovat až do vyčerpání.'"

V té chvíli zazvonil prezidentův soukromý telefon, aby potvrdil, že jeho krátký projev k národu se uskuteční ve 21.00 hodin. V parku jižně a jihozápadně od Bílého domu, kde se shromáždilo na půl milionu lidí připravených vzdát čest mrtvému viceprezidentovi a jeho doprovodu, byly vztyčeny obě obrazovky.

V předpokojí Ovalné pracovny postával tiskový mluvčí Dick Stafford, aby se svým šéfem prošel připravený projev. Na schválení čekaly i žádosti týkající se nadcházejícího smutečního obřadu za Martina Beckmana, jenž se měl konat v mohutné kamenné budově Národní katedrály ve Washingtonu, necelých 5 kilometrů severozápadně od Bílého domu. Po celou noc budou za Martina Beckmana vyzvánět velké zvony katedrály svatého Petra a Pavla.

Prezident ukončil schůzku se svými poradci, každému za jeho úsilí poděkoval a schválil jejich doporučení. Prohlásil, že by si přál nyní vyrazit spolu s nimi, aby se mohli společně věnovat plánování konečné likvidace té obludy, fregatního kapitána Adnama.

To však nebylo možné. Prezident to formuloval: "Počítám, že musím zůstat a starat se o krám." Bob MacPherson, který se po odchodu ostatních na chvíli zdržel, k tomu dodal: "Starat se o krám může být daleko důležitější, než pomáhat těm chlapcům. Mají totiž před sebou zatracenou fušku... a jestli neuspějí, pak ten gauner udeří znova a pak budou padat hlavy."

Mezitím se všichni tři admirálové rozjeli každý po svém... Morgan do Fort Meadu, Mulligan do COMSUBLANTu v Norfolku a Dunsmore do svého domu na břehu Potomaku. Arnold Morgan se chystal strávit celý večer s admirálem Morrisem, se kterým bude sledovat hlášení ze satelitů a modlit se za průlom - alespoň za zahlédnutí té ztracené britské dieselové ponorky. Podívají se rovněž na prezidentovo vystoupení v televizi a pak, někdy po půlnoci, poradce pro bezpečnost zavolá svému starému partnerovi v Kremlu, admirálu Vitaliji Rankovovi, náčelníkovi hlavního štábu, třetímu nejmočnějšímu muži ruského námořnictva. Na tenhle telefonát se moc netěšil.

Večer uběhl velmi rychle. Arnold Morgan s Georgem Morrisem se zahloubali do map, studovali fotografie a snažili se

proniknout do uvažování Bena Adnama. Kam se nyní vydá? Nebo stále ještě se svou ponorkou vyčkává sto padesát metrů pod hladinou, přímo nad Atlantským hřebenem, kde systém SOSUS není tak výkonný? Do Fort Meadu přicházela každé dvě hodiny nová zpráva ze satelitu. Ve 20.35, krátce před prezidentovým vystoupením v televizi, dorazil obrázek z družice, potvrzující, že čínská ponorka 094 se nachází ve vodách východně od Šanghajske cesty. Ani jeden admirál tím nebyl v nejmenším překvapen.

Prezidentův projev byl vyvrcholením televizního pořadu, v němž hlavy států z celého světa projevovaly svou soustrast s tragédií. Všichni dávali najevo soucit, pronášeli zdvořilostní fráze i projevy upřímné nejistoty nad budoucí harmonií světa, ochuzeného o vliv Martina Beckmana. V žádném z příspěvků se však neozval takový výkřik zoufalé duše, jaký zazněl ze slov prezidenta Spojených států.

Nikdo nikdy nezapomene znění předem nepřipraveného závěru jeho řeči. "Nikdy, ani jedenkrát jsem Martina neinstruoval v žádné záležitosti týkající se chudých a bezmocných... neexistují totiž slova, jež by takovému muži mohla sdělit opravdovou hloubku zoufalství třetího světa. On však nepotřeboval žádná slova, žádné papíry, žádnou kartotéku, ani žádná vytvořená pravidla hry... protože ta pravidla měl vepsaná ve svém srdci... a já se upřímně přiznávám, že nevím, co si bez něj počneme."

Následujícího dne vyšlo osm hlavních deníků východního pobřeží s černě orámovanou titulní stranou. Všeobecný tón novin byl projednou jednotný a šlo ho popsat jediným slovem - šok. Vypadalo to, jako by se všichni vydavatelé obávali, aby se nějakým příliš řízným či nevкусným titulkem nedotkli citů národa. New York Times otiskl přes záhlaví celé první stránky dva silné řádky:

MARTIN BECKMAN, NÁŠ MÍROVÝ VYJEDNAVAČ, UMÍRÁ PŘI ZÁHADNÉ KATASTROFĚ AIR FORCE 3

New York Post prostě konstatoval

SMRT KNÍŽETE MÍRU

Téměř každé noviny rozdělily svoji titulní stránku mezi dvě témata. Prvním z nich byl popis vlastního leteckého neštěstí, technických faktů jako výšky, polohy či rychlosti letu. Druhé, podstatně obsáhlejší téma, se týkalo Martina Beckmana a úvah, jak se svět v důsledku jeho smrti ocitl v obrovském a nebezpečném stínu.

Než se Arnold Morgan mohl spojit s admirálem Vitalijem Rankovem v Moskvě, musel počkat až do 08.00 (EST).

Telefonát uskutečnil ze své kanceláře a použil při tom starou horkou linku do Kremlu. Ruský důstojník ho pozdravil v angličtině se zdvořilou rezervovaností. Byl si vědom, že jako vždy, když mu Morgan volá, určitě někde existuje nějaký vážný problém.

"Arnolde, rád tě zase slyším. Copak je nového v lůně poslední světové supervelmoci? Dneska nic hezkého, obávám se. Je mi to moc líto, Arnolde. Byl to opravdu výjimečný člověk."

"Máš pravdu, Vitaliji. Je to špatné. Zůstala po něm velká mezera. Martina měli všichni rádi."

"Co ale to letadlo, Arnolde? Můj Bože, vždyť bylo skoro nové, ne? Co se stalo?"

"Kdo ví, starý brachu? Ten zatracený krám prostě havaroval." Američan se snažil od tohoto tématu konverzace odpoutat. Jediné, co chtěl vědět, byla poloha dvou chybějících ruských ponorek. Rankov mu to však vůbec neusnadňoval.

"Jak k tomu neštěstí ale došlo? Tam nahoře přece není nic, s čím by se mohli srazit, ne? To už je třetí nečekaná havárie během posledních pěti nebo šesti týdnů. A všechny nevysvětlené. Co se to děje, Arnolde? Voláš kvůli tomu?"

Admirál věděl, že tímto způsobem rozhovoru se pomalu blíží k okanzíku, kdy se bude muset Rankovovi světit. I když o to moc nestál, ta představa ho zase až tak nadmíru netrápila. Rankov byl v minulosti hlavou sovětské námořní zpravodajské služby, takže věděl, co je to tajemství. A navíc by mu mohl pomoci. Oba spolu již v minulosti spolupracovali.

Přesto se admirál Morgan rozhodl hrát to na jistotu. "Přesně kvůli tomu ti nevolám, Vitaliji. Když už jsme ale u toho, uvítal bych tvou pomoc."

"Dobře, Arnolde. Co pro tebe můžu udělat?"

"Podle našich pozorování někde existují dvě ruské ponorky, o nichž nic nevíme. Nechci vědět, kde přesně jsou a co dělají. Rád bych ale od tebe slyšel jejich přibližnou polohu, pochopitelně, pokud to není státní tajemství. To bych samozřejmě chápal."

"V dnešní době o tom pochybuji. O které dvě ponorky se jedná?"

"Typhoon TK-17 a Delta IV K-18, obě ze Severní flotily."

"Výdrž moment."

Admirál Morgan držel sluchátko a druhou rukou si do bloku kreslil malé ponorky. Tak se bavíval ve chvílích stresu. Během čtyř minut se mu však ruský kolega ozval.

"Ten Typhoon je v Pacifiku, kus jižně od Beringovy úžiny a směřuje na Petropavlovsk. Váš satelit ji nejspíš zachytí zítra. Ta Delta IV je na Baltu na přezbrojení. V suchém doku v Petrohradě. Proto ji nemůžete vidět. Co dál? Moc mi záleží na tom, aby mezi námi nebylo žádné nedorozumění."

"Nic se neděje. Jenom obvyklý rutinní dotaz."

"Ale Arnolde, drahý Arnolde. Den poté, co při neštěstí takového letadla jako Air Force 3, s pravděpodobně nejlepší posádkou na světě, zemře váš viceprezident, ty v bůhvíjak šílenou hodinu vstaneš, jenom abys mi zavolal. A ptáš se mě na dvě ponorky, které nikomu nic nedělají, zvláště ta, která je v opravě. Byl jsem k tobě naprosto upřímný, příteli. Teď je ale na čase, abys byl upřímný ty ke mně, nebo naše vzájemné přátelství se začne povážlivě ztrácet."

"Prohnaný ruský hajzlík," zamumlal Morgan, ale ne dost tiše na to, aby ho na moderní mezinárodní superčisté lince nebylo slyšet. Z druhého konce zaslechl smích mohutného exsovětského kormidelníka mezinárodních vztahů.

Morgan se k tomu smíchu připojil. Věděl, že něco prozradit musí, i když si nebyl jist, kam až má jít.

Admirál Rankov mu spoustu nejistoty ušetřil. "Nemyslíš si náhodou, Arnolde, že to vaše letadlo bylo sestřeleno? A jestli si to myslíš, doufám, že tě nenapadne z toho vinit nás, co říkáš?"

"Vitaliji, já si opravdu myslím, že je někdo sestřelil. Nevěřil jsem ale, že byste s tím měli něco společného. Ted' vím najisto, že tomu tak skutečně nebylo."

"Proč? Protože ted' už víš o těch našich dvou lodích?"

"Ano."

"V tom případě věříš, že vaše letadlo zasáhla řízená střela, odpálená z nějaké ponorky."

"Ano."

"Ježíšikriste. Kdo ale může mít takovou ponorku? My ne."

"My také ne. Někdo ale takové zařízení má. Jen tak náhodou, vy jste nikomu na žádnou cizí ponorku odpalovací zařízení na rakety země-vzduch nepředčlávali, že ne?"

"Jestli ano, tak já o tom nevím."

"Dobře. Vzpomeň si, Vitaliji, starý brachu, že ta poslední příšerná kalamita s naší letadlovou lodí začala také ztrátou jedné vaší ponorky."

"Na to nezapomenu asi nikdy."

"No, jestli v severním Atlantiku narazíš na nějakou dieselelektrickou ponorku s motory od British Paxmans, prokaž mi, prosím tě, laskavost. Potop toho hajzla, ještě než bude moct sestřelit nějaké další letadlo."

"Není tohle náhodou tajná informace, Arnolde? Předpokládám, že nechceš, aby se o tom někdo dozvěděl."

"Je to stejně tajné, jako kterékoliv jiné tajemství, které jsem ti kdy prozradil, Vitaliji. Doufám, že mě nezklameš."

"To by mě ani nenapadlo, příteli. V podstatě mi říkáš, že někdo ukradl nebo unesl ponorku Královského námořnictva třídy Upholder, tu která se už asi rok postrádá. Rozumím ti dobře?"

"Správně."

"A že na ni přidělal raketové protiletadlové zařízení a ted' s ní někde tam venku páchá celou tu spoušť?"

"Opět správné. A pamatuj, jestli si dokážou pronajmout ponorku od vás, tak jsou určitě schopní i nějakou ukrást Britům."

Admirál Morgan to samozřejmě vidět nemohl, ale po tváři Rusa se začal rozlévat široký úsměv. "Arnolde, jaká bezpečnostní zařízení jsou na palubě Air Force 3? Pochopitelně tam asi máte pořádné protiraketové rušičky a návnady, ne jenom nějaký šmejda, co?"

"No, tak daleko jsme nikdy nemysleli."

"To mě překvapuješ, Arnolde. Ta svá bezpečnostní opatření budete muset sakra posílit. Svět je zatraceně nebezpečný. Jak jsi mi jednou sám povídal, věci se dějou."

"Dobře, Rankove. Dobře. Slyším tě. Jenom mě nemlať. Už takhle mám dost problémů. Kdyby ses ale dozvěděl nebo doslechl o něčem v blízkosti leteckých linek kolem 20. a 30. stupně západní délky, dej mi vědět, prosím tě."

"Spolehni se. Hned uvedu dvě ponorky v severním Atlantiku do stavu pohotovosti. Ještě jednu věc, než položiš telefon."

"Mhm?"

"Nezapomeň... věci se dějou."

012130BŘEZEN06 - 57.49 S, 9.40 Z –

Hloubka 100 - Kurz 90 - Rychlost 8 –

Neviditelný na tiché plavbě východním směrem
v hluboké vodě

Úkol, který fregatní kapitán Adnam převzal od svého iránského zákazníka, byl splněn. Ajatolláhova odplata Velkému Satanovi byla dovršena. Tři údery. Oko za oko. Bývalý izraelský velitel nyní seděl sám v kabině a přemítal, jestli na svém bankovním účtu nalezne zbývající část slíbené odměny ve výši 1,5 milionu amerických dolarů. První takovou částku zaplatili Íránci ve třech splátkách bez reptání. Otázkou bylo, propustí-li ho ted' ze svých služeb. Nebo se ho spíše pokusí zavraždit a ušetří tak spoustu peněz? Ví, co bych na místě velitele iránských tajných služeb udělal já, pronesl v duchu sám k sobě. Neprodleně bych Benjamína Adnama popravil.

Na malém stolku před ním ležel nabitý revolver. Pod sakem měl za paskem v pochvě zastrčený svůj velký pouštní nůž. Psal právě dopis věrnému navigačnímu důstojníkovi Arashi Rajavimu:

"Můj drahý Arashi.

Za tu krátkou dobu, co se známe, jsme spolu dojeli hodně daleko, ale, jak víš, z řady důvodů tě musím nyní opustit.

Tento dopis ti jenom potvrdí, co už sám znáš. Spolupráce s tebou mi byla potěšením a ve vši upřímnosti tě považuji za potenciálně opravdu velkého velitele ponorek. Stejně tak věřím, že i tato loď je dobrá a schopná dosáhnout ještě mnoha úspěchů pro naši věc.

Během své dlouhé cesty domů pamatuj na vše, co jsem tě naučil. Celou cestu udržuj rychlost pod 8 uzlů, nevzdaluj se od pobřeží Irsku a snaž se proklouznout do Biskajského zálivu. Nevzdaluj se z pobřežních vod. Pak se podél severního pobřeží Afriky přesuň k místu tankování. Další tvoje zastávka má kódové označení Delta a nachází se 360 kilometrů od břehů Madagaskaru. Z tohoto místa pluj pomalu k pobřeží Somálska a Omanu. Drž se stále v příbřežních vodách, kde

budeš ve větším bezpečí. Budeš tak daleko víc chráněn před americkým CVBG.
Do doby, než se znovu setkáme, nechť tě provází Alláh.
Fregatní kapitán B. Adnam."

Vzal dopis, vsunul ho do obálky, kterou zalepil a pečlivě nadepsal: "Otevřít pouze korvetním kapitánem A. Rajavim po mém odchodu. Fregatní kapitán B. Adnam." Ted' už to nebude trvat dlouho.

Téměř ve stejnou chvíli mu na stole zazvonil telefon. Byl to navigátor, který mu hlásil momentální polohu, načež fregatní kapitán nařídil důstojníkovi na hlídce vynořit se do periskopové hloubky. Položil sluchátko a začal se převlékat do neoprenu, který si ponechal jako památku na svou podmořskou výpravu v Plymouthské úžině. Přes neopren si navlékl tlusté oblečení, jaké v severním Atlantiku nosily hlídky na můstku do studeného počasí. Takového vybavení ho mělo dostatečně ochránit před zimou, větrem, deštěm i sněhem.

Fregatní kapitán si pak kolem pasu připevnil opasek s nožem a do kapes bundy, opatřených zipem, nastrkal velkou obálku s bankovkami, revolver, kompas, příruční komunikační pojítko k satelitní lokalizaci, malou mapu a těžítka na papír, které kdysi použil k omráčení útočnicka, když utíkal z Iráku. Dál s sebou nesl dva zapečetěné vaky, v nichž měl civilní oblečení a boty, pas, další osobní doklady, dostatečnou zásobu jídla i minerálky, dalekohled a baterku. Nakonec si natáhl kožesinové rukavice. Čepici nepotřeboval. Bunda měla totiž k límci připevňenou kapucu, lemovanou kožesinou. Takto vybaven si byl jist, že v případě potřeby dokáže přežít i několik dní ve volné přírodě.

Velitel ponorky sebral vaky a vydal se ke kontrolnímu stanovišti, kde již bylo velmi živo. Necelé dva kilometry od jejich levoboku signalizoval svou přítomnost rybářský člun. Ben nařídil vyplout na hladinu a pak se přiblížit k rybářům. Noc byla ledová, ale moře bylo klidné a obloha jasná. "Provedeme přímý přesun z paluby na palubu," rozhodl. "Přiblížte se k rybářskému člunu pravobokem... palubní četa na svá místa." Pak se obrátil, stáhl si pravou rukavici a požádal svého zástupce, aby přišel do kontrolního střediska. Prohlásil, že pro něj bylo ctí, bojovat s takovými muži. "Věřím, že se z vás všech stanou velice dobří ponorkoví námořníci. Učili jste se pečlivě a rychle... budu postrádat každého z vás, i když upřímně doufám, že se znovu setkáme."

Nato se odmlčel, jelikož jej přemohl smutek, jak se chystal rozloučit s těmi, s nimiž tak dlouho pracoval a žil. Na chvíli jako by ztratil řeč, pak ale napřáhl pravou dlaň a, jako kdysi již jeden velitel před ním, tiše pronesl: "Rád bych, aby mi každý z vás podal ruku."

Jak před ním jeden za druhým defilovali, uvědomovali si všichni opravdový význam slova "kamarádství". Tento pocit dokáží prožít snad jen spolubojovníci, kteří společně čelili opravdovému nebezpečí a zvítězili nad ním. Většina z těchto mladých Iráčů byla se svým iráckým velitelem již déle než rok. Velká část z nich se spolu s ním ponořila poprvé už v Plymouthské úžině, oně temné noci, když se jim podařilo ukrást ponorku. Stále ještě si úplně neuvědomovali, že jsou ti nejpronásledovanější běženci na světě. Věděli však, že všechno ještě neskončilo.

Palubní směna se nyní chystala vyvázat Neviditelného podél stále se pohybujícího, starého, rezivějícího trupu 200tunové lodi Flower of Scotland. V jejich pohybech byl cítit spěch. Někde nedaleko mohly být právě teď pátrající lodi Námořnictva Spojených států a Královského námořnictva. Iránci tedy hodlali zůstat na hladině co nejkratší dobu. Všichni byli připraveni se v případě nebezpečí okamžitě ponořit a třeba i nechat svého velitele ve vlnách.

Rybářská loď měla odrazníky vyvěšené velice nízko a motory byly zapnuty na zpětný chod. Sám kapitán hodil přes zábradlí ponorky průběžné lano, po kterém se měly dopravit Adnamovy cestovní vaky. Fregatní kapitán měl oblečenou záchrannou vestu a nyní mu k pasu připínali dvě lanové smyčky. Přesuny tohoto druhu mohou být velice nebezpečné, zvláště v noci, uprostřed oceánu, takže ve vzduchu se vznášela nervozita.

Pod zábradlí rybářské lodi byla podsunuta široká lodní lávka, jejíž druhý konec přitáhla posádka ponorky. Sotva ji stačili zajistit, když, k Benovu překvapení, na ni vstoupil jeden ponorkový důstojník, kterého pamatoval ještě z Bandar Abbasu, a přešel k němu na palubu ponorky.

"Dobrý večer, fregatní kapitáne," pozdravil ho. "Jsem korvetní kapitán Alaam. Dostal jsem na starost pronajmout tuto loď, která vás odveze do Mallaigu. Kapitán zná cestu."

"Já měl ale zato, že se vrátíte se mnou," odpověděl Adnam.

"Změna plánu, pane. Přebírám Neviditelného na celou cestu domů."

"Rozumím. Nepředal jsem vám ale potřebné instrukce."

"Předpokládám, že někomu jste je předal, pane."

"Samozřejmě. Navigační důstojník fregatní kapitán Rajavi je připraven převzít velení. Tahle záležitost se mě už ale netýká. Na vašem místě bych si s ním okamžitě promluvil."

"Ano, pane. Sbohem, pane."

Fregatní kapitán Adnam se ještě naposledy obrátil čelem ke své bývalé posádce. "Nechť vás provází Alláh," pronesl.

"I vás, pane," zazněla odpověď od jednoho z nich.

S tím se Benjamin Adnam rozloučil a přešel po lávce na palubu rybářského člunu. Tam okamžitě vydal rozkaz kapitánovi, aby loď odpoutal a vyrazil plnou rychlostí k východu. Sám zůstal stát v ostrém větru na palubě a pozoroval, jak se Neviditelný jižně od nich ztrácí. Za minutu již ponorka zmizela pod hladinou severního Atlantiku, ve kterém dosud napáchala takovou pohromu.

Pak se obrátil a zamířil na můstek, kde požádal kapitána Gregora Mackaye o několik soukromých slov. Vyšli spolu na palubu. Adnamova prosba byla docela prostá. "Přeji si, abyste okamžitě zastavil loď a věnoval mi ten polopevný nafukovací člun, který máte na zádi. Chci plnou nádrž a loď připravenou k vyplutí do pěti minut. Přidejte tam také plný dvacetilitrový kanystr. A udělejte to sám, nesvěřujte to nikomu."

"To nemůžu," odpověděl kapitán svým širokým skotským dialektem. "Tadleto loď není moje."

Ben se usmál onomu známému přízvuku, který tak často slyšával během dnů svého výcviku ve Faslane. Tisíce

vzpomínek na časy mládí prožité ve Skotsku však rozhodně odsunul stranou a rychle se vrátil k obchodnímu jednání. To bylo něco, co bylo blízké kterémukoliv Skotovi, zvláště když šlo navíc o rybáře. "Kolik má takový Zodiak cenu? Měří asi pět metrů, ne? Ten přívěsný motor může mít tak 60 koní."

"Ano, pane. Počítám, že to všechno může stát dobrých 6000 liber, pane."

"Když vám tedy dám 10 000 liber v hotovosti, tak na tom vlastně vyděláte, je to tak?"

"Správně, pane."

"Tak si pospěšte, člověče," vyštěkl fregatní kapitán, vytáhl z vaku peníze a s potěšením pozoroval, jak rybář ze Západních ostrovů přešel na záď lodi a začal do nádrže nalévat benzin.

Za sedm minut se loď zastavila a člun Zodiak plaval vedle ní ve vodě přidržován poutacím lanem k zábradlí na pravoboku. Fregatní kapitán Adnam předal peníze kapitánu Mackayovi, který si je opatrně přepočítal. "Ano, pane, počítám, že dvě stě těchto padesátilibrovek je akorát správně."

Ben popadl své vaky a hodil je do Zodiaku. Přešel zábradlí a seskočil na palubu člunu. Nastartoval motor, zařadil rychlost a zmizel v temnotě. Kapitán Mackay se za ním díval, napůl pobaveně, napůl nadšeně. "Ten mladík má zatraceně naspěch," zamumlal si pro sebe. "Bylo ale potěšením uzavřít s ním obchod."

Jakmile Ben Adnam poodjel se člunem na vzdálenost 200 metrů od Flower of Scotland, zpomalil. Zkontroloval polohu člunu podle satelitního zaměřovače, pak pohlédl na kompas a nato vyrazil rychlostí patnácti uzlů východním kurzem. Tím směrem hodlal pokračovat něco přes dvě hodiny. Ani se nemusel dívat do mapy. Místo toho se pohodlně usadil na dlouhém gumovém sedadle za kormidlem. Přitáhl si těsněji kapucu a přes pravé rameno pozoroval světla rybářské lodi, jak mizí od něj na jihovýchod.

Noc byla citelně studená, ale stále ještě klidná, takže přes hladkou hladinu klouzal jeho člun poměrně rychle. S mírným vlněním se Zodiak vyrovnával bez problémů a do okolního ticha se ozýval jen zvuk dobře vyladěného přívěsného motoru ve vysokých otáčkách. Pokud Ben mohl soudit, v okolí se nenacházela jediná další loď, s výjimkou Flower of Scotland, jejíž světla bylo stále vidět ve vzdálenosti zhruba tří a půl kilometrů.

Pohlédl na hodinky, které stále nařízené podle greenwichského středního času ukazovaly 23.20. Znovu se ohlédl po pohybujičích se světlech rybářské lodi. Pak však obrátil zrak k východu, proti úzké stříbrné pěšině, kterou na hladinu vrhal vycházející měsíc a osvětloval mu tak cestu.

Mohutný ruděoranžový záblesk, který za jeho pravým ramenem osvětlil oblohu, změnil noc na okamžik v den. O dvě vteřiny později rozrazilo noční vzduch zahřmění. Flower of Scotland i s její tříčlennou posádkou rozmetala na kousky bomba, která vybuchla těsně za jejím motorem.

Ben Adnam pozoroval, jak z oblohy padají do vody hořící trosky. Pak zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a pokračoval dál směrem na východ.

Věděl, že to byla bomba. Torpédo z ponorky by způsobilo zcela jiný výbuch, výrazně tlumenější a méně okázalý. Přesto pociťoval určitou zvědavost. V duchu si totiž vybavil ten napjatý výraz, plný obav, v obličeji korvetního kapitána Alaama. Vzpomněl si, že ani neměli čas na výměnu vřelých pozdravů, v muslimském světě tak obvyklých. Nezbyla ani chvilka na rozhovor, ba ani na vyřízení blahopřání od jejich nadřízených. Nepadlo jediné slovo ohledně úspěchu celé operace. Neobjevilo se jediné zdvořilé gesto. Ani známka po nějakém uznání, natož vřelě pochvaly.

Ten Íránec se podle Adnamova mínění nacházel na pokraji nervového zhroucení. Byl celý napjatý, v ústech měl určitě vyprahlo a bylo znát, jak se zoufale touží dostat co nejrychleji pryč. Byl příliš rozčilený, než aby dokázal Benovi poskytnout třeba jen náznak rozumného vysvětlení ohledně změny plánu. Podle Adnamova mínění mohl tedy stejně tak dobře držet v ruce ceduli s oznámením, že na Flower of Scotland je nastražená past, která má zlikvidovat nyní již zbytečného zaměstnance, který toho příliš mnoho ví.

Bena Adnama však stále ještě neopouštěly pochybnosti. "Zajímalo by mě," otázal se prázdného oceánu, "proč si někteří lidé stále, i potom, co jsem všechno vykonal, myslí, že jsem trouba?"

Tohle byla pro spoustu lidí hodně důrazná lekce. "Zvláště pro kapitána Mackaye," přemítal. "Dost bolestivé poučení, že nemá očekávat žádné milodary."

I když, upřímně řečeno, jeho vlastní momentální situace byla jen o málo lepší. Nejprve zrazen Írákem, nyní Íránem... opravdu to vypadalo, jako by se na něj nebesa mračila. Dokázal pochopit ajatolláha, že se pro něj on, Benjamin, stal příliš velkou zátěží. Kdyby mu totiž v Íránu nabídli přístřeší, nebo snad dokonce i nějakou další práci, bylo zákonitě jen otázkou času, kdy si někdo spojí všechny útržky informací ohledně jeho šestitýdenní vražedné vlády teroru v severním Atlantiku.

Američané zjevně nehodlali zůstat nečinně sedět a nepátrat po příčině tak rozsáhlé zkázy, jichž se dopouštěl. V Pentagonu a CIA, a možná i v Bílém domě, určitě existují lidé, kteří nepoleví, dokud ho nedostanou. Znal dobře i onu ledovou prohnatost britské armády, která nakonec zjistí místo, kde se skrývá, a přijde si pro něj.

Ajatolláhové by byli blázni, kdyby mu poskytl útolek, tohle věděl od počátku. Přesto to byl pro něj emocionální, i když nikoliv intelektuální, šok, když se ho pokusili takto bleskově zlikvidovat. Mělo se tak stát jen několik hodin poté, co opustil onu fantastickou ponorku, kterou pro ně získal. Na druhou stranu, pomyslel si, jsem rád, že jsem to zahrál na jistotu. Jenom doufám, že i moje posádka bude mít stejné štěstí.

Pocit osamění Ben v minulosti již zažil - to když téměř přede dvěma lety pochodoval z Bagdádu. Této noci to však bylo stokrát horší. Nyní se totiž nemohl vrátit na Střední východ, kde po něm pátrali tak jako dosud po žádném jiném Arabovi. Tři mocné státy, Izrael, Irák a Írán, se ho pokusily zavraždit již v minulosti. S tím se musel smířit. Neměl tedy opravdu kam jít. Zůstal, jako obvykle, sám.

Pro tuto chvíli se musel soustředit na bezprostřední přežití. Jak se člun blížil k ostrovu, cítil na obličeji noční chlad.

Vytáhl mapu a zkontroloval kompas i satelitní zaměřovač. Ustálil loďku v kurzu nula-devět-nula a s tváří obrácenou k východu se začal modlit ke svému Bohu za odpuštění.

Problém byl, že se potřeboval dostat do jednoho vaku, aby si odtamtud vytáhl baterku a zkontroloval mapu. Než aby se pokoušel při těchto manipulacích udržet kurz, vypnul raději motor a zastavil člun. Pak, osamocen uprostřed ledového severního Atlantiku, se Ben Adnam jal znovu studovat svou trasu na mapě. Postupné cíle měl již stanovené, takže za necelé dvě minuty opět motor nastartoval a znovu zamířil kurzem nula-devět-nula na východ.

Jak očekával, satelitní zaměřovač mu prozradil, že se nachází zhruba sedmadvacet kilometrů západně od neobydlených ostrovů St. Kilda. Tyto ztracené kousky pevné země, věčně bičované větrem, ležely uprostřed prázdných plání Atlantiku, vystaveny na milost mořské pustině, asi 80 kilometrů západně od zbytku Hebrid a dvě stě kilometrů od pevniny Skotska. Představují nejzápadnější výspu britských ostrovů, až na jedinou výjimku, kterou je velká žulová skála Rockal, ležící ještě dalších tři sta padesát kilometrů blíže k Severní Americe.

Fregatní kapitán Adnam směřoval k největšímu ostrovu ze skupiny St. Kildy jménem Hirta, který je však spíše znám pouze pod jménem St. Kilda. Tři drobné sousední ostrůvky se jmenují Soay, Boreray a Rona. Osídlení všech čtyř míst se dá sečíst docela snadno, je totiž nulové.

Před rokem 1800 býval jediný způsob, jak se na ostrovy ze Skotska dostat, a to pomocí veslice z Isle of Skye. Cesta trvala několik dní a nocí. Avšak dokonce ani dnes nemusí být přistání vždy možné, to když do břehů, přesně jako již od počátku věků, buší rozbouřené moře.

Ben tento problém znal a navíc věděl, jak rychle se v těchto končinách může změnit počasí. Cítil, jak vítr z jihozápadu poněkud sílí, a v duchu jen děkoval Bohu, že nefouká z jihovýchodu. Takový vítr by totiž znemožnil přistání na jediném vhodném místě celého ostrova, v zátocce Village Bay. Ben jednou na St. Kildě byl, během výcviku v Královském námořnictvu, ale na břeh se nedostal, a pokud věděl, ve Village Bay nikdy nepřistála rovněž žádná válečná loď britského námořnictva. Dokonce ani nevplula do hlubokých vod kolem zevních skalnatých prahů.

Nyní se mohl jen modlit, aby vydrželo počasí a aby se nepozorován dostal do bezpečí. Instinkt mu velel otevřít naplno plyn a zamířit co nejrychleji k cíli. To by ho však stálo příliš mnoho benzínu. A mimoto, což bylo pro něj ještě důležitější, by takovéto chování svědčilo o panice a neprofesionalitě. A Ben Adnam amatérismus nesnášel.

Znovu si posvětil baterkou na mapu, všiml si vyznačené hloubky i přesného umístění postupných cílů na trase ke břehu. Opět zaregistroval, že jihovýchodní cíp St. Kildy má dokonce své jméno - Dun. Šlo o vysoký zubatý mys, zhruba kilometr dlouhý. Podle mapy byl mezi mysem a hlavní částí ostrova průliv. Byl však velice úzký a při odlivu mělký, se dnem posetým kameny. V jednom místě mapa dokonce ukazovala při maximálním odlivu nulovou hloubku. Bývalý velitel ponorky Neviditelný se již proto dávno rozhodl, že s člunem celý mys Dun obepluje, přestože to na cestě do Village Bay znamenalo o dvacet minut delší plavbu. Kdyby totiž šroubem zavadil o kamenité dno průlivu, byl by vyřízený.

Jak poněkud zesílil vítr, noc ještě ztemněla. Z Atlantiku se severovýchodním směrem začaly přesunovat nízké mraky a vysoká cirovitá oblačnost zakryla měsíc. Nic z toho však Bena neděsilo. Věděl, že v kalném, rozptýleném světle uvidí všechno potřebné. V mracích rozpoznával předsunutou frontu atlantské níže, přinášející s jihozápadním větrem déšť a mírné oteplení.

Fregatní kapitán Adnam byl spokojen, jak mu zatím celá cesta vychází, včetně počasí, udržování kurzu i stanovení polohy. Rozhodně ho netísnila úzkost, jakou by uprostřed noci, bez radaru, mohl pociťovat méně zkušený kormidelník, který se ocitl ve vlnách, tlačících ho proti útesům a skalám.

Ben se záměrně držel jižního okraje plánované trasy, která ho měla přivést až na dva kilometry od děsivých černých útesů St. Kildy. Byl si jistý, že ty skály určitě uvidí i v nejasném světle, dokonce i bez pomoci navigačního zaměřovače. Zodiak pokračoval v plavbě dalších padesát minut, během kterých pohodlnou rychlostí menší než 15 uzlů urazil dvacet tři kilometry. Pak zpomalil a posouval se kupředu jen nepatrnou rychlostí, s tichým baňáním motoru. Náhle uviděl obrys ostrova - přímo před ním se objevil obrovský útes, korunovaný třisetmetrovou horou, tyčící se nad mělkým zálivem. Za prvním vrcholkem viděl další, ještě vyšší štít. Posvětil si na mapu. "To je ono," zamumlal. "To jsou ty dva vrcholy Mullach Mor a Mullach Bi." Pohled na kompas mu jenom potvrdil, že satelitní lokalizátor ho neklamal.

Vypnul motor a nalil do nádrže polovinu rezervního kanystru. Pak znovu vyrazil rychlostí 5 uzlů. Po pěti minutách zpomalil a zahnul směrem ke břehu. Zde, 100 metrů po jeho levoboku, se tyčila velká kupa kamení zvaná Hamalan, nacházející se v blízkosti výběžku mysu Dun. Ben pokračoval ještě nějakých dvě stě metrů, pak v temnotě zamířil k severovýchodu a potom rovnou do Village Bay, kurzem tři-čtyři-dva podle ručního kompasu.

Záliv sám měřil napříč od Dunu k nejsevernějšímu bodu asi půldruhého kilometru. Britové však na severním pobřeží vybudovali vojenskou základnu, kterou čas od času využívali k monitorování raketových pokusů na střelnici Benbecula na hlavních ostrovech Hebrid. Podle údajů, které měl Ben Adnam k dispozici, podnikala britská armáda na tuto základnu každých čtrnáct dnů výpravy, kdy se zde vylodilo pár vojáků, aby pak během dvou dnů zkontrolovali stav zařízení, zejména elektronického.

Fregatní kapitán Adnam tedy potichu zamířil k západnímu okraji zálivu, kde podle mapy mohl přistát a zajistit člun za kupou kamení mimo dohled ze severního břehu. Pak bude postupovat pěšky až k vojenské základně, kterou doufal nalézt prázdnou, i když s dostatečnou zásobou benzínu. Kdyby tam vojáci právě náhodou byli, hodlal se přesunout a ukrýt v některé z původních starých ostrovních chatrčí, jež zde byly v letních měsících znovu zbudovány Skotským národním fondem a Skotským národním dědictvím. Tam by vyčkal, než osmačtyřicetihodinový turnus britských vojáků skončí. Měl dostatečnou zásobu jídla a minerálky, aby takovou dobu pohodlně přežil.

K temnému břehu Village Bay dorazil bez problémů. Vzhledem ke klidné hladině moře jej pouze trochu překvapil divoký příboj v blízkosti země. Kormidloval Zodiak přímo k pobřeží, ale v okamžiku, kdy příd' narazila na břeh, zvedl přívěsný motor z vody. Jakmile v této pozici motor zajistil, vyrazil s uvazovacím lanem v ruce kupředu a seskočil ze člunu do několika centimetrů vody.

Počkal, až přijde další vlna a nadlehčí podstatně těžší zád', pak se posunul doleva a pootočil příd' tak, aby směřovala na

moře. Ze své dlouhé zkušenosti věděl, že i dost malá vlna se dokáže přelít přes nízkou zád' Zodiaku a zaplavit ho mořskou vodou a chaluhami. Potíž byla v tom, že zadní část lodě s přívěsným motorem byla příliš těžká a právě tu musel vytáhnout na břeh. Ben tedy připevnil kotevní lano na dřevěný záďový palubní nosník a pokaždé, když moře člun zvedlo, přitáhl lano, až se Zodiak nakonec ocitl na celkem suchém oblázkovém břehu. Pak ho znovu obrátil čelem vzad a vytáhl ho do úkrytu mezi skalami. Tam zůstane dostatečně skrytý, pokud o něj někdo doslova neklopýtně. Je věcnou námořnickou záhadou, proč je tak těžké táhnout pětimetrový gumový člun pozadu, zatímco popředu to žádný problém není.

Když s tím byl hotov, opřel se o skálu a otevřel jeden z vaků. Hltavě se vrhl na sýrový sendvič a lačně se napil vody. Nacházel se sice v zátvrtí, ale přesto byla poměrně zima, takže cestou k vojenské základně si opět natáhl kapucu.

Rychle přešel přes pláž směrem ke starému kostelíku a faře, kde někdejší obyvatelé St. Kildy trávili dlouhé nedělní hodiny, než se konečně po jednom tisíci let z tohoto místa v roce 1930 natrvalo odstěhovali.

Bíle natřená budova starého kostela stála vlastně těsně za vojenskou základnou a poskytovala tedy perfektní úkryt pro pozorování. Bývalý ponorkový velitel se držel při zemi, až se postupně dostal zhruba 40 metrů k armádním chatám na severním břehu zátoky. Dosáhl stínu kostela a pak se pomalu posunoval kolem jeho zdi, až se nakonec objevil na straně přivrácené k vojenské základně.

Odtud si ke své nelibosti povšiml, že ve dvou místnostech svítí světlo, a jak se přiblížil, uslyšel i hukot generátoru. K potvrzení svých nejhorších obav spatřil přímo přede dveřmi zaparkovaný armádní Land Rover. Nemohlo být pochyb. V budově byli přinejmenším dva vojáci.

Ben rychle zhodnotil své možnosti.

A) Buď mohl prozkoumat budovu, vniknout do ní a oba muže zabít, pak přijet s člunem, načerpat palivo a odjet. Tato alternativa však byla poněkud delikátní a vražda dvou britských vojáků by bezpochyby brzy, možná už zítra, tedy jakmile se pro vojáky vrátí loď, vyvolala poprask, který vůbec nemohl potřebovat.

B) Nebo mohl schovat svůj člun i sebe do doby, než vojáci během maximálně dvou dnů odjedou. Pak se mohl vloupat do skladu a nabrat potřebný benzin. Bylo tu však nebezpečí, že armádní plavidlo, jež přijede bezpochyby za dne, Zodiak uvidí, nebo že ho najdou již přítomní vojáci. Taková představa tedy byla rovněž nevyhovující. Byla příliš zdoluhavá a nesla s sebou moc velké riziko.

Podíval se znovu na hodinky. Bylo 02.00. Stáhl se zpět do stínu, zkontroloval mapu a zahájil plán C. Vrátil se ke člunu, vypustí z něho vzduch a zároveň ho oblázky tak, aby ho nikdo směrem od vody neviděl. Pak vyhledá místní hlavní ulici severně od vojenské základny a vlezde do jednoho z domů, kde se přes noc ukryje. Následujícího dne se ještě před rozedněním, tedy kolem 9. hodiny, vydá ke člunu a přečká tam krátký den až do 15 hodin. Pak se dá do práce.

Kolem 03.00 již člun zmizel pod hromadou kamení a Ben Adnam se s dvěma vaky v ruce vydal do vesnice. Cestu našel podle mapy bez problémů a nakonec otevřel dveře domku, který se podle zevního nátěru zdál nejzachovalejší. Uvnitř byla zima, ale nefoukalo tam a před krbem stálo velké sofa. Ben se rozhodl neriskovat oheň, ale místo toho se pohodlně natáhl na sofa a usnul. V pravé ruce, která mu spočívala na zemi, držel velký pouštní nůž.

Vzbudil se v 08.00, snědl jeden sendvič, napil se minerálky a vyklouzl z domu do ledového březnového rána, jaká obvykle na zevních Hebridách v tuto roční dobu panují. Natáhl si pletenou čepici a opustil cestu, aby se dostal ke svému člunu nepozorován. Kolem se nic ani nepohnulo, s výjimkou smějících se papuchalků na pláži a poletujícího tereje, který lovil ve vlnách.

V 10.00 zaslechl, jak armádní Land Rover nastartoval motor a odjel. Na předním sedadle auta seděli dva vojáci. Když zmizeli západním směrem, Ben se opatrně vydal k vojenské základně. Za kostelem stála chata, v níž včera svítilo světlo. Teď tu žádné známky života nebyly. Panovalo tu naprosté ticho.

"Jsou jenom dva," řekl si Ben. "Výborně." A vydal se zpět ke člunu, kde vyčkal až do setmění. Džíp se vrátil kolem 14.00 hodiny.

V 17.00 poručík Chris Larkman a statný desátník Tommy Lawson, oba z Královského pomocného armádního sboru, seděli ve spartánsky zařízené místnosti před elektrickým radiátorem a hráli karty. Mladý poručík znechuceně karty odložil a pomalu přešel k oknu v severní stěně místnosti.

"Něco se děje, pane?"

"Ne. Nic. Jenom mi připadalo, jako bych zahlédl nějaké světlo, nahoře na protější straně, na Oisevalu."

"No, pane, jestli tam zrovna nehavarovalo letadlo, tak to je dost nepravděpodobný." Desátník mluvil s východolondýnským přízvukem, který se dost výrazně lišil od ostřejšího tónu výslovnosti soukromé školy, znějící z úst důstojníka.

"Velmi nepravděpodobné, desátníku Lawsons. Musel to být nějaký odraz ve skle."

"Ano, pane. A to mě dovopravdy těší, protože tahle hra bude moje."

"O tom nepochybují, desátníku. Kdybyste viděl, s čím musím hrát, bylo by vám to jasné."

"Správně, pane. Co říkáte tomuhle?" Vyložil na stůl pikové eso, krále, královnu, kluka a k tomu další tři krále.

"Ježíšikriste, desátníku. To je na mě moc... hej... počkejte moment. Teď bych přísahal, že jsem to světlo viděl opět."

"Kde, pane? S vaším dovolením se na to podívám."

Dvaatřicetiletý desátník se připojil k pětadvacetiletému poručíkovi u okna. Podle tradic britské armády představovali ti dva typické spojení mladé elity se starým mazáctvím. Na tomto principu byla vybudována celá britská armáda. Chris Larkman, jehož výsledky na Brynstonu nebyly natolik dobré, aby ho dovedly na špičkovou univerzitu, navázal v armádě trvalé přátelství s tímto bývalým neúspěšným zedníkem, s nímž právě sdílel pobyt na opuštěném ostrově. Kdyby došlo k věci, ti dva, Larkman a Lawson, představovali dohromady impozantní bojovou sílu. Štíhlý, atleticky stavěný bývalý ragbyový obránce Hampshire County a drsný chlapík z East Endu s ocelovými pěstmi.

Bohatí rodiče poručíka Larkmana byli trpce zklamáni, že jejich syn skončil u pomocného armádního sboru ("Vždyť o co

je hezčí takový dobrý gardový pluk") - ale Chris byl šťastný a jeho nadřazení ho považovali za vhodného kandidáta na vyšší hodnost. Larson žádnou takovou perspektivu neměl; cítil se dostatečně spokojený v tom postavení, v němž se právě nacházel - byl totiž rozený desátník, drsný, panovačný, ostrý, neoplývající přílišnou úctou, a když ho někdo naštal, dokázal být pěkný převít.

Stál po boku svého nadřazeného u okna a hleděl do černé noci, směrem k příkrému svahu Oisevalu, který se ze strany od vnitrozemí zvedal docela pozvolna, ale na opačné straně spadal ostře do moře. Připomínal obří jablko, rozříznuté napůl. Černé útesy se prudce, téměř kolmo svažovaly sto sedmdesát metrů k úrovni hladiny až ke skalám vyčnívajícím z vody. Ve srovnání s ostatními útesy na St. Kildě měla ta stěna výšku sice jen asi poloviční, ale jak při pohledu zespodu, tak i z vrcholku to byl dost děsivý pohled.

"Tamhle to je, desátníku... podívejte... tamhle nahoře... napravo... tři záblesky."

"Kde, pane... vy myslíte támhle nahoře?"

"Správně. Sledujte to. Koukejte se na samotný vrcholek skály. Pořád se dívejte."

Uběhly tři minuty a poručík Larkman to uviděl znovu. "Viděl jste to, desátníku? Tři záblesky."

Tommy Lawson zůstal potichu, což nebylo ani časté, ani to netrvalo dlouho. Když ale odpověděl, zněl jeho hlas smrtelně vážně. "Ano, pane. Viděl jsem to. Nebyla to žádná hříčka přírody. Někdo tam nahoře je, pane. A jestli tam nepřistál na zatraceném padáku, tak teda k sakru nevím, jak se tam jinak dostal."

"Domníváte se, že to je člověk? Ne nějaký meteor, nebo tak něco?"

"Ne, pane, to je určitě nějaký chlap. Chlap s posraným světlem. Jinak by nemohl svítit, no ne?"

"Předpokládám, že to by tedy nemohl."

"Tak co tam ale kruci dělá? To bych rád věděl, to teda jo."

"Já bych to také rád věděl. Takže bychom se, desátníku, na to raději měli podívat."

"No, pane, máme dvě možnosti. Buď nasedneme do džípu a vyrazíme tam, s rozsvícenými světly, a vyženeme ho, nebo ho zachráníme, přijde na to. Nebo ho tam celou noc necháme, ať mu umrznou koule."

"Nedomnívám se, že by bylo vhodné zvolit tu druhou možnost. Máme toto místo na starosti. Je tu dost tajného vybavení, takže si myslím, že bychom se měli vydat to prozkoumat."

"Počítám, že tohle je správný rozhodnutí důstojníka, pane. Já sem tady k tomu, abych poslechnul váš rozkaz. I když musím říct, že za sebe bych se bejval přimlouval spíš za ty umrzlé koule."

"Dobře, desátníku. Navléknout plášť. Zbraně potřebovat nebudeme. Přineste dvě baterky a vyrazíme. Běžte zahřát motor, prosím. Já ještě strčím dozadu kanystr s benzinem... víte přece, jak v tom zatraceném autě špatně funguje ukazatel paliva."

"Správně, pane." Desátník Lawson vyrazil ke dveřím, klíčky do džípu potřásaje v ruce. Odemkl auto a nastartoval motor, který se zaburácením naskočil. Poručík mu byl s kanystrem benzínu v patách.

V mrazivém nočním vzduchu se mužům před ústy stříbrné srážel dech. Jak desátník krácel, pohlédl znovu na vrcholek svahu Oisevalu. V tu chvíli se to objevilo znovu. Tři krátké záblesky. Tentokrát je však následovaly tři dlouhé a hned nato další tři krátké. "Pane, já myslím, že tam nahoře někdo vysílá SOS," pronesl Tommy Lawson. "To znamená, že to musí být nějaký letadlo. Jinak se tam nikdo dostat nemoh... Mohla by to být třeba helikoptéra od námořnictva, nebo něco. My jsme ale přece nic neslyšeli, že ne?"

"Ne, neslyšeli," odpověděl poručík. "Vůbec nic." Na tváři se mu objevily obavy. Desátník Lawson řídil džíp přes nerovný terén, prostírající se za vojenskou základnou, stále do kopce, směrem ke zdroji světla.

Celková vzdálenost na vrchol Oisevalu byla méně než jeden kilometr, cesta byla ale posetá kameny a Lawson se jim musel opatrně vyhýbat. Postupovali rychlostí asi 8 km/hod., při které se vůz s hlasitým řevem trhavě pohyboval ostrým svahem vzhůru. Každých několik minut viděli nad sebou záblesky světla. Jak se k němu blížili, museli dost zešíroka objíždět jeden kolmý sráz, který byl příliš i na jejich terénní vozidlo.

Když konečně dorazili vrcholu na dohled, uviděli přímo před sebou opět světelné záblesky, vycházející z místa na samém okraji útesu. Nikde nebyl žádný vrak a reflektory auta osvětlovaly jen černou hladinu hluboko pod nimi.

"Určitě nechceme s tímhle zasraným krámem sjet z útesu, že ne, pane?"

"Správně, desátníku. Vlastně si myslím, že bychom tu měli zastavit a počkat, než se rozední. Nechte motor běžet a reflektory zapnuté, aby nás každý viděl. Nemůže být moc daleko odsud, ale je přece jen sakramentská tma."

"Rozkaz, pane. A kdyby člověk šlápnul vedle, tak dolů to je zatraceně hluboko."

Pět minut tak seděli beze slova. Nebylo nic vidět. "Možná že omdlel, pane... nebo zemřel."

Chris Larkman chtěl už projevit souhlas, když znovu zablikalo světlo, přímo vlevo proti poručíkovi, jen asi 30 metrů daleko. Přitom se neozval žádný zvuk. Desátník Lawson zatáhl ruční brzdu, vzal do ruky baterku a otevřel dvířka. "To je divné, pane. Půjdu se na to podívat."

Desátník zůstal pár okamžiků stát vedle auta, zapínal si bundu a natahoval rukavice. Pak přibouchl dvířka na straně řidiče a vydal se k zadní části vozu. V tom okamžiku jako nějaký démon vyrazil z temnoty Ben Adnam a udeřil těžítkem Lawsona za pravé ucho. Hromotluk z East Endu se skácel k zemi, avšak Chris Larkman přes vrčení motoru neslyšel vůbec nic. Zamlženým zadním sklem ani neviděl, jak irácký fregatní kapitán táhne bezvládné desátníkově tělo zpět ke dvířkům na straně řidiče.

Poručík Larkman vyčkával. Po chvíli hlasitě zavolal, "Desátníku Lawsons? Všechno v pořádku?" Žádná odpověď se neozvala. Chris si tedy utáhl opasek a vystoupil z vozu. Po zmrzlém povrchu Oisevalu se vydal instinktivně k zadní části auta, směrem, kterým před chvílí zmizel desátník.

Fregatní kapitán Adnam už na něj čekal. Mladému poručíkovi se zdálo, že zahlédl nějaký stín, ale než se mohl otočit, bylo již pozdě. Bývalý velitel ponorky HMS Neviditelný ho udeřil těžítkem rovněž za pravé ucho. Larkman se bez hlesu složil k zemi.

Ben Adnamovi trvalo celých deset minut, než oba muže v bezvědomí nasoukal zpět na přední sedadla Land Roveru. Nakonec se mu to podařilo. Nato povolil ruční brzdu, zaklapl dvířka na straně řidiče a opřel se do otevřeného okénka. Land Rover se dal do pohybu vpřed, hlavní světla stále zapnutá. Pomalu nabral rychlost, takže v okamžiku, kdy se přehoupl přes okraj útesu, pohyboval se rychlostí necelých dvacet kilometrů za hodinu. Celou cestu motor stále běžel, až do chvíle, když o 170 metrů níž džíp zmizel v hluboké vodě. Ben zaslechl, jak vůz narazil na hladinu. Napadlo ho, že ho asi nikdo nikdy nenajde. Když teď konečně zůstal na St. Kildě sám, čekala ho spousta práce. Zkontroloval si podle hodinek čas. Poručík Larkman a desátník Lawson zemřeli v 17.41. Fregatní kapitán zamířil k vojenské základně na břehu pod ním. Pohodlně zakuklený v zimním oblečení, s baterkou Tommy Lawsons v ruce, se vydal směrem k britskému armádnímu skladu pohonných hmot.

Cesta mu trvala patnáct minut. Než se dal do práce, vešel do ubikací. Povšiml si štítku na jednom zavazadle. "Lawson T. 23082826. Desátník. Královský pomocný armádní sbor."

Ben se na chvíli zastavil před sálajícím elektrickým radiátorem a rozhodl se, že si v malé kuchyňce udělá čaj. Posadil se pak v jediném pohodlném křesle a usrkal horký, sladký nápoj, zatímco přemýšlel o cestě, která ho čekala - dvě stě šedesát kilometrů, jež bude překonávat rychlostí 15 uzlů. Jestli se nemýlí, bude to znamenat víc než 9 hodin jízdy. Moře však zůstávalo i nadále klidné. Možná že se fronta nízkého tlaku, které se obával, přesunula někam nad Island a Severní mys. Bude potřebovat spoustu benzínu, nyní ho ale naštěstí měl k dispozici dost.

Vrátil se do kuchyně, umyl a osušil šálek a pečlivě ho uložil tam, odkud si ho prve vzal. V dřezu byly už dva špinavé šálky a arciterorista se obával, že třetí by mohl představovat určitý klíč pro budoucí armádní vyšetřovatele. Ze stejného důvodu nehodlal na místě zanechat ani žádné otisky.

Světlo i radiátor nechal zapnuté a vyšel ven. Stále ještě používal Lawsonovu baterku, aby šetřil svou. Sklad paliva byl otevřený a uvnitř byla nádrž na čtyři tisíce litrů nafty, podle měřidla z poloviny plná. To nebyla příliš dobrá zpráva, protože nafta se do jeho motoru nehodila. Po chvíli však našel zásobu dvacetilitrových kanystrů s benzinem, složených v přístřešku za skladem. Byla to zásoba pro Land Rover, z bezpečnostních důvodů skladovaná na čerstvém vzduchu.

Ben se okamžitě vydal podél pobřeží k člunu. Jakmile dorazil na místo, odházal nejprve všechny kameny, naplnil vzduchem nafukovací části lodi a přetáhl ji ten kousek k vodě, kde se mu podařilo přes mírný příboj z Atlantiku spustit plavidlo na vodu. Zavesloval s člunem na větší hloubku a pak sklopil přívěsný motor do vody. Stlačováním gumového balónku na palivovém potrubí nasál do motoru benzin a stiskl startér. Zodiak kapitána Gregora naskočil na první pokus. Ben pomalu přešel přes záliv a přistál u rovného kousku břehu přímo pod kostelem.

Znovu motor vyzvedl a člun vytáhl na souš. Vyskočil z lodi, otočil ji přídí k vodě a zádi ke břehu. Odhadoval, že během dvaceti minut bude díky přílivu člun opět nadnášený vodou, takže sebou musel trochu hodit. Poklusem se vydal do skladu. Poněkud pomaleji se za patnáct minut vrátil se dvěma těžkými kanystry. Pod sedadlem Zodiaku byla rezervní nádrž, do které se vešlo plných 35 litrů.

Po dalších dvou cestách měl na palubě tři kanystry s 50 litry benzínu navíc. To bylo více než dost, aby ho loď dovezla do malého skotského rybářského přístavu Mallaig. Pokud šlo o jídlo, stále ještě mu zbývalo šest velkých sendvičů a tři lahve vody. Z vojenské kuchyně si žádné zásoby nevzal, jakkoliv byl v pokušení. Fregatní kapitán Adnam se považoval za vojenského profesionála, nikoliv za nějakého sprostého zloděje. Nevzal by si tedy ani kousek sýra, pokud by to samozřejmě nebylo nezbytné k jeho přežití. Pokud šlo o profesionální chování, trpěl téměř jakousi podivnou obsesí. Měl dokonce i vlastní definici profesionálnosti. "Profesionalita nemá nic společného s penězi. Znamená dokonalou eliminaci chyb."

Dosud, jak se domníval, také žádnou chybu neudělal. Íránci evidentně věřili, že je mrtev, což byl omyl, jakého se krátce dopustil i Irák a před daleko delší dobou i Izrael a Spojené státy.

Až sem nejdříve zítra ráno dorazí armádní plavidlo, setkají se jeho důstojníci s dokonalou záhadou, jak z ostrova zmizel poručík s desátníkem, a navíc kam se poděl jeden Land Rover zelené barvy, majetek Královského pomocného armádního sboru. Pokud nebyli ochotni strávit celé roky prohledáváním každého metru zrádných vodních hlubin pod útesy St. Kildy, nikdy se nedozvědí, co se s těmi dvěma muži stalo. Stejně jako se nikdy nedozvědí, že tento ostrov navštívil fregatní kapitán Adnam. Jak dobře věděl, nezanechal za sebou nejmenší stopu. Na ostrově nedošlo k žádnému boji, nepadl zde jediný výstřel, nebyla prolita ani kapka krve, nic nebylo rozbito. Nikdo ho také neviděl. Alespoň nikdo živý. Sám nebyl zraněn a, což bylo ještě lepší, byl dostatečně mobilní.

Odvesloval se Zodiakem na větší hloubku, pak spustil motor do vody a svižně vyrazil směrem na východ - nejprve napříč temným Village Bay, poté ven ze zálivu do severního Atlantiku, k hlavní skupině Západních ostrovů a pak ještě sto osmdesát kilometrů dál, k rybářské vesnici na skotském pobřeží jménem Mallaig.

9

Ben Adnam minul vnější přístupy k Village Bay ještě před 21.00 hodinou ve čtvrtek 2. března. Počasí bylo stále klidné, i když z Atlantiku sem zasahovalo typické dlouhé vlnění. Vlny, přicházející z pravoboku, byly naštěstí pozvolné, s hladkými vrcholky, takže Zodiak přes ně proplouval poměrně snadno.

Fregatní kapitán byl s meteorologickými podmínkami více než spokojen, i když plavba vyžadovala dlouhé hodiny soustředěné pozornosti. Koneckonců byl ale v teple, v suchu a v relativním pohodlí. Navíc, alespoň pokud mu bylo známo, nikdo po něm právě teď nepátral. Šli přece po jeho bývalé ponorce. Ben prostě jen musel udržovat východní směr, dávat si pozor na rybářské lodě a nejet rychleji než 15 uzlů. V dodržování pomalého tempa měl už praxi. Na tváři mu pohrával úsměv, jak kormidloval kurzem nula-devět-sedm směrem k Harrisově průlivu, vzdálenému nějakých 65

kilometrů.

Zodiak byl velice dobrý člun, který snadno proklouzával mezi středně velkými vlnami Atlantiku. Lehce se kormidloval, takže Ben dokázal kontrolovat polohu podle satelitního zaměřovače, aniž by zpomaloval.

Ve 23.00 si vzal další sendvič, opřel se ve své sedačce, zahledl se do temnoty a zaposlouchal do dokonale pravidelného hukotu přívěsného motoru. Zodiak šplhal na ubíhající vlny, lehce přejížděl jejich vrcholky a pak zase sklouzával do údolí.

Ani ne za hodinu Ben vpluje do hlavní námořní cesty, vedoucí mezi ostrovy, které tvoří zevní Hebridy. Toto místo se nazývalo Harrisův průliv a oddělovalo ostrov Harris na severu od archipelagu Severní Uist na jihu.

Harrisův průliv je v nejužším místě asi 8 kilometrů široký, ale jeho hladina je posetá malými ostrůvky a kusy skály, jež jsou příliš velké, než aby bylo možno je ignorovat, ale příliš malé, než aby měly nějaká jména. Fregatní kapitán Adnam bude muset být v úžině velice opatrný, protože i když bude tou dobou právě vrcholit příliv, mapa dosvědčovala, že cesta je plná různých nebezpečných překážek, jež jsou jen obtížně viditelné. Zvláště nepříjemné jsou ty těsně pod hladinou.

Když se Zodiak pohyboval rychle a "seděl" na kýlové vlně, měl ponor pouhých třicet centimetrů. Ben však nehodlal riskovat poškození vrtule, takže doufal, že jižně od ostrova Harris bude svítit měsíc, jehož svit mu pomůže mezi skalnatými překážkami najít cestu.

Štěstí mu přálo. Když o půlnoci satelitní zaměřovač ukázal 57.48S, 07.15Z, zářil vysoko na obloze měsíc. Ben věděl, že nevelký neobydlený ostrov Shillay, sedmačtyřicet hektarů žulové skály označující jižní vchod do průlivu, leží kdesi po pravoboku. Rozhodl se plout několik kilometrů na jihovýchod v naději, že ho někde spatří. Během asi osmi minut se tato kamenná hora skutečně z mrazivých vln Atlantiku vynořila. Objevila se celá zalitá měsíčním světlem necelý kilometr na pravoboku jako černočerný útes vystupující kolmo z vody.

Ben v duchu poděkoval Alláhovi za pojitko satelitního zaměřování a zastavil Zodiak. Za tři hodiny jízdy spotřeboval 28 litrů, takže nyní nalil do nádrže obsah celého jednoho vojenského kanystru. Předpokládal, že může pokračovat v jízdě další tři hodiny, než bude muset znovu tankovat. Pak se znovu vydal na cestu, a to směrem na jihovýchod. Ve vzdálenosti 11 kilometrů ho čekal severní výběžek ostrova Berneray.

Tento mys minul krátce po 03.00 hodině a pak se pustil do skutečně komplikované části plavby úžinou. Začal hledat cestu mezi množstvím drobných ostrůvků jihovýchodně od Killegray, strážícího východní vjezd do průlivu. V těchto místech je díky vlnění poměrně často vysoké moře a ostrovy jsou přitom nízké a ve tmě špatně viditelné. Přestože si Ben, jakmile se dostal k řetězu ostrovů na dohled, vybral jihovýchodní trasu, překvapilo ho, že se nacházejí o hodně blíže, než očekával. Opatrně kolem nich proplul a pocítil úlevu, když se před ním otevřel volný prostor Hebridského moře, oddělujícího Západní ostrovy od Skye. Také oceán se téměř vzápětí zklidnil.

Díky několika měsícům pobytu v Královském námořnictvu nebyly tyto vody pro Bena tak docela neznámé. Věděl tedy, že Hebridy znamenají pro Skotsko zhruba tolik, co Velká útesová bariéra pro východní Austrálii, tedy že chrání pobřeží zejména před zimními bouřemi, přicházejícími z otevřeného oceánu. Ať tak nebo tak, byl vděčný za to, že se nyní s plnou nádrží nalézá na klidném moři západně od historicky romantického Isle of Skye, druhdy hlavního stanu mocného klanu MacLeodů. Jak zahrnul ještě poněkud více na jih, přistihl se, že si potichu zpívá jednu z neodbytných skotských melodií, kterou se kdysi naučil od místních lidí v okolí základny Královského námořnictva ve Faslane, jež byla před drahným časem jeho domovem..

Uháněj, lodičko, jako na křídlech ptáků,
Kupředu, volají lodníci;
nes toho mládence, zrozen byl k vládě,
nes ho přes moře k ostrovu Skye.

A jako každému správnému Skotovi mu v duchu vytanul snad nejslavnější obraz z dlouhé a krvavé historie této země. Byla to představa čtyřiaadvacetileté Flory Macdonaldové a jejích mužů, kteří na veslici těmito vodami odvázejí katolického Charlese Stuarta - Švarného prince Charlieho - do bezpečí po drtivé porážce jakobitů v bitvě u Cullodenu na Drummossie Mooru v roce 1746.

V 01.00 se Ben nacházel v poloze, z níž mu k západnímu břehu Skye zbývalo jen 46 kilometrů. Napadlo ho, že jestliže tuto vzdálenost dokázala převeslovat Flora se svými muži, pak jeho Zodiak by ji měl překonat rovněž bez velkých problémů. Přitáhl si pevněji kapucu, skrčil se za čelní sklo člunu, aby se trochu schoval před větrem a pokračoval dále kurzem jedna-šest-pět. Po dvou hodinách se nacházel přímo proti Neist Pointu na špicí Skye's Moonen Bay. Až do této chvíle nezahlédl jinou loď.

Ben zpomalil a do téměř prázdné nádrže vyprázdnil oba zbývající kanystry. Zůstalo mu k dispozici 40 litrů na poslední tři hodiny plavby, během níž má urazit zbývajících devadesát kilometrů k Mallaigu. Právě zde si před čtyřmi dny korvetní kapitán Alaam pronajal Flower of Scotland.

Nyní si už byl jistý, že to dokáže. Otevřel tedy znovu naplno plyn a vydal se podél dlouhého temného břehu rozlehlých šestnácti set čtverečných kilometrů ostrova Skye.

Bylo právě 05.00 hodin, když ve stínu mohutných Cuillin Hills, svažujících se po jeho levoboku k vodě, překročil úžinu Soay. Ben tyto hory sotva viděl, spíše je cítil, jak zakrývají severovýchodní horizont. Dvacet dva kilometry před příděl zaznamenal maják na Point of Sleat. Odtud mu bude zbývat poslední přímý osmikilometrový úsek přes záliv Sleat k přístavu Mallaig, kde už jistě budou světelná značení pro rybářské bárky.

Ben věděl, že Zodiak nese identifikační znaky, podle nichž ho lze spojovat s Flower of Scotland. Proto chtěl dosáhnout břehu ještě před rozedněním. Nemohl vědět, jestli se celý přístav už nehemží policisty a příslušníky pobřežní stráže,

pátrajícími po ztracených rybářích. Necelý kilometr před přístavem našel červenou boji a odtud už sledoval světla. Mezitím stačil ještě pečlivě naplnit armádní kanystry mořskou vodou a spustit je přes palubu.

Těsně před přístavní hrází vypnul motor a zbytek cesty dovesloval, udržuje se stále ve stínu zakotvených lodí. Zodiak nakonec zakotvil na vzdálené straně přístavu u boje, kde byla vyvázaná malá veslice. Přivázal loď a přeložil cestovní vaky do třímetrového dřevěného člunku. Pak na něj přeskočil a odvesloval s ním asi sto metrů ke kamennému molu, kde ho poutacím lanem uvázal ke kruhu.

Pak vylezl po schůdcích na nábreží, které bylo osvětleno jedinou nevelkou pouliční lampou. Poprvé od chvíle, kdy před pěti měsíci s ponorkou Neviditelný opustil Bandar Abbas, stanul na obydlené zemi. Se dvěma cestovními vaky v ruce se nyní nacházel v typickém malém rybářském přístavu uprostřed směsice kůlen na sušení ryb, rybářských košů, beden na sledě, sítí a rybářského náčiní. Poněkud stranou, nedaleko příjezdové cesty, stál velký ocelový koš na odpadky, do poloviny naplněný kartónovými krabicemi.

Fregatní kapitán se za ním skrčil a velice zdráhavě se jal ze sebe svlékat oblečení iránského námořnictva pro chladné počasí, jež mu tak dobře poslední čtyři dny sloužilo. Bohatě se poprášil dezodorantovým talkovým zásypem, který měl rovněž ve výbavě. Z dalšího vaku vytáhl pomačkané šaty, čistou košili, kravatu, ponožky a boty. Neměl žádný kabát, šálu, ani klobouk. Teplota byla čtyři stupně nad nulou a foukal jen mírný vítr. Nemohl si přece jen dovolit procházet se po západní Skotské vysočině oblečený jako Scott v Antarktidě. Takže oblečení do špatného počasí poněkud váhavě zabalil do jednoho vaku, který pak zastrčil až na dno odpadkového koše. Vzal zbývající vak a vydal se do města, směrem k železniční zastávce. Doufal jen, že není neděle. Za svého cestování ztratil ponětí o jednotlivých dnech, avšak tištěný průvodce ho informoval, že o pracovních dnech jezdí z Mallaigu do Fort Williamu každé ráno v 8 hodin vlak. To bylo za hodinu.

Procházka byla asi stejně mrazivá, jako noční výlet po poušti v této roční době. Fregatní kapitán Adnam se s tím ale dokázal vyrovnat. Přidal do kroku a sledoval ukazatele k nádraží. Tam s potěšením zjistil, že je pátek 3. března. V čekárně mu přišel nesmírně vhod zapnutý radiátor, ke kterému si vděčně přisedl poté, co si koupil jízdenku do 240 km vzdáleného Helensburgu. Do Fort Williamu, kde bude přestupovat, to bylo necelých 60 kilometrů.

O půl osmé vjel do stanice z vedlejší koleje vlak. Mallaig byla totiž poslední zastávkou na trati. Uvnitř vagónu bylo teplo a docela živo, avšak Benu Adnamovi se podařilo nalézt prázdný koutek. Docela přesně odhadl, že dlouho volný nezůstane, jelikož byl pátek ráno a vlak byl plný lidí, kteří zjevně jeli do Fort Williamu za prací. Doufal, že ve svých pomačkaných šatech, bez kabátu a celý zarostlý bude vypadat jako nějaký nemajetný poeta z Vysočiny, nebo jiný podobný potulný bard. V každém případě věřil, že nevypadá jako teroristický příslušník cizího námořnictva, který právě zlikvidoval tři z nejdůležitějších tryskových transatlantských letadel ve jménu Islámské republiky Írán. Přesto všechno se však stále cítil poněkud nepříjemně nápadný.

Ben Adnam ještě nikdy necestoval Dráhou západní Vysočiny tak daleko na severu, ale kdysi byl s jednou starou přítelkyní ve Fort Williamu. Vlastně to byla jeho jediná přítelkyně a na celé to údobí si vzpomínal tak jasně, jako by to bylo včera. Stejně tak si vybavoval staré skotské město s vojenskou posádkou, rozkládající se ve stínu Ben Nevisu, nejvyšší hory celé Británie.

Bydleli tehdy v příjemném hotelu jménem Ballachulish House, který pocházel někdy z osmnáctého století a svými okny hleděl na Loch Linnhe a Morven Hills. Fort William přinášel Benovi spoustu vzpomínek. Teď je ale musel energicky zapudit, protože představovaly úplně jiný svět, kam on už nepatřil. Bývaly to dny naplněné smíchem a láskou. Avšak po brilantní, i když nepřilíhající ortodoxní kariéře se to všechno stalo pro něj vedlejší. Hlavním a nejdůležitějším zájmem bylo jediné - přežít. Nic víc.

Vlak vyjel z Mallaigu na čas a vydal se nejprve na jih, pak na východ, kolem horního okraje Loch Shiel a přes Vysočinu. Před 09.00 hodinou přijeli do Fort Williamu, kde již čekal vlak z Glasgowu. Ben si u kiosku rychle koupil čerstvý výtisk novin The Scotsman a našel si prázdné kupé. Za chvíli se vlak rozjel, ale prvních patnáct minut toho Ben z cesty mnoho neviděl, jelikož tak dlouho mu trvalo, než se pečlivě přesvědčil, že zatím nikde není ani zmínka o postrádaných rybářských lodích či vojácích.

Jakmile se takto uspokojil, využil možnosti pořádně se na pánských toaletách umýt. Teprve pak se vrátil na místo v kupé. Konečně měl čas kochat se kouzelnou scénérií, jak vlak projížděl podél řeky Spean, nedaleko monumentálního masivu Ben Nevisu, tyčícího se po jejích pravé straně do výšky půldruhého tisíce metrů. Po pětadvaceti kilometrech zahrnuli do Glenu, kterým pokračovali po celém východním pobřeží Loch Treigu a přes horský masiv do Rannoch Mooru. Odtud vedla cesta již stále jen na jih, k severnímu okraji Loch Lomondy a podél Loch Longu ke Garelochu. Trať vedla pak kolem Faslanu a Rhu Narrows až do Helensburgu.

Zvláště poslední kilometry byly poznamenány vzpomínkami. Fregatní kapitán si připomínal měsíce zde strávené, dávno ztracené kolegy, a možná úplně nejvíc i svého učitele. Tím byl fregatní kapitán Iain MacLean, nejchytřejší muž, jakého kdy na ponorkách potkal, přísný pedant s očima jako korálky, jenž ho naučil potápět válečné lodě i unikat těm nejvytrvalejším pronásledovatelům. Pokusil se, tak jako vždy v minulosti, zaplašit vzpomínky zejména na dceru tohoto velkého muže, na uhlazenou skotskou krásku, kterou ke své věčné lítosti neměl nikdy čas milovat, natož se s ní oženit. Stanice v Helensburgu vypadala stále stejně, byla šedivá a zarytě nelákavá. Několik cestujících zde čekalo na vlak z Glasgowu, ale jinak bylo místo v podstatě opuštěné. Když tam vlak dorazil, bylo poledne a Ben byl jen jedním z několika lidí, kteří zde vysedali. Počasí tu bylo poněkud teplejší než ráno u Hebridského moře. Ben Adnam hned z nádraží zamířil tam, co se zde stále nazývalo pánskou konfekcí.

Vyrazil do lázeňského městečka, rozkládajícího se po březích řeky Clyde. Jeho široké ulice se za tu dobu snad vůbec nezměnily. Věděl docela přesně, který obchod potřebuje, takže netrvalo dlouho a již vcházel do krámu. Za chvíli byl zase z obchodu venku se dvěma tucty spodků a ponožek, deseti košilemi a půltuctem kravat. Nato zamířil do sportovních potřeb, nacházejících se v malém úzkém průchodu nedaleko ulice Upper Colquhoun. Zde zakoupil tlustý

skotský kožich, dva kašmírové svetry v olivově zelené a tmavě červené barvě, kašmírovou šálu a měkký plstěný klobouk. K tomuto nákupu přidal ještě dvě tvídová saka, dvoje tmavošedé kalhoty a dvoje kalhoty z manšestru, hnědé a tmavě zelené. Nákup bot byl poněkud obtížnější, ale nakonec si vybral dva páry hnědých mokasín se silnou koženou podrážkou a pár pevných černých polobotek. Když si oblékl jeden ze svetrů, kožich a klobouk, cítil se okamžitě lépe. Vyšel z obchodu a dal se směrem ke Skotské královské bance. Právě totiž utratil dost značnou část z posledních 1500 liber. V té chvíli zatoužil, aby nebyl býval tak štědrý ke kapitánu Mackayovi, který si nakonec těch peněz stejně neužil. Ben si ve Skotsku odjakživa udržoval bankovní účet na jméno Benjamin Arnold. Minimální částka, která na něm byla trvale uložena, činila 20 000 liber a byla určena právě pro takovéto naléhavé případy. Nikdo v bance ho už neznal, takže se musel prokázat, aby si mohl vyzvednout 1000 liber. Zkontroloval zůstatek na účtu, který souhlasil, a pak se krátce dotázal, jestli mu v posledních třech měsících nepřišla nějaká pošta. Do banky, jak konečně očekával, nepřišlo nic. Vzhledem k tomu, že Iránci učinili docela upřímný pokus nechat ho na palubě Flower of Scotland roztrhat na kousky, považoval za nepravděpodobné, že by mu zbývající částku ve výši 1,5 milionu na konto poukázali. Nemýlil se, neposlali skutečně nic.

Když vyšel z banky, znovu naplno pocítil svou opuštěnost. Procházel pomalu městem a rozhlížel se po taxíku. To mu zabralo asi deset minut. Když konečně dorazil na jedno staré známé místo z faslanských časů, hotel Rosslea Hall v Rhu, kde hodlal strávit víkend, bylo téměř 13.00 hodin.

Přesně ve stejnou chvíli seržant Královského pomocného armádního sboru George Pattenden obcházel vojenskou základnu na ostrově St. Kilda a co chvíli hlasitě vykřikoval. "Tak teda dobře. Kde ale, do prdele, všichni jsou?" Na mělčině pod kostelem držel kapitán Peter Wimble z Královského dopravního sboru vylodovací plavidlo, které se pohupovalo a čekalo na evakuaci dvou vojáků, poručíka Larkmana a desátníka Lawsona. Bylo to dost podivné, jelikož všichni z rádiového vysílání znali čas příplutí. A za celou dvouletou službu na Hebridách se kapitánu Wimblemu ještě nestalo, že by při příjezdu člunu odjíždějící vojáci již nestáli na břehu, připraveni k odjezdu.

Toto páteční poledne vyskočil seržant Pattenden po příjezdu lodi na břeh a hlasitě zakřičel. Když se ani poté nikdo neukázal, vydal se, v nepříliš laskavé náladě, pěšky k základně. Trochu ho překvapilo, že světla svítla, generátor hučel, ale džíp byl pryč a také poručík i desátník jako by se do země propadli.

"To je zvláštní," zamumlal si pro sebe. "To je zatraceně zvláštní. Kde jenom kurva jsou?" Bylo totiž zřejmé, že bez těch dvou mužů, pro které přijeli na St. Kildu, se na základnu v Benbecule nebudou moci vrátit. Larkmana s Lawsonem tu prostě s omezenými zásobami nechat nesměli.

Svým nejdelším jihozápadním břehem se ostrov táhl do délky pěti kilometrů - od Soay Stacku ke špici Dunu. Ve své nejširší části, mezi Gob Chathaillem na dlouhé straně pobřeží a Oisevalem na východě měřil ostrov něco přes tři kilometry. Celý břeh tvořilo většinou velice nepřístupné panorama vysokých černých útesů s četnými jeskyněmi. Podél moře tu nebyly prakticky žádné pláže a ve vnitrozemí se zdvihaly dost vysoké hory. To místo nebylo na prohledávání až tak šilené, zejména v případě, že by k dispozici bylo zhruba půltuctů džípů. Seržant Pattenden však dobře věděl, že nic takového nemají. To podle armádních zvyklostí znamenalo, že budou muset vyrazit pěšky, k čemuž jim zbývaly poslední dvě hodiny světla.

Seržant se tedy vydal zpět k lodi, aby situaci nahlásil. Mladý kapitán, přítel Chrise Larkmana, okamžitě rozkázal uvázat vylodovací plavidlo u nedalekého mola. Pak rozhodl, že dvě tříčlenné skupiny zahájí pátrání na Ruaivalové straně Village Bay, na protější straně od Oisevalu.

V této činnosti pokračovali až do 16.30, kdy už se beznadějně setmělo. Pak se vrátili na palubu plavidla a velitelství na Hebridách rádiem sdělili smutný fakt, že poručík Larkman s desátníkem Lawsonem zmizeli. Všichni věděli, že celý víkend je v tahu. Dokud poručíka a desátníka nenajdou, návrat nepřicházel v úvahu. Každý z mužů však pociťoval zlou předtuchu, jelikož na ostrově vlastně nebylo místo, kam by ti dva mohli zmizet. Až příliš naléhavě se nabízela možnost, že spadli z nějakého útesu do moře.

Kapitán Wimble rozhodl, že pohodlněji přespí na moři, takže první noc strávili všichni na zakotveném vylodovacím plavidle.

Ráno se vrátili na břeh a vyrazili znovu k prohledávání tohoto atlantského ostrova.

Kolem poledního byla situace považována již za natolik kritickou, že z Benbeculy byly vypraveny dvě armádní helikoptéry. Ty pak celé dvě hodiny pročešávaly ostrov, létaly nad pátrajícími vojáky, rachotily podél břehů, dalekohledy prohlížely útesy a infračervenými detektory pátraly po známkách života. Avšak za soumraku, který padl v 16.40, nebylo po dvou mužích či po jejich Land Roveru stále ani stopy. Oba vrtulníky se musely vrátit na základnu k dotankování.

Pátrací skupiny zalehly v chatách do spacích pytlů. Zde byly i zásoby jídla a vybavení. Spolu s dalším Land Roverem je sem dopravilo druhé vylodovací plavidlo. Armáda rovněž tak doplnila i kanystry s benzinem, které si odsud odvezl Ben Adnam. Teprve tehdy kapitán Wimble s těžkým srdcem připustil, že Chris Larkman a desátník Lawson jsou mrtvi, i když stále ještě nechápal, co se s nimi mohlo stát. Svého přítele Chrise však dobře znal, takže mu bylo jasné, že muselo dojít k něčemu strašnému. Bývalý ragbyový hráč z Hampshiru byl podle Wimbleho opravdu poctivým občanem a Lawsona měl za velmi chladnokrevného Londýňana a zkušeného vojáka. Proto kapitán Wimble nevěřil, že by se kdokoliv z nich mohl dopustit něčeho absurdního. Nedokázal v nejmenším pochopit, co se to vlastně stalo. Stejně to nechápali ani ostatní.

Pondělní ráno dne 6. března zastihlo Bena Adnama stále ještě uveleбенého v hotelu Rosslea Hall. Odpočíval. Byl vykoupáný, oholený a pod jménem Ben Arnold si užíval pohodlí. Měl v plánu držet se stranou asi měsíc. Potřeboval tedy najít nějaké klidné místo, nejlépe kilometry vzdálené od jakékoliv civilizace, kde by mohl doopravdy odpočívat,

přemítat, procházet se a znovu získávat duševní klid i tělesnou kondici. V současnosti měl totiž v hlavě zmatek z toho, že "nikam nepatřil". Nemohl se vrátit domů. Žádný domov totiž neměl. Neexistovala dokonce ani kancelář, kam by mohl zavolat. Jakýkoliv telefonát, jakákoliv cesta pro něj znamenala obtíže a nebezpečí. Nutně si přál získat především čas k přemýšlení, jelikož potřeboval na rozdíl od ostatních lidí úplně nový život. A předpokládal, že ten získat bude asi dost obtížné.

Pět měsíců pobytu v ponorce nadělalo v jeho smyslech pořádný zmatek. Snažil se co nejrychleji dostat zase do formy. Koupil si proto tenisky, běžecký úbor, tenké tepláky a průvodce po Vysočině. Co by doopravdy potřeboval, byl spíše průvodce vesmírem, protože v důsledku řady jeho vlastních úspěchů mu byla příliš malá vlastně celá Země.

V hotelu si během večere průvodce podrobně prostudoval. Ve 22.00 si sepsal krátký seznam. Do pokoje odešel ve 22.45, nalil si sklenici whisky a usadil se, aby učinil rozhodnutí. K tomu dospěl asi za půl hodiny. Zítra si v místní garáži za hotové peníze pronajme auto. S ním se vydá do jedné vesničky jménem Strachur na poloostrově Cowal. Tam se ubytuje v Creggans Innu, přímo na východním břehu jezera Loch Fyne. Jak si dobře pamatoval, jednou, před strašně dávnou dobou tam bydlel. Ještě dnes si vzpomínal na ten téměř děsivý pohled na opuštěné vody. V onom hotelu večerel po absolvování kurzu pro velitele ponorek. Byl to nejšťastnější večer v celém jeho dosavadním životě.

V srdečních záležitostech sice mnoho zkušeností neměl, ale celý jeho instinkt mu napovídal, aby se nevracel zpátky.

Nic už není, jako bylo dříve. Ani nemůže být. Existovala spousta slov, která neřekl, která si však přál, aby byl pronesl, ale jež přesto už nikdy neřekne. A vracet se na místa, kde byl kdysi tolik spokojen, mohlo věci jen zhoršit.

Ona přece odešla. A byla pryč již několik let - uplynulo jich nejméně pět od doby, kdy spolu hovořili naposledy. Věděl, že se vdala za jakéhosi bohatého skotského statkáře. Od té doby se viděli jen dvakrát. Takže návrat do Cregganse mu nemohl přinést nic jiného nežli smutek, než zdůraznění toho, jak málo radosti může od života očekávat. Čím déle byl sám, tím více se jeho duševní deprese prohlubovala. Jen málo lidí dokázalo tolik, kolik se podařilo jemu... byl propuštěn a zrazen všemi třemi zaměstnavateli, které doposud měl. Všichni tři se ho nakonec dokonce pokusili zabít. Neměl domov, budoucnost, lásku, rodinu ani přátele. A navíc ho vlastní minulost zcela jistě nakonec dožene a pohltní.

Přes to všechno zvedl telefon a zamluvil si pokoj v Creggans Innu na celý jeden měsíc. Recepčnímu sdělil, že pochází z Jižní Afriky; zejména proto, že vedle íránského a tureckého vlastnil i jihoafrický pas. Mimo ně měl k dispozici ještě čtyři roky starý britský pas, který doposud nepoužil.

Jakmile mu garáž dodala pronajaté auto, odhlásil se z hotelu Rosslea Hall. Za auto zaplatil 300 liber v hotovosti s tím, že dalších 300 zaplatí za měsíc, až ho bude vracet. Byl to šest roků starý model Audi A8, ocelově modré barvy, a podle tachometru měl najeto 114 000 kilometrů, i když motor běžel příjemně hladce. Předávající mechanik se ani nenamáhal, aby zkontroloval jeho britský řidičský průkaz, který pro něj na jméno Benjamin Arnold, spolu se dvěma dalšími pasy, před lety pečlivě zfalšovali odborníci v Egyptě. Cesta kolem jezera do Strachuru měřila téměř padesát kilometrů. Ben jel opatrně, zejména první část cesty na sever po východním břehu Carelochu, zálivu se známými temnými vodami, kde trávil hodně času na ponorkách. Silnicí A83 přes Argyll Forest Park projel daleko rychleji, aby pak znovu zpomalil a loudavě pokračoval po břehu Loch Fyne. Při jízdě pátral po velkém bílém domě na protějším břehu jezera, kde byl kdysi, ale pouze jednou, hostem. I na to si vzpomínal stejně jasně, jako by to bylo včera.

Když se v příjemně renovovaném a pohodlném zájezdním hostinci zapsal, usadil se před krbem. K obědu si dal obložené chleby s kuřetem, k nim posrkal pomerančový džus a pročítal The Scotsman. Na stránkách tohoto ctihodného žurnálu našel onoho mlhavého pondělního dopoledne dvě zprávy, zaujímající dosti velký novinový prostor.

Jedna z nich se nacházela na první stránce, ze které zhlížely vážné obličejové dvou vojáků. Levý patřil poručíku Christopheru Larkmanovi, pravý desátníku Tommy Lawsonovi. Titulek nad fotografiemi hlásal:

DŮSTOJNÍK A DESÁTNÍK POHŘEŠOVÁNÍ ZÁHADA NA ST. KILDĚ

Text podrobně popisoval armádní pátrání, které na ostrově probíhalo celý víkend. Byl uveden rozhovor s velícím důstojníkem, kapitánem Peterem Wimblem, jenž reportérovi svěřil, že ze zmizení oněch dvou vojáků a jejich Land Roveru jsou všichni zmateni. "Neměli žádný člun," přiznal. "Navíc je v tomto ročním období téměř nemožné na ostrově St. Kilda přistát jinak, než s vylodovací plavidlem. Což znamená, že musí být buď na ostrově, nebo v moři. A my nyní víme bohužel jistě, že na ostrově nejsou. Takže, obávám se, zbývá už jen oceán. I když jak, proč, nebo kde, to nejsme schopni říct."

Reportáž končila konstatováním, že armáda sice nevěří, že by jmenovaní byli stále ještě naživu, ale pátrání, pokud počasí dovolí, bude probíhat dál, a to podél pobřeží a pod útesy.

Druhá zpráva byla na straně tři a týkala se zmizelých rybářských lodí jménem Flower of Scotland. Noviny z toho udělaly další záhadu. Ličily, jak kapitán přistavu v Mallaigu ztratil s lodí kontakt minulý čtvrtek, 2. března, v časných ranních hodinách. To nebylo nic až tak zvláštního, protože poruchy rádia se objevovaly dost často. Nyní byl však kapitán Gregor Mackay s posádkou již postrádán, přestože šlo o zkušeného námořníka, který často lovil v opuštěných vodách nedaleko Rockall Banku.

Situace byla považována za dostatečně závažnou, takže bylo zahájeno námořní i letecké pátrání. Noviny prozrazovaly, že "Královské letecké síly mají v pondělí za rozbřesku vyslat dvě letadla typu Nimrod".

Bena Adnama však zaujala spíše až další část zprávy. Podle přístavního kapitána byl v pátek ráno u zevního okraje přístavu Mallaig nalezen Zodiak z lodi Flower of Scotland. Byl uvázan na boji užívané jedním lovcem humrů. Rybář si byl jistý, že svou malou loďku našel ráno jinde, než ji večer zanechal. A co bylo ještě záhadnější, tento lovec humrů, Ewan MacInnes, který celý svůj život strávil v Mallaigu, znal dobře Gregora Mackaye a před dvěma dny večer ho

zahlédl, jak odjíždí "s nějakým cizím chlapíkem na palubě". Ewan je viděl opouštět přístav. Ten cizinec stál přitom na zádi, "hned vedle Zodiaku".

Bylo však zřejmé, že osoba Ewana MacInnese není považována za příliš hodnověrný zdroj. Tento veselý, vousatý muž, asi pětapadesátiletý, měl pověst pijana a trochu i lháře. Přesto ho velmi pečlivě vyslechla pobřežní hlídka, policie a nakonec reportér místních novin. I přes tvrzení hostinské, že "Ewan strávil celý půlden před vyplutím tady, se skleničkou," zůstal rybář neoblomný. Ne, když odjížděl, tak Zodiak na bóji uvázaný nebyl, "z jednoho zatraceně jednoduchého důvodu, protože byl na zatraceně zádi Gregorovy lodi, kde je zatraceně vždycky."

Ano, trval na svém MacInnes, viděl ji odjíždět. A ano, ten cizinec stál na palubě. A "můžu vám dokonce říct i to, co měl na sobě - tmavomodrou bundu, takovou vojenskou, kožešinovou čepici..."

The Scotsman zjevně věřil, že se rybářská loď ztratila. Na stránce zasvěcených informací se objevil velký článek, spekulující o "dalším zmizelém trajleru". Článek se dotýkal i věčně číhající hrozby rybářů - ponorek Královského námořnictva, plížících se pod hladinou moří. V současnosti byly noviny hotovy pominout jinou hrozbu, tu, která ohrožovala i Královské námořnictvo. Autor hlavního článku se alespoň prozatím soustředil na prastarý problém vojenských ponorek, jež se zaplétají do rybářských sítí a tak stahují rybářské lodi zádi napřed ke dnu.

Uvedl seznam lodí, které pravděpodobně v posledních letech tento osud potkal. Dále zdůraznil neochotu námořnictva přijímat za tato neštěstí zodpovědnost, pokud nejsou přímé důkazy. Problém spočíval v tom, že ponorka nedokáže vidět lana přidržující sítě. Proto v této souvislosti existovalo jedno pravidlo... všichni kapitáni rybářských člunů byli povinni postavit na záď muže se sekerou v ruce pokaždé, kdy jejich loď proplouvala oblastí ponorkových tras v blízkosti ústí řeky Clyde. Jakmile se síť zachytila za periskop nebo stožár, měl ten muž povinnost okamžitě přeseknout lana a síť se zbavit. Námořnictvo se již před časem zavázalo, že bude kryt náklady na nové rybářské vybavení.

Venku na otevřených vodách Atlantského oceánu byla celá záležitost poněkud složitější. Rybářskou loď mohla totiž potopit nejen ponorka Královského námořnictva, ale i Ameriky či Ruska, což nikdo nemohl přesně určit. Někdy trvalo i celý týden, než si někdo uvědomil, že nějaká rybářská loď zmizela. A to byl také určitě i případ Flower of Scotland. V redakci The Scotsman uchovávali seznam bývalých velitelů Královského námořnictva, kteří byli sice penzionováni, ale žili na území Skotska a byli kdykoliv použitelní k citování. Tentokrát si noviny dopřály potěšení uvést názor bývalého velitele ponorky typu Polaris, kapitána Reginalda Smythe. "Ježíšikriste," řekl reportérovi svou obvyklou loudavě protaženou výslovností. "Zase další? Zatracená směla, co? To je ten problém se skotskými rybáři, že jsou věčně namazaní. Člověk se nemůže ani na jednoho z nich spolehnout, že dokáže seknout sekerou rovně - to si spíš useknou fímface."

Na naléhání reportéra kapitán Smyth dodal: "Ale vážně, pravděpodobnost, že nějaká ponorka zachytí o síť, je jedna k několika milionům. Oceán je totiž sakramentsky velký. Ale dokud ti rybáři nepochopí, že se to může stát, tak bude k takovým nehodám docházet. Jestli se jim chtějí vyhnout, musí mít na zádi chlapa se sekerou. Ponorka je nemůže vidět a nedokáže ani zaznamenat, že se za jejich lana zachytila. Jenom rybářská loď pozná, že se něco děje... a pak jí zbývá asi pět vteřin na tu ránu sekerou. I když je taková nehoda samozřejmě zatraceně vzácná. Proto se dá docela pochopit, že na to většinou kašlou."

Za tuto informaci dostal kapitán do novin svou fotografii. Kurzívou vytištěný titulek pod obrázkem hlásal: Vínu nesou samotní opilí rybáři. Tři týdny nato se Regu Smythovi dostalo z Admirality jemné výtky.

Ben Adnam se zahloubal. Dojedl sendvič s kuřetem a objednal si šálek kávy. Pak se hluboce zamyslel nad závěry, jež vyplývaly ze svědectví Ewana MacInnese. Jestli mu budou věřit, pomyslel si, pak se bude předpokládat, že někdo z rybářské lodi přežil a nějakým způsobem se mu podařilo vrátit do Mallaigu. To by však ve skutečnosti nebylo možné, protože na to by neměl dost benzínu. Což znamená, alespoň si to myslím, že MacInnesovi se věřit nedá. Dobrý detektiv by se však nad tím nicméně mohl zarazit. Dokonce by ho mohlo i napadnout, jestli neexistuje nějaká souvislost mezi Zodiakem a zmizelými vojáky. Doufám ale, že to nikoho nenapadne.

Dopil kávu a pak se vydal do svého pokoje, aby se převlékl do sportovního. Po chvíli ho bylo vidět, jak běží podél silnice A815 po břehu jezera směrem k šest a půl kilometru vzdálené vesnici St. Catherine. Nedoběhl tam však. Po asi 3 kilometrech to totiž vzdal a musel si dokonce lehnout na mokrou trávu, aby se vzpamatoval a chytil dech. Po chvíli se vydal pomalu zpátky. Bylo mu špatně a potil se jako japonský zápasník. Pět měsíců bez nejmenšího fyzického tréninku dokáže dokonale odrovnat kteréhokoli muže středního věku, byť třeba s takovou kondicí, jakou Ben Adnam mívá.

Když si uvědomil, v jakém je doopravdy stavu, pocítil ještě větší nutkání dostat se co nejdříve zase do formy.

Každé ráno tedy vstal v 06.00 hodin, navlékl si tenisky a sportovní oblečení a vyrazil směrem k St. Catherine. Další pokus učinil vždy odpoledne. Pátého dne se mu podařilo dosáhnout cíle. Sedmý den doběhl tam i zpátky. Koncem druhého týdne už dokázal bez námahy dvakrát denně uběhnout do St. Catherine a zpět. Pokaždé si přitom měřil čas. Rovněž tak změnil svou dietu, k snídani nyní jedl jen ovoce a obilniny, na oběd grilovanou rybu se salátem a k večeři plátek hovězího nebo pečené jehněčí s čerstvou zeleninou. Dočasně omezil všechny mléčné výrobky a k večeři si dával vždy jen půl lahve bordeaux.

Ve středu 29. března, přesně rok od krádeže HMS Neviditelný, konečně pocítil, že jeho tělo je opět ve formě. Toho dne zapomněl na relativně pohodlný běh podél silnice A815 a namísto toho vyrazil do kopců. Běžel několik kilometrů předhořím Cruachnan Capullu, který se zvedá do výšky pěti set metrů nad hladinou jezera, přímo proti zámku Inverary Castle vévody Fifeho. Poprvé za celý rok se cítil fyzicky v pořádku, vyladěný a v případě nutnosti hotov třeba i k zabíjení.

Ale přesto... něco se stalo v mysli Benjaminu Adnamu. Poprvé za celý svůj život začal uvažovat nad činy, které vykonal. Vůbec poprvé se sám sebe tázal, jestli bylo jeho konání správné. Byl skutečně tím poslušným nástrojem Alláhovým, bojujícím za svatou věc? Nebo se spíše stal pouhou figurkou některých vůdců šílených z pocitu moci, kteří vlastně vyznávali stejného boha, jako třeba Američané - tedy boha peněz a majetku?

Sám věřil ve vítězství islámu a ve věc fundamentalismu. Ale přesto... žádný člověk dosud nedokázal víc než on, neriskoval víc než on, nebyl nad něj úspěšnější. Kam ho to však přivedlo? Nikam. Pro celý Střední východ se stal vyvrhencem. Jeho monumentální příspěvek věci džihádu proti Západu z něho učinil Araba v podstatě bez vlasti, na jehož hlavu byla v několika zemích vypsána odměna. A ten velký lid islámu, jak se zdálo, mu nenabídl vůbec nic. Dokonce ani loajalitu. Jediné, co mu nabízel, byla smrt, a to ještě smrt vraždou, nikoliv slavnou smrtí v boji. Smrt v nějakém zastrčeném domě z rukou nejpodradnějších najatých vrahů. To měl být ten vhodný konec pro Benjamina Adnama? Fregatní kapitán Adnam si poprvé začal uvědomovat, jaké činy provedl. Teď se tázal sám sebe, Nebyly to vlastně zločiny, ty masivní údery, které vedl proti Velkému Satanovi? Nikoliv, jestliže byly provedeny ve jménu Alláha a pro větší pochopení jeho učení. Jak si však nyní něco takového mohl myslet? Odmítnutí Irákem a pak i nejučenějším ajatolláhem Íránu muselo přece zajisté znamenat výraz Alláhovy nelibosti. Jinak by se bylo jeho pokornému učedníku Adnamovi jistě dostalo nějaké odměny, uznání, či dokonce čestné smrti a věčného míru v posmrtném životě. Jemu se však nedostalo ničeho. Snad jen zrady. A navíc byl zodpovědný za smrt tolika lidí, většinou úplně nevinných. Tisíce amerických námořníků a letců na letadlové lodi, plně obsazená letadla Concorde a Starstriker, viceprezident Spojených států s celým doprovodem. "Můj Bože, co jsem to vlastně udělal?" Oné noci 29. března se Ben Adnam poprvé otřásl hrůzou.

Hodinu po hodině byly jeho sny přerušovány žhavými explozemi snů. Často se proto budil, mačkal hlavu do polštářů, potil se a třásl, pronásledován nejhrušnějšími vzpomínkami na vlastní činy proti lidskosti. Pokaždé se bál znovu usnout, nebo dokonce jen zavřít oči, jelikož ty představy byly příliš syrové, příliš reálné. Nedokázal se dívat na hořící lidská těla na lodích, na které zaútočil. Vše zalévající rudý příliv v jeho snech nebyl nebeským západem slunce. Na to byla příliš velká tma. A výkřiky obětí byly příliš hlasité. Dvakrát se vzbudil usilovnou snahou vyprostit se z plastického obalu na mrtvoly, jenž ho, zatížen betonovou kostkou, ve snu stahoval do bezedných hlubin Atlantiku. Vstal, napil se trochu vody a ručníkem si osušil obličej. Pocit naprostého vyčerpání ho zahnal zpět do postele a znovu do přerušovaného spánku. Ten však netrval déle, než půl hodiny. Ještě než se nad poklidnými vodami Loch Fyne rozlil úsvit, vrhl se divoce ke kraji své velké dvojité postele, křečovitě se chopil prostěradla a zoufale se snažil vyprostit z armádního Land Roveru, který se řítí do vody... stále zrychloval... a padal hloub... a hloub... a hloub.

30. března v 06.00 velký terorista Ben Adnam už sotva popadal dech. Třásl se jako list ve větru a bál se, že ztrácí zdravý rozum.

Zatímco se Ben třásl na lůžku v hostinci na východním břehu jezera, na jeho západní straně, zhruba tři kilometry severně, probíhaly horečné aktivity. Odehrávaly se na široké příjezdové cestě k velkému bílému georgiánskému zámeckému sídlu viceadmirála sira Iaina MacLeana.

Admirál vyrážel časně a do svého Range Roveru musel vtěsnat pět pasažérů: trojici černých labradorů, Ferguse, Muffina a Bambulu, a dále dvě vnučky, šestiletou Floru a devítiletou Mary. Celá evakuace nebyl jednoduchý úkon, protože nejmladší z posádky, osmnáctiměsíční Bambula, náhle vyrazil k jezeru, následován Florou. Ta brzy na vlhké trávě upadla a zničila si kalhoty i kabátek, zatímco rozveselený Bambula v ledové vodě jezera předváděl docela věrnou imitaci Marka Spitze.

Vzápětí dorazila lady MacLeanová s ručníky, psa z mělké vody vytáhla, za neustálého vzpouzení ho přenesla k Range Roveru a strčila ho dovnitř k ostatním. Flora se vrátila k autu sama a s hihňáním se snažila upravit si oblečení, což bylo evidentně nemožné.

Sir Iain prohlásil, že nemá čas čekat, protože letadlo z Chicaga bude v Glasgowu každou chvíli. K Floře poznamenal, že jen Bůh ví, co si o ní bude myslet maminka, až uvidí, že je celá od bláta, ale nevlastnímu otci bude určitě k smíchu. Korvetní kapitán Bill Baldrige s paní žili konec konců na rozlehlém ranči v Kansasu obklopeni kilometry bláta, ve které se pravidelně měnily pastviny v zimě.

Toto byla první návštěva, kterou Bill a Laura ve Skotsku vykonají od zimy 2004, kdy spolu odsud odjeli. Sir Iain je sice dvakrát v Kansasu navštívil, ale stále tu přetrvávaly hluboké rodinné šrámy, utrpěné během nelítostných bojů o děti při soudním rozvodovém řízení.

Laura MacLeanová, matka obou děvčat, ve svých čtyřiatřiceti letech opustila původního manžela, bankéře Douglase Andersena, kvůli americkému námořnímu důstojníkovi, kterého si nakonec i vzala. MacLeanovi a Andersenovi, dlouholetí přátelé, se pak spojili za účelem poskytnutí světecké péče, takže soud v Edinburgu nakonec děti svěřil do výhradní péče otce.

Soudce se při přelíčení vyjádřil naprosto jednoznačně. Jelikož Laura trvá na svém odchodu za americkým milencem, pak bude trvat velice dlouho, než své dcery znovu uvidí. Jak podotkl Andersenův právník, tyto dívky byly dcerami Skotska, vnučkami slavného skotského admirála z jedné strany a jednoho z nejvlivnějších bankéřů a statkářů v zemi ze strany druhé. Bylo třeba zvážit i důležité otázky budoucího dědictví. Nikoliv, soud nehodlá dovolit, aby děti někdo odvezl na americký Středozápad, odkud by se také nakrásně nemusely nikdy vrátit.

Usmírovací proces zahájil admirál MacLean. Své stále nesouhlasící manželce Annie sdělil, že se už nadále nedokáže stavět nepřátelsky ke své dceři, kterou samozřejmě neustále miluje. Pověděl jí, že mu Douglas Anderson, kterého navíc považoval za nesmírně nudného patrona, může být ukradený, že se mu Bill Baldrige upřímně líbí a že s tím hodlá něco udělat.

Využil toho, že se Douglasovo jméno objevilo v londýnském bulvárním tisku ve spojitosti s herečkou z Notting Hill Gate v Londýně, a podal návrh soudu na změnu verdiktu. S přihlédnutím ke skutečnostem, že korvetní kapitán Baldrige je synem jednoho z největších rančérů v Kansasu, že sám má doktorát z jaderné fyziky na Massachusettském technickém institutu, že patří k vedoucím zbrojním důstojníkům v americkém námořnictvu a navíc je osobním přítelem prezidenta Spojených států, se siru Iainovi podařilo uspět. Ke konci své žádosti ještě uvedl poněkud netypicky

neskromně, "A, což je možná ještě důležitější, je i přítelem mým."

Admirál vypálil tento nejsilnější kalibr s radostí. Soudce došel k závěru, že bez Iainovy podpory je rozhodnutí soudu prakticky bezcenné. Ano, děvčata jsou volná a mají právo navštěvovat svou vlastní matku kdykoliv o prázdninách, zněl výrok soudu. Takže dnes, u příležitosti příjezdu Billa a Laury, panovalo značné vzrušení. Baldridgeovi se měli zdržet deset dní a pak obě dcery na celý zbytek dlouhých skotských jarních prázdnin vzít poprvé do Kansasu. Dalším cílem návštěvy bylo usmíření mezi Laurou a její matkou. Ty dvě spolu od skončení soudu prakticky nepromluvíly, jelikož lady MacLeanová měla pocit, že ubohý Douglas utrpěl krutou a zbytečnou újmu. Jakmile se však oženil s tou herečkou, situace se poněkud změnila, zvláště když jednou pošetile, i když jaksi v sebeobraně, veřejně prohlásil, "Natálie je daleko hezčí než Laura a přitom zatraceně méně konfliktní."

Sir Iain si jen pomyslel, že Douglas je hodně mizerným soudcem. Avšak jeho manželka Annie, která nyní radikálně změnila názor, se vrhla po bok své nepřítomné dcery jako tygřice ochraňující své mládě, a nechávala se slyšet, že rozhodnutí své dcery nyní plně podporuje. Jak sir Iain, tak Laura doufali, že se rodinné rozeprý během několika příštích dnů podaří zhojit nadobro.

Range Rover dorazil na letiště o půl hodiny dříve. Když zaparkovali auto, zamířili k hale mezinárodních příletů. Bill s Laurou, cestující první třídou, vystoupili z letadla mezi prvními. Bill, oblečený do velké kovbojské kožené bundy, kterou měl přehozenou přes tmavošedé šaty, s kravatou a kráčeje houpavou chůzí, jako by šel přímo z Pláni, byl nápadný již zdaleka.

Laura ho následovala. Byla štíhlá a vypadala velice oslnivě. Měla dlouhý tmavozelený dyftýnový plášť se vsazovanými rukávy, klobouček odpovídající barvy a vysoké temněrudé kožené boty. Iain MacLean ji ještě nikdy neviděl tak pěknou a tak šťastnou. Děvčata si padla do náručí a bývalí námořní důstojníci si vřele potřásli rukama. "Vypadá nádherně," poznamenal potichu admirál. "Před pár lety jsem se o ni trochu bál. Díky, Bille,... že se o ni staráš." Kansasan se usklíbl. "A já děkuju vám, admirále, že jste se v celé té záležitosti choval tak slušně... víte, ani jeden z nás si prostě nemohl pomoci. Prostě se to stalo a nebyl to žádný omyl."

"Ne, já vím, že ne."

Laura představila dcery jejich novému nevlastnímu otci. Obě děvčata zůstala chvíli zírat do hlubokých modrých očí stopětaosmdesát centimetrů vysokého chlapa ze Středozápadu, který vypadal jako Robert Mitchum. Nakonec se starší Mary docela vážně otázala: "Pane, vy jste doopravdy kovboj, jak říkal táta?"

"Ano, madam," odpověděl s úsměvem Bill. "Namouduši jsem... doma proháním zatoulaný telata po prérii..." Na to se Mary rozesmála.

"A jste doopravdy můj nevlastní otec?"

"Počítám, že jo, slečno Mary. Doufám, že se někdyvá spolu projedem po ranči."

"Přestaň, Bille," napomenula ho Laura se smíchem. "Nevšímej si ho, Mary. On opravdu normálně takhle nemluví."

"Jenom se už nemůžu dočkat, až budu zase v sedle," dodal korvetní kapitán.

Po tomto představení Laura políbila otce a společně se vydali k autu a k vzrušeně štěkajícím labradorům. Devadesátikilometrová cesta domů jim trvala téměř dvě hodiny, zejména díky ranní dopravní špičce v Glasgowu. Bill oblažoval děvčata povídáním o Wyattu Earpovi i bratřech Daltonových a ani jednou nevyklouzl ze své kovbojské role. Vyprávěl jim o prériích a o tom, že jejich matka je členkou výboru kovbojského muzea v Dodge City, "kam určitě vemou i vás, děvčata, jen jak vám seženu pár šestiranných revolverů... jenom pro případ, že bysme potkali nějakého zloděje dobytka."

Jak zamířili podél břehu Garelochu k severu, sir Iain se právě smál, když Bill najednou chytil Mary za ruku a s úplně jiným přízvukem jí řekl: "Dělám si jenom legraci, Mary. Jsem korvetní kapitán Baldridge. Povoláním důstojník ponorkového loďstva Spojených států. Můžeš mi říkat Bille."

Mary vypadala docela zklamaně. "Mhm," zamumlala. "Stejně bych si radši přála, abys byl kovboj."

"No," ozvala se Laura. "Zaplať pánbůh, že máme tuhle hru už za sebou... On je blázen, tati. Celou dobu si tenhle kovbojský výstup připravuje pro příležitost, že bychom potkali nějaké tvoje staromódní přátele."

"Dobrý nápad, Bille," přitakal admirál. "Jen na ně vybal Wyatta Earpa."

Bylo těsně před desátou, když dorazili k domu a admirál vešel dovnitř, aby pomohl obratně odstraňovat zbytky napětí, které snad ještě mezi jeho ženou a návštěvou ze Spojených států přetrvávaly.

Bill se snažil rovněž. "Přál bych si, abyste našla čas a přijela nás navštívit, Annie," pravil. "Vždycky jsem věřil, že by se vám to líbilo. A moje maminka by si moc přála konečně vás poznat."

Lady MacLeanová se usmála. Byl to úsměv, který sice nežadonil vyloženě o prominutí, ale téměř ano. Pro jejího manžela to bylo všechno daleko snazší, protože jemu se Bill líbil od samého počátku. Také s ním dokonce spolupracoval na jednom projektu Královského námořnictva. Ale nakonec i ona musela připustit, že druhé Lauřino manželství funguje, že svou dceru dosud nikdy neviděla tak šťastnou a kvetoucí zdravím. Dokonce i teď, koncem zimy. "Zdá se, že mé dceři Kansas svědčí," pronesla. "Věřím, že to bude stejně i se mnou. Jak víte, Iainovi se u vás líbí... a já doufám, že ve svém srdci najdete dost odpuštění za všechny ty hořkosti v minulosti... víte, byl to pro nás všechny skutečně šok."

"Pokud jde o mě, tak minulost je už dokonale zapomenutá," odpověděl rančer galantně. A pak, se spikleneckým mrknutím směrem k Mary, dodal, "Ano, madam." Což opět holčičku přimělo k nevázanému smíchu. "On je kovboj, babičko," pronesla důležitě. "Takhle oni mluví."

"Ale jenom někdy," opravila ji Annie. "Nezapomínej, že já ho znám déle než ty."

"Ano, on je ale můj nevlastní otec," odpověděla vnučka.

"Jenom klid, děvčata. Zadržte. Nechtěl bych, abyste se kvůli mně pouštěly do boje."

"Vidiš!" vykřikla Mary triumfálně. "Já ti říkala, že takhle mluví..."

V této chvíli se velení chopil zase admirál MacLean. Navrhl, aby Annie připravila kávu a Anguse, majordoma s ryšavou bradou, poslal nahoru se zavazadly. Ještě za ním zavolal: "Ten modrý pokoj vpředu." Pak se obrátil k Billovi a dodal: "Je tam velká dvojité postel, takže se netvař tak zoufale."

"Správně. Už jsem zapomněl. To býval přece můj pokoj. Už jsem v ní nespál - kolik? Čtyři roky?"

"Určitě. Muselo to být v roce 2002, tehdy, když se mu podařilo dostat Jeffersona."

"Bylo to toho samého roku, co jsme my dostali jeho."

"Lépe řečeno, bylo to v roce 2002, kdy se Mossad domníval, že ho dostal."

"Já si myslím, že ho opravdu dostali, pane. Vypravoval jsem vám, jak mi náš prezident dal Adnamovu ponorkovou jmenovku... tu, kterou dostal z Tel Avivu?"

"Ne, o tom ses nezmínil. A mohl bys mi laskavě přestat říkat pane pokaždé, když začneme mluvit o námořnických záležitostech? Jmenuju se Iain, prostě a jednoduše Iain. Rozumíte mi, fregatní kapitáne?"

"Ano, pane."

"Výborně."

Oba muži se uvolněně zasmáli. "Abych pravdu řekl, byl to váš prezident, kdo mi řekl, že ti tu jmenovku dal, Bille. Mluvil jsem s ním na svatbě. Musím říct, že jsi na něj udělal dojem, jak jsi dokázal správně rozpoznat problém a pak tu ponorku uštvať."

"Já vlastně uštval jenom toho muže. Ponorku bychom byli nikdy nenašli, kdybychom nedostali tu hlášku."

"Ne, myslím, že ne. Najít tyhle dieselové ponorky, to dá sakra zabrat, co?"

"To tedy ano... Někdy mi to schází, Iaine... to nemá být stížnost. Jsme s Laurou moc šťastní, že vedeme ranč a bude strašně fajn, mít tam děvčata na prázdniny... ale někdy jsou chvíle... když třeba v novinách zahlédnu nějakou zprávu o námořnictvu, začnu přemýšlet, jak bych to řešil já. Není lepší život, než být svobodný a volný a starat se o mezinárodní záležitosti; to má člověk pocit, že pomáhá řídit svět."

"Já vím, Bille. Mně to taky chybí. Myslím, že je to stejné pro každého, kdo od toho odejde. Někteří z nás ale tu námořnickou barvu nesvléknou nikdy, co?"

"Ne, pane," zněla Billova odpověď staršímu důstojníkovi, který při této příležitosti vůbec neprotestoval.

Bylo kolem poledne, když se na druhém břehu jezera Loch Fyne podařilo Benu Adnamovi alespoň zčásti vzpamatovat z mučivých útrap minulé noci. Při prvním rozednění roztáhl záclony a za slunečního svitu většinu dopoledne prospal. Úplně vynechal snídani. Popřál si jen šálek kávy, který si vypil dole před krbem. Pak se rozhodl, že dnes pokoří svůj traťový rekord do St. Catharine a zpátky za padesát jednu minutu.

To vyžadovalo, aby na obrátku dorazil za dvacet čtyři minut - což odpovídalo rychlosti deseti kilometrů za hodinu - jelikož zpáteční cesta mu trvala vždy o něco déle. Takže se vydal ostrým během po rovné silnici A815 podél jezera. Ukázal se však problém; nějak do toho nedokázal dát srdce. Uvědomil si, že se fláká, pokukuje spíš po hladině jezera, než po hodinách, takže do St. Catherine doklusal se zhruba pětiminutovým zpožděním. To jeho původní úmysl zcela zhatilo, takže se posadil na kámen a zatímco pomalu popadal dech, zíral na Inverary na protějším břehu.

Myšlenky se mu znovu vrátily k nejtemnějším stránkám jeho života, k oněm zruďným činům zkázy, kterých se dopustil. Znovu mu v mysli vytanula jediná otázka, na kterou stále neznal odpověď: pro koho jsem to všechno dělal? Báł se, že odpověď neexistuje, stejně jako neviděl nikoho, před nímž by se mohl sklonit v záležitostech své hluboké náboženské víry.

Nepochyboval o Alláhovi, stejně jako nepochyboval ani o jeho Proroku, či koránu. Obával se však, jestli své velké činy nespáchal bez Alláhova souhlasu. Vždy ho učili, že starší duchovní muslimské víry, jako mullahové a ajatolláh, nejsou v přímém styku s Bohem, že jsou jen vykladači víry, moudřími muži, kteří tu jsou proto, aby studovali korán a vedli své spoluvěřící v souladu se slovy proroka Mohameda. Chápal, že každý muslim si musí sám najít svou víru, jelikož přímé slovo mu nemůže být zjeveno prostřednictvím mullahů či ajatolláha.

Nemohl se sklonit ani před iráckým prezidentem, pro něhož většinu svého života pracoval. A podobně tomu bylo s Íránem. Přestože tuto zemi považoval téměř za svůj domov, její duchovní ani v nejmenším neváhali připravit ho o zaslouženou odměnu při první příležitosti, která se jim naskytla.

Kým tedy byl? Pouhým teroristou, který byl ochoten pracovat pro kohokoliv? Obyčejným mezinárodním zločincem? Nájemným vrahem? Žoldákem? Jelikož bylo-li tomu tak, pak si vůbec nebyl jist, zda s tím dokáže žít. Ben Adnam vždy věřil, že má jakési vyšší poslání, tato filozofie, kdysi tak hluboce vlastní, se mu nyní rozpadala v trosky. Náhle nevěděl, co má dělat, ani kam má jít. A navíc tu stále zůstával problém, kterého nebylo lehké se zbavit: stal se, nade vši možnou pochybnost, nejhledanějším mužem světa.

Díval se přes klidnou temně se lesknoucí hladinu jezera Loch Fyne. V tomto místě bylo skoro tři a půl kilometru široké. Vzhledem k tomu, že byl velice jasný, chladný a bezmračný den, bylo vidět daleko. Na štítu nejvyšší hory Cobbler zvané "ponorková hora" stále ještě svítil sníh. Vrcholek se nacházel skoro čtrnáct kilometrů východně a čněl k nebi nad obrovskými borovicemi Argyll Forestu. Ten pohled, stejně jako celé nejbližší okolí, mu připomněl dávné dny. Zvláště ty chvíle, kdy se s ponorkou Královského námořnictva vracel do ústí řeky Clyde a vyhlížel právě tuto horu jako ujištění, že je zpátky doma.

Nyní žádný domov neměl. Ale Cobbler tu byl stále. Stejně jako ta velkolepá a nádherná scenérie na druhém břehu jezera, příkré, stromy řídké porostlé kopce šplhající ke Cruach Mohru, který se tyčil nad pozemkem za zámkem Inverary Castle.

Přímo naproti na druhém břehu stál velký bílý zámček, který patřil jeho učiteli, otcí jediné dívky, která ho kdy milovala. Ben, nyní sám ve své opuštěnosti, se upřeně díval na protější břeh a snažil se spatřit dům, ve kterém kdysi bydlela. Jak si však pamatoval, na severním okraji pozemku byly stromy, takže zahlédnout dům bylo obtížné.

Bylo to zvláštní, jak se mu teď, kdy byl pro celý svět naprosto nežádoucí, vrátily vzpomínky na chvíle, kdy byl pro Lauru MacLeanovou tím nežádoucnějším mužem. Říká se, že člověk, stojící před popravčí četou, pod oprátkou, nebo sedící na elektrickém křesle, často na své cestě ke Stvořiteli vykřikne slovo "Mami". Bena napadlo, jestli právě to není důvodem jeho náhlé touhy po Lauře. Nejedná-li se o bezmocný, zoufalý výkřik touhy po nekonečné laskavosti. I když si zdaleka nebyl jistý, jestli by Laura byla něčeho takového doopravdy schopna. Bylo však krutou pravdou, že nikdo jiný mimo ni prostě neexistoval.

Takže dál seděl na kamenné zídce, v ostře chladném vzduchu jarní Vysočiny. Přestože věděl, že Laura je kdesi daleko s Douglasem Andersenem, nebyl schopen se odtrhnout od pohledu na místo, kde kdysi bydlela. Připadal si jako nějaký odvržený milenec, posedlý masochistickou touhou stát někde ve skrytu a tajně pozorovat domov své bývalé ženy nebo milenky. Jen pro jediný zběžný pohled, jen pro prchavý záblesk vzpomínky na zmizelou rozkoš či vášeň. V zoufalé touze po šileně nepravděpodobném náhodném setkání, bleskovém usmíření, ale současně i s oním stále nepochopeným prokletím definitivní beznaděje.

Nakonec se Ben unaveně zvedl a opět vyrazil ostrým břehem podél jezera. Pokoušel se toho démona Laury zahnat z duše, jakkoliv to nebylo možné. Musel se vrátit do hostince. Na 13.45 si objednal oběd, domácí polévku a smaženou plotici, jelikož do sebe potřeboval dostat něco výživného. Odpoledne, ještě než se setmí, se chystal znovu zaútočit na svůj traťový rekord do St. Catherine. A pak se naplno soustředí. Jestli to dokáže.

Bar byl téměř prázdný, ale v krbu praskal oheň a majitelka hostince byla ve sdílné náladě. Chvilí si povídali o podnikání kolem jihoafrických dolů a pak jí Ben vysvětloval, proč si po dlouhých létech, strávených v téměř dokonalém podnebí Pietermaritzburgu, vybral právě toto místo. "Můj dědeček pocházel z Vysočiny," prozradil jí. "A nedávno mi zemřela žena. Tak mě tedy napadlo na měsíc se sem vrátit, abych tu našel staré kořeny, navštívil okolní vesnice a tak. Někdo mi prozradil, jak krásné je jezero Loch Fyne a kdosi jiný mi pověděl o tomhle místě. Takže jsem tady, ještě několik dní, odpočívám a dávám se dohromady. Zatím si vychutnávám každou chvíli svého pobytu."

Majitelé Creggansu se mu líbili. Nikdy nebyli dotěrní a ponechávali mu tolik soukromí, kolik si přál. Vycházeli totiž ze staré skotské zásady, že když člověk touží po společnosti, řekne si o ni. Není třeba se vtírat. Pro některé návštěvníky je tento zdánlivě neosobní způsob chování důvodem, proč Skoty popisují jako tvrdohlavé zarputilce. Pro Bena Adnama to však byl dar z nebes. A až odsud za několik dní navždy odjede, věřil, že si na něj bude pamatovat jen velice málo lidí. Nakonec se rozhodl odpolední běh zrušit a namísto toho vzít auto a zajet pětáctýřicet kilometrů k severnímu výběžku Loch Awe. Na konci tohoto, jako had úzkého, 37 kilometrů se táhnoucího jezera, stál hrad Kilchurn z patnáctého století a nad ním se tyčila velká zádušná hora Ben Cruachan. Její vrcholek se zvedal do výše 1200 metrů nad hladinou jezera. Ben plánoval, že se jednou vypravi až nahoru. Pohled z vrcholu byl totiž považován za nejkrásnější ve Skotsku. Ben zleze Bena. Dnes ale nespíš ne. Uložil si dalekohled do auta pro případ, že by se chtěl kochat kouzelným pohledem do hlubokých vod rybářského ráje, obklopeného hustým lesem. Podvědomě ho nicméně napadlo, že na zpáteční cestě bude mít možná pro dalekohled i jiné použití. Tuto myšlenku však okamžitě zapudil.

Provoz byl dost řídký, takže si Audi poradilo s cestou docela snadno. Ben se chvíli obdivně díval na tyčící se horu, ale pak se rozhodl raději vydat na procházku kolem zámku. Vyšplhal se po schodech na mohutnou věž a pokusil se představit si sílu bouře, která dokázala jednu z nich pobořit; bylo to oné hrozné noci těsně po Vánocích roku 1879, kdy byl téměř zničen i železniční most Tay Rail Bridge v Dundee. Ben si starou věž prohlédl a pak vylezl na střešku zámku. Odtud byl výhled na rovné, do daleka se táhnoucí jezero. Přesně, jak se pravilo v průvodci, byl to vskutku velkolepý pohled.

Nakonec se vrátil zpět k autu, aby se vydal na východní břeh jezera Loch Fyne, odkud chtěl znovu pozorovat dům, v němž kdysi žila Laura.

Když dorazil na své pozorovací stanoviště na kraji cesty, začalo se již stmívat. Nad středem jezera se počínaly sbírat měkké chumáče mlhy, jež monumetální zámek MacLeanů poněkud zakrývaly. Viditelnost však byla stále ještě dost dobrá. Silný dalekohled protějščí břeh několikanásobně zvětšil, takže Ben dokonce jasně rozeznával louku, svažující se ke břehu jezera. Vzpomínal, že ten večer, kdy byl pozván, se tu s Laurou před večeří procházeli.

Ben zaostřil dalekohled, takže nyní viděl celou stráň naprosto jasně. Pohybovaly se po ní tři postavy, které mířily směrem k jezeru. Přece jen to ale bylo dost daleko, než aby je bezpečně poznal. Domníval se, že je to jeho starý učitel, fregatní kapitán MacLean, možná se svou ženou a nějakým časným víkendovým hostem. Jak si pamatoval, tato rodina mívala spoustu soukromých hostů. Co se však Ben toužil nejvíce dozvědět, bylo místo pobytu Laury. Stále se té neodbytné myšlenky nemohl zbavit. V mysli se mu neustále přemítaly různé absurdní možnosti, vyplývající z jejich případného znovusetkání.

1) Odstranit Douglase Andersona. Pak by třeba se mnou šla. Ale kam?

2) Pokusit se okouzlit ji, přesvědčit k opětovnému setkání. Nesmysl. Když jsme se viděli naposledy, oba jsme věděli, že je konec.

3) Unést ji a vyprosit si druhou šanci.

Zapomeň na to, Bene. Nic z toho se nemůže stát... kdybych ji ale jenom mohl uvidět...

Dále zíral přes vodu, upíral oči na zelenou MacLeanovu louku a v duchu se opakovaně dohadoval, kde asi Laura je. Uvědomoval si, že se ještě nikdy nechoval takhle zoufale nesmyslně. Neměl však nic jiného na práci a neměl ani nejmenší představu, kam jít.

Konec odpoledne zastihl na druhém břehu jezera admirála, Billa a Lauru, jak, teple oblečení, na závěr dlouhé procházky podél jezera, kráčí přes louku. Oba návštěvníci se nemohli nabažít rozhovoru, ve kterém jim Iain MacLean suše vyličil, proč je admirál Morgan i on přesvědčen, že Ben Adnam je stále naživu. V tomto bodě rozhovoru Bill Baldridge málem spadl do jezera...

"Naživu?" vykřikl. "Jak by mohl jenom být? Vždyť ho přece Mossad v Kairu zlikvidoval, nebo ne? Ježíšikriste, já mám přece jeho jmenovku, admirál Morgan viděl jeho doklady, stejně jako Izraelci. Ti mají dokonce jeho pas. Stejně tak mají i všechny jeho osobní záznamy z námořnictva, kde je popsána celá jeho kariéra."

"To je všechno pravda," odpověděl admirál MacLean. "Problém je, že žádný z nich neviděl jeho tělo. Pamatuješ, že Ben byl údajně zavražděn dvěma lidmi, kteří se s ním předtím v životě nesetkali. Vzali sice tomu mrtvému doklady, ale egyptská policie tělo zabavila a spálila. Jak admirál Morgan rád říká, Mossad nemá nejmenší zdání, jestli sejmul Bena Adnama, nebo Džingischána."

Bill se zasmál. Zůstal však zamýšlený. "Co je ale příčinou tak náhlého zájmu po vzkříšení toho izraelského velitele ponorek?"

"Ale to je zase jiná historie," opáčil admirál. "Povím vám o tom u večeře. Pojdme, dáme si čaj... pro dnešek jsme toho nachodili už dost."

"Ty si opravdu myslíš, že je stále naživu, tati?"

"Upřímně řečeno, ano."

"Snaž si to zapamatovat, drahá," pronesl Bill konejšivě. "Kdyby ti náhodou zavola, nezapomeň nám to říct."

Večeře toho dne byla svým způsobem opakováním té, které se Billovi dostalo onoho dne roku 2002, kdy byl poprvé pozván do domu a poprvé se též setkal s paní Laurou Andersenovou. Na stole se objevil velkolepý lehce vařený losos s majonézou, bramborami a hráškem. Uprostřed tabule stála láhev chutného bílého burgundského z Mersaultu a jedinečná láhev Lynch Bages, ročník 1990. V souvislosti se svou první večeří v tomto domě si Bill pamatoval dvě věci - jednak skutečnost, že admirál hostům nikdy neservíroval lososa jako první chod, protože věřil, že každý si spíše poslouží "kouskem ryby, až když bude mít ještě hlad". Druhá vzpomínka se týkala toho, že zatímco admirál a Laura pili k lososu bordeauxské, lady MacLeanová dávala přednost burgundskému Mersault.

Nejnápadnějším rozdílem oproti poslední návštěvě byl dnes omezený výhled z místnosti. Tehdy, v onom horkém červencovém večeru, kdy se mu rozbušilo srdce jen při pohledu na krásnou Lauru, bylo od večerního stolu vidět přímo na jezero. Vzpomínal, jak mu sir Iain oknem ukazoval vesničku Strachur, rozkládající se na poloostrově Cowal. Dnešní večer byl rovněž kouzelný, ale jiným způsobem. Na konci šestnácti metrů dlouhé jídelny praskala v krbu polena a přes okna byly zataženy vzorované brokátové závěsy. Na vysokých stěnách viselo šest obrazů a nad nimi zářila světla. Tři obrazy představovaly podobizny předků, na jednom byl výjev koňského dostihu z devatenáctého století, na dalším jelen, nejspíše stavěný, a konečně na posledním psí smečka v plném běhu. Jediné další světlo v místnosti pocházelo z osmi planoucích svíček, zasazených ve stříbrném georgiánském svícnu, který byl podle Billa stejně starý jako dům sám.

Podobně jako tehdy poprvé i dnes seděl vedle Laury a proti Annie MacLeanové. Obě malá děvčata již povečeřela o něco dřív, aby se mohla v bývalém Laurině dětském pokoji dívat na televizi.

Losos byl stejně dobrý jako posledně, kdy ho Bill považoval za nejlepší rybu, jakou kdy jedl. Také Lynch Bages bylo skvělé a admirál se předváděl jako zábavný hostitel, když vzpomínal na různé fantastické historky z návštěvy Arnolda Morgana před několika měsíci.

"Pročpak sem vlastně přijel?" zeptal se Bill.

"No, myslím, že chtěl hlavně na týden vypadnout z toho svého blázince, ve společnosti velice atraktivní dámy, kterou si hodlá vzít."

"Kathy? Je skutečně velice krásná, že?"

"Rozhodně," souhlasil sir Iain. "Řekl jsem mu, že je pro něj pravděpodobně až moc dobrá. Na svou povahu to vzal velmi dobře."

"Kvůli čemu se tu ještě objevil, Iaine? Pověz mi o tom něco."

"Inu, Bille, počítám, že jestli by to někdo měl vědět, pak jsi to ty. A tvoje žena. Přemýšlel jsem, jestli ti to mám říct nějak opatrně, nebo to mám vyspat přímo. Rozhodl jsem se pro ten druhý způsob. Arnold Morgan a já si myslíme, že Ben Adnam ukradl tu zmizelou ponorku Královského námořnictva HMS Neviditelný a nyní jí velí. V současné době je s ní nejspíš někde uprostřed Atlantiku a sestřeluje jedno tryskové dopravní letadlo za druhým - Concorde, Starstriker i Air Force 3."

To byla opravdová bomba. Laura se zakuckala Lynch Bagesem a Bill se zařinčením upustil vidličku na stůl.

Rychle se však vzpamatoval. "Aha, takže nic vážného. Já myslel, jestli nejde o něco důležitého."

"Ne, samozřejmě," přizvukoval admirál. "Jenom obyčejná rutina. Co jiného by taky dělal, že?"

"Když budeme předpokládat, že se mu podařilo vyváznout z té egyptské pohřební hranice, tak bych s tebou docela vřele souhlasil. Bylo by to totiž přesně v jeho stylu. Máte s Morganem nějaký důkaz, nebo se spolu chystáte jenom psát takový thriller?"

"Vlastně tu moc důkazů není, s výjimkou nepřímých. Těch je dost a kupodivu jsme je s Arnoldem shromáždili každý zvlášť, na opačných stranách Atlantiku, aby nás nakonec dovedly k úplně stejným závěrům."

"Mohl bych se zeptat, kdy sem Arnold přijel?"

"Jistě. Minulý květen. Pár týdnů poté, co se ztratil Neviditelný. Když sem dorazil, byl tím celý posedlý. A jak si můžeš myslet, měl k tomu dobré důvody. Nejdřív se zamyslel nad tím, že Královské námořnictvo tu ponorku nenašlo, přestože mělo k dispozici bůhví kolik lodí, ten nejmodernější sonar i podmořské zařízení na prohledání poměrně úzkého a mělkého úseku kanálu La Manche. Ta ponorka tam zjevně nebyla. Z toho usuzoval, že tedy oblast výcviku opustila, a to záměrně. Ponorku přitom neřídil britský korvetní kapitán, který jí oficiálně velel, ale někdo jiný."

Takže došel k závěru, že ponorku buď někdo unesl, nebo ukradl. Rozhodl se pro druhou možnost. Od chvíle odjezdu z Plymouthu Neviditelný totiž vysílal všechny správné signály, což znamená, že její velitel tyto signály znal a uměl je používat. Mohl to být Ben Adnam? Já ho tohle všechno přece naučil, naučil jsem ho dokonce i řídit ponorky třídy

Upholder, mezi něž Neviditelný patří."

"Mhm," zamumlal Bill. "A pak...?"

"No, ponorka zmizela a už o ní nikdo neslyšel. Pak ale najednou spadne Concorde, a nikdo neví proč. Nejdokonaleji udržovaný stroj zničehonic zmizí nad Atlantikem. A za pár dní při panenském letu spadne Starstriker. Zbrusu nový, vyzkoušený prototyp, na který jsou u Boeingů hotovi přísahat. Letadlo, které je celé týdny pod dohledem, bez cestujících, pouze s posádkou, spadne uprostřed Atlantiku. Stane se to na stejném místě, na západním 30. stupni, zhruba v polovině Středoatlantského hřebenu, tedy v místě, kde by se případná ponorka nejsnadněji schovala. A nakonec Air Force 3. Úplně nový stroj. Pilotovaný jedním z nejlepších letců Amerických leteckých sil. Klidně si zmizí. Jak jsem ale zaslechl, těsně předtím na obloze viděli stopu kouře, který mohl pocházet od nějaké rakety."

"Je tu ale jeden problém, Iaine. Neviditelný neměl na palubě žádnou zbraň, která by byla schopna takovou raketu vypálit. Žádná ponorka na světě ji nemá. Myslím, že příslušný systém by musel být vyroben na zakázku a pak na ponorce instalován..."

"Inu, Bille, obávám se, že Arnold věří, že Irák to nějak vyřešil a takový systém opravdu instaloval. Chtěl jsem se tě zeptat na tvé mínění. Bylo by to proveditelné?"

"Myslím, že některé z těch moderních ruských raket SAM by se použít daly... kupříkladu takový Grumble Rif. Raketa by musela být samozřejmě naváděna radarem. Navádění na zdroj tepla by tady nefungovalo, protože nadzvuková letadla létají příliš rychle. Když o tom přemýšlím, tak by se k tomu asi dal využít i běžný ponorkový radar, ke kterému by se připojilo odpalovací zařízení s raketami. Pak by bylo možné blížící se letadlo normálně zachytit a vyslat proti němu ve správné výšce raketu. Zbytek by už zařídil radar přímo v nose rakety. Kdyby se to udělalo správně, tak by ta střela nemohla minout cíl."

"Další věc, Bille, na kterou jsem se tě chtěl zeptat. Jestli to byl Irák, a my víme, že Adnam je Iráčan, pak zůstává otázka kde? To dělá starost jak mně, tak Arnoldovi; kde jenom všechny ty úpravy mohli udělat? Nemají totiž žádné zařízení pro ponorky."

"To ale nevidím jako velký problém, protože, podle mého, se celý systém mohl prostě jenom přimontovat na palubu. Většina technicky náročné práce se dala udělat uvnitř ponorky. Kdyby bylo možné na nějaký čas ji ukrýt, třeba vedle dílenské lodi... pak si myslím, že všechny adaptace mohly být provedeny za pomoci obyčejného palubního jeřábu, třeba i bez suchého doku. Vzpomeň si, že se Adnam dokázal zmocnit ponorky už dříve, když ji potřeboval, takže teď to mohl jenom zopakovat."

Ne, myslím, že pro Adnama bylo nejobtížnější dát dohromady posádku. Irácké námořnictvo žádnou ponorku nemá. Takže neměl ani možnost ty lidi vycvičit. A rozhodně nemohl počítat s tím, že přesvědčí celou brazilskou posádku, aby se k němu přidala. Zamyslel se nad tím admirál Morgan? Nebo došel k závěru, že si Adnam nějak poradil, jako to dokázal s tím ruským Kilem?"

"O tomhle se mi nezmínil. Samozřejmě mě napadlo, že zná třeba něco, o čem si se mnou nepřeje mluvit. Tak jako tak, Bille, teď zhruba víš, o co jde. Zjistit pravdu bude velice obtížné. V poslední době se ale objevilo pár nových poznatků, nad kterými se, možná hloupě, zamýšlím. Asi to je proto, že mám až moc volného času. Pojď, dopijeme kávu, zajdeme do pracovny, dáme si skleničku portského a já ti ukážu pár věci... Lauro, mohla bys tam zaskočit a přiložit do krbu pár polen?"

"Jenom jestli budu smět jít s vámi a taky si dát skleničku," odpověděla. "Co ty na to, mami?"

"Ne, se mnou nepočítejte. Půjdu si lehnout. Byl to dlouhý den, takže nezdržuj tátu až do půlnoci."

"Buď klidná... rádi bychom byli v pokoji, kde jsme se do sebe poprvé zamilovali, s Billem s-a-m-i... takže neboj, pošlu tátu brzy spát."

Všichni se zasmáli. Pomohli odnést šálky a nádoby do kuchyně a pak se přesunuli přes halu do pracovny se stěnami obloženými knihami. Laura tu zatím pomocí měchů oživila oheň v krbu. Pak opatrně do tří sklenic nalila Tylot's 78 a posadila se do křesla po levé straně krbu. Billa a otce nechala, aby se sesedli blíže ke stolu a mohli si prohlížet atlas, kterým sir Iain zjevně nedávno listoval.

Ten Billovi podal tuto těžkou knihu, otevřenou na mapě severního Atlantiku. "Podívej, tady jsem udělal několik křížků v kroužcích... ten úplně vlevo značí místo, kde spadla dvě nadzvuková letadla. Další značka, ta trochu víc na východ, značí havárii Air Force 3. Tyhle dvě jsou z pozdější doby... vlastně z nedávných dnů. Vidíš ten křížek asi pětadesát kilometrů západně od St. Kildy?"

"Vidím."

"Ve skotských novinách se tenhle měsíc objevila zpráva o jakési tajemné nehodě... někde tady zmizela jedna rybářská loď. Bylo kolem toho pár záhadných nejasností. Další křížek je přímo na ostrově St. Kilda, kde se o pár dní později z ničeho nic ztratili dva britští vojáci, důstojník a jeden zkušený desátník, přičemž ani jednoho dosud nenašli."

Pátý křížek označuje přístav v Mallaigu, kde možná dřímá další tajemství. Na jedné cizí bójí se tam najednou objevil zásobovací člun, pětimetrový Zodiak, patřící ztracené rybářské lodi. Všichni tvrdí, že lovec humrů, který ho objevil, je chronický alkoholik a nemělo by se mu tedy věřit. On říká, že ten objevený člun byl na jeho bójí jen několik málo hodin. Podle policie tam však musel být přinejmenším několik dní.

Upřímně řečeno, Bille, kdybys byl rybář, tak bys bez ohledu na to, jak jsi byl zliskáný, určitě věděl, jestli ti někdo zakotvil na bójí gumový člun před čtyřmi dny, nebo minulou noc. Já myslím, že tomu lovcovi humrů bychom věřit měli."

"Mhm," zamručel Bill s pohledem upřeným do mapy.

"Nech si to projít hlavou... sleduj ty křížky, podívej se na data, všimni si, jak se ty události stále posunují východním směrem, až nakonec vedou - ke komu? K Benu Adnamovi? Bůh ví. Takže se sejdeme ráno... snídaně bude v 09.00."

Dobrou noc, vy dva... och, Bille, podívej se taky na tuhle knížku... je o ostrovu St. Kilda. Myslím, že tě bude zajímat."

Laura přešla přes místnost, sebrala Billovi z klína atlas, zavřela ho a s nápadnou důrazností ho odložila na polici. Pak na

stolku vzala kompaktní disk, přešla k přehrávači a zapnula ho.

"Rigoletto," řekl Bill.

"To je úplně první muzika, kterou jsme poslouchali spolu, drahoušku," zašeptala. "Právě tady, v tomhle pokoji, skoro před čtyřmi lety... vévodu zpíval Placido Domingo a Gildu Ileana Cortrubasová."

Jak zněly melodické tóny Verdiho předehry, nad nimiž se vznášel nádherný hlas houslí Vídeňské filharmonie, přešla Laura k manželovi, uvelebila se mu na klíně a podle svého zvyku ho objala tak, jako by ho nikdy nechtěla pustit.

"Miluju tě," zašeptala. "A stalo se to v téhle místnosti. To jsem tě znala dohromady asi tak tři hodiny. Nikdy jsem o tom ale nepochybovala a nikdy ani nebudu."

"Já také ne," odpověděl Bill.

"Ani já ne," opravila ho se smíchem nad jeho stylistickou neobratností. Pak ho políbila tak, jak to dělala pokaždé, měkce, s rukama v jeho vlasech. Jako obvykle ho její dotyk přímo elektrizoval.

"Dnes to bude dokonce i stejná ložnice," pokračovala Laura. "To je rozkošné. A romantické."

Ani jeden z nich netušil, že venku za tmavěrudými závěsy pracovny, ve stínu vysokého živého plotu u cesty stojí nedaleko hlavní brány ocelově modré Audi A8. Jeho řidič se na tomto místě právě pokoušel najít jakýsi šiléný duševní klid.

10

31. března 2006

V 01.00 byla již světla v přízemí vypnutá a v zamčeném domě MacLeanů byl klid. Tři labradoři spali v prostorné kuchyni vedle akumulčních kamen. Z rozhodnutí admirála však měli v noci možnost volného pohybu po celém domě. Toto opatření bylo pro případ, že by si snad nějaký veřelec dovolil zkusit štěstí. Zatím však k tomu ještě nikdy nedošlo, jelikož všichni potenciální lupiči dobře věděli, že v průměrném labradoru se s příchodem noci a ticha v domě objeví ten horší z pánů Jekylla a Hyda. Z veselých a nespoutaných společníků se mění v podezřívavé, vrčící hlídače schopné při sebemenším vyrušení vražedné zběsilosti. Jejich mohutné čelisti jsou schopny jediným stiskem zlomit kost dospělé ovce. Důvodem, proč britská policie nepoužívá při konfliktních situacích labradory, tkví právě v jejich instinktu jít protivníkovi přímo po krku.

Ben Adnam o těchto delikátních vlastnostech psů nevěděl, a proto v 01.15 vystoupil z auta a opatrně se vydal po příjezdové cestě k domu. Důvod, proč se tak rozhodl, nebyl zdaleka racionální. Prostě jen toužil přiblížit se domu, kde kdysi byl ve společnosti Laury. Problém byl v tom, že statný černý Fergus o těchto jeho motivech nic nevěděl. Ušima, které dokázaly na vzdálenost 200 metrů zaznamenat dopad střeleného bažanta na zem, uslyšel kroky na šterku příjezdové cesty. Jako tygr vyrazil ze svého pelechu, rozštěkal se z plných plic a následován ještě větším Muffinem a samozřejmě také Bambulou uháněl ke dveřím.

Randál to byl nepředstavitelný. Nahoře v patře se vzbudil admirál a vyšel na chodbu, kde již stál Bill v županu.

Všechna světla v hale byla rozsvícena.

"Co se to s nimi děje?" otázal se.

"Já nevím, Iaine, ale když psi takhle uprostřed noci vyvádějí, je to vždycky kvůli něčemu, co slyšeli."

Dokonce ještě během jeho řeči se ozval neklamný zvuk startování auta, které okamžitě nato spěšně vyrazilo směrem k vesnici Inverary.

"Někdo asi ztratil cestu," prohodil admirál. "Venku je tma jako v ranci."

Psi se utišili a sir Iain zhasl světla. "Uvidíme se v 09.00, Bille."

"Ano, pane," odpověděl Bill v rozporu s domácím protokolem.

Fregatní kapitán Adnam proletěl skrz vesnici více než stokilometrovou rychlostí, s naplno zapnutými reflektory. V pokoření rekordního času v běhu do St. Catherine a zpátky toho dne moc neuspěl. Avšak teď, na trase Inverary - hostinec Creggans, nasadil pro všechny eventuální následovníky hodně vysokou laťku. Uháněl celou cestu kolem severního cípu ostrova s pedálem plynu až na podlaze. V hostinci použil svůj klíč od bočního vchodu a proklouzl hned nahoru. Ve svém pokoji se vyčerpaně svalil na postel a teprve tam začal přemýšlet, kdo to asi byl v domě jeho bývalého učitele a kde může být Laura.

Uvidí ji ještě někdy? Co to vlastně dělal, že se schovával v nočních stínech, jako nějaký lupič? Odpověď neznal. Dělal to snad proto, že neexistovalo žádné jiné místo, kde by mohl být někomu blízký, jakkoliv jen duševně? Jako by se ho tam dotýkala jakási aura MacLeanů, rodiny, která ho kdysi téměř měla ráda, a vyvolávala v něm celou náruč vzpomínek. Sedět v autě před domem pak bylo skoro jako sedět v místnosti uvnitř. Na vybranou měl jinak pouze osamělost a zoufalou izolaci, které už nedokáže příliš dlouho čelit.

Jednu věc však věděl jistě. Poprvé za svůj život se ocitl na pokraji ztráty sebekontroly. Náhle totiž neměl co na práci. Neměl přátele, nepatřil k žádnému národu a už vůbec neměl domov. Jeho posledním, neuchopitelným stéblem byla Laura.

Tu noc Ben neusnul. Zčásti proto, že to nedokázal, zčásti z obav před noční můrou. Hlavně však proto, že věděl, že bude muset zvednout kotvy a zvolit nový kurz. Problém spočíval v tom, že si nemohl ani zatelefonovat, protože neměl komu. Jediný neopatrný krok a může být zatčen a možná deportován do Spojených států, pro které bezpochyby představoval veřejného nepřítele číslo jedna. Jestli ho dopadnou, určitě se nebudou zdržovat obviněním z vraždy a možným doživotím. Vzneseu proti němu obvinění z velezrady, což znamenalo elektrické křeslo.

Ke snídani si dal pouze černou kávu, což bylo v ostrém kontrastu s hostinou, jaká se v té chvíli podávala u MacLeanů. Pokud byla snídane podávána po deváté hodině, pak admirál miloval k jídlu rybu. Angus proto připravil jak uzeného sledě, tak lehce vařenou tresku. Prostřel zatím pouze pro dva, jelikož ani jedna z dam se dosud neobjevila.

Bill ještě nikdy rybu k snídani neměl, ale pohotově se přizpůsobil a nejprve si dal kousek sledě, po němž následovaly dva páry pořádně tučných skotských uzenáčů.

Nad čínským čajem a toustem s poctivou domácí marmeládou se pak oba muži pustili do diskuse ohledně Velké teorie. Na stole už zase ležel otevřený atlas. "Tak, Bille," začal sir Iain, "na copak jsi přišel?"

"Na nic moc. Byl jsem utahaný jako pes a Laura si ze sentimentálních důvodů chtěla poslechnout nějakou operní hudbu. Kolem půlnoci jsem měl dojem, že HMS Neviditelného pohání Rigoletto."

Admirál se zakuckal smíchem a vytáhl nějaké novinové výstřižky. "Tady," vyzval Billyho, "přečti si tohle... píše se tu o tom lovcu humrů, kterého, jak se zdá, všichni považují za nedůvěryhodného. Rád bych, aby ses na to podíval."

Bill se do výstřižku poslušně a pomalu začel. "No, pan MacInnes si byl dost jistý, že? Myslím ohledně toho Zodiaku, který se v časných ranních hodinách zničehonic objevil. Stejně tak si byl jistý i ohledně toho chlápka ve vojenském oblečení na rybářské lodi."

"Že ano? Byl opravdu zatraceně přesvědčený. A já dokážu pochopit proč. Ten člověk žije celý svůj život v Mallaigu, kde byl rybářem už jeho otec. Ten přístav vypadá celá léta stále stejně. Je proto snadné si všimnout čehokoliv, třeba jen nepatrně odlišného, a to i po pár skleničkách. Tu loď Gregora Mackaye viděl vyplouvat už přinejmenším tisíckrát... toho dne si ale povšiml něčeho divného; cizího obličejce... zvláštního oblečení. Muže, stojícího na zádi vedle Zodiaku, kde MacInnes dosud nikdy nikoho neviděl. Pro něj to znamenalo obrovský odklon od normálu. Podobně, jako kdyby ses ty hlásil třeba Boomeru Dunningovi na Columbiu a u periskopu bys našel válečníka z kmene Zulu."

Bill se navenek zasmál, ale zůstal velice vážný. Připojil se k admirálovi. "Nebo jako kdybych zahlédl na našem ranči ovci. Ty jsme samozřejmě nikdy nechovali, vždycky jenom dobytek."

"Přesně tak, Bille. Ten chlap si to proto i přes opar alkoholu zapamatoval. Kdybych já byl vyšetřovatelem, považoval bych ten alkohol spíš za plus, ne za minus."

"Já asi taky, Iaine. Takže chceš říct, že někdo se z té rybářské lodi v onom Zodiaku zachránil a doplul s ním celou cestu zpátky do Mallaigu. Bože, to by byl ale výkon, co? Tři sta kilometrů?"

"To minimálně... spíš bych řekl nějakých tři sta pětadvacet."

"Tolik benzínu ale přece nemohl vézt!"

"Docela snadno. Stačilo, aby měl čtyři dvacetilitrové kanystry. To by mu mělo stačit."

"No, předpokládejme, že mu to doopravdy stačilo. Co to má ale společného s člověkem, který velel té mizerné ponorce?"

"Jenom to, že někdo se z té ponorky mohl takhle dostat."

"Na rybářské lodi Gregora Mackaye?"

"Třeba."

"Myslíš, že tam byl Gregor dělat nábor?"

Sir Iain se tentokrát zasmál nahlas. "Miluju ten americký smysl pro humor, Bille... tak jsem to ale nemyslel. Napadlo mě, že třeba někdo Gregorův člun najal, aby vyjel na moře a někoho z té všivě ponorky přivezl."

"Kdo by si ho tak ale mohl najmout? Irácké velvyslanectví?"

"Ne," odpovídal admirál. "Co ale třeba takový mládenec, který vypadá jako cizinec a postává v námořnické bundě vedle Zodiaku?"

"Proboha. Já se tím svým vtípkováním nechal natolik unést, že mě něco takového ani nenapadlo."

"Vidíš, zeti. Tak myslí."

"Máš pravdu. Poslechnu tě. Mám ale jednu otázku. Jak daleko od místa neštěstí Air Force 3 se nacházela poslední známá poloha Flower of Scotland?"

"Spočítal jsem to, Bille. Viceprezident havaroval na 53. stupni severně a 20. západně. Poslední známá pozice Flower byla přibližně 57°49'severně a 9°40' západně, tedy asi devět set kilometrů daleko. To je vzdálenost mezi místem zásahu Air Force 3 a oblastí, kde zmizela Flower of Scotland."

"Co časové relace?"

"Boeing spadl v neděli 26. února ve 13.00 GMT. Kapitán přístavu v Mallaigu ztratil kontakt s kapitánem Mackayem v noci 1. března."

"Takže ta ponorka měla šest dní, aby se tam dostala."

"Měla by, hochu, kdyby letošní únor měl víc než osmadvacet dní."

"Bože, úplně jsem zapomněl. Takže měli jen něco přes tři a půl dne?"

"Správně."

"Tohle jste také propočítal, pane?"

"Mhm. Devět set děleno třemi a půl je 260 kilometrů za den. Děleno 24, a dostaneš pohodlnou cestovní rychlost 5,8 uzlů. Právě tak akorát pro ponorku, kradoucí se opatrně od spáchaného zločinu na místo schůzky, nemyslíš?"

"Právě akorát. Co ale potom? Ben vystoupí z ponorky, sebere Zodiak a nějakým způsobem se mu podaří potopit rybářskou loď? To neberu. Jestli kapitán Mackay jel celou tu dálku, aby se s ním setkal, proč Ben prostě neodcestoval s jeho lodí zpátky?"

"Já vím, Bille. Je to trochu přitažené za vlasy. Ale uprostřed toho všeho máme jeden nezpochybnitelný fakt - ta rybářská loď opravdu zmizela. Myslím, že Ben, nebo kdokoliv jiný, mohl posádku postřílet, rybářskou loď v Zodiaku opustit a nakonec hodit na její palubu pár granátů. Přiznávám ale, že tenhle nápad je hodně fantastický a možná až příliš ledabylý. Neodpovídá to jeho povaze. Bylo by to moc hlučné. Příliš snadno by se to mohlo prozradit. Co kdyby někdo

tu explozi uslyšel? To si přece nemohl dovolit."

"A co benzin do přívěsného motoru? Určitě ho neměl dost na nějakých tři sta pětadvacet kilometrů. A nafta pro dieselový motor z rybářské lodi mu nebyla k ničemu. Takže se Ben ocitá uprostřed Atlantiku, uprostřed noci, bez benzínu. To se mi nelíbí, pane. To nehraje."

"Moc ne, s tím souhlasím. Zmizení té rybářské lodi je něco, pro co nemám pořádné vysvětlení. Ben by ale určitě věděl, jak potopit loď... kdyby se rozhodl zabít jejího kapitána a dva členy posádky."

"Potom by ale sám zůstal na holičkách. Uprostřed pustého oceánu. A bez možnosti se odtamtud dostat."

"Ale ne, Bille. Na něco jsi zapomněl. Někdo se odtamtud přece dostal. Kdosi přivezl Zodiak zpátky do přístavu a ráno 3. března ho uvázal na kotvišti Ewana MacInnese. Tehdy podle něho ten člun dorazil. Vidiš, věřím mu."

"To je všechno krásné. Jak to ale udělal? Motor obvykle potřebuje o něco víc, než pouhý vzduch."

"To máš pravdu. Na to by se ale dalo zeptat těch dvou zmizelých vojáků, nemyslíš? St. Kilda je pouhých pětadesát kilometrů od poslední známé polohy Flower of Scotland. Tuhle vzdálenost by Ben dokázal překonat docela snadno."

"Panebože. To by tedy dokázal. Zajímalo by mě, jestli na ostrově zaznamenali, že jim chybí nějaký benzin, nebo kanystry s benzinem."

"Myslím, že se spíše věnují hledání zmizelých vojáků, ale tahle otázka stojí za úvahu, že?"

"To tedy ksakru stojí."

"Pořád si ještě nevím rady s tím, co se stalo s rybářskou lodí. Můžu ale vydedukovat, že Ben Adnam si naplánoval svou evakuaci z ponorky a tedy že mohl být tím člověkem v Zodiaku, ať už k tomu měl jakýkoliv důvod. Mohl se tak dostat na vojenskou základnu na St. Kildě, odstranit oba vojáky, ukrást tolik benzínu, kolik jen potřeboval, a po pár dnech, ráno 3. března, dorazit do Malligu. Tehdy si Ewan MacInnes všiml, že člun z rybářské lodi Gregora Mackaye je vyvázaný na jeho boji."

"Musím přiznat, admirále, že na tak děravou historku, jakou tady máme... jsi postavil docela věrohodnou teorii. Pověz mi svůj závěr."

"Myslím, že Ben Adnam byl ve Skotsku. Dokonce se domnívám, že tu ještě je... a mám strach z toho, co asi plánuje. Vůbec není totiž vyloučené, že by dokázal zaútočit kupříkladu na nějakou ponorku třídy Trident. Nevím to jistě, ale jak Arnold Morgan, tak i já si myslíme, že Adnam ukradl HMS Neviditelného. A Bůh sám ví, co udělá příště."

"To by bylo dost zajímavé, kdyby třeba ukradl ponorku Trident a vyhodil s ní do povětří půlku světa, že ano?"

"Extrémně zajímavé. Problém tkví v tom, že na světě jsou jenom tři lidé, kteří tomu člověku rozumějí a chápou, čeho je schopen. Já, který jsem ho učil. Ty, který jsi ho chytil. A Arnold, který je, co se Adnama týče, doslova paranoidní."

"Mhm... ještě něco, laine... zkus si to představit. Jsi v pětimetrovém člunu, který se prodírá vlnami Atlantiku. Je mrazivá zima, ty jsi sám a v černočerné temnotě míříš k neobydlené skále jménem St. Kilda. Podle té tvé knížky je ostrov obklopen velkými černými útesy a v zimě je prakticky nepřístupný. Jak by někdo, krucinál, dokázal za těchto podmínek bezpečně na ostrově přistát? Vlny tě hodí na skály a v momentě se utopíš, aniž si toho kdo všimne."

"Benovi tohle nebezpečí nehrozí. On tam už v minulosti byl. Přinejmenším byl dost blízko, aby si přímo z řídicí věže ponorky mohl prohlédnout Village Bay na jihovýchodě ostrova."

"Skutečně? Jak to víš?"

"Byl jsem tam s ním."

V pondělí 3. dubna ráno se Ben Adnam odhlásil z Creggans Innu a odjel autem do Helensburgu. Složil doplatek za vypůjčené auto a otázel se, jestli by si je mohl nechat ještě další týden. Zaplatí dalších 150 liber, jestliže to bude méně než týden, nebo 300 liber, bude-li to déle.

"Jak dlouho si budete přát, pane. Jen nám, prosím, dejte vědět, kdybyste chtěl auto na déle než dva týdny."

Ben si v Bank of Scotland vybral další hotovost a požádal je, aby mu vystavili dvě kreditní karty, VISA a RBS, plus dvě šekové knížky. Jak řekl, chystal se na cesty, ale hodlal ještě téhož dne poukázat na svůj účet v bance 50 000 liber.

Banka byla více než ochotná posloužit tak skvělému, i když nepříliš častému zákazníkovi, jako je pan Arnold. Pohotově tedy souhlasila i s tím, že mu na pobočce v Helensburgu bude shromažďovat obchodní poštu až do chvíle, než je bude instruovat jinak. Částky placené kreditními kartami mu bude automaticky odečítat z běžného účtu. Obě kreditní karty si může vyzvednout během několika málo dní.

Fregatní kapitán se pak vydal do 120 kilometrů vzdáleného Edinburgu. Jel přes Glasgow a dále po dálnici M8 až do skotského hlavního města. Vyhledal hotel Balmoral, stojící na východním konci Prince's Street, přímo nad nádražím Waverley. Ubytoval se tu. Jelikož ještě neměl kreditní karty, složil u recepčního zálohu ve výši 500 liber.

Jenom zaskočil do pokoje a vzápětí vyšel z hotelu. Vydal se svižným krokem po The Bridges, směrem k nedaleké redakci novin The Scotsman. Tady měli místnost, kompletně vybavenou počítačovou technikou pro vyhledávání informací. Zde se za určitý poplatek mohli čtenáři v malé kabině posadit a vyvolat si na obrazovce kterýkoliv článek nebo fotografii týkající se událostí, o nichž kdy noviny referovaly. Za další poplatek měli možnost získat i příslušnou vytištěnou kopii. Toto místo se stalo pro iráckého teroristu vítaným zdrojem informací. Chtěl si aktualizovat přehled o událostech ve světě za dobu, kdy dlouhé měsíce stál u kormidla ponorky HMS Neviditelný. Zvláště těch novinek, v nichž byl osobně angažovaný.

Začal s vyhledáváním zpráv o samotné zmizelé ponorce. V loňském roce, kdy Ben s posádkou uháněli Atlantikem na jih, se jich v novinách objevila spousta. Zprávy o Neviditelném však brzy utichly, zejména když pátrání Královského námořnictva nepřineslo žádný výsledek. V titulcích se skvěly jen obvyklé nadpisy, jako "CO SE STALO S NEVIDITELNÝM?" Žádná odpověď, žádné nové skutečnosti se však neobjevily. Nikdo se ani nepustil do dohadů, jež by se alespoň blížily pravdě. Alespoň ne v novinách The Scotsman.

Pak si vyhledal zprávy o letadle Concorde. Šokoval ho jejich objem. Byly to nekonečné stránky s hlavními články,

stohy fotografií obětí, jejich rodin i členů posádky, kteří zemřeli na 30. západním stupni v severním Atlantiku. Navíc našel dvě rozsáhlá, dvoustránková pojednání, která se zabývala spekulacemi o existenci "Bermudského trojúhelníku" někde na okraji kosmu. Články se odvolávaly na názor jednoho významného vědce, že ozónová díra může v několika následujících letech dokonale znemožnit přelety nadzvukových letadel. Nad tím se Ben jenom pousmál. Také katastrofě Starstrikeru se dostalo odpovídající pozornosti, dokonce opět s připomenutím tématu "Bermudského trojúhelníku". Jeden vědec se domníval, že podobné závěry jsou víceméně nevyvratitelné. Vyjádřil rovněž souhlas s mluvčím Zelených a s jejich požadavkem, aby veškeré lety nadzvukových letadel byly zastaveny do doby, než bude celá záležitost kompletně vyšetřena.

To už bylo téměř 17.00 hodin a informační místnost se zavírala. Ben si natáhl kožich a vyšel ven do mrazivého edinburského odpoledne. Pomalou procházkou se vrátil do hotelu. Cítil se znovu osamělý, jako se bude cítit nejspíše už navždy; velký terorista, který se nemá kam obrátit. Naprosto bezvýchodná situace...

Následujícího rána v 10.00 byl zpátky v informační místnosti a pročítal zprávy o smrti viceprezidenta a havárii Air Force 3. Narazil na hlášení kapitána obchodní lodi, který viděl padající vrak letadla a který předtím zahlédl dvě kouřové stopy. Žádné další podrobnosti se však neobjevily. Buď kapitána, bývalého důstojníka Královského námořnictva, nikdo dál nevyslychal, nebo, což připadalo Benovi pravděpodobnější, byl umlčen.

V novinách se tedy o možné existenci raket nadále neobjevila jediná zmínka. Nikde ani náznak možnosti, že by mohlo být cosi vypáleno z paluby nějaké ponorky. Ben si uvědomil, že splněním úkolu dokázal vzbudit obrovský veřejný zájem, vyvolal hrůzu, a přitom se vyhnul prozrazení. Fregatní kapitán Adnam tedy soudil, že svou povinnost vůči Islámské republice Írán splnil dokonale. Jediné, čeho se mu za to dostalo, bylo upření dohodnuté odměny a pokus o jeho odstranění. Ben nad tím zavrtěl hlavou.

Pak se vrhl na novinky o dvou zmizelých vojácích na ostrově St. Kilda. Stále ještě žádné nové zprávy. Přesto ho znepokojilo svědectví Ewana MacInnese, muže, jenž věděl, že někdo připlul se Zodiakem z rybářské lodi Flower of Scotland a který bezpečně viděl toho idiota korvetního kapitána Alaama stát na zádi odjíždějícího trajleru.

Bena Adnama napadlo, že toto byla ukázka amatérismu v tom nejhorším slova smyslu. S určitým uspokojením se ujistil, že výpovědi lovce humrů se nikdo dále nezabýval. Zdálo se, že tomu muži nikdo nevěří.

V průběhu následující hodiny si Ben na obrazovku vyvolal vše, co mohl najít o íránském námořním velitelství v Badnar Abbasu. Nebylo toho mnoho, a rozhodně už vůbec nic ohledně velkého suchého doku, v němž Neviditelného upravovali. Rovněž tak nenašel ani zmínku o terorismu, o raketách, stejně tak ani slovo o nákupu střel nového systému SAM od Rusů. Prošel si též vojenské zprávy z Bagdádu, kterých bylo tak málo, že to vlastně téměř nestálo za řeč.

Objevil pouze drobnou zmínku o tom, že Pentagon prověřoval možnosti pokusů s raketami země-vzduch kdesi v oblasti jižních bažin.

Pokud tedy mohl Ben soudit, nebyl ani on, ani nikdo jiný v přímém podezření z oněch ukrutností, jež se odehrály uprostřed Atlantiku. To mohlo znamenat, že má stále možnost bezpečně uniknout. Problém byl v tom, že neměl kam. A jako vždy, opět se myšlenkami vrátil k Lauře MacLeanové.

Upřeně zíral na obrazovku počítače, v obavách, aby neskouzl do studnice sentimentálního sebezpytování, jež ho stravovalo už celých několik posledních dní. Nejvíce se bál, že zůstane sám. Rozhodl se, že bude muset vstát a odejít. Musí si udělat plán. Nemohl se však přimět k pohybu a před očima se mu stále vznášela Lauřina dokonalá tvář. Ohlédl se ke klávesnici a uvědomil si, že by se k ní neměl vracet. Přesto se neudržel a vyťukal jméno MacLeanů - myslím samozřejmě admirála sira Iana MacLeana. Během několika vteřin se na obrazovce objevila příslušná složka. Ben v ní začal listovat. Jedna informace ho doslova udeřila do očí: "Rozvod dcery a soudní proces ohledně opatrovnictví."

Najel na tento titulek kurzorem a zmáčkl "Enter". Objevila se záplava materiálu k příslušnému tématu. Sice ne tolik jako k havárii Concordu, ale daleko víc, než o zmizení ponorky Neviditelný. Ben sotva dokázal uvěřit svým očím. Bylo tu všechno. Listoval jednotlivými stránkami a s překvapením pročítal historii Lauřiny odluky od jejího manžela - skotského bankéře Douglase Andersena.

Celá ta záležitost mu připadala jako něco Lauře absolutně cizího. Laura na předních stránkách novin, angažovaná v příšerném skandálu končícím u Nejvyššího soudu v Edinburgu? Ve snaze vstřebat co nejvíce informací Ben přeskočil část týkající se muže, s nímž utekla. Trvalo mu dobrých deset minut zpětného listování, než narazil na jeho jméno - korvetní kapitán Bill Baldridge (v. v.) z Námořnictva Spojených států. "Aspoň, že mám vyšší šarží," zamumlal Ben pro sebe.

Ohledně samotného rozvodu toho v novinách moc nebylo, jelikož ten proběhl in camera, jak je v takových osobních záležitostech ve Skotsku obvyklé. Noviny pouze otiskly jméno muže, které zmínil pan Anderson, ale nic moc dalšího. Opravdový poprask nastal až při projednávání svěření Lauřiny dvou dětí. Pokud mohl Ben soudit, ten Američan se k soudu sice dostavil, protože byl dokonce vyfotografován, ale do vlastního jednání samozřejmě nezasahoval. Práva a budoucí nároky obou holčiček diskutovali soudci, právníci i zástupci obou vlivných rodin.

Lauřin advokát ji obhajoval vskutku statečně, ale teď, při pročítání záznamů, bylo od začátku jasné, že soudce nikdy nesvolil k tomu, aby Lauřiny dcery opustily v dětství Skotsko. Takže nakonec, k Benovu překvapení, Laura odjela ze země bez nich.

V jednom nestřeženém okamžiku se na otázku reportéra, kdy se vrátí, Laura rozhlédla kolem sebe a odsekla, "Tohle zatracené místo nechci už nikdy ani vidět."

Douglas Anderson se během celého jednání vyjadřoval velice distingované a mimo soudní místnost téměř nepromluvil. Konstatoval pouze, že on i jeho rodina, spolu s admirálem sirem Iainem a lady MacLeanovými, považují za svou povinnost vychovat obě děvčata tím nejlepším možným způsobem, aby zajistili, že dědictví jejich rodin bude jednou patřičně spravováno.

Tak. Laura byla tedy pryč. A s výjimkou jediné krátké zmínky v novinách The Scotsman, že ten Američan se po

odchodu z armády stal farmářem na Středozápadě, nenašel ani jediný náznak, kde pan a paní Baldridgeovi bydlí. Ben předpokládal, že se mezitím již určitě vzali a žijí někde pohromadě, jelikož celá ta rozvodová záležitost se udála v zimě na přelomu let 2003 a 2004, tedy před více než dvěma lety.

Zmocnila se ho nesmírná melancholie. Věděl totiž, že Spojené státy jsou pro něj tou nejnebezpečnější zemí. Jestliže tam objeví jeho totožnost, určitě ho nakonec popraví. Fregatní kapitán Adnam mocné muže v Pentagonu nepodceňoval. Věděl, že jsou neuvěřitelně bystří, absolutně bezohlední a ani chvíli by se nerozmýšleli "pověsit nějakého teroristu s ručnیکem na hlavě". S Američany se již setkal, přímo tady, ve Skotsku, kde pracovali na základně Holy Loch. Pamatoval si, jak mluvili a co si mysleli o skutečných nepřítelích USA.

Poprvé za celá ta léta si připustil, že Lauru už nikdy v životě neuvidí.

Se smutkem v srdci počítač vypnul a s obnaženou hlavou vyšel do chladných deštivých ulic Edinburgu. Děšť mu nevadil, protože naopak skrýval slzy, jež mu tiše stékaly po tvářích. Šestačtyřicetiletý Benjamin Adnam plakal, poprvé od svého dětství, které strávil ve vesnici Tikrit na břehu řeky Tigrid.

Do hotelu Balmoral se vrátit netoužil, neboť ten pro něj představoval jen další vězení. Čekal ho tam pouze prázdný pokoj, a on se samoty děsil. Vlastně se obával, že by se mohl úplně sesypat. Proto vytrvale kráčel dál, podvědomě směřuje k mohutným hradbám edinburského hradu pochmurně zhlížejícího na město.

Bylo 12.35, když zahrnul do High Street, která pozvolna stoupá až k Castle Hillu, kde se nachází mohutná žulová stavba symbolizující již déle než 850 let trvající přirozený vzor Skotska. Ben v těchto místech již jednou byl, a to v roce 1988 s Laurou. Tehdy se odtud spolu dívali na Vyhliřkovou věž právě ve chvíli, kdy přesně ve 13.00 hodin vystřelilo nad městem hradní dělo, jako to, kromě neděle, činilo každodenně.

Dnes tu zvuk kanónu očekával dav turistů, který reagoval na výstřel očekávaným počtem vzdechů. Ben při náhlé dělové ráně zůstal tiše stát, jen se mu napjaly svaly. Byla to reakce vojáka ve vojenském prostředí. Ačkoliv od dvacátých let nesídlil na hradě žádný vojenský oddíl, kdysi to býval domov slavných skotských pluků: Černé hlídky, Královských Skotů a Seaforthských horalů.

Ve středověku se hrad nacházel prakticky trvale v obklíčení, většinou Angličanů. Z takových míst je prakticky nemožné smýt podtext krve a udatnosti a Ben Adnam se zde, v těchto chladných, pustých pokladnicích dávné odvahy a statečnosti, cítil lépe, než třeba ve stěnách hotelu Balmoral. Jak pomalu kráčel po kamenných chodnících ke kapli Sváté Markéty ze dvanáctého století, poněkud stísněného místa modliteb s kamenným klenutím uvnitř hradu, slyšel v duchu třesk mečů i hřmění děl. V současné době již tato místa nepatřila k církevním prostorám a využívali je jen občas vojenští návštěvníci, ale kdysi představovaly tyto sály velice důležité sakrální místo katolíků.

Ben otevřel dveře a vešel dovnitř s pohledem upřeným na pět nádherných oken s barevnými skly nacházejícími se za oltářem. Před ním se skvěly obrazy svatého Niniana, svatého Kolumba, svaté Markéty a svatého Ondřeje. Bena však nezajímali ani jeden z nich. Přistoupil až k jasnému, překrásně vybarvenému oknu věnovanému siru Williamu Wallaceovi, velikému skotskému národnímu hrdinovi ze třináctého století.

To byl, jak Ben věděl, opravdový muž... William Wallace, který vedl ty, již ho později zradili, k zabití šerifa z Lanarku, a pak v kruté bitvě u Stirlingu k vítězství nad anglickým guvernérem Skotska lordem Surreyem... William Wallace, muž, který posléze úplně vyhnal Angličany ze Skotska. Ben věděl, že nakonec byl Wallace popraven za vlastizradu. Ve svých třiatřiceti letech však zemřel statečně. Fregatní kapitán Adnam před oknem chvíli postál, než na rozloučenou s nejslavnějším skotským teroristou sklonil hlavu.

Zůstal v kapli jen několik minut a po chvíli vyšel ven. Stále ještě přšelo, avšak Ben cítil, jak se v něm opět vzrývá jeho staré odhodlání. Pohlédl na sever, přes šedivou kulisu města, směrem k volným vodám Firth of Forthu, a ještě dále, směrem k starobylému království Fife. V myšlenkách se vrátil ke dnům Wallaceovým, k jeho nezlomné neohroženosti... k odvaze, se kterou se vrátil, aby zaútočil na nepřátele své země.

Náhle, poprvé po celém měsíci, dokázal Ben znovu myslet naprosto jasně. Zdálo se mu, jako by na něj vlídně shlížela tvář Williama Wallacea a příklad dávno zesnulého mučedníka svobody oživoval jeho ducha. V záblesku inspirace fregatní kapitán nyní jasně věděl, kam musí jít a co musí udělat. To byla jeho jediná naděje, jež ho mohla současně přivést i k Lauře. Nejprve ji ale musí najít.

Otočil se zády k hradu a vyrazil směrem do centra města. Pospíchal nejprve po High Street a pak zahrnul po The Bridges ke svému hotelu. Když tam dorazil, vyhledal telefonní seznam jednoho pohraničního okresu. Když totiž The Scotsman citoval Douglase Andersona, pravidelně provázal jeho slova dodatkem "Jak pronesl včera večer ve svém sídle nedaleko Jedburgu".

"Anderson... Douglas R. - Galashiels Manor, Ancrum, Roxburg... to je ono." Ben Adnam si zapsal adresu i telefonní číslo. Nejprve ho napadlo, aby tam zavolał, ale pak si to rozmyslel. Telefon má přece jen určité nevýhody, uvědomil si. Osoba na opačném konci drátu může třeba zdvořile, ale přece jen rozhodně říci: "Ne, obávám se, že vám nemohu pomoci a právě teď jsem velice zaneprázdněn. Sbohem." Což by znamenalo konec celé akce.

Ne, rozhodl se, zajedu do Galashiels Manor a promluví si s panem Andersonem osobně, bude-li tam. Vymyslím si nějakou historku, aby mi dal adresu pana Baldridge. Když se tak rozhodl, dal si ve vestibulu hotelu šálek kávy, požádal, aby mu z garáže přivezli auto a vydal se z Edinburgu na jihovýchod, směrem k hranicím Skotska.

V poklidném tempu vyjel z města a dal se silnicí A68. Do oblasti Galashiels to bylo přes 45 kilometrů vinutou cestou podél západního okraje kopců Lammermuir Hills. Zde, v trochu vyšší nadmořské výšce, se rozkládaly nejlepší skotské tetřívkové bažiny, zejména ty, patřící vévodovi z Roxburgu a siru Hamishi Andersenovi, diktátorskému Douglasovu otci.

Fregatní kapitán Adnam seděl za volantem, jen čas od času sklouzl pohledem po chladném, pustém zimním domově lovného plectva, ale v duchu přemítal o své budoucí taktice. Rozhodl se předstírat, že neví nic o rozvodu a že přijel navštívit Lauru i jejího manžela na základě dávného pozvání.

Nakonec chtěl přece od bankéře získat jedinou informaci - americkou adresu korvetního kapitána Baldridge. Kdyby se jednání s panem Andersonem v tomto ohledu ukázalo být obtížné, pak by z něj tu adresu musel dostat násilím. To by znamenalo, že by ho před odchodem musel natrvalo umlčet. Avšak i takovéto kroky byl fregatní kapitán Adnam hotov učinit. Staré zvyky mezi teroristy vymírají jen obtížně. Ben Adnam vždycky věděl, že má-li zůstat na svobodě, musí být schopen všeho. Pokud šlo o něj, jeden každý svědek, který zná jeho totožnost, je jedním svědkem navíc. Takový člověk by totiž nevyhnutelně znamenal konec jeho života.

Dorazil ke křižovatce se silnicí ze Selkirku do Kelsa a pokračoval přes ni rovně dalších deset kilometrů do Ancrumu. Tou dobou se odpolední obloha vyjasnila, jak se záclona deště přesunula směrem k severovýchodu. Po několika kilometrech Ben na opuštěném úseku kopcovité krajiny zastavil a zahloubal se do mapy. Nacházel se právě v trojúhelníku, jehož jednotlivé vrcholy tvořily Selkirk, Jedburg a Kelso. Dvacet kilometrů na jihozápad leželo město kašmírového a pleteného zboží Hawick.

Právě zde se ocitl v srdci mocných hraničářských skotských kmenů. Místní mužové bývali kdysi známí jako Hraničářští nájezdníci. Mezi těmito opuštěnými horami kvetl bezuzdný teror po celých 350 let, až do roku 1600, jelikož Angličané považovali celou tuto oblast za "neovládnutelnou". Na posledních třiceti kilometrech mohl Ben kolem sebe pozorovat různé konkrétní připomínky té doby - starobylé hrady, impozantní domy, opevněné farmy, zříceniny historických opatství i zbytky strážních věží vybudovaných jako pevnosti se stěnami dva metry tlustými. Ve vzdálených údolích zde stály trosky opuštěných vesniček, připomínky kruté a bouřlivé historie, v níž válečníci kmeny Anglie a Skotska mezi sebou nezkrotně bojovaly po více než čtyři století. Mnozí z jejich potomků stále v této krajině žijí; rodiny se jmenují jako Nixonové, Armstrongové, Grahamové, Kerrové, Maxwelllové, Forsterové... a Andersenové.

Jak Ben mířil na jih, panoval všude vůkol téměř strašidelný klid. Tyto pohraniční oblasti jsou totiž srdcem jedné z posledních divokých oblastí Británie, územím rozsáhlých bažin, lesů, kopců, řek a potoků. Iráčan ujížděl směrem na Ancrum. Zastavil se jen jednou, těsně před zurčivou řekou Teviot, která již po čtyři sta let představuje tichý ráj rybářů lososů. Ben projel vesnickou návší a na její druhé straně pokračoval dál, než si uvědomil svou chybu.

Zastavil, obrátil se a zajel k vesnickému obchodu, kde se zeptal na adresu pana Douglase Andersena. "Jedte jako na Nisbet," zněla odpověď šedovlasé, upravené skotské dámy, stojící v krámě za pultem. "Po levé straně přijedete k bráně z šedivého kamene s vytesanými žulovými lvy na sloupech. Tam zahrňte dovnitř... příjezdová cesta je dlouhá asi osm set metrů. Myslím, že pan Douglas je doma. Mimochodem, kdybyste se dostal až k Památníku, tak jste zajel moc daleko."

Fregatní kapitán našel silnici na Nisbet a vydal se zvlněnou krajinou, kterou se tradičně proháněli lovečtí psi vévody z Buccleughu do míst, jež pro změnu vlastnil markýz z Lothianu. Nalezl lví bránu a zahrnul na příjezdovou cestu, po obou stranách lemovanou dlouhými řadami vysokých smrků. Dům sám byl z šedivého kamene a jeho průčelí zdobily čtyři sloupky. Dubové dveře byly asi čtyři metry vysoké.

Ben zaparkoval auto, vystoupal po čtyřech schodech ke dveřím a zazvonil. Otevřel postarší majordomus v proužkovaných kalhotách a černém saku. Ben požádal, jestli by mohl mluvit s panem nebo paní Andersenovými. Jeho angličtina byla bezchybná, což majordomus zaznamenal a pozval jej dovnitř. Pak se otázel na totožnost příchozího.

"Povězte jim - pan Arnold. Ben Arnold z Jižní Afriky."

"Jak si přejete, pane."

Když se vrátil, doprovázela ho mladší tmavovlasá žena středního věku s nápadně pěkného vzhledu. Byla oblečena do tmavorudé hedvábné košile, těsných černých kalhot a bot s vysokými podpatky. Nápadná rtěnka barevně ladila s košilí. Až po špičky svých tmavě červeně nalakovaných nehtů vypadala jako herečka.

"Dobré odpoledne," řekla. "Jsem Natálie Andersenová. Můj manžel je právě zaneprázdněn; napadlo mě, jestli bych vám nemohla nějak pomoci já... myslím, že jsme se ještě nesetkali, že?"

Fregatní kapitán se usmál a podal dámě ruku. "Ne... nesetkali. Jmenuju se Ben Arnold... ale je to poněkud trapné." "Skutečně?"

"Inu... skutečně. Víte, myslel jsem si, že pan Anderson je ženatý s dámou jménem Laura."

"Už není," pronesla Natálie se smíchem. "Před dvěma lety se rozvedli. Již více než rok jsem Douglasovou ženou já."

"Ach... chápu. Tím je to vlastně ještě trapnější."

"Opravdu?"

"Tedy, ano. Víte, před několika lety jsme se v Káhiře moje žena a já setkali a docela spřátelili s Laurou Andersenovou. My žijeme v Jižní Africe, takže jsme si tehdy jenom vyměnili adresy a slíbili, že kdybychom se někdy ocitli poblíž, že se navštívíme. Moje manželka přijede zítra a budeme spolu bydlet v Kelsu. Proto jsem se rozhodl zastavit a domluvit společnou večeři, nebo něco podobného..."

"No, pane Arnelde... zní to skvěle... ale jelikož se vůbec neznáme, pravděpodobně to nepřipadá v úvahu."

"Och, samozřejmě. A moc se omlouvám, že jsem vás zdržel."

Ben se obrátil k odchodu, ale náhle zaváhal a zastavil se. "Je mi moc líto, že vás obtěžuji... ale myslíte, že by váš manžel měl Laurinu adresu? Moje žena by jí mohla alespoň poslat vánoční přání a dát jí vědět, že jsme se pokusili s ní setkat."

Natálie se usmála a odpověděla. "Jsem si jistá, že manžel tu adresu má. Zajdu za ním a seženu vám ho. Sama musím zajet do Kelsa, takže se s vámi teď rozloučím a pošlu vám Douglase."

Ben čekal. Cítil, jak ho do zad tlačí rukojeť jeho pouštního nože a přemítal, jak se bude cítit, až se setká s mužem, který si vzal "jeho" Lauru. Za necelé dvě minuty to již věděl. Douglas Anderson, vysoký, mohutně stavěný muž měl na sobě venkovský oblek se silnými podkolenkami a golfkami. Jak přecházel halou, ocelové špičky zrcadlově nablýskaných hnědých bot hlasitě klapaly na kamenné podlaze.

"Dobré odpoledne," pronesl s přízvukem, který každickým svým tónem prozrazoval uhlazeného skotského venkovského bankéře. "Slyšel jsem, že jste se trochu spletl. Jsem Douglas Anderson."

Oba muži si potřásli rukama, ale Anderson okamžitě pohlédl na hodinky a zeptal se: "Kolikpak je... pět hodin? Povím vám, co uděláme. Máte za sebou dlouhou cestu... co třeba šálek čaje?"

"Tedy, strašně mě mrzí, že vás takhle přepadám, ale čaj bych si docela dal."

"Pojďte se mnou," odpověděl Anderson a zavedl hosta do teple pohodlného obývacího pokoje, kde v krbu planul oheň. "Můžete mi vypravovat, jak jste se s Laurou potkal."

Ben ho následoval. "Bylo to v Káhiře," odpověděl. "Asi tak před osmi lety."

"Jistě... pamatuji se, že tam kdysi jela na krátkou dovolenou s jednou přítelkyní. Jmenovala se Annie, že?"

"Ano, myslím, že tak se Lauřina přítelkyně jmenovala. Moje žena Darlene vycházela s Laurou velice dobře. Chodily spolu nakupovat, dokonce si spolu pronajaly párek velbloudů a vyrazily na nich kolem pyramid. Od té doby jsem ji říkal 'Laura z pouště'. Všichni jsme tenkrát bydleli v hotelu Mena House nedaleko Gizy."

"Jasně. Vzpomínám si, že mi o tom místě vyprávěla."

"Pak jsme ale vzájemný kontakt ztratili, i když jsme stále měli její adresu. Já jsem tu nyní obchodně na pár dní a zítra za mnou do Edinburgu přiletí i Darlene. Myslel jsem, že bychom se mohli všichni setkat... bylo to ale opravdu trochu trapné, že jsem se takhle potkal s novou paní Andersonovou. Myslím, že jsem měl raději zatelefonovat a ušetřit nám všem spoustu problémů."

"Zapomeňte na to, starouši. Já jsem za společnost vděčný. Natálie odjela na ten svůj zatracený aerobik, takže jsem na několik hodin úplně sám."

Majordomus přinesl čaj a Douglas Anderson ho nalil. "Cukr...?"

"Ne, díky. Jen trochu mléka, prosím."

"A co vy, Bene? Co je váš obor?"

"Dolování. Měď a uhlí. Máme podíly v obou komoditách. Přijel jsem původně do Edinburgu na setkání s několika bankéři. Pak mě ale napadlo, že by bylo příjemné udělat si pár dní volno a zůstat na venkově. Chci říct, je mi moc líto, to ohledně vás a Laury... zdálo se nám, že je to prima děvče."

"Och, ano, to ona skutečně byla. Pocházela ze skvělé rodiny, její otec je významný admirál, víte? Všechno se to událo zatraceně rychle. Ani jsem nevěděl, co mě to vlastně praštilo. Najednou se prostě setkala s tím zatraceným Američanem, tady ve Skotsku, a z ničeho nic oznámila, že s ním odjede. Docela to se mnou zatřásl, to vám řeknu."

"No, Douglasi, mně připadá, že jste našel dost uspokojivou náhradu," pronesl Ben s úsměvem.

"Že ano?" vyhrkl Douglas souhlasně a zasmál se. "Měl jsem sakramentský kus štěstí, že jsem padl na tak krásnou a o tolik mladší ženu... je jí teprve osmadvacet a mně je čtyřicet pět. Ona mě udržuje mladého a já ji zato naučil chytat lososy. Moc na tom tedy nevydělala, ale zdá se, že se jí tu líbí... a užíváme si spolu krásné dovolené."

"Jak se tu ten zatracený Američan objevil?"

"No, dělali s tím trochu tajnosti, Bene. Pamatujete si, jak asi před čtyřmi lety vyletěla do povětří ta letadlová loď Námořnictva Spojených států? Pentagon se tehdy zřejmě domníval, že by za tím mohl být nějaký zkurvený Arab s ponorkou a poslali tohohle Baldrige - tak se jmenoval - aby se u nás po tom člověku podíval. Laura přitom toho chlápka znala... byl to nějaký dávný přítel z doby, kdy tady prodělával výcvik. Samozřejmě, nic vážného v tom nebylo... prostě nějaký zatracený cizinec, který se tu učil řídit ponorku. Její otec byl v té době jejich učitelem na základně."

"Mhm. Našli ho?"

"Myslím, že ne. Už jsem o tom nikdy neslyšel. Jenom moje žena s tím vyšetřovatelem zmizela. Nechala mě pěkně na holičkách. V létě se na mě ale usmálo štěstí... moje matka je ve výboru Edinburského festivalu a jednou jsme tu tedy měli skupinu herců na večeři. Natálie tehdy hrála v největším divadle hlavní roli. U večeře jsem si ji posadil vedle sebe a od té doby jsme se už nikdy neohlíželi zpátky."

"Tedy, Douglasi, byl jste velice laskav. Chtěl bych vás požádat o jedinou věc - mohl byste mi laskavě dát Baldrigeovu adresu? Myslím, že moje žena by ráda Lauře poslala vánoční blahopřání, nebo něco podobného, a dala jí vědět, že jsme se s ní pokusili zkontaktovat. Žena bude velice zklamaná, že se minuly."

"To není problém, Bene. Natálie mi o tom už řekla... mám tu adresu tady. Baldrigeův ranč, Burdett, okres Pawnee, Kansas. Za pár dní tam také poprvé pojedou obě mé dcery. Slyšel jsem, že Laura s manželem se tu také mají někdy ukázat... ale myslím, že přijedou až po velikonočních prázdninách s děvčaty. Nikdo mi toho moc neříká... od té doby, co jsem se znovu oženil. Myslím, že do Ameriky mají dcery letět s American Airlines."

Ben se zvedl a podal hostiteli ruku. "Omlouvám se, Douglasi, že jsem vás zdržoval. Bylo to ale velice příjemné. Přeju vám hodně štěstí. Máte nesmírně krásnou ženu."

"Díky, Bene. Jsem rád, že jsme se setkali. Doufám, že se vám bude ve Skotsku líbit. Pozdravujte, prosím, Darlene. Připadá mi, jako bych se s ní osobně setkal."

Oba se zasmáli, Ben vyšel z domu a vydal se směrem do tmy. Nastartoval vůz, projel mezi dvěma řadami smrků a zamířil cestou A68 zpátky do Edinburgu.

Když admirál Iain MacLean zvedl telefon v pracovně, bylo těsně po 18.00 hodině.

"Ach, nazdar, Douglasi. Rád tě zase slyším."

"Ano... už to je nějaký čas, co? V poslední době to vypadá, že se tak často nevidáme. Jak se má Annie... a celá americká větev rodiny?"

"Och, všichni jsou v pořádku... Bill s Laurou tu vlastně právě jsou."

"Skutečně? Já myslel, že se původně počítalo s tím, že matka doprovodí děvčata až na zpáteční cestě z Ameriky."

"Máš pravdu. Změnili však plán a rozhodli se, že přijedou na pár dnů a potom vezmou holky s sebou do Kansasu. Na zpáteční cestě je dovezou do Chicaga a tam je posadí na přímý let do Edinburgu. Nechceš náhodou mluvit s Laurou, že ne?"

"Myslím, že ne, Iaine. Abych řekl pravdu, jenom jsem hledal záminku, abychom si mohli chvíli pohovořit. Nejde o nic důležitého. Ale dnes odpoledne jsem tu měl trochu zvláštního návštěvníka, který chtěl mluvit s Laurou."

Hlas Iaina MacLeana byl najednou ledově chladný. "Opravdu? Kdo to byl?"

"Nějaký chlápek z Jižní Afriky. Dobře oblečený, v drahém kožichu, a přijel v Audi. Povídal, že on a jeho žena se před osmi lety s Laurou spřátelili. Měl mou adresu. Myslel si, že jsme stále ještě manželé."

"Jak vypadal, Douglasi?"

"Co tím myslíš, jak vypadal? Naprosto normální chlapík s dobrou angličtinou. Podniká v oblasti dolování."

"Ne, Douglasi. Ptám se, jak vypadal."

"No, nebyl nijak vysoký; řekl bych necelých sto osmdesát. Docela rozložitý v ramenou, dobře stavěný."

"Jakou měl pleť?"

"Och, takovou snědší. Připadal mi jako jihoafrický Žid. Černé vlasy, krátce přistřižené."

"Představil se nějak?"

"Ano. Nemůžu si ale vzpomenout... aspoň ne na jeho příjmení. Křestním jménem se jmenoval Ben."

Admirál MacLean měl náhle sucho v ústech. S obtížemi ze sebe vypravil, "Okamžik, Douglasi..." Než zase pokračoval, nalil si sklenici minerálky.

"Všiml sis na něm něčeho jiného?"

"Ne, myslím, že ne."

"Řekl ti, kde se on a jeho žena s Laurou setkali?"

"Ano. V Káhiře. Laura tam byla se svou přítelkyní Annie asi před osmi lety. Bydlela tehdy v Mena Housu, nedaleko pyramid. Podle toho člověka se setkali právě tam a vyměnili si adresy. Připadalo mi to trochu divné. Víš, Laura se nikdy ani slovem nezminila o nějakém páru z Jižní Afriky a tak mě napadlo, jestli to nebude říkat něco tobě."

Admirál se na chvíli odmlčel, ale v hlavě jako kdyby se mu rozeznělo na poplach několik tisíc zvonů. Nahlas však odpověděl docela potichu. "Ne, Douglasi. Mně také nikdy nic podobného neřekla... chtěl jsem se zeptat, jestli jsi mu pověděl, že Laura a Bill jsou právě tady, ale zapomněl jsem samozřejmě, že jsi to nevěděl."

"Ne. Ale myslím, že jsem se zmínil, že je nějak brzo čekáte. Že mají přivést děvčata z výletu do Ameriky... něco v tom smyslu."

"Řekl ti, jak dlouho tady s ženou plánují zůstat?"

"Myslím, že se zmínil asi o týdnů. Jeho žena má přiletět do Edinburgu zítra."

"Dobře, Douglasi. Díky, že jsi mi zavolal. Je mi líto, že jsem ti nemohl pomoci. Doufám, že se brzy uvidíme."

S tím se rozloučili. Aniž by položil sluchátko, admirál MacLean okamžitě vytočil další číslo, tentokrát transatlantické, do Washingtonu, přímo do hlavní ústředny Bílého domu.

"Můžete mě prosím spojit s admirálem Morganem?"

"Samozřejmě, pane. Koho mám ohlásit?"

"MacLean. Admirál MacLean ze Skotska."

"Kancelář admirála Morgana..."

"Mohl bych mluvit s admirálem, prosím? Tady je Iain MacLean ze Skotska."

"Morgan. Mluvte."

"Arnolde, tady je Iain."

"Hej, Iaine, starý brachu. Jak se ti vede? Něco nového?"

"Mám žhavou novinku. On je tady."

"Kdo? Ne. Ježíšikriste. Voláš z domova?"

Morgan se na několik vteřin odmlčel a snažil se zatím srovnat myšlenky... Uvědomil si, že ta linka není bezpečná.

"Když říkáš 'on je tady', máš na mysli toho, koho si myslím, že máš na mysli? A chceš říct, že je v tvé zemi, v tvém domě, nebo v tvé pracovně?"

"Myslím přesně jeho, Arnolde. Pokouší se najít Lauru. Dnes odpoledne kvůli tomu přišel do domu jejího exmanžela."

"KRISTEJEŽÍŠ!"

"Podívej, Arnolde. Už několik týdnů jsem si byl docela jistý, že je tady ve Skotsku. Máš tam někde po ruce mapu severního Atlantiku - jeho východní části?"

"Jo, počkej minutku." Trvalo to dvě. Pak se ozval, "Mám to. Koukám se na mapu."

"Dobře. Vezmi si tužku a zakresli následující polohy... ano, správně... dvě na 30. stupni západní délky, jedna na 53. stupni severní šířky a 20. stupni západní délky... správně... tam havarovala ta letadla. Tak, nyní namaluj křížek na 67°49' severní šířky a 09°40' západní délky... tak... teď na 08.35 západní délky, šířka stejná. Další je přístav v Mallaigu na pobřeží Skotska, přímo proti jihozápadnímu cípu ostrova Skye."

Potom admirál popsal svůj myšlenkový postup - ztracená rybářská loď, zmizelí vojáci na St. Kildě, Zodiak, který se náhle objevil v Mallaigu. "Věřím," prohlásil, "že náš člověk opustil HMS Neviditelný na 09°40' západní délky, dojel na St. Kildu, kde nabral benzin a pak se dostal až do Mallaigu. Nemám nejmenší tušení, co dělá - ale dnes odpoledne se objevil v domě mého bývalého zetě a ptal se po Lauře. Jeho popis odpovídá Adnamovi, jak si ho pamatuji. On ale prohlašuje, že se s Laurou setkal v Káhiře. A já vím, že tam jednou spolu jeli. Nikdo o tom neměl vědět, a také to kromě něj nikdo nevěděl. Určitě to byl on, takže teď je někde tady."

"Naznačil nějak, jak dlouho zůstane ve Skotsku?"

"Ne, ale můj slabomyslný bývalý zeť mu řekl, že sem Laura má koncem Velikonoc přijet, takže je docela možné, že se tu zdrží několik týdnů. Člověk to ale nemůže vědět najisto. Co já vím, může také třeba hned zmizet na té své ponorce a zase po něčem vystřelit... Napadlo mě ale, že bych tě měl raději informovat."

"Snad ti nemusím říkat, Iaine, jak jsem rád, že jsi mi zavolal. Teď jenom přemýšlím, jestli bychom neměli dál pokračovat

v pátrání. Kde jsou Bill a Laura teď?"

"Jsou tady, a zůstanou tu ještě asi pět dní."

"Tak se postarej, ať odtamtud rychle vypadnou. Ať jedou zpátky do Kansasu. A taky si myslím, že nechám po Adnamovi vyhlásit celostátní pátrání na všech amerických mezinárodních letištích. Nedokážu si sice představit, že by přijel sem, kde je vlastně nejhledanějším mezinárodním zločincem. Když ale teď ví, že Laura odjela s Američanem, mohl by se pokusit za ní dostat do Ameriky. Jenom bych si přál, abychom znali jméno, pod kterým teď cestuje."

"Douglas - bývalý zeť - to jméno měl, ale zapomněl ho."

"Tak mu za to, prosím tě, vyříd', že mu gratuluju."

"Spolehni se. Máš nějakou slušnou Adnamovu fotografii pro ta vaše letiště?"

"To si nejsem jistý... myslím ale, že nějakou seženu od Davida Gavrona."

"Oukej, Arnolde. Nebudu tě zdržovat. Kdybys neměl s Mossadem štěstí, tak my máme jeho docela slušný obrázek z doby, kdy tu byl... je to sice už osmnáct let, ale mohlo by to pomoci."

"Dobře. Na slyšenou."

Fregatní kapitán Adnam seděl za volantem a ujížděl k severu. V mysli se mu honily různé myšlenky. Laura sice přijede do Skotska, ale co mu to pomůže? Bude bydlet v domě MacLeanů, kde by ho admirál okamžitě poznal. Nedokáže trvale pozorovat ten bělostný zámeček a Laura se tu třeba zdrží jenom pár dní. Ne, jestli si chce s Laurou a s jejím manželem promluvit, pak musí jedině do Kansasu, tedy místa, kde trvale bydlí.

Současně věřil, že Spojené státy jsou jedinou zemí, kam se vlastně může odvážit jet, jediným státem, jehož přirozené zájmy udělají z Bena příliš cennou osobu, než aby mohl být zabit. Zvláště když správně zahraje těch několik karet, které má v ruce. Protože Benjamin Adnam nebyl jen nejhledanějším zločincem na světě, byl také člověkem s nejrozsáhlejšími znalostmi. Byl obeznámen s mnohými námořními tajemstvími Izraele, Iráku i Íránu. Navíc rozuměl jejich uvažování, nadějším i obavám. Prostřednictvím osoby Benjaminu Adnamu mohou Spojené státy dosáhnout nejvyšších strategických výhod. Hlavně je ale o tom musí přesvědčit dříve, než ho sejmou.

Věděl, že bude muset proniknout až do nejvyšších kruhů, což nemusí být nic snadného. Ve Spojených státech neměl totiž jediný kontakt. S výjimkou - ta myšlenka ho napadla zničehonic - pana Baldridge. Byl to přece muž, o kterém se vědělo, že uštvál viníka neštěstí Thomase Jeffersona, a jako takový bude mít přístup k nejvyšší republikánské exekutivě ve Washingtonu.

Jednoduchost této možnosti návratu k životu připadala Benovi tak dokonale vyhovující, že se tomu skoro bál uvěřit. Logika věci však byla naprosto jasná. Jestli se mu podaří najít Lauru, nalezne i Baldridge, a když najde jeho, možná se mu podaří dosáhnout nějaké přijatelné dohody. V každém případě mu připadalo pravděpodobnější, že bývalý důstojník Amerického námořnictva bude chtít předat významného iráckého teroristu spíš vysoce postaveným osobnostem, než nějakému místnímu šerifovi.

Hlavní problém spočíval samozřejmě v tom, jak se do Spojených států dostat, aniž by byl imigračními úředníky zatčen a okamžitě předán nelibostným agentům CIA. Předpokládal, že přímé linky Londýn-New York, nebo Londýn-Washington budou pod velmi přísným dohledem. Proto se rozhodl najít nějakou jinou, klidnější cestu přes pasové úředníky Velkého Satana.

Jak projížděl zvlněnou krajinou Lammermuiru, fregatní kapitán Adnam zvažoval faktory, které mluvily v jeho neprospěch: skutečnost, že korvetní kapitán Baldridge strávil nějaký čas u MacLeanů, znamená, že všichni znají jeho totožnost. Dále považoval za poměrně jisté, že Douglas Anderson uvědomí admirála, že se kdosi na Lauru vyptával a jelikož znal způsob myšlení starého MacLeana, věděl, že musí být připraven na všechno. Můj učitel bude určitě stále stejně důsledný a nic mu neunikne. Jako kdykoliv v minulosti.

Ben usoudil, že se musí dostat ze Skotska do nějaké jiné země, aniž by mu někdo dal do jeho britského pasu čerstvé razítko. Z této země se pak pokusí dostat nepozorovaně do Spojených států. Existovala pouze jediná země, kde by to šlo zařídit... Irsko. K cestě do Irska nepotřeboval totiž pas. Rozhodně ne při příjezdu z Anglie nebo ze Skotska. Jestli MacLean upozornil své americké přátele, pak ti budou určitě velice pozorně sledovat všechny cestující, přijíždějící z Londýna, Manchesteru, Edinburgu či Glasgowa. Možná ale už ne tolik lidí, přilétajících k nim z letiště Shannon.

Bill, Laura a obě děvčata přijeli z Edinburgu krátce po 19.00 hodině. Laura v kanceláři svého advokáta podepsala celý stoh právních dokumentů, z nichž některé opatřil podpisem i Bill. Začínalo to konečně vypadat, že výchova dětí bude plně svěřena Lauře a Douglas bude mít dcery jen na dobu prázdnin. Mocný vliv admirála MacLeana na soudce dělal doslova zázraky, a tak se zdálo stále pravděpodobnější, že v budoucnosti by obě dívky mohly vstoupit na půdu alma mater své nevlastní babičky - Wellesley College na předměstí Bostonu ve státě Massachusetts.

Jakmile se auto s Laurou za volantem přiblížilo k domu, admirál už na ně čekal. Řekl Mary a Floře, aby utíkaly do kuchyně, kde pro ně babička s Angusem přichystali jídlo a Lauře s Billem nabídl skleničku před večeří. Jelikož s nimi chtěl cosi prodiskutovat, pozval je do salonu.

Zarazily je obavy, zračící se na jeho tváři, stejně jako ticho, s nímž naléval do tří skleniček whisky se sodou. Admirál nemámil čas chozením kolem horké kaše. Stručně poznamenal, že doufá, že Bill má rád skotskou, obzvláště tuto místní sladovou, a že předmět jejich hovoru je dost naléhavý.

"Dnes odpoledne se v domě Douglase Andersena objevil Ben Adnam," oznámil. "Hledal Lauru, o níž se zjevně domníval, že tam stále ještě bydlí. Douglas mi to později zatelefonoval - jeho popis toho muže sedí. Pověděl Douglasovi, že tě on i jeho manželka potkali v Káhiře... přesněji v hotelu Mena House... to bylo dost na tělo, co?"

"Bože, tati. Já netušila, že to vůbec víš."

"No, nevěděl jsem to zhruba dva roky. Asi jsem vždycky až ten poslední, který se něco dozví. Nicméně ta Káhira

představuje rozhodující vodítko. Musel to být Ben."

"Ano, musel to být on. A říkáš, že mě hledal?"

"Podle Douglase ano."

"Ale proč?"

"Och, to je těžké. Chlápci jako on vedou dost podivný a osamělý život. A když dokončí ty svoje různé úkoly, dost obtížně se dokážou vrátit do normálního světa."

"Asi máš pravdu. Myslíš, že mi hrozí nějaké nebezpečí?"

"Možné to je. Chci říct, když takový chlap už zabil pár tisíc lidí, nemůžeš si být jistá, co se mu právě děje v hlavě. Zvláště když ho někdo vyhodí, nebo když z nějakého důvodu začne cítit, že ho nikdo nechce. V takovém rozrušeném mozku se pak může objevit cokoliv. Chci říct, že se nedá úplně vyloučit ani to, že do toho domu přišel proto, aby Douglase zabil a tebe unesl. Řekněme si to otevřeně, třeba tu vraždu i únos právě teď plánuje. V každém případě musíme být velice opatrní, dokud ho nedopadnou. Mluvil jsem s Arnoldem Morganem a ten má o tvé bezpečí starost. Myslí si, že bys měla okamžitě odjet ze Skotska a vrátit se do Kansasu... letadlo do Chicaga letí zítra ráno."

"Myslíš, že je to opravdu vážné, Iaine?" zeptal se Bill.

"Vlastně ani moc ne. Jenže s tímhle chlapem člověk nemůže být nikdy dost opatrný. Takže to pro mě nakonec bylo natolik závažné, že jsem kvůli tomu změnil rezervace vašich letenek a zařídil na zítřejší devátou hodinu ranní doprovod na letiště pro vás i pro děvčata."

"Ví Adnam, kde ve Státech bydlíme?" otázala se Laura.

"Myslím, že ne. Koneckonců, vždyť ani nevěděl, že jste s Douglassem rozvedení. Přesto bych se ho na to ztraceně rád zeptal. Měl jsem na to vzpomenout, už když mi volal. Asi stárnu."

"Co teď dělá admirál Morgan?"

"Zesiluje bezpečnostní opatření na všech mezinárodních letištích a zahajuje pátrání po Adnamovi pro případ, že by chtěl proniknout do Ameriky. Jak znám Arnolda, všechno poběží sice potichu, ale zato důkladně. Před chvílí jsem mu volal. Zajišťuje helikoptéru Námořnictva, která vás dopraví z Chicaga do Kansasu. V nejbližší budoucnosti bude na vašem ranči nejspíše nějaká vojenská ostraha, jednak aby vás ochránili, a jednak aby chytili toho parchanta. Domníváme se, že je bezpochyby nějak zodpovědný za všechny ty tři havárie letadel."

"Tati, myslíš, že Ben chce mého muže zabít?" zeptala se Laura.

"Inu, musíme vycházet z toho, že by něco takového zamýšlet mohl. V mozku masového vraha se něco takového objevit může... i když si to nemyslím. Protože v tomhle způsobu myšlení by musel být i pořádný kus hysterie... zabít manžela, aby mohl utéct s jeho ženou. To mi na Bena nehraje. Je totiž příliš chladnokrevný, moc logický a moc chytrý. Podle mě bude od tebe spíše čítit nějakou laskavost, ale kdybys mu ji odmítla, mohl by se zachovat dost neočekávaně. Nikdo z nás neví, kde končí jeho profesionalita a začíná šílenství."

Takže nemůžeme spoléhat na náhodu. Alespoň prozatím musíme s fregatním kapitánem Adnamem zacházet jako se vzteklym psem. Prostě proto, že už léta funguje na úplně jiné vlnové délce, než ostatní lidé. Proto může být ve svých činech nepředvídatelný. Možná dokonce i iracionální. Nechceme se ale jenom zbytečně dohadovat. Čím dříve vás oba spolu s děvčaty dostaneme domů a pod osobní ochranu prezidentova poradce pro národní bezpečnost, tím budu spokojenější."

"Řekl jsi něco mámě?"

"Ne. Nevidím nejmenší důvod, proč ji nemístně plašit. Nech to na mě."

Když dopili, Laura s Billem se šli nahoru převléknout k večeri. Hned jak vešli do ložnice, její okna hleděla na jezero, překvapila bývalého korvetního kapitána Lauřina reakce. Objala ho totiž tak těsně, že ucítil její nekontrolované chvění.

"Mám z něho doopravdy strach, drahoušku," zašeptala. "Kolem něho je cosi absolutně hrozného. A když teď víme, že tu někde je... Našel Douglase, takže může najít i tenhle dům. Bože můj, vždyť tu už kdysi byl. Co my víme, vždyť nás třeba může právě teď pozorovat."

"Ben Adnam není člověk, který by se potloukal po okolních polích a pozoroval dům jako nějaký úchylák," chlácholil ji Bill. "To k němu vůbec nejde. On pracuje podle pečlivě připraveného plánu. Docela bych se divil, kdyby se sem vůbec přiblížil. Chci tím říct, tvůj otec ho přece zná. A stejně tak i matka. Tenhle dům je to poslední místo, kde by se chtěl ukazovat."

"Asi máš pravdu. Jestli ale táta i admirál Morgan mají nějaké obavy, pak bychom je neměli podceňovat. Řeknu Angusovi, aby, zatímco budeme večeřet, začal holkám i mně balit."

"Oukej, také si zařídím svoje věci. Ale jedno ti řeknu - určitě bych Bena nehledal tady ve Skotsku, protože myslím, že už je na cestě odsud."

"Proč myslíš?"

"No, teď přece ví, že tu nebydlíš. Vsadil na tuhle kartu a prohrál. Teď ho zná pan Anderson a Ben si jistě dokáže spočítat, že se o něm Douglas zmíní při nějakém náhodném telefonátu třeba tvému otci, nebo tobě, což bude mít stejné účinky jako zašťourat klackem ve vosím hnízdě. Podle mě je teď už na cestě ze země."

"Kam může ale jet?"

"No, to je otázka, Lauro. Možná zpátky na Střední východ. Nebo do Švýcarska, aby si tam vyzvedl peníze. Nebo třeba do Jižní Afriky, o které se sám zmínil. Ale pravděpodobně ne do Ameriky, kde je nejhledanějším člověkem v celé historii, který zavraždil zbožňovaného viceprezidenta, spolu s půltuctem členů Kongresu."

Večeře na rozloučenou v domě admirála MacLeana byla hluboce tradiční. Annie podávala uzeného lososa chyceného v Tay, k tomu láhev skvělého Puligny-Montrachet, ročník 1995, od Oliviera Leflaivea. Tlusté Angusovy stejky doprovázelo Chateaux Lafleur z Pomerolu, ročník 1990.

"Fantastické," vydechl Bill, když rozkošnický polkl další sousto. "A tohle je nejspíš nejlepší víno, jaké jsem kdy pil."

"Ano. V devadesátém roce se jim v Bordeaux vydařilo," souhlasil sir Iain. "Však trvalo celých pět let, než se úroda zase tak povedla. Mimochodem, je mi doopravdy líto, že musíte zítra odjet, ale myslím, že to tak bude nejlepší."

"Souhlasím. I když teď, kdy se do té věci pustil Morgan, moc bych se nedivil, kdyby toho člověka co nevidět chytli."

"Doufám, že se tak stane, ještě než napáchá další škodu, Bille. Stále si ale připomínám, jak se zbavil těch dvou vojáků na ostrově St. Kilda. Jinak by tam přece museli někde být. Jenom si to představte, dva životy za pár galonů benzínu."

Počítám, že tohle se nakonec stane ze všech..."

"Asi máš pravdu. Ti chlápci si namlouvají, že jsou vlastně vojáci, takže zabití pár nepřátel se vlastně nepočítá a moc na tom nezáleží."

"No, o tobě ale ví, že jsi nosil uniformu, ne?" poznamenala Laura. "Jenom doufám, že si nemyslí, že by na tobě nezáleželo. Protože jestli ano, tak po něm vyrazím sama a chladnokrevně ho zabiju."

Když Laura Baldridgeová pronášela tato slova, neměla na tváři ani náznak úsměvu. Oba její rodiče vypadali docela překvapeně.

11

Ben odhadoval, že admirál MacLean odhalil totožnost onoho záhadného návštěvníka Galashiels Manoru nejspíše ještě téhož dne. To znamenalo, že byla zajisté přijata nějaká bezpečnostní opatření, tudíž by se nyní měl městům jako Edinburg, Glasgow, Londýn či Dublin nejraději vyhnout. Instinkt mu napovídal, aby se zdržoval na venkově a cestoval sám v nenápadném autě. Rozhodně by ho mělo vidět co nejméně lidí.

Během výtečné večere, ke které si dal uzeného pstruha a pečeného bažanta, si pečlivě prohlédl mapu. Kolem 22.30 už zaplašil i poslední pochybnosti. Nejlépe bude, když se do Irska vydá přes Západní Wales do Fishguardu a odtud přes tichý jihovýchodní irský přístav Rosslare na Smaragdový ostrov.

Bude-li se vydávat za Brita, nebude ani potřebovat pas. Ještě před opuštěním Skotska se však rozhodl popovídat si s cestovním agentem. Kancelář na High Street, přímo za rohem hotelu, mu připadala jako docela vyhovující.

Druhý den si přispal, pak si v hotelové hale přečetl noviny a vypil tři šálky kávy. Poté se z hotelu odhlásil, zavazadlo nechal u vrátného a požádal, aby mu na poledne přistavili auto.

Zašel do cestovní kanceláře, kde si prohlédl kupu brožurek, pojednávajících o cestování do jižního Irska a opačným směrem. Zakoupil si zde jízdenku na trajekt z Fishguardu do Rosslaru, který odjížděl v 03.15. Hodlal se zdržet v Irsku několik dní, než si zařídí několikanásobné vstupní pracovní vízum do Spojených států a pak odletí ze Shannonu do Bostonu. Tato dvě města představovala totiž nejbližší body spojnice přes severní Atlantik.

Celé jeho dosavadní konání mělo jeden důležitý důvod. Americké imigrační úřady měly v Shannonu svou plně vybavenou pobočku, která kontrolovala osoby cestující přímo do Ameriky. Takže cestující, kteří procházeli americkou přepážkou na rozsáhlém irském letišti, dostávali razítka do pasů už zde a linka Shannon-Boston se tak stávala vlastně vnitrostátním americkým spojem, podobně jako třeba Chicago-Boston.

Ben Adnam odhadoval, že má zhruba desetkrát větší šanci proklouznout americkou kontrolou na shannonském letišti se zpáteční letenkou a čerstvým pracovním vízem než na kterékoliv americké vnitrostátní hraniční kontrole, kde budou členové CIA pravděpodobně pečlivě prověřovat každého příjezdějícího ze Skotska či z Anglie.

Zamluvil si a předem zaplatil hotel v Dublinu, o němž se dozvěděl, že se nachází na Ballsbridgi, nedaleko americké ambasády. Pak se pomalu vrátil do Balmoralu, aby si vyzvedl Audi a zatelefonoval do banky, aby mu do Berkeley Courtu v Dublinu přes noc poslali kreditní karty. Nakonec dal vrátnému dostatečné spropitné, hodil cestovní vak na zadní sedadlo a vydal se na jih, směrem na Edinburg. Nejprve použil dlouhou a poměrně opuštěnou silnici A7, probíhající celých sto šedesát kilometrů přes Galashiels a Hawick až do anglického města na pomezí Carlisle. Trvalo mu dvě hodiny, než se dostal k ponurému skotskému městu Hawick, známému zpracováním vlny. Většinu cesty jel hustým deštěm za třemi nákladáky. S vděčností zaznamenal, že ve středu města vozy odbočily, tudíž jižně od známého centra kašmíru už byla cesta volná.

Přestalo dokonce i pršet, takže Ben mohl na prázdné, mírně vinuté dálnici přidat na rychlosti. V těchto místech silnice celé dlouhé kilometry sleduje klikatý průběh řeky Teviot a probíhá velkolepými pohraničními údolími i po kopcovitých svazích. Jižně od Langholmu se silnice A7 přibližuje další řece jménem Esk a opět kopíruje vinutou linii přes pomezí holé kopce a pastviny dobytka a ovcí, které se tmavě zeleně prostírají kolem silnice.

U Longtownu se Esk odklání k západu směrem ke své dlouhé deltě na mysu Solway Firth. Ben se ještě deset kilometrů držel jižního směru, až vjel na rychlou, širokou dálnici M6, která ho povede téměř tři sta dvacet kilometrů až do anglických Midlands, předělu jeho cesty.

Kolem 15.30 dosáhl Penrithu, brány do Jezerní oblasti. Audi nyní uhánělo skoro stotřicetkilometrovou rychlostí východně od kopců strážících vysokou vodu Ullswateru, Haweswateru a jezera Windermare. V Tebay znovu natankoval, koupil si sendvič s šálkem kávy a pokračoval na jih.

Od tohoto místa dálnice M6 probíhá podél zátoky Morecambe, naproti Barrow-in-Furness, posledního domovského přístavu HMS Neviditelného. Cesta po dálnici na jih nicméně příliš mnoho možností k prohlížení krajiny neposkytuje. Fregatní kapitán Adnam tedy jen neúnavně projížděl severozápadní Anglií, míjel Lancaster, Blackpool, Preston, Southport a dále Wigan, Warrington, Manchester, Liverpool, Newcastle-under-Lyme, Stoke-on-Trent a Stafford. Absolvoval celou vzdálenost až do Birgminghamu, kde z M6 odstupuje dálnice M5, aby po sto padesáti rychlých kilometrech dosáhla předměstí Bristolu. Tam se Ben dostal ve 21.00 a za dvacet minut již přejížděl mohutný oblouk mostu Severn Road do Walesu.

Zapltil mýtné a zajel k odpočívadlu Magor, kde natankoval, zaparkoval vůz a v restauraci si našel klidný stůl nedaleko okna. Pohledem zkontroloval talíře ostatních návštěvníků, aby se ujistil, kterým jídlem na sebe rozhodně nepřiláká pozornost servírky. Jako obvykle, celý užaslý nad stravovacími návyky anglické veřejnosti, se přizpůsobil a objednal si rybu, bramborové hranolky, smažená vejčeka a pečené fazolky.

Ted, když Bill, Laura i obě malé slečny byli již na cestě do Chicaga, užíval si admirál MacLean s chotí poklidné večere z grilovaného říčního pstruha, nových brambor a špenátu. Na stole byla láhev Sancerre. K posledním plátkům tučného sýra Stilton stála před oběma sklenice portského.

Lady MacLeanová si šla brzy poté lehnout, avšak admirál byl stále ještě značně neklidný. Nakonec se přesunul do pracovny, aby si před skomírajícími plameny v krbu přečetl noviny. Ani zde však nevydržel sedět. Vzrušeně vstal a vytočil číslo Galashiels Manor. Telefon na druhém konci zvedl majordomus.

"Och, dobrý večer, Beresforde. Tady je Iain MacLean. Rád bych se zeptal, jestli pan nebo paní Andersenovi nejsou náhodou ještě vzhůru."

"Ach, dobrý večer, pane. Nesmírně lituji, ale oba odjeli na pár dní do Francie. Předpokládám však, že pan Anderson bude příští úterý v Londýně."

"No, to je škoda. Stejně ale nejde o nic důležitého. Jenom jsem se ho chtěl zeptat na jednu maličkost... bude přespávat v klubu?"

"Myslím, že ano. Nevím to však jistě."

"Výborně, Beresforde... v každém případě vám děkuji... přeju vám dobrou noc."

Když admirál mířil do postele, tvářil se velice starostlivě.

Ben Adnam pohlédl na hodinky. Bylo téměř 22.30, když se rozjel po nájezdové rampě od benzinové pumpy a napojil se na silnici M4, která sleduje prakticky celé pobřeží Jižního Walesu, míjí Swansea a zasahuje až do Západního Walesu. Byla černočerná tma a začínalo znovu pršet. Na dálnici byl živý provoz a velšské nápisy nad silnicí Iráčana velice mátlly. Byl to jazyk, vedle něhož vypadala arabština jako jednoduchá řeč. Zařadil se do středního pruhu a nejel příliš rychle, takže mohl sledovat velké bílé nápisy, jež ho informovaly, že míjí Newport, pak Cardiff, Pontypridd, Bridgend, Maesteg, Port Talbot, Neath a Swansea. Toto bylo staré průmyslové srdce Walesu, jižní hranice hlubokých údolí, v nichž se kdysi dobývalo nejkvalitnější uhlí pro lodě - velšský antracit.

Za svého pobytu ve Skotsku se toho Ben Adnam hodně dozvěděl o ragby, takže nyní mu téměř každé jméno města či vesnice připomínalo svět tohoto sportu. Když minul Swansea, soustředil se na vyhlížení ukazatele do Llanelli, západovělšského hornického města známého tím, že odsud pocházelo více ragbyových spojek světové úrovně než z celého zbytku britských ostrovů dohromady.

Ben osobně zažil několik ragbyových zápasů týmů Královského námořnictva a vzpomínal na setkání se třemi obrovsky urostlými útočníky. Všichni byli z ponorek a každý z nich pocházel z Walesu. Zcela nesmyslně ho napadlo, jestli nebydlí zrovna někde tady v okolí a zda vedou méně opuštěné životy, než on. Dal by snad cokoli za pouhý rozhovor s kýmoli, třeba i s námořníkem první třídy Berwynem Jamesem, velkým, veselým útočníkem týmu Námořnictva z roku 1988, pocházejícím z Neathu. Kolem krku měl tento obr neuvěřitelných 60 centimetrů, zato neměl prakticky žádné čelo a hodnota jeho IQ byla srovnatelná zhruba se zeleninou. Ben si však na Berwyna pamatoval dobře.

Dálnice M4 končila severovýchodně od Llanelli, odkud se vydal směrem k Carmarthen. Uháněl deštěm stodvacetkilometrovou rychlostí. Rád by zrychlil na více než 140 kilometrů, což by jeho auto bez problémů dokázalo, ale ovládl se. Zanechat za sebou jakousi nejistou stopu, kterou během měsíce někdo odhalí, byla jedna věc. Nechat se ale dnešní noci zatknout policií za nepřiměřenou rychlost by byla naprostá hloupost.

Ve vnitrozemí Západního Walesu byly silnice dost opuštěné. Silniční ukazatele začínaly stále častěji uvádět jméno přístavu Fishguard. Uháněje stále k západu, Ben kolem půlnoci projel kolem St. Clears. V 00.30 u Haverfordwestu zahrnul na sever na posledních čtyřicet z devítisetkilometrové cesty. V tomto směru před ním ležela Cardigan Bay s přístavem trajektu. Unavený fregatní kapitán Adnam cítil, jak ho ryba s hranolky tíží v žaludku.

I když bylo velice časně ráno, provoz nyní značně zhoustl a Ben se náhle ocitl v konvoji nákladních aut, která se posunovala směrem k přístavu po úzké vinuté silnici mezi poli s neviditelnými stády ovcí. Těch posledních čtyřicet kilometrů mu zabralo pětadvacet minut, ale déšť i vodní tříšť od zadních kol nákladňáků mu neumožnily předjet. Zástup vozidel se nejprve proplétal strašidelně tichými velšskými vesnicemi jako Tangiers, Treffgarne, Wolf's Castle, Letterstone, Newbridge a Scleddau, aby nákladní auta nakonec zahrnula doleva na okresní silnici, která na cestě k přístavu objížděla Fishguard. Ben se rozhodl jet přímo do centra městečka a najít benzinovou pumpu. V 01.15 vjel na opuštěné náměstí a podle ukazatelů se vydal k přístavu. Překvapilo ho, jak vysoko se toto místo nachází. Vypadalo, jako by bylo posazené na vrcholku obrovitého mysu nad chladnými vodami Irského moře. Hluboko dole, na konci strmé, vinuté silnice, zahlédl světla přístavu a západně od přístavního mola velký osvětlený masiv trupu trajektu společnosti Stena Line, Beatrix Königin.

Na nábřeží byla otevřena jediná pumpa, u které si doplnil nádrž, aby se ujistil, že v časně ranním Irsku bude mít dost benzínu na další cestu. Pak se vydal k trajektu. U budky ukázal svůj lístek a dostal palubní vstupenku. Na zemi vyznačená trasa ho nyní zavedla ke stanovišti celníků, kde ze stínu vystoupil policista a ukázal mu, aby zastavil. Ben usposlechl a stočil okénko.

"Máte britský pas, pane?"

"Ano."

"Pokračujte." Důstojník ho ani nepožádal, aby mu pas ukázal.

Před prodejnou, nacházející se už v areálu trajektového přístavu, stála řada nákladních aut, jejichž řidiči seděli v

kabinách. Ben vystoupil a zašel dovnitř, aby si koupil šálek kávy. Nijak se tam ale nezdržoval. Nasypal si do nápoje několik sáčků cukru, zamíchal tmavou tekutinu a vrátil se do auta, kde zůstal sedět, posrkával kávu a přemýšlel o světě, který ho čeká.

Ve 02.10 byli řidiči vyzváni, aby začali pojíždět. V dlouhém vlnicím se zástupu auta překonávala tři čtvrtě kilometru podél doků a vod přístavu, který zůstal po jejich pravé ruce; východně, vysoko nad nimi, se mihotala světla města Fishguard. Námořníci směřovali každé ze sedmadvaceti osobních aut na příslušné místo hluboko v nákladovém prostoru střídavě na pravobok a na levobok tak, aby co nejlépe udrželi rovnováhu tohoto devítiposchodového trajektu.

Nákladní auta následovala o deset minut později. Tou dobou už Ben Adnam sledoval ukazatele k salonu cestujících na palubě číslo osm. Místnost byla příjemně vytopená, docela opuštěná a pohodlně vybavená. Klesl do jednoho křesla a ještě než si stačil svléknout plášť, už spal. Do chvíle, než se loď vydala na cestu, se ani nepohnul. Trajekt nejprve ze svého místa vycouval a pak zamířil kupředu, podle dlouhé přistavní hráze k severu, do východních vod Irského moře. Ben podvědomě cítil, že loď již vyplula. Bylo zřetelně slyšet, jak se změnil tón motorů, když Beatrix postupovala chráněnými vodami západním směrem. Ve vzdálenosti jeden a půl kilometru po jejím levoboku čnely do výšky rozeklané útesy vlnami omývaného pobřeží Pembrokeshire.

Zaznamenal, že přestalo pršet. Vyšel proto na větrnou horní palubu, kde se zadíval na ono zvláštní, měsícem zalité pobřeží Walesu. Pod nohama konečně zase cítil to známé vzdouvání oceánu. Lodní trasu si prostudoval již ve Skotsku. Nyní se nakláněl přes zábradlí a upíral zrak do tmy, zda neuvidí světla nějaké jiné lodi.

Tato část Irského moře však byla docela opuštěná. Takže tu jen dál čekal, až se objeví světelné záblesky majáku na Strumble Headu. To byl poslední výběžek země, místo, kde obrovitý trajekt vpluje do divokých otevřených vod kanálu St. George, kam od jihozápadu zasahuje mohutné dlouhé dmutí z Atlantiku.

Vzdouvající se vody ucítil ještě dříve, než zahlédl světlo. Uvědomil si, že lehce vzrostl i náklon lodi, která se nejprve zhoupala pomalu kupředu, aby se pak nechala vlnou nadzdvihnout, okamžik zaváhala a pak zase zamířila dolů. Jak se vytrvale prodírala západním směrem, její před doširoka rozhrnovala vodní spirály, jejichž okraje lemovala pěna bílé tříště.

Nyní již zahlédl světlo na Strumble Headu. Čtyři krátké záblesky následované sedmivteřinovou přestávkou, a pak dalšími čtyřmi záblesky.

Fregatní kapitán znovu vešel do salonu. Nyní kupodivu cítil menší duševní napětí, než jaké zažíval po celý minulý den. Pocit volného moře, na němž byl uznávaným mistrem svého oboru, na něj mělo vskutku uklidňující vliv. Byl to vlastně jeho domov. Jediný opravdový domov, který vůbec kdy měl - a který kdy mít bude.

Ponořil se zpět do hlubokého křesla a zavřel oči. Okamžitě ho přemohl spánek, a když se znovu probudil, bylo už krátce po 05.30. Vedle široké chodby na konci salonu byl velký, kolmo napříč stojící lodní bar, kde se podával alkohol, nealkoholické nápoje, káva a sušenky. U několika stolků sedělo pár cestujících, většinou pospávajících. Nikdo nemluvil.

Ben loudavě přešel k baru, posadil se na jednu z vysokých stoliček a objednal si černou kávu a malý balíček sušenek z lineckého těsta, s emblémem skotského tartanu na obalu. Tyhle sušenky si pamatoval ještě z Faslane. Pomalu je tedy přežvykoval a znovu vzpomínal na dny svého výcviku ve společnosti mladých důstojníků britských ponorek. S nimi se tehdy zúčastnil Kvalifikačního kurzu velících důstojníků, pod vševidoucím, i když spravedlivým pohledem mladého fregatního kapitána MacLeana, jejich učitele. Skoro proti své vůli se usmál. Navzdory všemu.

Uběhlo dalších pět minut, než bylo jeho snění s otevřenými očima přerušeno. Neoholený mladý muž, určitě ne starší než devatenáct let, oblečený do levné černé kožené bundy, džinsů a tenisek, se posadil ob jednu stoličku od něj a objednal si půllitr piva Guinness. Objednal si vlastně "jedno silný" a ještě to vyslovil dost nezřetelně, ale barman pochopil, co si přeje. Jen co si v půllitru sedla čepice smetanové pěny, postavil černý irský nektar před mladíka.

"Na zdraví," řekl host a potom, když se otočil k Benovi, dodal, "Dáte si džbáněk?"

Až do té chvíle si Ben neuvědomoval, jak moc je onen mladý muž opilý. Napadlo ho, že bude potřebovat zatracené hodně štěstí, aby se vůbec dostal na palubu se zaparkovanými auty, natož aby se vymotal z Rosslare. "Ne, díky, nedám," odvětil. "Ještě je na mě trochu brzo."

"Brzo? Jéžiš, já myslel, že je spíš trochu pozdě." Ben se usmál. Ten Ir byl docela pohledný chlapec s tmavými vlasy a oválným vážným obličejem. Kouřil a šlukoval tak poctivě, že při každém zatáhnutí nasával tabákový kouř hluboko do plic. Bena napadlo, že ten hoch, i přes veškeré své mládí, má asi dost starostí.

"No, copak děláte na téhle příšerné, zatracené lodi uprostřed noci?" otázal se s odzbrojující irskou otevřeností.

"Zmeškal jsem dřívější trajekt, tak jsem se musel zdržet ve Fishguardu," odpověděl Ben. "A co vy?"

"Potřeboval jsem vyřídit nějaký obchod. Skončilo to pozdě. Z Londýna jsem jel vlakem. Ta cesta je nekonečná. Musíte přesezat ve Swansea."

"Měl jste raději letět," navrhl Ben.

"To nestojí za to. Je to příšerně drahé. A já bydlím na jihu. Ve Waterfordu. Tedy, když jsem zrovna doma. Někdo mě v Rosslare vyzvedne."

Ben takovouto nezávaznou konverzaci nezažil už doslova několik let. Odlišovalo se to od všeho, co znal. Plané povídání. Nedbalé myšlení. Zanechávání dojmu v někom jiném. To všechno znamenalo zážitky, které byly pro tajného agenta zcela cizí. Nesmí však dopustit, aby prozradil jakoukoliv význačnější skutečnost. Umínil si, že od nynějška musí jenom lhát. To mu pomůže ubránit se prozrazení.

"Z kterépak jste země?" otázal se Ir, ale ještě než mu mohl Ben odpovědět, náhle se předklonil, napřáhl ruku a dodal,

"Paul, Paul O'Rourke. Vy nebydlíte v Irsku, že ne?"

Ben mu potřásl rukou a představil se: "Ben Arnold. Jsem z Jižní Afriky. Děláme v důlnictví."

"Aha. Já jsem v politice." Zhluboka se napil piva. Skoro na celou minutu se mezi nimi rozhostilo ticho. Pak se ozval mladý Ir. "No, vidím, pane, že jste člověk velkého světa, tak vám nebude vadit, když se o tom zmíním. V posledních letech je ve vaší zemi spousta problémů... vždyť víte, ti ubozí černoši, co se všemožně snaží dostat zpátky aspoň trochu půdy, kterou jim bílí vzali. Co si o tom myslíte? O lidech, který byli prostě ožebračeni a teď se pokoušejí prosadit se, usilují o slušný život?"

"Inu," odpověděl Ben, "my se na to přesně takhle nedíváme. Víte, v Jižní Africe nebyli prakticky žádní domorodí černoši, když se tam bílí začali usazovat. Černoši se k nám přistěhovali během následujících let ze severu a začali se ucházet o práci v zemi, kterou prakticky z ničeho vybudovali Evropani, Holanďané a Angličané."

"Jéžiš. Já myslel, že ty smradi tam byli odjakživa."

"To jste se domníval chybně, Paule. Jižní Afrika byla vždycky bílá."

"Proto je tak zatraceně bohatá, na rozdíl od zbytku Afriky?"

"Asi ano. Veškerý průmysl tam vybudovali běloši. Moje společnost zaměstnává ale kupříkladu tisíce černých dělníků. Nechci tvrdit, že jsme neudělali žádné chyby. Udělali. Měli jsme jim nabídnout víc příležitostí, už před řadou let. Mohli jsme nejlepší z nich přivést na svou stranu, uvést je do bílé společnosti. Apartheid nebyl nikdy správný. A nakonec se ukázalo, že je velice škodlivý."

"Četl jsem o tom hodně ve škole," prohlásil Paul. "Ještě než jsem z ní vypadnul. Studoval jsem světovou politiku. Ale to ohledně černochů, jak cestovali za prací a že oni jsou vlastně návštěvníci v bílém státě, to mi nějak uniklo."

"Inu, tak to bylo. Tak se také většina z nich dostala do Jižní Afriky. Prostě přešli hranice ze severu, kupříkladu z Ňaska. Ještě větší spousta z nich přišla samozřejmě z Indie."

Opět se rozhostilo ticho. Nakonec se Ben tiše zeptal: "Co tak hrozně důležitého vás, Paule, přimělo zanechat studií?"

"Ale, žádný velký důvod to nebyl. Jenom jsem se chytil politiky."

"Jakého druhu politiky? Uvažujete o kandidatuře do nějaké vládní funkce?"

"Možná někdy. Zatím se ale zabývám praktičtější politikou."

Ben cítil, že Paul O'Rourke se chystá říci víc, než by měl. Díval se na toho chlapce, jak nervózně kouří, hltavě polykává pivo a lehce se mu třesou ruce.

"Moji lidé patří k republikánům," říkal právě. "Vždycky jsme věřili na sjednocené Irsko. Můj táta byl aktivista, stejně jako jeho táta a táta jeho táty."

"Jaký druh aktivisty?"

"No, můj praděda přišel do Dublinu z Corku s Michaellem Collinsem v roce 1916. Zemřel při bojích o poštu - Angličani ho zastřelili. Můj prastrýc byl zraněn, ale dostal se odtamtud. Byl ve skupině, která se stáhla do Bolandova pekařství. Pokaždé, když jsem v Dublinu, myslím na ně... proti anglickému dělostřelectvu neměli nejmenší šanci... ale Jéžiš, ti mládenci tedy byli stateční..."

Ben beze slova přikývl. "Moje celá rodina patří Sinn Féin," oznámil Paul. "To v galštině znamená 'My sami'. Chceme, aby Irsko byla jedna země. Bez Angličanů... proto tu je IRA... to je naše vojenské křídlo."

"Já vím," ujistil ho Ben. "Vy jste členem?"

Paul se odmlčel. Zavrtěl hlavou a pak pronesl, "Řekněme, že jsem sympatizant."

Hltavě se znovu napil piva. "Myslím, pane Arnolde, že mi nerozumíte," pronesl. "Jsme každý z jiného břehu. Vy patříte k bohaté vládnoucí vrstvě. Já patřím k organizaci, která se snaží zbavit krutého a ohavného tyрана."

"Vy si myslíte, že Angličani jsou krutí a ohavní?"

"Nemáme jim za co děkovat. Znásilhovali a plenili tuto zemi po celá staletí. A jakým právem? Právem jejich zatracených děl, to bylo jediné jejich právo. Zjistíte ale, že první anglická kolonie bude také jejich poslední. A možná, že to budou naše zbraně, které to nakonec dokáží."

"Kdy jste se o to začal zajímat poprvé?"

"Myslím, že mi mohlo být tak třináct let. V domě mého dědečka v Schullu na nábreží v Corku se konal večírek, na který bylo pozvaných také několik Angličanů z hospody. Pamatuji si, jak se zpívalo, hezky postupně, jeden člověk po druhém... a když došla řada na ty Angličany, tak spustili It's a Long Way to Tipperary."

V tom okamžiku můj dědeček vybuchl. Stál jsem těsně vedle něho, když praštil pěstí do stolu a začal křičet, 'NEDOVOLÍM, ABY SE TOHLE ZPÍVALO V MÉM DOMĚ... TO NEDOVOLÍM! ZATRACENĚ... TÁHNĚTE K ČERTU!'

No, večírek se v tom momentě rozpadl. Všichni odešli. Příštího dne jsem se zeptal otce, proč se dědeček tak rozčilil. A táta mi pověděl, že to byla anglická pochodová píseň, kterou zpívali Black a Tans."

"Kdo byli Black a Tans?"

"Ale, to byla anglická okupační armáda v jižním Irsku, předtím, než jsme je vyhnali. Táta mi pověděl, že tihle vojáci v Corku zastřelili dědečkovu matku a obě jeho sestry, když mu bylo asi čtrnáct. Pověděl, že děda stál na prahu svého domu, celý pokrytý krví vlastní mrtvé matky a poslouchal, jak Angličani pochodují a zpívají si It's a Long Way to Tipperary."

"Znamená to, že se chcete stát teroristou, vojákem IRA?"

"Já nevím. A nedokážu to vysvětlit. Vy nikdy nepochopíte, pane Arnolde, jaký to je pocit, být připravený zemřít za něco, v co věříte. Nenávídím Angličany, stejně jako je nenávídí každý člen mé rodiny. Nikdy jim nezapomenu, co v Irsku udělali. A teď je to na několika z nás, aby zbývající z nich odsud vyhnali. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je opakovat bombové výbuchy v jejich vlastní zemi tak dlouho, až odsud odtáhnou."

"Být vámi, byl bych opatrný, Paule. Ten život, o jakém uvažujete, je hodně osamělý. Budete pronásledovaný Angličany, ucítíte, jak se všichni obracejí proti vám. A budete v neustálém ohrožení od výbušnin i od nějakého anglického střelce. A co je nejhorší, skončíte tak, že se neodvážíte nikomu věřit."

"Už jsem si celou tu záležitost promyslel, pane Arnolde. Jsem dost statečný a myslím, že dokážu být i dost šikovný. ...

Při několika akcích jsem už pomáhal, nikdy to ale nebylo nic skutečně opravdového. Můj otec velel jedné četě IRA, ale nikdy nám neřekl, co dělali."

"No, myslím, že byste měl být skutečně opatrný, Paule. Je to velké rozhodnutí. A jestli to pro vás dopadne špatně, budete mít spoustu času na to, abyste toho mohl litovat. Můžete také při tom přijít o život."

"Ale, to říkáte jenom proto, že nedokážete pochopit, co to je, něčemu doopravdy věřit a být připravený pro to i zemřít. To ve vás přímo žhne, ta nenávisť i vědomí, že máte pravdu a že ke svým činům máte ospravedlnění. Všichni teroristé jsou zcela zvláštní muži."

"To tedy jsou, Paule," odpověděl Benjamin Adnam. "To tedy jsou."

Bílý dům -

středa, 5. dubna 16.00 -

Kancelář poradce pro národní bezpečnost

Admirál Arnold Morgan právě hovořil na tajné lince s velitelstvím CIA v Langley ve Virginii.

"No, nevím, kde krucinál je, nebo kam má k sakru namířeno. Bezpečně ale vím, že včera večer byl ve Skotsku. Nemám sice žádný opravdový důvod ho podezírat, že by se chtěl dostat do Spojených států, ale nemůžu to vyloučit..."

Jo. Dostal jsem ten obrázek, který nám poslal Mossad. Jo, už je na cestě k vám. Skvělá kvalita... no, myslím, že jich pošlu několik také na hlavní letiště, kam přilétají letadla z Británie... zvláště linky z měst na severu, jako Edinburg, Glasgow, Manchester... prostě proto, že jsou nejbližší jeho poslední známé poloze. Jo, a radši bychom měli monitorovat všechny spoje z londýnského Heathrow i Gatwicku. I když Britové všechna tato letiště sledují.

Jo... poslal jsem popis jeho osoby. Pamatujte, že je to námořní důstojník... obvykle vypadá upraveně. A mluví s dokonalým britským přízvukem. Pamatujte taky, že není žádný blázen, aby nám pomáhal tím, že bude vypadat jako džentlmen... dobře... dobře... no, myslím, že New York, Washington. Možná ještě Filadelfie... nebo Boston... eventuálně Chicago.

Jo, uvědomte imigrační úřad a pasportáky a upozorněte je, aby dávali pozor na člověka, odpovídajícího popisu...

oukej... ne, nejsem si jistý... co já vím, mohl se vydat třeba někam na Střední východ... ale mohl by také mířit sem... ano, možná do Kansasu... správně... ne... nemyslím, že by měl vízum... neměl čas ho získat. Ne... padělal by pas... ta moderní americká víza se ale prakticky nějak slušně padělat nedají... myslím, že toho by se neodvážil... příliš velké riziko. Jestli se pokusí o vstup do USA, pak budeme pátrat po chlápku, který nemá vízum, cestuje na návštěvu a na dobu kratší než 90 dní.

Oukej... musíme se mít na pozoru... pamatujte, ten parchant je nejhorším teroristou v celé historii... a jestli přijede sem, chci toho sráče chytit. Prezident si to přeje taky... tak to nepohnojte."

Arnold Morgan praštil sluchátkem do vidlice a zaječel o kávu. Pak zakřičel po Kathy O'Brienové. Když se dveře po třech vteřinách stále ještě neotvíraly, vyrazil k nim sám s poznámkou, "Zatracená ženská!" právě ve chvíli, když do nich vstoupil prezident Spojených států a s úšklebkem se zeptal, "Kdo, já?"

"Ježíši Kriste, ne, pane. Omlouvám se. To jen že mi ten parchant Adnam opravdu začíná lízat mozek. Nemám žádný důkaz a je to jenom takový výstřel do tmy, ale právě teď by mohl být na cestě sem."

"Sakra, to nepotřebujeme."

"To tedy ne, zvláště jestli plánuje vyhodit do vzduchu zase nějakou válečnou loď, nebo nějaké zatracené letadlo, či dokonce celé letiště... doopravdy mě to straší... ten hajzl je schopen všeho."

"Souhlasím. Jestli je ta tvoje teorie správná, pak se můžeme dostat do pěkných problémů. Ještě jednou. Musíme ho chytit, Arnolde. Jaké jsou poslední zprávy?"

"No, právě jsem mluvil s Iainem MacLeanem ze Skotska. Myslí si, že se Adnam pokouší nalézt Lauru."

"Ježíši. Nechceš říct, že by chtěl zabít Billa, že ne?"

"Sakra. Na to jsem ani nepomyslel. Když ale člověk zabije tolik lidí jako Adnam, nedá se předvídat, co udělá."

"Musíme ho najít, Arnolde. Krucinál, vždyť má mimo jiné na svědomí i viceprezidenta. Dělají na tom také chlapi z Langlay?"

"Jistě, pane."

"Drž to pevně v ruce, Arnolde. Musíme ho dostat. Vezni si tolik lidí, kolik jen potřebuješ. Co Kansas? Myslíš, že tam budeme potřebovat někoho od nás?"

"Zatím ne. Nejspíš sem ani nepřijede. Nechtěl bych proto zbytečně zburcovat celou zemi. Prozatím jsem si myslel, že bychom měli dohlédnout na všechny přilety z Británie. Máme dobré fotografie, dobrý popis... třeba se nám ho podaří chytit."

"Oukej, kamaráde. Nechám to na tobě. Nadále mě informuj."

"Provedu, pane."

Na lodi Beatrix Königin se Ben Adnam rozloučil s Paulem O'Rourkem a vydal se na spodní palubu, kde se nacházelo jeho auto. Právě totiž minuli blikající světlo na levoboku, které vyznačovalo okraj plavební dráhy do přístavu Rosslare. Nyní se už celá loď otřásala, jak její šrouby zabíraly na zpětný chod a loď se sunula za přístavním vlnolamem ke svému kotvišti u irského mola. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, ale v 07.10 ve čtvrtek 6. dubna již Adnam vyjížděl ve vypůjčeném Audi na irskou půdu. Pomalu předjel před budku s celníky, ta však zela prázdnotou.

Všechna auta z Fishguardu tedy prostě jen plynule projížděla, sledovala šipky "Východ", vyjížděla do kopce a pak na hlavní silnici do Wexfordu, odkud bylo dalších sto šedesát kilometrů do Dublinu. Začínalo svítat a Ben viděl, že projíždí dlouhou, rovinatou pobřežní planinou, kde stálo jen pár domů a kde panoval pouze lehký provoz. Celá flotila

těžkých nákladů z Walesu naštěstí zůstala daleko vzadu, takže Ben nasadil ostré tempo. Uháněl po široké opuštěné irské silnici směrem na Enniscorthy, pak Ferns, Gorey a Arklow. Až překoná pohoří Wicklow, bude prakticky na jižním předměstí irského hlavního města. Podle rychlosti v první části trasy Ben odhadoval, že se do Dublinu dostane tak za dvě hodiny. Jak se však posunoval podél východního pobřeží k severu, začalo znovu pršet a provoz zhoustl. Když konečně dorazil na okraj Dublinu, nastala právě deštivá ranní dopravní špička, kdy se po celé délce silnice N11 pohybovala auta ve šňůře, nárazník na nárazníku. V dálce před sebou uviděl svůj orientační bod - do výše se tyčící televizní věž irské stanice RTE. Za tímto místem začal vyhlížet první odbočku doprava u katolického kostela, aby nakonec v 10.00 zahnul do poněkud exkluzivní ulice Anglesea Road.

O pět minut později přešel přes Ballsbridge, znovu zabočil doprava na Shelbourne Road a po Landsdowne Road dojel k hotelu Berkeley Court. S vozem zajel přímo na parkoviště za hotelem, zapsal se, a jakmile ve čtvrtém patře vstoupil do pokoje, doslova se zhroutil do postele. Byl totálně vyčerpaný. A hladový. Příliš unavený, než aby dokázal jíst. Konečně byl ale v bezpečí. Pro okolí naprosto anonymní turista. V nové zemi, kde ještě dokonce ani jednou nemusel ukázat pas.

Ben spal až do poledne, kdy si vyzvedl kreditní karty, které mu sem banka poslala, a vyšel z hotelu do lehkého mrholení. Vzal si taxík, který ho dopravil do Grafton Street. Tam si na kreditní kartu Královské banky Skotska koupil plášť do deště a deštník u Browna Thomase, důstojné dublinské obdoby Harrodse nebo Sakse na Páté Avenue. Pak se pěšky přesunul do St. Stephen's Green, kde nastoupil do dalšího taxíku stojícího v řadě. Nechal se zavést k obrovské kruhové budově amerického velvyslanectví, trůnícího na vlastním pozemku, orámovaném černým plotem z tepaného železa na samém konci Shelbourne Road.

Vystoupil, prošel nevelkou brankou a pak se vydal přes dlážděný dvůr poněkud do kopce, ke kanceláři víz. Strážnému vysvětlil, že si přeje vyzvednout formulář pro žádost o obchodní B-2 vízum pro opakovaný vstup.

Příslušník námořní péchoty mu pokynul, aby prošel bezpečnostním rámem. U přepážky byl pak už irácký terorista sám. Irská dáma byla zdvořilá a velice společenská. Dala mu formulář s upozorněním, že ho musí pečlivě vyplnit. Dále ho požádala, aby u nedaleké Irské banky zaplatil poplatek a přinesl o tom potvrzení. Současně bude potřebovat jednak fotografii pasového formátu, jednak potvrzení z banky či od zaměstnavatele, že je majetný člověk, takže nebude po svém příjezdu do Ameriky požadovat sociální pomoc.

Ben jí poděkoval a taxíkem odjel do centra města, do kanceláře Královské banky Skotska. Tam se jejím řediteli představil jako zavedený klient jejich pobočky v Helensburgu a požádal o dopis, stvrzující, že již dlouhou řadu let mu jejich banka vede účet, na němž je v současnosti suma bezpečně překračující 50 000 liber šterlinků.

Ředitel přislíbil, že jeho požadavek okamžitě zafaxuje do Helensburgu a že by se pan Arnold měl stavít zítra ráno, aby si doporučující dopis pro americkou ambasádu vyzvedl.

Ben nasedl do dalšího taxi a vrátil se do svého pokoje v hotelu Berkeley Court. Tam se dal do vyplňování dlouhého a podrobného formuláře. K zapsání onoho vytočeného služebního víza B-2 s desetiletou platností si vybral svůj britský pas. Ambasáda na formuláři upozorňovala, že vydání víza potrvá dva pracovní dny. Dáma za přepážkou velvyslanectví ho však ujistila, že když přijde s kompletními podklady příští ráno, tedy v pátek, bude vízum téměř jistě připraveno v pondělí po půl třetí odpoledne.

V každém případě ho čekal osamělý víkend v deštivém Dublinu. Fregatní kapitán se tedy pomalu vydal zpět do hotelu. Uvědomoval si, že jakmile se ocitne ve Spojených státech, nebudou úředníci určitě pátrat po muži, který má vízum. Domníval se dokonce, že na letišti Shannon nebude nikdo pátrat vůbec po nikom.

Nejprve se ale musel postarat, aby vízum dostal. Zpátky ve svém pokoji si pečlivě znovu prošel všechny otázky a ujistil se, že odpovědi odpovídají představě solidního, docela bohatého skotského obchodníka z Helensburgu... Bena Arnolda, podnikatele v oblasti důlního průmyslu s podílem v jihoafrických uhelných a měděných dolech, který posledního půl roku žije v Dublinu. Vymyslel si adresu, zaměstnání, obchodní společnost, vymyslel si i jméno a padělal britský pas. Jediný pravdivý dokument, který hodlal americkému konzulárnímu úřadu předložit, bylo dobrozdání Královské banky Skotska.

Druhý den ráno si ho vyzvedl z dublinské bankovní pobočky. Bylo přesně takové, jaké si přál. "Pro americkou ambasádu v Dublinu. Tímto dopisem stvrzujeme, že pan Benjamin Arnold má po dobu delší než 15 let v našem ústavu účet, který v současnosti vykazuje zůstatek větší než 50 000 liber šterlinků."

Pak zašel do supermarketu, kde si ve fotoautomatu nechal udělat čtyři fotografie. Nato se zastavil v Irské bance, kde zaplatil šestnáct irských liber, dostal stvrzenku a pěšky došel zbývajících asi čtyři sta metrů k ambasádě. Tam vložil svůj britský pas, podepsaný formulář žádosti, fotografie, doporučující dopis z banky a stvrzenku o zaplaceném poplatku do hnědé obálky, kterou vhodil do schránky z leštěného dřeva. Když odcházel, americký strážný se na něho usmál a prohodil: "Po půl třetí v pondělí odpoledne, pane. Mělo by to být vyřízené."

Z velvyslanectví se vydal přes široký most směrem k hlavní kanceláři Dublinské Koňské Show. Přešel přes ulici k výloze s nápisem Cestovní kancelář Ballsbridge a vešel dovnitř. Požádal o zpáteční letenku v obchodní třídě ze Shannonu do Bostonu na úterý 11. dubna. Ujala se ho elegantní irská slečna jménem Loraine, která nejprve zkontrolovala a pak akceptovala jeho kreditní kartu a zapsala ho na let Aer Lingus, který odlétá z Dublinu v poledne a přilétá na Shannon o pětadvacet minut později. Ben ale hodlal jet z Dublinu autem. Chtěl vyrazit brzy ráno tak, aby byl do jedenácti na Shannonu a měl tak dost času zaregistrovat se na transatlantský let a zařídít navrácení vypůjčeného auta do Helensburgu.

Nicméně letenku převzal a vydal se zpět do hotelu. Po lehkém obědě vyrazil taxíkem na předměstí Clonskeag, kde strávil odpoledne v Islámském středisku a v mešitě, vskutku fantastickém náboženském a vyučovacím zařízení, založeném roku 1996 šejkem Hamdanem al Maktoumem z Dubaje a zřízeném pro 7000 muslimů, žijících v jižním Irsku a především v Dublinu.

Místní mešita je obrovská kamenná budova korunovaná velikou měděnou kopulí. Vejde se sem 1200 lidí. Ben Adnam uposlechl muezínovo páteční večerní volání k modlitbě a teď spolu se stovkami dalších věřících klečel uvnitř a prosil Boha o vedení i odpuštění.

Takto, střídavě v hotelu Berkeley a v Clonskeagu, strávil fregatní kapitán celý dlouhý víkend. Hlavně si v knihovně četl v koránu, během dne a v podvečer se zúčastnil modliteb a v neděli odpoledne se mu dokonce poštěstilo absolvovat soukromé slyšení u imáma, moudrého a pozorného egyptského šejka, jehož rady přinesly útěchu již mnohým jeho krajanům.

Ben Adnam mu nemohl o sobě vyjavit pravdu, ale pokusil se alespoň objasnit své nesnáze vyplývající ze skutečnosti, že pracoval pro různé vlády a plnil jejich příkazy, jelikož věřil v čistotu jejich motivů. Pak ho však ty samé vlády zradily. Snažil se vykreslit své současné dilema i zoufalou potřebu dosáhnout Alláhova porozumění.

Imám ho pozorně vyslechl a následná jeho slova zněla povzbudivě. Jak bylo však pro sunniské muslimy typické, zdůrazňoval především to, že Benjamin musí nadále hlavně pěstovat svou víru, s čímž mu nemůže nikdo pomoci. Současně však plačícího bývalého námořního důstojníka, který mu klečel u nohou, ujistil, že Alláh je milosrdný a že, podle jeho mínění, jej neztratí. Jakmile se tedy naplní jeho čas, bude Benjamin, s duší plnou modliteb a oddanosti učení Proroka, v náručí svého Boha přivítán.

V luxusní ložnici hotelu Berkely Ben prospal noc hodně přerušovaným spánkem, neboť neustále bojoval s vracejícími se nočními můrami. Budil se do tmy a celé hodiny se pak snažil uvést divoké pudy mezinárodního teroristy do souladu s oddanou a zbožnou touhou přiblížit se království Alláhovu. Výsledkem byl však stále znovu jen zmatek, jelikož všem jeho děsivými sny se zběsilou rychlostí proplétaly představy jeho ducha, tedy obrazy smrti a zkázy.

V pondělí ve 14.30 vstoupil Ben znovu do konzulární sekce velvyslanectví Spojených států. Strážný ho mávnutím poslal skrz bezpečnostní rám dovnitř a poučil jej, aby šel přímo k okénku číslo tři. Dáma za skleněnou přepážkou ho poznala a usmála se na něj. "Pan Arnold?" Ben přikývl a dáma mu podala obálku, v níž byl jeho pas, spolu s doporučujícím dopisem z banky.

Když vyšel na dvůr, zastavil se pod velikou, na vrcholu stožáru se třepotající vlajkou s pruhy a hvězdami a otevřel pas. Celou jednu jeho stránku zaujímal americké vstupní vízum vyvedené v ozdobném stylu jako nějaká bankovka, v zelené a růžové barvě a se širokým žlutým pruhem přes velikou pečeť Spojených států. Benova fotografie, jméno a číslo pasu se skvěly na opačné stránce, přímo proti hlavě amerického orla holohlavého. Vízum B1/B2 bylo platné po dobu deseti let, tedy až do roku 2016.

Příštího rána, v úterý 11. dubna, tedy šest dní poté, co Arnold Morgan uvedl do pohotovosti všechna místa vstupu do Ameriky, se Ben Adnam odhlásil z hotelu Berkeley a za prvního světla vyrazil z Dublinu směrem k letišti Shannon a dále do Bostonu.

Projel městskou vyhlídkovou trasou, podél dublinského Velkého kanálu na Crumlin Road, pak na jihozápad přes okres Kildare, kolem Naasu na Roscrea a Limerick. Silnice byla v druhé polovině více než dvousetkilometrové cesty prakticky prázdná, takže na shannonské letiště se Ben docela pohodlně dostal v 10.50.

Vůz nechal na parkovišti pro dlouhodobé stání, klíček vytáhl ze zapalování a zaplatil 28 liber parkovného až do příští soboty večer. Klíček připevnil k malé kartičce, kterou si přinesl s sebou, a spolu s parkovacím lístkem a šekem na 1000 liber, vystaveným na číslo jeho helensburského účtu, ho vložil do obálky, na níž byla adresa garáží v Helensburgu. V přiloženém dopise vysvětloval:

"Omlouvám se za tu dálku. Musel jsem ale odjet do Irska, Audi je na stání pro dlouhodobé parkování shannonského letiště, oddělení M39. Předpokládám, že pro něj budete muset někoho poslat, proto přikládám peníze k pokrytí výdajů a jako náhradu za způsobené potíže. S díky za spolupráci - Ben Arnold.

Věděl celkem jistě, že skotský mechanik bude nazlobený, že musí jet takovou dálku, ale že peníze navíc mu na druhou stranu budou za tu cestu stát.

V letištní hale koupil dvě irské letecké známky a vhodil obálku do schránky v sousedství kanceláře půjčovny Hertz. Byl přesvědčen, že nejlepší způsob, jak se zbavit Audi, které se záhadně vypařilo z Helensburgu, bude nechat ho nakonec objevit na shannonském letišti. Půjde o stejný vůz, jaký nejspíš Douglas a Natálie Andersonovi zahlédli parkovat na příjezdové cestě před svým domem. Garáží poukázaných 1000 liber by mohlo znamenat snad až nad očekávání dokonalé utajení jeho stopy alespoň na nejbližší dva týdny.

Když podal zavazadlo u přepážky Aer Lingus, nasměrovali ho do haly cestujících obchodní třídy. Ve 13.00 hodin ho dorovodila letuška ke stolku amerických imigračních úředníků ke kontrole, kterou tranzitní dublinští pasažéři již prošli. V Shannonu nastupovalo svou transatlantskou cestu jenom 23 cestujících a z toho pouze dva v obchodní třídě. Ben a nějaký obchodní cestující na dovolené.

Ben přistoupil k přepážce jako první. Uniformovaný důstojník byl Američan. Nejprve prolistoval Benův pas, aniž by od něj jedinkrát vzhlédl. "Účel vaší cesty?"

"Obchod. Mám nějaké schůzky nejprve v Bostonu a pak v New Yorku."

"Aha. Jak dlouho se hodláte ve Spojených státech zdržet, pane?"

"Asi tak tři týdny, určitě ne déle."

Imigrační důstojník nahlédl do veliké černé knihy se stránkami vytištěnými z počítače. Nenašel nic zajímavého, takže vzal do ruky razítko a do Benova pasu potvrdil, že dne 11. dubna 2006 na letišti Shannon vstoupil do Spojených států. Do kolonky nadepsané "Vpuštěn do..." důstojník prostě napsal jen "B-2".

Nejhledanější muž světa se tím v podstatě ocitl na území USA. "Příjemný let, pane," popřál mu imigrační důstojník a podal mu celní průvodku, kterou bude muset vyplnit ještě před přistáním na letišti Logan v Bostonu.

Stejný čas, 13.00 - úterý 11. dubna –
Loch Fyne - Skotsko

Admirál MacLean se stále ještě pokoušel dostihnout Douglase Andersona. Telefonoval do Boodle's v St. James's, kde s podrážděním zjistil, že skotský bankéř v klubu nebydlí, a co víc, že ho dokonce ani nečekají. Pak zavolal do hotelu Connaught a pak Brown's, ale se stejným neúspěšným výsledkem.

Nakonec, v předpokladu, že Douglas s Natálií zůstali dalších pár nocí v Paříži, zatelefonoval znovu do Galashiels Manoru a požádal Beresforda, aby laskavě zajistil, že mu pan Anderson co nejdříve zavolá v jedné naléhavé záležitosti. Ať je to v kteroukoliv denní či noční dobu.

14.0011. dubna -
Budova mezinárodních přiletů - Letiště Logan

Dick Saunders, šéf pobočky CIA v Bostonu, byl ve službě již od sedmi ráno. Spolu se dvěma vyššími důstojníky, Joe Peccem a Fredem Corcoranem, pročesávali seznamy cestujících na přiletech z Velké Británie, zejména ze Skotska. Právě v této chvíli měli napilno, protože z Atlantiku se sem valilo každých pět minut jedno obrovité tryskové letadlo. Taková situace potrvá až do 15.00 hodin. Byla to obvyklá dopolední invaze linek z Evropy. Byly mezi nimi sedmsetčtyřicetsedmičky od British Airways z Glasgowu, Edinburgu i Heathrow. Dále přilétala letadla American Airlines z Heathrow a společnosti North Western z Gatwicku. Společnost Virgin měla jednu linku z Manchesteru. Všechny tyto přelety byly proloženy lety z Paříže, Madridu, Říma a jedním z Dublinu - Shannonu.

Všichni tři pozorovatelé ze CIA měli práce až nad hlavu, podobně jako tomu bylo každý den posledního týdne, jelikož z vysokých míst dostali pokyn, aby se pokusili nalézt Araba jménem Ben Adnam, který pravděpodobně přiletí ze Skotska, případně z Anglie, a to nejspíše pod falešným jménem. Každý agent však měl jeho dobrou fotografii. Jedna z nich nyní ležela strategicky umístěna v zasklené budce imigračního úředníka. Bylo téměř nemožné, aby nepozorovaně prošel kdokoli, třeba jen vzdáleně podobný cizinci s tmavší pletí a v námořnické uniformě, který byl zachycen na fotografii mužů ze CIA.

Jejich problém spočíval v tom, že Ben Adnam při svém vstupu do USA nemusel proskleným boxem vůbec projít. Příslušné formality totiž splnil již v jižním Irsku. Let 005 společnosti Aer Lingus přistál na čas, ve 14.10. Ben, spolu se svými spolucestujícími, prostě zónou imigračních úředníků pouze prošel a sestoupil ze schodů do celní zóny, kde si vyzvedl zavazadlo.

Poslední obrannou linií admirála Morgana byl důstojník Pecce, který se nacházel ve spodní hale, postával nedaleko hlavní přepážky pátracího střediska a pečlivě pozoroval cestující z Edinburgu. Ben Adnam ho těsně minul, prošel asi 8 metrů nalevo od něj, s hlavou vztyčenou a se zavazadlem v ruce. Podal úředníkovi celní prohlášení; ten ho parafoval a poučil Adnama, aby ho ukázal u dveří. O půl minuty později byl již fregatní kapitán v příjezdové hale a rozvážně kráčel k východu z budovy.

Před budovou mezinárodních letů zahnul doleva a zamířil k terminálu D, kde hodlal vyhledat buď American nebo United Airlines. Rozhodl se k přímé cestě do Kansasu. Koupil si tedy letenku, aniž by se již nějak moc staral, zda za sebou nezanechá nějakou stopu.

S jediným přestupem v Kansas City v Missouri letěl přímo do Wichity, odkud použil bezvýznamnou místní linku do Dodge City. Z tohoto tradičního města Divokého západu na jihozápadě Kansasu mu zbývalo už jen sedmdesát kilometrů cesty autem na velký ranč Billa a Laury Baldridgeových. Arnold Morgan sem ještě žádný tým na ochranu Billovy domácnosti poslat nestačil.

Ben dorazil na letiště v Dodge City ve čtvrtek 13. dubna večer. Pronajal si na týden tmavočervenou dodávku Ford Taurus, k čemuž použil svou skotskou kreditní kartu a britský řidičský průkaz. Ještě před 21.00 hodinou byl zapsaný v místním hotelu nedaleko letiště.

Přesně ve stejnou chvíli seděli Bill a Laura před plápolajícím ohněm v krbu obývacího pokoje, zčásti sledovali televizní zprávy a zčásti pročetli časopisy. Večeřeli již dříve, společně s oběma Lauřinými dcerami a Billovou matkou, takže nyní již posrkávali ze skleniček portské. To byl zvyk, který si přivezli z domova Iaina MacLeana v dalekém Skotsku.

Ted, začátkem jara, měl Bill celé dny pořádně napilno. Musel být v kontaktu se stády, o něž se každodenně staral jeho bratr Ray, musel sledovat změny na trhu s hovězím a rozhodovat, kdy nakoupit a co prodat. Teplé počasí přicházelo na Planiny občas později, takže když majitel rozlehlé Baldridgeovy farmy ještě před rozbřeskem vyrážel do studené krajiny, ležela na zemi často ještě jinovatka a pořádně mrzlo. Někdy byl večer tak utahaný, že by se nejraději v sedm hodin svalil do postele. Žárlivě si však chránil tyto pozdní hodiny plné klidu, ve společnosti své půvabné skotské manželky, se kterou si pravidelně odcházeli lehnout až kolem půl dvanácté.

Toho večera telefonovali s Lauřiným otcem, který byl neobvykle napjatý. Sdělil jim, že stále nemůže vyloučit, že by se Ben mohl pokusit přijet do Spojených států, i přes ochrannou síť, kterou admirál Morgan rozestřel kolem možných míst vstupu do země.

Bývalý příslušník Královského ponorkového námořnictva prosil Lauru, aby byla opatrná a Billovi prakticky zakázal, aby ji, byť jen na chvíli, lhostejno zda ve dne či v noci, nechával samotnou.

"Nemusím ti povídat, jak je nebezpečný, či šílený," řekl admirál MacLean. "Rozhodně ale chci požádat admirála Morgana, aby do 24 hodin zajistil pro celý ranč bezpečnostní ochranu. Nemíním prostě nic nechat náhodě."

Ve 21.30 Ben Adnam ukončil prohlídku podrobné mapy okresů kolem Dodge City. Kousek na západ od Burdettu si povšiml červených písmen "B/B" a jména v závorce (Baldrige). Vypadalo to, jako by hlavní budovy ranče byly umístěny těsně vedle silnice 156, kde se slévaly řeka Pawnee a potok Buckner těsně předtím, než spolu zamířily do řeky Arkansas. Skotské noviny, jež popisovaly korvetního kapitána jako farmáře, měly pravdu. Ben odhadoval, že tam venku, v okresech Pawnee a Hodgeman, se rozkládají celé tisíce akrů rovinatých pastvin. "Může to být tak dvakrát větší než rozloha celého Bagdádu," zamumlal si pro sebe. "Najít dům nebude nic lehkého, ale ten pozemek se přehlédnout určitě nedá."

Ben, oblečený do tmavého běžeckého úboru a měkkých černých tenisek, s cestovním vakem v ruce, opustil hotel kolem 21.45. Vyrázil z Dodge City po silnici číslo 50, pak zahnul na 283 směrem na Jetmore a poté 37 kilometrů na východ do Burdettu, malého městečka, sedícího prakticky na hranici okresu Pawnee. Každých několik minut kontroloval silniční značení. To naštěstí souhlasilo. Jel stále po silnici číslo 156.

Projel městečkem Hanston, které bylo asi tak v polovině cesty do Jetmore. Zkontroloval stav tachometru a rozhodl se, že za dalších 15 kilometrů zpomalí a začne s pátráním.

Spíše instinktivně než díky navigačnímu umění zabočil zhruba 3 kilometry před Burdettem ostře doprava do hluboké temnoty a vydal se po polní cestě na jih. Po levé ruce uviděl v dálce nějaká světla. Když dojel k mostu, zpomalil a zastavil. Stočil okénko a uslyšel nezaměnitelný zvuk tekoucí řeky kdesi blízko pod ním. Dostal se příliš daleko. Toto je řeka Pawnee, napadlo ho, plná vody, stékající tuto roční dobu z tajícího sněhu ve Skalnatých horách. Stejně, jako Tigris na jaře kdesi daleko doma, ale zvuk stejný.

Zacouval s autem na odbočku a vrátil se zpátky na silnici 156, ze které pak zabočil doprava hned na další, stejně temnou polní cestu. Tentokrát se však světla objevila přímo proti němu. Osvětlovala velká kovová vrata a klenutý průjezd ranče B/B. Bylo vidět, že vjezd je zavřený a od kamenných pilířů vrat se na obě strany táhne bytelný plot. Na vrcholu dvou sloupků zahlédl ze dřeva vyřezané dlouhorohé býčky, ale nezastavoval a pokračoval asi osmdesátikilometrovou rychlostí podél hranic ranče B/B, kde bydlela Laura.

Takto ujížděl asi půldruhého kilometru. Poté plot skončil a na okraji umrzlé cesty uviděl Ben skupinu stromů. Sjel na travnatou krajnici a za stromy vůz zaparkoval. Pak vytáhl rezervní svetr, kožené rukavice a tmavou vlněnou čepici. Ujistil se, že velký pouštní nůž je bezpečně zastrčený vzadu za koženým opaskem. Zamkl vůz a vydal se poklusem zpět k hlavním vratům Baldrigeova ranče.

Cesta mu trvala osm minut, ale než doběhl až k vratům, opustil linii plotu a vydal se terénem přímo ke vzdáleným světlům. Měsíc byl vysoko a svítil jasně, takže se mezi vlastní budovy komplexu ranče hodlal dostat tak, aby měl stín spíše před sebou, než za sebou. Bylo to dost obtížné. Uvědomil si, že bude muset nejprve stavení obejít, když si nepřál, aby mu jasné měsíční světlo padalo přímo do obličeje.

Přiblížil se k jedné budově a přitiskl se ke zdi. Zevnitř uslyšel temný úder a po chvíli další. Stáje, napadlo ho. A koně mě zaslechli.

Zahájil postup oklikou k obytným stavením. Pomalu a potichu se měkkým, lehkým krokem beduína posunoval stinnými zákoutími. Nechtěl, aby ho někdo uviděl či uslyšel, protože si nepřál, aby někoho musel zabít. Snad mimo Baldrige samotného. A to ještě jen tehdy, kdyby Laura byla ochotná s ním odejít. V Benově mozku byla určitá oblast, která v žádném případě nefungovala přesně, či dokonce racionálně. A pán všech těchto kansaských akrů se nacházel přesně v této oblasti uvažování.

Ben se potichu přesunul do místa, odkud mohl pozorovat celý dům a byl přitom otočený zády k měsíci. Hodlal Billa a Lauru překvapit. Nemělo nejmenší smysl vejít do dveří a pokoušet se o nějakou rozumnou dohodu. Nemohl dokonce ani vyloučit, že by ho ten zatracený kovboj nedokázal chladnokrevně sejmout. Ne, musí udržet situaci pod kontrolou. A aby to dokázal, musí je dostat do defenzivy. Jedině tak se může přesvědčit, jak se věci mají.

Do domu se hodlal dostat některým oknem v poschodí, které nebude zakryté záclonou. To nepochybně povede do prázdného pokoje pro hosty. Problém byl v tom, že na rozdíl od oken v přízemí zde nebyly záclony na žádném. Viděl dokonce, jak se nějaké světlo pohybuje po chodbě mezi pokoji. Oknem a otevřenými dveřmi dokonce zahlédl jeden pokoj se zataženými závěsy a zhasnutým světlem na opačné straně domu a celkem rozumně usoudil, že v té místnosti nejspíše spí Lauřiny dcery.

Vyčkal další půl hodiny, až do 23.45. Pak nějaká postava, kterou nedokázal identifikovat, zatáhla záclony. Teprve poté se pohnul. Tiše proklouzl přes dvůr a opatrně vyšplhal na střechu přístavku. Přehoupl se na balkon v patře a odtud se vydal ještě výše po mírně se svažující střeše směrem k jednomu z oken, na němž stále nebyla zatažená záclona.

Přikrčil se na parapetu, zasunul nůž mezi posuvné okenní panely a uvolnil západku. Přesně v té chvíli do místnosti vešla Laura, rozsvítila světlo a zahlédla, jak ze škvíry pod oknem ční čepel velkého nože. Současně zahlédla za oknem i nějakou tmavou postavu, takže z plných plic vykřikla "BILLE! BILLE! RYCHLE SEM! NĚKDO SE SEM CHCE VLOUPAT!"

Venku na střeše Ben Adnam leknutím málem zemřel. Pod ním se divoce rozštěkali dva psi. Skrčil se a vyrazil jediným zbývajícím směrem - vzhůru, směrem ke komínům.

Bill Baldrige odemkl skříň se zbraněmi v zadní hale, vybral si brokovnici D. M. Lefever 9FE, nabil ji dvěma nábojnicemi ráže 16 a další čtyři strčil do kapsy saka. Pak po dvou schodech uháněl do patra, kde našel Lauru, jak se tiskne ke zdi před dveřmi do hostinského pokoje.

"Přimo tady," zašeptala. "Viděla jsem proti oknu Adnama s velkým nožem v ruce... byl to Ben... vím, že to byl on... jestli ho nezabijeme my, tak zabije on nás. Ježíšikriste, počkej tady, já dojdou pro pušku. Je to celé zatraceně absurdní."

"Koukám, že vzít si děvče z rodiny, která je zvyklá na válku, má určité výhody," usmál se. "Neztrácí tak lehce hlavu."

Ve stejné chvíli, kdy Laura šla pro pušku, bylo ve Skotsku 06.00 hodin ráno příštího dne a Douglas Anderson se právě

probudil na železniční stanici Waverley ve spacím voze nočního expresu z Londýna. Červená kontrolka na jeho mobilním telefonu usilovně blikala, takže stiskl knoflík k vyvolání zaznamenaných vzkazů. Byl tam pouze jeden. Známy Beresfordův hlas ho informoval, že admirál MacLean si s ním přeje mluvit v jakési vysoce naléhavé záležitosti, a aby jej tedy zavolał v kteroukoliv denní či noční dobu.

Douglas před admirálem obvykle pociťoval určitou nervozitu, takže učinil přesně to, co se od něj žádalo. Sira Iaina probudil do mlhavého skotského rána těsně před svítáním.

Velký ponorkový velitel se však okamžitě probрал, požádal svého bývalého zetě, aby moment počkal, navlékl si župan a spěšně se přesunul do pracovny v přízemí.

"Povídám, Iaine, moc se omlouvám ohledně téhle hodiny... ale ve vzkazu se říkalo..."

"Neomlouvěj se, Douglasi. Jsem nesmírně rád, že jsi zavolał... chtěl jsem se tě na něco důležitého zeptat a rád bych tě byl zastihl ještě dřív. Pamatuješ se na toho Jihoafričana, který onehdy přišel tebe a Lauru navštívit? Nezeptal se tě náhodou, kde teď Laura žije? Nemyslím tím všeobecně Ameriku, nechtěl vědět její přesnou adresu?"

"Ano, ptal se po ní. Povídal, že jeho žena by Lauře velice ráda poslala vánoční blahopřání, aby ukázala, že se s ní snažili ve Skotsku spojit. Napsal jsem mu ji na kus papíru. Ten jeho požadavek mi připadal normální."

Admirálu MacLeanovi se na chvíli zastavilo srdce. Jak však Douglas chladně pokračoval, dokázal se zase vzpamatovat.

"Ranč v okrese Pawnee, Kansas, není-liž pravda? Pamatuji si to dobře; zní to jako z Divokého západu."

"Ano... to opravdu zní. Díky, Douglasi. Omlouvám se, že jsem tě otravoval." Admirál s tlukoucím srdcem odložil sluchátko. "Do prdele," pronesl docela netypicky. Pak znovu zvedl telefon a vytočil číslo kanceláře admirála Morgana v Bílém domě ve Washingtonu. Tam bylo právě těsně po 01.00 hodině.

Ústředna ho okamžitě spojila s domem Kathy O'Brianové. Poradce pro národní bezpečnost byl ihned vzhůru.

"Iaine, ahoj. To musí být něco důležitého."

"Také je. Před několika minutami jsem se dozvěděl, že Adnam je téměř jistě na cestě k Baldridgeovu ranči. V kapse má jeho přesnou adresu, včetně směrovacího čísla. Proto přišel do Andersenova domu... Arnold, věř mi. Už je na cestě... Můj Bože, vždyť on je schopný třeba vyhodit celý dům do povětří!"

"Svatá Topeko," zavrčel admirál kansaským přízvukem. "Nech to na mě, kamaráde. Do dvou hodin tam bude tým ozbrojenců."

Ukončil hovor a obratem zavolał důstojníka CIA ve službě, aby ho spojil s Frankem Riedelem, hlavním styčným důstojníkem Agentury pro armádu. Ani ne za minutu ho měl na drátě. Admirál neztrácel čas s vysvětlováním. Prostě Frankovi sdělil, aby poslal helikoptéru s půl tuctem ozbrojených mužů na Baldridgeův ranč, okres Pawnee, Kansas, a to OKAMŽITĚ. Informoval ho, že v kontrolní místnosti letecké základny McConnella ve Wichtě znají cestu. Ne, nepřeje si použít civilisty, agenty, americkou námořní pěchotu, družstvo SEAL z námořnictva, ani King Konga. Jenom ať sebou hodí... po kom pátrají?... po uprchlém arabském teroristovi Benjaminu Adnamovi. Po fregatním kapitánovi Benjaminu Adnamovi. Bezpochyby ozbrojeném. Nesmírně nebezpečném. V případě nutnosti můžou zahájit preventivní útok. Ať se ale pokusí dostat ho živého.

Pak Arnold vytočil číslo Billa Baldridge. S rostoucím napětím slyšel telefon vyzvánět, až se nakonec ozvalo záznamové zařízení a vyzvalo ho, aby nechal vzkaz.

V Kansasu bylo tou dobou chvíli po půlnoci a Laura právě uháněla jako o život po schodech do přízemí, aby ze skříně vyzvedla pušku, kterou jí kdysi věnovala její babička, hraběnka z Jedburgu. Bill Baldridge dorazil do malé kanceláře vedle ložnice a strávil pět minut nastavováním poplašného zařízení. Zapnul celé přízemí, ale jen část horního patra.

Pak se přesunul na hlavní odpočívadlo, kde se ukrýl ve stínu velkého krbu na dlouhé chodbě, vedoucí od jeho staré ložnice. Jestli Adnam vstoupí do domu, bude muset projít jednou ze dvou místností v patře, jinak se okamžitě spustí poplach, rozsvítí se reflektory, vzbudí se všichni dělníci na farmě a zalarmuje se místní policie.

Bill Lauře věřil. Musel to být Ben a jeho plán byl jasný. Jestli ten Iráčan proklouzne dveřmi některého z oněch dvou pokojů na odpočívadlo, pak ho odstřelí jako prérijního psa, ještě než stačí promluvit. Jestli se vetřelec pokusí vniknout dveřmi nebo okny v přízemí, pak ho poplašné zařízení určitě od tohoto úmyslu odradí.

Nicméně, těch pět minut, které mu nastavení bezpečnostního zařízení zabralo, se ukázalo kritických. Ben Adnam venku na střeše byl ze svého odhalení sice vyděšený, ale nikoliv ochromený. A jako správný ponorkový velitel se okamžitě rozhodl zahájit útok, pokud je nepřítel ještě zmatený. Odpoutal se od komínů a posunul k okraji střechy. Pomalu se mu podařilo otevřít okno, jehož západku prve uvolnil.

Laura ji před chvílí ve spěchu zapoměla opět zastrčit. Adnam se tedy protáhl oknem dovnitř, přešel přes místnost, zhasl světlo a stoupl si za dveře prázdné místnosti ve druhém patře domu. Chtěl Billa dostat, protože kdyby Laura poznala, kdo je tady pánem, všechno by se určitě urovnalo.

Po předchozí námaze Ben těžce oddechoval, snažil se srovnat myšlenky jak získat to, po čem nejvíce toužil - buď Lauru, nebo alespoň přístup k šéfovi národní bezpečnosti Spojených států. Ten problém v něm vyvolával zmatek. Cítil, že po Lauře touží víc, než po čemkoliv jiném ve svém životě. Věděl však, že to je záležitost jeho srdce. V pozadí se nicméně stále ozýval jeho mozek, který mu napovídal, našeptával: Když zabiješ Billa Baldridge, budeš nejspíš muset zabít i Lauru... z tohoto státu se nikdy nedostaneš živý, ani z tohoto okresu... budou tě pronásledovat tak dlouho, až tě chytí a pošlou na křeslo... neboť blázen... vyjednávej s Baldridgem... protože jen v tom může spočívat tvé útočiště a tvůj život...

Ale přesto... toužil po Lauře. Vzpomínka na její dotyk, na jejich vzájemnou lásku byla té noci stejně živá jako kdykoliv dosud. Ben Adnam by obětoval pravou ruku, jen kdyby ji mohl ještě jednou mít. Ve 00.04 prošel dveřmi do horní chodby, pouští nůž pevně sevřený v pravé ruce.

Jedno poschodí pod ním se Bill opíral o stěnu a s připravenou puškou pozoroval dvoje dveře v jižní části chodby. Ben ho zahlédl jako první díky zablesknutí světla na hlavních Lefeveru. Nebyla to pro něj ani tak výhoda, jako spíše

vyjasnění situace. Úkol Iráčana byl jednoduchý - sestoupit po třinácti schodech, aniž by byl slyšet, a Bill Baldrige bude jeho.

Zdola zaslechl, jak Laura volá, "Kde máš náboje do té zatracené věci...?" Bill, který stál necelých pět metrů pod fregatním kapitánem Adnamem, zakřičel v odpověď, "Skříň u zadního schodiště... vrchní zásuvka... napravo... kožená krabice..."

Zatímco se korvetní kapitán a paní Baldrigeová spolu domlouvali, Ben popošel tři kroky dolů. Tiskl se ke zdi ve stínu horního schodiště velkého, sroubeného rančerského domu. Pak postoupil o další tři schody. Bill udělal krok kupředu, pak ještě jeden, a naklonil se přes zábradlí, aby se podíval do přízemí. Poté se zase přesunul do své původní pozice.

Ben Adnam byl nyní jen něco přes dva metry daleko. Náhle, jako by se vynořilo z temného tunelu dosavadního sebelitování, se v něm probudilo jeho staré chladnokrevné uvažování. Billa Baldrige nezabije. Přesto na něj neslyšně zaútočil, způsobem, který mu diktovalo chladné uvažování. Korvetní kapitán Bill Baldrige náhle ucítil, jak se k jeho levé straně krku pevně přitiskla chladná ocel Iráčanova pouštního nože.

"Dobrý večer, korvetní kapitáne," pronesl britský hlas. "Nemusím vám jistě vysvětlovat, že mi zabere tak pět tisícín vteřiny, než vám proříznu krkavici, že ne?"

Bill Baldrige neodpověděl.

"Já však nic takového udělat nehodlám. Tak, teď pomalu běžte a položte zbraň tamhle na tu židli."

Oba přešli čtyři kroky přes halu směrem k chodbě, kterou Bill strážil. Nabitou brokovnici odložil na židli.

"Výborně," poznamenal Adnam. Pak, zcela neočekávaně, oddálil velký nůž od Billova hrdla a položil ho rovněž na židli, přímo vedle jeho pušky.

"Tak," pronesl Ben Adnam. "Samozřejmě jsem vás nepřišel zabít. Jsem tu proto, abych si vynutil vaši pozornost. Přišel jsem uzavřít obchod stran svého života... Myslím, že víte, kdo jsem. Chtěl bych věřit, že si teď můžeme promluvit za rovných podmínek."

Jak se ukázalo, tato možnost by reálně existovala ještě před nějakými dvaceti vteřinami. Teď však už ne. Protože do týla fregatního kapitána Adnama se náhle tvrdě přitiskla dvě chladná ocelová ústí sedmdesát centimetrů dlouhých, třicet milimetrů silných hlavní nabitě sportovní pušky Purdey, jež kdysi patřivala devátému hraběti z Jedburgu. "Ahoj, Bene," pronesl měkký hlas, kvůli kterému projel půlku světa. "Když zůstaneš naprosto v klidu, možná ti neustřelím hlavu. Jestli mi ale manžel řekne, abych to udělala, nebudu váhat. Dokonce bych za tenhle svůj výkon ve střelbě mohla dostat medaili Kongresu."

Ben Adnam ztuhl. Přesto si dokázal udržet chladnou hlavu. "Ahoj, Lauro," odpověděl. "Jak rozkošné překvapení. Jseš si jistá, že umíš s touhle věcí zacházet?"

Bill Baldrige, mezi jehož dětské hrdiny patřili takoví chlapi, jako Wyatt Earp, Bát Masterson, bratři Daltonové a Divoký Bill Hickock, byl chladnokrevností rozhovoru mezi skotskou dědičkou a arabským atentátníkem přesto překvapen.

Na několik vteřin ztratil řeč. Pak zaslechl, jak Laura říká: "Bene, jak můj dědeček, tak i já dokážeme s touhle puškou zasáhnout bažanta letícího po větru rychlostí osmdesát kilometrů v hodině. A můžu tě ubezpečit, že na kratší vzdálenost jsem ještě lepší." Přitlačila obě hlavně poněkud pevněji proti tmavě kudrnaté hlavě svého bývalého milence.

Bill, stejně jako fregatní kapitán, nyní zcela věřil tomu, že by toho byla schopna. Pokročil kupředu, aby zabavil velký nůž a znovu se zmocnil své pušky, odložené prve na židli. Velice pečlivě však dbal na to, aby se ani na chvíli nedostal před Adnama. To pro případ, že by se jeho manželka nechala unést.

Pak poprvé promluvil. "Fregatní kapitáne Adname," pronesl, "projděte těmito dveřmi, zahněte doleva a postavte se čelem ke zdi, s rukama složenýma na hlavě. Lauro, jestli se pak jenom pohne, zastřel ho. Nebo to udělám já."

Ben pomalu vykročil vpřed. Lauřina překrásná zbraň, ozdobená klasickými rytinami růže se spirálou, typickými pro pušku Purdey, se mu stále pevně tiskla k hlavě. V kanceláři ho Bill pečlivě prohlídal. Varoval přitom Lauru: "Ten muž je smrtelně nebezpečný... oba by nás dokázal zabít holýma rukama za méně než dvacet vteřin... jen mu drž toho starého Purdeyho pevně u hlavy a nespouštěj prst z kohoutku."

"S tím nepořádkem, který tady po tobě zbyde, si nedělej starosti," ujistila Laura Bena. "Stejně jsem chtěla tenhle koberec vyměnit. A příští měsíc budeme tuhle místnost malovat."

Bill se neubráníl úsměvu, ale protože hra byla smrtelně vážná, zůstal ve stavu plného soustředění. Přesunul se za stůl, zatímco svou puškou také mířil na Adnama, který se nyní bez hnutí opíral o stěnu. Bill jednou rukou držel pušku a druhou začal mačkat knoflíky na telefonu.

Pak zdvihl sluchátko. "Rayi... ahoj... jo, promiň, že volám tak pozdě... máme tu ale velký problém... chtěl bych, abys sem okamžitě přišel, oblečený a ozbrojený... vezmi si pušku... a nějaké provazy... přiveď s sebou McGaugheyho a Razora... a spěchej."

Vypnul poplachové zařízení, obešel stůl a postavil se vedle Laury. Nikdo z nich nepromluvil, nikdo se nepohnul po celých osm minut, dokud se s rámusem nerozlétly v přízemí dveře a do nich se těžkým krokem nevrhнул veliký, tvrdý Ray Baldrige, doprovázený starším honákem Skipem McGaugheyem a farmářským pomocným dělníkem a koňákem Razorem Maceyem.

"Tady nahoře, chlapi!" zahlekal Bill. Bylo je slyšet, jak šplhají do schodů, nakonec se objevili ve světle kanceláře. První vešel Ray, v ruce pušku a laso. McGaughey měl u pasu šestiranný revolver, stejně jako Razor.

"Hej, bratříčku, máš návštěvu?"

"On je ještě něco víc... Je to ten parchant, co zabil Jacka, potopil Jeffersona a bůhví co ještě. Zajistěte ho a zacházejte s ním jako s bejkem..."

Samotná zmínka o Rayově a Billyho bratrovi, kapitánu Jacku Baldrigovi, který byl členem sboru operačních

důstojníků na palubě potopené americké letadlové lodi, kansaské kovboje přímo elektrizovala.

Ray odsunul Lauru stranou, chytil Bena za krk a kopnutím mu podrazil nohy. Zkušeným pohybem klesl na jedno koleno, zatímco druhým bérce stiskl krk ležícího fregatního kapitána Adnama.

Nato Ray svázal Iráčanovi zápěstí pevně za zády, protáhl laso dolů a stejně naložil i s jeho kotníky. Z takového kozelce by se nedostal ani sám Houdini. "Ten už nikam nepůjde," prohlásil Ray. "Chceš, abych ho také označoval horkým železem?"

"Zatím ne," odpověděl Bill. "Hodně bude záležet na tom, jak se bude chovat. Můžeš ho posadit do křesla? Chtěl bych si s ním promluvit."

Hrubě Bena zdvihl a posadili čelem k Billovi. Laura zůstala stát za křeslem, jako by se chtěla vyhnout pohledu do tváře muže, jehož kdysi milovala.

"Co chcete, Bene Adname?" zeptal se Bill. "Co tu k sakru chcete?"

Ben se usmál. "Chci, abyste mě dostali k nejvyššímu zpravodajskému důstojníkovi vašeho prezidenta. Mám toho hodně co říct a hodně co prodat."

"To si děláte legraci?" odpověděl Bill. "Nejdéle do dvaceti minut vás postaví ke zdi. Po všech zločinech, kterých jste se dopustil. Nejenom proti Spojeným státům, ale proti lidskosti."

"Možná máte pravdu. Ale třeba to neudělají. Znáte snad ještě někoho, kdo by toho věděl tolik, co já - a kdo by se vám dobrovolně vydal do rukou?"

Bill Baldridge vypadal zamyšleně. "No, takhle bez rozmyšlení si na nikoho asi nevzpomenu."

Nato zvedl znovu telefon a vytočil číslo ústředny v Bílém domě, kde tou dobou ještě nebylo ani 02.00 hodiny ráno, pátek 14. dubna.

Všichni v místnosti slyšeli, jak Bill stručně žádá. "Haló... tady je korvetní kapitán Bill Baldridge z Kansasu.. spojte mě, prosím, s prezidentovým poradcem pro národní bezpečnost, ať se nachází kdekoliv... ano... správně... s admirálem Morganem... admirálem Arnoldem Morganem..."

Nikdo z přítomných si nevšiml, jak se na tváři fregatního kapitána Adnama objevil náznak úsměvu, když uslyšel, že se spojovatel v Bílém domě chystá již podruhé této noci vzbudit admirála Morgana.

12

Každé sedadlo ve štíhlém trupu letadla C20 Gulfstream 4 Amerických leteckých sil bylo obsazeno. Stroj uhaněl rychlostí 450 uzlů nad jižní oblastí státu Illinois směrem k hranicím s Missouri. Admirál Arnold Morgan seděl vedle zástupce ředitele CIA Stephena Harta. Proti nim byl usazený Frank Reidel, zástupce ředitele CIA pro vojenskou podporu, který zastával funkci spojovacího článku mezi Langley a Společným velitelstvím Spojených států.

Vedle Reidela seděl agent tajné služby s komunikačním systémem, napojeným přímo na Oválnou pracovnu. Za nimi byli další dva ozbrojení agenti a seržant americké námořní pěchoty s desátníkem, každý rovněž se zbraní. Gulfstream měl jen osm míst.

Letěli severně od St. Louisu, až narazili na meandrovitě se klikatící řeku Missouri v místě, kde protéká městem Jefferson City. V 10.03, dvě hodiny cesty z letecké základny Andrews v Marylandu, překročili východní hranici státu Kansas.

Nad starou základnou kavalerie Fort Scott přeletěli ve výši 10 000 metrů.

O dvacet minut později zahájili sestup. Rychle klesali pod šedivé mraky, ze kterých se na tajuplnou zvlněnou krajinu Flint Hills, poslední zbytek původní travnaté americké prerie, právě řinuly studené jarní přeháňky. Arnold Morgan byl unavený. Polovinu noci byl vzhůru, organizoval útočnou komandu, odvolával je, telefonoval s Iainem, Billem, dokonce i s Laurou, ujišťoval se, že irácký zajatec je doopravdy bezpečně svázaný a že ho stráží tři ozbrojení kansaští kovbojové, na které dohlíží bývalý korvetní kapitán.

Nyní vyhlížel z okénka na pravoboku a pozoroval geografické útvary hluboko pod nimi. Pod letadlem se rozprostíral téměř tři miliony hektarů rozlehlý koberec modré trávy, stoupající a klesající po povrchu nerovných drsných žulových kopců, ne vyšších než 100 metrů. Z této pahorkatiny se prerie přelévala do dokonalé roviny centrálního Kansasu, táhnoucí se přes tři sta kilometrů od hranic Nebrasky na severu, až k hranici Oklahomy na jihu. Na takovéto pastvě dokáže mladý býček přibrat až kilo denně. Modrá tráva je pro chov hovězího dobytka nejlepší pastvinou na světě. Gulfstream postupně ztrácel výšku, až konečně přesvištěl nad okresem Butler a zamířil k letecké základně McConnell na předměstí Wichity. Přesně v 10.38 se jeho podvozek dotkl přistávací plochy. Okamžitě se otevřely dveře a všech osm mužů z Washingtonu bylo doprovázeno přímo do čekajícího armádního vrtulníku, hlasitě ječícího stroje Sikorsky Black Hawk, jehož rotory se v tu chvíli již otáčely.

Přestup netrval ani čtyři minuty. Bezpečnostní pásy byly utaženy, dveře zaklapnuty a helikoptéra se s rachocením vznesla k obloze. Nejprve zamířila k jižnímu okraji města a teprve odtud se vydala na severozápad, nízko nad Velkou prérií, přímým letem sto šedesát kilometrů, až k jižní hranici okresu Pawnee. Pilot cestu dobře znal - už tudy několikrát letěl, z toho dvakrát ve svatební den Billa a Laury.

Bill Baldridge zpozoroval vrtulník na vzdálenost 16 kilometrů. Zahlédl ho jako malou tečku nízko nad horizontem, neustále se přibližující, pohybující se nad prérií rychlostí čtyři sta kilometrů v hodině, šest a půl kilometru za minutu. Brzy již zaslechl typický tepavý zvuk motorů a uviděl, jak proud vzduchu od vrtulí ohýbá trávu na zemi. Po obloze se sem řítit Arnold Morgan, celý nedočkavý setkat se s teroristou, kterého už tak dlouho nenáviděl.

Bill zasignalizoval vrtulníku, že může přistát na louce západně od domu, nějakých padesát metrů od stáje. V ní se nacházel Ben Adnam, svázaný stejně bezpečně, jako nějaký býček na rodeu na Flint Hills. Byl zde již devět hodin a celou tu dobu ho nepřetržitě hlídali dělníci z Billova ranče. Pospával na kupě slámy, přikrytý dvěma koňskými houněmi,

kteřé ho chránily před chladem. V průběhu noci se u něj zastavil Ray Baldrige, aby mu dal na srozuměnou, že po tom, co udělal jeho bratrovi Jackovi, bude zatraceně rád, jestli tuhle noc přežije... někdo ho zabije, to je jisté... možná to bude naše matka, možná Bill... nebo kdokoli z těch chlapců kolem... prostě ať nepočítá, že by se dožil rána, slyší ho dobře? S tímto posledním varováním si šel Ray lehnout. Teď, když to všechno ze sebe dostal, se cítil lépe. Měl pocit, že dosáhl svého, tedy že Bena Adnama vystrašil k smrti. Nebyla to však pravda. Irácký fregatní kapitán věděl, že je v bezpečí přinejmenším do chvíle, než se dostaví ten chlap Morgan. Nicméně pak... no, potom to bude cesta do neznáma. Ben Adnam věděl, že když ho šéf národní bezpečnosti bude chtít mrtvého, zemře na pouhé lusknutí jeho prstů. Přesto mohl počítat s tím, že je v bezpečí, alespoň relativně, minimálně do poloviny dopoledne.

I on slyšel zvuk vrtulí helikoptéry, který rozechvíval celý B/B ranč. Stejně tak zaregistroval výkřiky Američanů za tlustými dřevěnými stěnami stáje. Poté ryk vrtulí utichl a téměř vzápětí se objevil proud světla. Vnikl dovnitř malými dveřmi, vsazenými do velkých dvoukřídlových vrat, která se však celá otvírala jen tehdy, aby dovnitř mohl vjet traktor. Tou dobou už byli jak Ben, tak i jeho "žalářníci" na nohou. Vedle Araba stál mohutný, dlouhonohý Skip McGaughey s revolverem pevně namířeným na teroristovu hlavu a mladý Razor Macey, který si pohrával se svým šestiraňákem. Jako první se uvnitř objevil Bill Baldrige, který měl na sobě rančerský beránek z kožich, na hlavě stetsona a na nohách vysoké boty s ostruhami. Těsně za ním vstoupil menší, podsaditý muž v drahém tmavomodrém převlečnicku a měkkém tmavohnědém kloubouku se širokou krepou. Ben okamžitě zaznamenal jeho pronikavé modré oči a drsnou, zakaboněnou tvář. To je Morgan, napadlo ho okamžitě. To je šéf národní bezpečnosti, člověk, kterého hledám. Adnamův odhad se potvrdil ještě dříve, než se dovnitř stačili natlačit šéfové CIA a tajní agenti. "To je tenhle zkurvysyn, Bille?"

"Jo, ten, co je sešněrovaný jako bejček. Ti další dva jsou mí lidé, hlavní honák Skip McGaughey a koňák Razor Macey."

Admirál Morgan k nim okamžitě přistoupil.

"Těší mě, že vás poznávám, chlapci," pronesl. "To vy jste hlídali tohotole parchanta?"

„Ano, pane. Většinu noci."

"Choval se slušně?"

"Ano, pane. Nedělal ani trochu potíže."

"To je tedy, kurva, změna," zavrčel Morgan. "Jestli se ale ten hajzl třeba jenom křivě podívá, okamžitě mu to napalte mezi oči, jasné?"

"Ano, pane."

Tou dobou byl uvnitř už i seržant námořní pěchoty, který svou postavou kompletně zablokoval dveře. Jeho desátník zůstal hlídat venku. Tajní agenti se na konci řady otevřených koňských stání zformovali do malého oddílu. Ben stál ve třetím stání od dveří, přímo vedle Billova oblíbeného irského hnědáka Freddieho, používaného na hony. Dva muži ze CIA se drželi po boku admirála Morgana, který nyní kráčel po kamenném chodníčku směrem k muži, jenž potopil Thomase Jeffersona, sestřelil Concord i Starstriker a zničil Air Force 3, včetně viceprezidenta Spojených států a celého jeho týmu.

Arnold Morgan se zadíval na nejnebezpečnějšího teroristu, který měl stále ještě svázané kotníky a za zády zápěstí.

"Máte na svědomí spoustu problémů," pronesl obezřetně. "Na jednoho muže až příliš. Na tohle setkání jsem čekal dlouho... tak, teď mi povězte vaše pravé jméno, hodnost i jméno vaší vlasti..."

"Jsem fregatní kapitán Benjamin Adnam, pane. Islámská republika Irák."

"Ta hodnost je irácká námořní šarže?"

"Ne, pane."

"Jaká tedy?"

"Izraelská, pane."

"Vy jste sloužil v izraelském námořnictvu?"

"Ano, pane."

"Jako irácký špion, tajný agent?"

"Ano, pane."

"A nyní?"

"Irák, pane. Vrátil jsem se k práci pro Irák."

"Pro irácké námořnictvo?"

"Ne, pane. Pro zpravodajskou službu."

"Fregatní kapitáne Benjamine Adname, potopil jste Thomase Jeffersona?"

"Ano, pane."

"A ta ponorka operovala pod velením Islámské republiky Irák?"

"Ano, pane."

"Mohu se vás potom zeptat, proč se nacházíte v zemi, která si vás přeje mrtvého víc než všechny ostatní státy světa dohromady? A můžete mi vysvělit, proč jste nám to tak usnadnil, abychom vás mohli zatknout přímo tady?"

"Jistě, pane. Přišel jsem vyjednávat o svůj život. Mám unikátní informace, o nichž věřím, že pro vás mohou být velice cenné. Máte naprostou pravdu, že jsem se nechal poměrně snadno vystopovat. Ale zase ne natolik snadno, abyste se sem dostali dřív než já. Očekávám, že pan Baldrige potvrdí, že jsem se nesnažil nikoho vážněji ohrozit. Přijel jsem, abych se setkal s vámi, pane. Jelikož vy jediný jste schopen si uvědomit, že pro Spojené státy mám větší cenu pokud dýchám, než kdybych byl mrtvý."

"Co vás vede k domněnce, že z vás nemůžu ty informace dostat, aniž vám něco slíbím?"

"Pravděpodobně byste toho ze mě dokázali dostat hodně - ale určitě ne všechno. Ne bez vědomé, dobrovolné

spolupráce z mé strany. Možná bychom si o tom měli promluvit. Chtěl bych vás pouze požádat, abyste nezapomínal, že jsem kdykoliv hotov obětovat život pro svou vlast a pro svou víru, pane. To je něco, co se nikdy nezmění. Buď mě tedy zaměstnáte, nebo docela spokojeně zemřu i se všemi svými tajemstvími."

"Na to se ještě podíváme... Bille, mohli bychom jít do domu a dát si šálek kávy, ještě než se na tohohle zasraného Arabáče doopravdy rozčilím?"

"Samozřejmě, admirále... jak si tu kávu budete přát?"

"Černou, troubo... chci říct, bývalý troubo... s broky."

Oba muži se zasmáli, Bill objal velkého muže kolem širokých ramen a pak se vydali společně k domu, doprovázeni dvěma agenty tajné služby.

Bill se cestou otočil a přes rameno zavolal: "Za moment pošlu všem kafe... jen toho parchanta pořádně hlídejte... je nebezpečný."

V domě zavedl Bill návštěvníky k velkému plápolajícímu krbu v jídelně a oběma agentům navrhl, aby si zašli do kuchyně, kde se jich ujme jeho žena Laura spolu s hospodyní Betty-Ann Jonesovou. Ve stejné chvíli však Laura vešla do jídelny oblečená do elegantního oděvu ve stylu Divokého západu - kalhot ze světlehnědé jemné kůže, bílé košile a tmavozelené vesty s indiánskými výšivkami. Zamířila přímo k admirálovi, přistoupila k němu a políbila ho na tvář.

"Arnolde," řekla. "Jsem tak ráda, že vás znovu vidím. Musíte se alespoň na pár dní zdržet."

Admirál ji vzal kolem pasu. "Nechtěla byste, abych vás raději zbavil toho nejnebezpečnějšího člověka na světě?" otázal se. "Tentokrát se zdržet nemůžu... měli bychom odsud vypadnout nejdéle do pěti... pozvete mě ale příště?"

"Samozřejmě... už vám Bill vypravoval, jak toho Iráčana chytil?"

"Ještě ne. Rád bych to slyšel."

Bývalý ponorkový velitel pak podrobně vyličil celé dobrodružství, které se udalo předchozího večera a jež vyvrcholilo v onom klíčovém okamžiku, kdy Laura přitiskla útočníkovi k hlavě starou dědečkovu pušku Purdey a pohrozila mu, že mu tu hlavu ustřílí.

"Řekla mu, že za svůj výkon ve střelbě nejspíš ještě dostane od Kongresu Medaili cti," řekl Bill se smíchem.

"To by zatraceně také měla," připustil admirál. "A k tomu jakékoliv další významy, na které si jen vzpomene... Co se pak stalo... pak přišli ti vaši mládenci a zajistili ho?"

"Správně. Svázali ho jako nějaký balík. A hlídali ho až do chvíle, než se tu objevili vaši chlapi. Co teď? Odvezete si ho?"

"Jo. Chci si s ním za chvíli ještě promluvit. Zdá se, že je teď ochotný říct nám všechno, co si budeme přát."

"To jsem pochopil, Arnolde. Včera večer mi řekl, že se chce dohodnout a že nám prozradí všechno, co budeme chtít."

"A výměnou za to požaduje svůj život."

"Myslím, že ano. Mám takový pocit, že ho Irák zradil. Jinak by jel přímo do Bagdádu, držel se stranou a byl by hezký zticha. Také vám musím připomenout, že předtím, než k nám tak dramaticky napochodovala Laura s puškou v ruce, Adnam vlastně sám odložil zbraň. Položil nůž na židli, takže zůstal úplně neozbrojen. Vlastně se vzdával."

"Hmm. Bille, pojďme si to projít, jako jsme to dělávali ve Fort Meade. Promysleme si to, kousek po kousku. Sepíšu seznam známých faktů..." S tím admirál vytáhl zápisník s perem a takto zaznamenal své nejdůležitější myšlenky:

1. Adnam, přestože věděl, že téměř každý Američan po něm půjde, aby ho zabil, se sám vzdal a přitom za sebou nechal zřetelnou stopu k ranči B/B.

2. Nezdá se, že by se nějak zvlášť kál.

3. Pravděpodobně si svého života příliš neváží.

4. Určitě toho ví spoustu o Středním východě - většinu těchto informací se bez jeho spolupráce dozvědět nelze.

5. Celá jeho historie i veškeré detaily však budou mít jen spornou hodnotu. Agenti většinou nebývají informováni o ničem jiném, než o tom, co musí vědět. Tento člověk je ale něco mimořádného, bude vědět víc, než většina ostatních a jeho skutečná cena navíc nejspíše leží v budoucnosti.

6. Dokázal mě převézt, mě, Arnolda Morgana, a to dokonale. Bože můj, vždyť na mě vyzrál! Můžu ho teď já využít? Doopravdy mi něco takového nabízí?

7. Nebo je to jenom takový podlý plán, jak mi posrat život?

8. Nechystá se ten parchant zavraždit prezidentova poradce pro národní bezpečnost? (Poznámka: Zmíněného hajzla je třeba držet v železech a odzbrojeného.)

"Takhle to vidím, Bille. Jedna věc mě ale zajímá hned teď... myslíš, že by nám prozradil, kde najít tu zatracenou ponorku?"

"To nevím. Ale soudím, že by mohl. Zvláště, jestli ho ti Iráčani doopravdy hodili přes palubu."

Betty-Ann jim přinesla kávu a tak ti dva bývalí kolegové z Amerického námořnictva seděli družně ve velkých kožených křeslech, přes něž byly přehozené deky Kanza indiánů.

"Stejně je to zvláštní, po tolika letech je teď najednou Ben Adnam tamhle ve stáji." Admirál Morgan vypadal zamyšleně. Posrkal žhavou kávu a najednou se Billa zeptal: "Co myslíš, dokážeme vůbec někdy toho parchanta využít pro naše účely?"

"Myslím, že by to politicky neprošlo. Bože, kdyby se lidi někdy dozvěděli, kdo ve skutečnosti je a třeba jen polovinu toho, co udělal, měli bychom nejspíš na krku první lynč jedenadvacátého století."

"Mhm. Docela by mě zajímalo, co vlastně ví. Jestlipak má nějaké konkrétní informace o biologických zbraních, které Irák vyrábí? A co třeba seznam iráckých agentů v téhle zemi, nebo v Británii?"

"Myslím, že ví víc, nežli představitelé jejich státu předpokládají. Jestli nám to ale řekne, to bude záležet na tom, jak moc ho naštvá. Podle mě, Arnolde, je jeho největší přínos v tom, že nám může poskytnout prvotřídní psychologický profil iráckého myšlení."

"Souhlasím. A určité je na ně naštvaný dost, protože jinak by ho ani nenapadlo sem přijet. Dokonce ani kvůli tomu ne, aby viděl svou půvabnou manželku. Tahle představa mě ale poslední dva nebo tři dny pořádně strašila."

Bill se ušklíbl. "Učitě ho nenapadlo, že ho právě ona odzbrojí starou puškou na bažanty, původně náležející hraběti z Jedburgu," dodal s úsměvem.

"No, pochybuji, že by něco takového měl v plánu... otázkou ale je, jestli teď nebudeme Adnama považovat za příliš velké riziko, za moc věrolomného, za neúnosně velkého lháře, než abychom vůbec uvažovali o spolupráci s ním? Musím říct, Bille, že první myšlenka, která mě instinktivně napadá, je na místě ho zabít. I když by se mi docela líbilo vyždímat z něj nejprve veškeré možné informace. Ale... ale... ale... ale... nejsem si jistý, jestli ten parchant na to není přece jen až příliš cenný."

"Admirále, i když tu je docela příjemně a pohodlně, pojdme se vrátit ven a můžete si s ním znovu promluvit. Zeptejme se ho na tu ponorku... to zajímá mého tchána nejvíce... a na ten rybářský člun."

"Oukej, starý brachu. Půjdeme tedy ven a podíváme se, jak bude upřímný."

Lehce poprchávalo, takže si oba muži i na tu krátkou cestu ke stáji nasadili klobouky. Uvnitř našli dva agenty CIA, kteří pracovali na podrobné zprávě o absolvované cestě a o výsledcích předběžného vyšetřování. Všichni popíjeli kávu. Ben Adnam, pevně svázaný, seděl na balíku slámy. Od chvíle, kdy admirál odešel, žádný další rozhovor neprobíhal a nikdo se ani nepokusil uvolnit Iráčanovi pouta. Čekali, dokud jim to admirál nepřikáže, k čemuž on ale neměl nejmenší chuť.

Admirál rychle vešel dovnitř. "Fregatní kapitáne Adname, na celém světě neexistuje jediná ponorka, která by byla vybavená k odpalování střel země-vzduch s krátkým doletem natolik rychlých, aby dokázaly zasáhnout nadzvukové letadlo. Jak a kde jste k tomu účelu HMS Neviditelného přestavěl?"

"Zvládli jsme to udělat na moři, uprostřed Atlantiku v blízkosti rovníku, v pásmu tišin."

"Jaký druh raketového systému jste použili?"

"Původně ruský. Ale přímo od nich jsme to zařízení nedostali."

"Jaký přesně to byl systém a kde jste k němu přišli?"

"Tato informace je pouze na prodej, pane. Ne za peníze, samozřejmě. Za můj život."

"Jak jste věděl, že to bude fungovat? Vyzkoušeli jste si to předem?"

"Ano, pane."

"Kde?"

"Na jihu naší země, východně od Qal At Salihu."

"Jak?"

"Odpálili jsme tam čtyři střely. Pak ještě jednu v Zálivu na skutečné letadlo. Bez pilota, samozřejmě."

"Samozřejmě. Chraň Bůh, abyste někoho připravili o život." Admirál Morgan se marně snažil, aby jeho slova nezněla sarkasticky.

"Trefili jste se?"

"Zkouška byla úspěšná, pane."

"Jak jste dokázali provést tak velkou přestavbu ponorky venku na volném moři?"

"Nebyla to žádná velká přestavba, pane. Prostě jsme jen upravili normální lodní radar tak, aby dokázal zachytit i vzdálenější cíle. Tím způsobem jsme obdrželi dostatek informací k tomu, abychom vypálili raketu na pravidelně se přibližující cíl ve známé letové výšce. Vlastní odpalovací zařízení bylo připevněno k palubě ponorky přímo za řídicí věží." Adnam sděloval svá tajemství s vychytralostí člověka, který ví, že se je nepřítel dozví tak jako tak. Nakonec, jako důkaz své dobré vůle, ještě dodal: "Můžu vám kdykoliv ukázat, jak něco podobného vytvořit, když se rozhodnete se mnou spolupracovat."

"Děkuji vám, fregatní kapitáne." Admirál se obrátil k Billovi a promluvil, jako by mimo ně nikdo jiný ve stáji nebyl.

"Dokážeš uvěřit těm kecům? Právě jsem dostal lekci o sofistikované výzbroji ponorek od jednoho zasaného Araba z bažin... Ježíšikriste."

Všichni se zasmáli. Dokonce i Adnam. "Pane, já ale nepocházím z bažin. Můj domov je na horním toku Tigridu, na samém okraji pouště."

"Ach, Ježíši, jistě... tak je to tedy. Je to kurva ještě horší... o tom, jak nainstalovat moderní zbraň na americkou nukleární ponorku mě poučuje zasaný beduín."

Pak se obrátil k Iráčanovi. "Tak dobře," zamumlal. "Teď poslouchejte. Já vím, že jste něco jako zkurvený Von Braun z pouště, ale teď chci přímou odpověď... skutečně jste to obrovské odpalovací zařízení spustili na palubu ponorky jeřábem ze zásobovací lodi, připevnili je, utěsnili a pak s ponorkou odjeli do severního Atlantiku?"

"Ano pane. Tak jsme to udělali. Za necelé dva dny."

"Ježíšikriste. Či to byl nápad?"

"Můj, pane."

"Jak vás takový vynález napadl?"

"To nebyl žádný vynález, pane. Izrael s tím přišel již před několika lety. Dokonce takový systém vyrobili a odzkoušeli. Já jim jenom v roce 1999 ukradl plány a upravil jejich myšlenku do trochu větších rozměrů."

"Mluvíte o HMS Aeneas?" otázal se admirál, který tak znovu prokázal svou encyklopedickou paměť, pokud šlo o lodě a rozhovory o nich.

"Ano, pane. To byla ona."

"Hm. A co pak... potom jste vyplul na Atlantik, dojel na třicátý stupeň západní délky a čekal tam na svou kořist?... A jak jste se dostal odtamtud? Až do Skotska?"

"Opět, pane. Tato informace je na prodej. Navíc nemám v úmyslu vám poskytnout jakoukoliv informaci, která by mě v

nějaké cizí zemi mohla ublížit."

"Být vámi, kamaráde, tak bych přestal s těmi ciráty a koukal bych si honem udělat nějaké kamarády. Než přistoupím na nějakou dohodu, budu potřebovat spoustu informací. Dejte někdo tomu parchantovi kafe, než si promluví se svým bývalým zaměstnancem."

Admirál spolu s Billem vyšli ze stájí. Všichni ostatní zůstali uvnitř, s výjimkou jednoho desátníka námořní pěchoty, který držel stráž přede dveřmi.

"Oukej," pronesl bývalý korvetní kapitán, "zatím mluvím pravdu, že? Já bych se ale doopravdy chtěl dozvědět něco víc o tom, jak se v roce 2002 dostali Iráčani k tomu Kilu a jak propašovali tuhle ponorku třídy Upholder z Plymouthu... Bože můj, vždyť, pokud vím, doposud nikdo nikdy žádnou ponorku neukradl. Alespoň ne nějaké větší námořní mocnosti. A tenhle chlap ukradl už dvě!"

"No, povídal, že neprozradí nic, co by ho mimo hranice Spojených států inkriminovalo. Počítám, že to mu nemůžeme zazlívát. Možná že bychom měli začít o technických problémech, řízení ponorky, výcviku mužstva a hlavně, jaké mají Iráčané další plány... a kde, kruci, teď Neviditelný je."

"Já ho zkusím načnout ohledně té krádeže, ale obávám se, že bude dost vyhýbavý. Co mě zajímá nejvíc, je, kdo ji teď řídí a kde k sakru je."

Vrátili se do budovy a Arnold Morgan se okamžitě pustil do slovní potyčky. "Nechcete mi povědět, jak jste dostali tu ponorku z Plymouthu?"

"Odjeli jsme s ní, pane."

"Kolik jste měl členů posádky?"

"Čtyřicet, pane."

"Všechno Iráčani?"

"Ano, pane."

"Kdo je vycvičil, aby dokázali ovládat britskou dieselelektrickou ponorku třídy Upholder?"

"Já, pane."

"Kde?"

"V Iráku."

"Jak?"

"Použil jsem k tomu model ve skutečné velikosti."

"Kdo ho postavil?"

"My, pane."

"Podle čeho?"

"Podle plánů, pane. Plánů ponorky třídy Upholder."

"Odkud se vzaly?"

"Předpokládám, že z Anglie, pane. Tohle mi nikdo nesdělil."

"Co tím chcete říct, že vám to nikdo nesdělil? Jak jste věděl, že jsou pravé?"

"Protože jsem už ponorku třídy Upholder řídil, kdysi ve Skotsku, takže jsem tu loď znal."

"Co ti Brazilci na palubě? Jak jste se jich zbavil?"

"Nehodlám se nechat žádným cizím státem obvinít, pane."

"Co důstojníci Královského námořnictva? Co se stalo s těmi? Jsou stále ještě naživu?"

"Nehodlám se nechat obvinít..."

"Jo, já vím," přerušil ho admirál. "Jak jste se dostal do výcvikové oblasti, a potom zase z ní, aniž by vás za celých šestatřicet hodin dokázali objevit?"

"Ve velitelské kabině jsem našel rozkazy, takže jsem podle nich ve správný čas vysílal všechny správné signály."

"To je neuvěřitelné. Jak daleko jste byli, když jste se rozhodl nevysílat signál o ponoření?"

"Asi 550 kilometrů."

"A odtamtud jste zamířili na jih, kolem jižní Afriky a zpátky do Perského zálivu?"

"Ne, pane."

"Co tím míníte, NE PANE? Copak jste nejel s Neviditelným do Perského zálivu?"

"Ne, pane. Všechno potřebné nám dodala v Atlantiku zásobovací loď. Zůstal jsem na ponorce po celou dobu, kdy se na ní odpalovací systém instaloval."

"Dobře..."

Poté si admirál poprvé promluvil se Stephanem Hartem a Frankem Reidelem. Krátce spolu probrali formality spojené se zatčením. Admirál Morgan vycházel z toho, že Adnam představuje pro Spojené státy hrozbu jednoznačně přicházející z moře. Vzájemně se dohodli, že v takovém případě by ho měli zadržet příslušníci Amerického námořnictva a pod jejich přímým dohledem by měl zůstat. Výsledkem by měla být pověření CIA, nejlépe ve spolupráci s americkým Spojeným velitelstvím.

Frank Reidel se tak stal nejdůležitější osobou celé operace a fungoval jako starší spojovací důstojník mezi CIA a Pentagonem. Všichni tři rozhodně souhlasili, že celá záležitost by se měla držet v co nejpřísnější tajnosti. Admirál proto navrhl, aby se výsledky konaly na velitelství CIA v Langley ve Virginii a aby irácký fregatní kapitán měl po celou dobu zajetí status "nepřítele Spojených států".

V praxi to znamenalo, že bude hlídán přísněji, než dosud kdokoliv jiný. Jako strážní na něj budou ve dne v noci nepřetržitě dohlížet příslušníci americké námořní pěchoty, i když ti se samozřejmě nikdy nedozvědí, koho to vlastně hlídají. Praktické detaily jeho uvěznění bude mít na starosti CIA.

Poté se admirál znovu vrátil k fregatnímu kapitánu Adnamovi a formálně ho oslovil: "Fregatní kapitáne, jménem vlády

Spojených států amerických vás zatýkám. Vaše zločiny proti tomuto státu i proti lidskosti jsou tak obrovské, že vás samy připravily o jakákoliv práva, včetně těch, k nimž se naše země zavázala v rámci OSN. Zatím budete zadržováni jen na základě všeobecného obvinění a teprve později se rozhodne, zda budete postaven před soud, nebo prostě jen zmizíte.

V této fázi nebudeme zatím spolupracovat s žádným jiným státem. Můžete však docela jistě očekávat, že v příslušnou dobu budeme informovat vládu Jejího Veličenstva v Londýně o tom, že zadržujeme teroristu, který má na svědomí útok na letadlo Concorde, let 001, letos v únoru. Rozumíte mi?"

"Ano, pane."

"Oukej. Rozvažte mu ruce a dejte tomu parchantovi něco k jídlu. Chleba a kafe... rozhodně nestojím o to, aby se cítil zase nějak moc pohodlně. Bille, zajdu si teď za Laurou pro obložený chleba s rostbífem, sednu si v kuchyni a budu ji půl hodiny otravovat svou přítomností... možná bychom mohli poslat do města všem těm chlapcům pro obědy."

Bill Baldrige s admirálem se vrátili do domu a zamiřili do kuchyně, kde tmavovlasá dcera admirála Iaina MacLeana právě dohlížela na výrobu sendvičů. "To jsme jenom my, Lauro," oznámil admirál. "Zbytek mužstva se nají venku... tedy ve stáji. Nečekám ale, že byste musela krmit polovinu Washingtonu. Podle mne jste toho už udělala dost."

"Inu, admirále, to je od vás velmi laskavé. No... co kdybyste si s Bilem šli sednout ke krbu do jídelny? Přinesu vám tam oběd a možná se k vám budu moci i na chvíli posadit."

"To je také jediný důvod, proč jsem sem přišel," pronesl admirál. "Prostě jsem se chtěl naobědvat společně s vámi... o to ostatní se můžou postarat další rváči."

Laura se zasmála. "Mám předpokládat, že Benjamin se k nám nepřipojí?"

"To tedy určitě ne." Admirál se zachechtal. "Mimochodem, už jste telefonovala otci?"

"Ano. Asi kolem druhé hodiny ráno... hned potom, co Ray a Skip Bena svázali a přenesli ho na noc do stáje. Ve Skotsku bylo osm hodin ráno, takže to nebylo zas tak špatné."

"Copak Iain podváděl?"

"No, ulevilo se mu, že jsme oba v bezpečí - smál se ale jako blázen, když jsem mu vyprávěla, že jsem Bena přemohla za pomoci dědečkovy staré flinty... a řekl mi, abych vám a Kathy vyřídila srdečné pozdravy."

"Benovi ne?"

"Ani náhodou." Zasmála se.

"Uvědomujete si, Lauro, že jsme si skoro přesně před rokem právě o téhle záležitosti s vaším otcem telefonovali? Oba jsme nějak cítili, že HMS Neviditelného kdosi ukradl - a existovala jen jedna osoba, která to mohla udělat - jen jediný člověk na tomhle světě je natolik drzý... i tak zatraceně chytrý. A najednou, z ničeho nic, máme toho chlapa tady ve stáji."

"Co s ním bude?"

"To je tedy otázka. Muži jako on - a moc jich není - mám na mysli špióny jako on, dokonce i bez jeho virtuozity - bývají jen velmi vzácně popravováni. Prostě proto, že toho moc vědí. Živí mají tedy příliš velkou cenu."

"Ale takovýhle člověk, který spáchal tolik hrozných zločinů, přinesl tolik zármutku do spousty rodin, takový zločinec přece musí být popraven."

"Ne nezbytně. Čeho by se jeho popravou dosáhlo? I když Bill se mnou teď příliš nesouhlasí... alespoň prozatím."

Usmál se na vlastníka ranče B/B.

"Je prostě až příliš známý, Arnold. Jestli se veřejnost dozví, že jste ho nechal naživu, bude z toho pořádný veřejný poprask."

Admirál přikývl, na chvíli přestal mluvit a s chutí se zakousl do obloženého chleba s rostbífem. Teprve když si zamíchal kávu a několikrát se z hrníčku napil, opět se ozval. Nyní mluvil k Lauře.

"Co byste řekla, kdyby Ben slíbil, že označí místa, kde Saddám Husajn vyrábí ty své biologické zbraně, kterými by dokázal vyhladit třeba polovíčku Středního východu... nebo Evropy... nebo USA. Kdybyste mu za to měla věnovat život? Jakkak byste se rozhodla? Já netvrdím, že Ben něco takového doopravdy udělá. Jenom říkám kdyby. Když ho popravíme, nedostaneme nic. Když ho vyždímáme, mohli bychom se dozvědět pěkné věci. Takovou pořádnou hromadu vánočních dáreků. Co vy na to?"

"Ušetřila bych ho. A zmocnila bych se jeho vědomostí a využívala je tak dlouho, jak bych jen mohla. Ale ani o den déle."

"A proto, má drahá, jsou agenti jako on tak zřídka popravováni."

"Neexistují žádní agenti jako on," poznamenal Bill. "On je přece úplně jiný. Představuje jednočlenné likvidační komando. A spouště rodinám způsobil nekonečný žal."

"Je tu ale jeden rozdíl."

"Jaký?"

"Sotva někdo ví, kdo skutečně je a co doopravdy spáchal. Veřejnost si dokonce není ani vědoma, že Jefferson byl zasažen nějakým cizím teroristou. Nikdy jsme to veřejně nepřiznali. Stejně tak se nikdo nedozvěděl, že uprostřed Atlantiku sedí nějaký šílenec, který sestřeluje osobní letadla. Nikoho by ani nenapadlo, že to je ten samý šílenec. V kolektivní představě 250 milionů Američanů, včetně tisku, a až na výjimky i včetně armády, žádný takový parchant vlastně ani neexistuje."

"To je pravda," připustil Bill Baldrige. "Jenom se zdá, že je to příliš velké tajemství, než aby se udrželo pod pokličkou. Jestli nám nějak uteče, vymkne se naší kontrole a udělá něco strašného... jako třeba vyhodí do vzduchu Pentagon, nebo něco podobného... pak všechno nutně vyjde najevo... Tahle vláda se odváží tajně spolupracovat s nejstrašnější teroristou světové historie, a podívejte, co se stalo. Nakonec vám budou zločinit ještě víc než Benovi."

"To je skutečné riziko. Dokázal bych se ale s tou ostudou vyrovnat, kdybych věděl, že jsem zachránil tisíce lidských

životů a že jsem jednal v souladu se svým přesvědčením a svědomím."

"Jste velký muž, Arnolde Morgane," ozvala se Laura. "Jenom ho prostě nenechte utéct."

"O to se postarám," ujistil ji admirál. "A až s ním skončím, stejně ho nejspíš nechám odstranit."

"Tak se mi to líbí," připojil se Bill. "Tak je potřeba se na to dívat. Ben Adnam si nic jiného nezaslouží. Určitě tedy ne férové jednání. Můžete se třeba zeptat na názor přátel Martina Beckmana."

"Největší problém s Benem," pokračoval admirál, "je jeho neuvěřitelná chytrost. Když si to všechno promítnete, tak v každém tom svém podniku a počínání byl vždycky o několik kroků před námi. Před Izraelem, přede mnou, předpokládám, že i před Iráčany, určitě před Americkým námořnictvem, Královským britským námořnictvem, a teď dokonce před celou vládou Spojených států. Vzpomeňte si, že sem přišel s tím, že se dostane před lidi ve vysokých státních funkcích, aby si od nich vyprosil život. Což se mu podařilo. Napoprvé. Zůstal několik kroků i před imigračním úřadem, před mládenci ze CIA a zase pěkných pár kroků přede mnou."

"Přede mnou ale tak daleko pokaždé nebyl," poznamenal potichu Bill.

"Ne, to máte pravdu. Náskok měl ale dost veliký. Poznal jste ho a v podstatě i dopadl, nebo přinejmenším dopadl jeho loď, i když pouze s jeho pomocí. Vy a Lauřin otec, vy dva... problém tkví v tom, jestli není pro nás pro všechny moc chytrý a příliš nevyzpytatelný, než abychom s ním mohli spolupracovat."

"Možná že takový je," připustil Bill. "Stejně se ale budete muset snažit ho co nejvíc vyždímat. A potom se rozhodnout, co s ním do budoucna."

"Tak to asi je," souhlasil admirál. "Teď ale myslím, že ho musíme dostat odsud." Zvedl se z křesla a navlékl si kabát. Spolu s Billem zamířili ke dveřím. Za dvacet minut byl už Black Hawk nastartovaný a připravený k odletu. Všechny osm mužů mělo zapnuté bezpečnostní pásy a Ben Adnam byl pečlivě připoután k úchytkám v podlaze mezi seržantem námořní pěchoty a jeho desátníkem.

Bill s Laurou pozorovali, jak vrtulník stoupá nad rančem do výšky a pak klouže nad prérií. Právě vyšlo slunce, když armádní helikoptéra zamířila k jihovýchodu a odvrátila směrem na Wichitu, kde na cestující čekal Gulfstream 4. V té chvíli jen asi tucet lidí na celém světě vědělo, že Spojené státy mají pod kontrolou arciteroristu, který nedávno v severním Atlantiku způsobil doslova spoušť.

09.30, o tři dny později, v pondělí 17. dubna -

Memorial Garden -

velitelství CIA - Langley, Virginie

Admirál Morgan, Stephen Hart a Frank Reidel seděli bok po boku na zahradní lavičce z tepaného železa na břehu rybníka. Bylo právě jedno z těch teplých jarních rán a současně třetí den ostrého křížového výsledku Bena Adnama vedeného profesionálními vyšetřovateli ze CIA. Někteří z nich sem byli dokonce narychlo letecky dopraveni ze Středního východu, aby mohli potvrdit pravdivost informací tohoto iráckého zpravodajce. Doposud se ani jedinkrát nezlomil, a podle toho, co si mohli ověřit, jim též ani jednou nezalhal. Předchozího večera však fregatní kapitán, unavený a ubitý nekonečnou řadou dotěrných otázek, řekl cosi, co Morgan s jistotou považoval za kritickou informaci. "Zítřka vám, admirále, povím něco, co vám jednou provždy dokáže upřímnost mé loajality vůči vaší zemi. Řekl jsem vám, že mojí cenou je můj život, takže zítřka vám něco napíšu. Pak se můžete sám rozhodnout, nakolik jsem pro vás užitečný." Druhý večer vyšetřování nicméně skončil až ve 02.30, dlouho poté, co admirál Morgan odešel. Fregatní kapitán Adnam měl znovu předstoupit v 10.15. Admirál a dva šéfové ze CIA se dohodli, že se zde, v této kolébce amerického vlastenectví a věrnosti, setkají pod širým nebem, aby prodiskutovali další taktiku.

V zahradě panoval mír. Naprosté ticho rušilo a zvuk jejich hlasů zastíralo pouze nepřetržité šumění padající vody.

Admirál Morgan se rozjímavě zahleděl na kamennou zeď, obklopující rybník. Mezi kameny byla vsazena sotva znatelná bronzová destička, na níž se skvěla slova:

Na paměť těch, kteří s neokázalostí sloužili svému vděčnému národu

Kdykoliv Arnold Morgan četl tato slova, pocítil mrazení a pomyslel na všechna ta obrovská rizika, jimž v minulých letech museli čelit všichni nespočetní, většinou neznámí američtí agenti. A zcela iracionálně pocítil přání, aby se s nimi mohl znovu nějak setkat, právě na tomto místě, aby mohl povstat a s každým z nich si potřást rukou. Byli to jeho lidé. Tvrdí, neopěvovaní hrdinové, jimž leželo na srdci pouze blaho jejich státu, nikoliv osobní sláva.

Tři muži setrvali v hovoru ještě nějakých dvacet minut, kdy se snažili domluvit další postup. Pokoušeli se rozhodnout, zda by nebylo nejlepší tohoto masového vraha v tichosti eliminovat a vyhnout se tak nepřijemné nutnosti informovat veřejnost o nebezpečí, kterému se snaží čelit již od roku 2002, a riskovat tak obvinění z naprosté neschopnosti. Nebo naopak odkrýt karty, všechno veřejně přiznat a postavit teroristu před soud za zločiny, za něž mohl následovat jediné trest smrti. Nebo, konečně, tu byla lákavá možnost nic neprozrazovat a využít Adnama k provedení několika spravedlivých úderů proti islámským fundamentalistickým režimům Středního východu.

Každá ze tří možností měla svého zastánce. Nakonec je však nejvíce zaujala možnost třetí.

V 10.05 se vrátili do hlavní budovy a zamířili do místnosti vyšetřování. Cestou si každý nalil šálek kávy, a když byl fregatní kapitán Adnam konečně eskortován čtyřmi příslušníky námořní pěchoty do místnosti, byli již všichni rozesazeni kolem stolu. Adnam měl na zápěstích železky, ale mohl volně jít tam, kam jej jeho strážci nasměrují.

Jakmile se posadil, sundali mu pouta a Adnam položil ruce na desku stolu, kde již byly připraveny tužky a poznámkové bloky. Okamžitě začal psát na první stránku jednoho žlutého bloku. Jeho zápis byl docela krátký. Požádal, aby někdo

tuto stránku vytrhl a podal admirálu Morganovi.

"201200DUBEN06 18.55J, 52.20V. Tankování."

Admirál prudce vzhlédl a ostře se zeptal, "Neviditelný?"

"Ano, pane."

"Indický oceán, je to tak? Přesnější oblast?"

"Tři sta sedmdesát kilometrů východně od Madagaskaru."

"Naprosto vážně?"

"Ano, pane. Je to další způsob, jak vás přesvědčit o mé ceně."

Admirál Morgan opustil místnost a zamířil přímo do kanceláře zástupce ředitele. Popadl sluchátko tajného telefonu a spojovatelce nařídil: "DEJTE MI OKAMŽITĚ ADMIRÁLA MULLIGANA... BUĎ V PENTAGONU NEBO KDEKOLIV JINDE V TUTO CHVÍLI JE."

Trvalo pět minut, než se šéfa námořních operací podařilo nalézt. Byl totiž tou dobou na palubě křižníku Arkansas v přístavu Norfolk ve Virginii. Následný rozhovor obou mužů byl však krátký.

"Jsi na bezpečné lince, Joe?"

"Ne."

"Přesuň se tedy co nejrychleji do SUBLANTu a zavolej mi utajenou linkou do kanceláře Stephena Harta v Langley." Existovalo jen málo lidí na světě, kteří admirálu Mulliganovi mohli rozkazovat. A takto s ním nemluvil dosud nikdo. Byli však s Morganem staří přátelé a on Arnoldovy způsoby znal. Navíc byl schopen rozeznat naléhavost v tónu hlasu poradce pro národní bezpečnost.

Admirál okamžitě opustil Arkansas a nastoupil do čekající limuzíny Námořnictva, která ho odvezla na nedaleké velitelství SUBLANTu. Odtamtud se znovu spojil s Arnoldem Morganem. Musel se co nejrychleji dostat do obrazu, aby dokázal udržet krok s prezidentovou pravou rukou, o němž věděl, že se právě intenzivně věnuje výsledku fregatního kapitána Adnama.

"Joe, nechci říct, že se nám podařilo ho zlomit. Přesto ale přišel s jednou informací... polohou HMS Neviditelný tuto středu v poledne. Loď bude v Indickém oceánu, což by tak právě mohlo odpovídat, jestliže opustila severní Atlantik někdy koncem února... její poloha bude 18.55 jižně a 52.20 východně. Říká, že je to asi tři sta sedmdesát kilometrů východně od Madagaskaru. Právě se koukám na mapu... z Diego Garcia je to asi dva tisíce osm set kilometrů daleko... stihneme to?... do středy 20. dubna dvanácti hodin... jo... jo... Oukej, Joe, nechám to na tobě. Spusťte to... nejradši bych je dostal živé... když to ale nepůjde, spokojím se i s mrtvými."

PRÁSK. Morgan udeřil sluchátkem do vidlice jako železnou palicí a rozhodným krokem odpochoďoval zpět do místnosti, kde zatím systematicky ždímalí Bena Adnama. Nebo spíše kde se poměrně velká skupina lidí pokoušela z něho něco vymáchnout. Problém tkvěl v tom, že Adnam zjevně neprozradil nic víc, než co si sám přál.

Admirál Mulligan rychle zkonzultoval situaci s velitelem ponorkové pacifické flotily COMSUBPAC v Pearl Harboru viceadmirálem Alanem Catteem a oficiálně jej požádal o vyčlenění USS Columbia pro akci Černá operace. Pak nechal zřídit přímé komunikační spojení s bitevním svazem, který operoval v okolí 100 000 tunové letadlové lodi Ronald Reagan třídy Nimitz, nacházející se nedaleko základny Diego Garcia. Řečnění po tajné lince obstaral hlavně sám admirál, kterého na druhém konci spojili s admirálem Artem Barrym, velitelem operační skupiny.

Bývalý kapitán Arkansasu pohlédl na hodinky, které ukazovaly téměř 20.00, tedy o devět hodin víc než ve Washingtonu. Potvrdil současné umístění Columbie a řekl: "Loď je připravena vyrazit kamkoliv. Aby dosáhli určené pozice ve středu, bude muset vyplout ze základny DG o půlnoci. Můžete se na mě spolehnout."

Fregatní kapitán Mike Krause i jeho posádka měli za sebou dlouhý den, během něhož prováděli zkoušky nového sonarového zařízení v hlubokých vodách jižně od americké námořní základny. Spolu se svým výkonným důstojníkem, korvetním kapitánem Jerryem Curranem, povečeřel na palubě ponorky, zatímco někteří členové posádky byli na břehu. Sice v prostorách základny, nicméně na břehu.

Americké námořnictvo je vycvičené, aby se dokázalo pohybovat rychle. Celá posádka byla neprodleně lokalizovaná a do dvou hodin se nacházela zpět na palubě. Ve 23.45 fregatní kapitán Krause signalizoval do strojovny povel "Připravit k vyplutí". Na palubě, která byla v tropické noci stále ještě teplá, se palubní hlídka chystala odvázat poutačí lana.

Zazněla slova důstojníka hlídky, "Uvolnit všechna lana... odrazit..."

Remorkéry zabraly a zahájily vlečení černočerného trupu 7000 tunové jaderné ponorky třídy Los Angeles od přístavního mola.

"Motory na dvě třetiny zpětný chod... loď pluje... třetinovou rychlostí kupředu..." Pověly, strohé jako vždy, vydával chladným hlasem Mike Krause, vysoký Novoangličan z Vermontu, který dříve sloužil jako výkonný důstojník na Columbi.

Zanedlouho se již masivní těleso jaderné ponorky pohybovalo plavebním kanálem, trvalou rychlostí 12 uzlů směrem k otevřeným vodám Indického oceánu, omývajícím základnu Diego Garcia. Tato jediná americká provozuschopná námořní základna v této části světa je umístěna přesně uprostřed ničeho, asi osmnáct set kilometrů jihojihozápadně od výběžku indického subkontinentu, sedm stupňů jižně od rovníku, tři tisíce kilometrů východně od Hornova mysu. Oblast se nachází v horkém koutu světa a noci zde jsou temné a tiché. Personálem Amerického námořnictva nebyla nikdy nějak zvláště oblíbená.

Fregatní kapitán Krause nařídil kurz dva-dva-pět, kterým ponorka zamířila na jihozápad, kolem archipelagu Chagos, tvořeného skupinou podmořských vrcholů, vystupujících z více než pět kilometrů hlubokého dna a nacházejících se mezi základnou Diego Garcia a jižním cípem hřebenu Carlsberg.

Navigační důstojník poručík Richard Farrington, stojící vedle kapitána na můstku, spočítal vzdálenost k oblasti pátrání na dva tisíce devět set třicet šest kilometrů. Aby se k cíli dostali včas, budou muset obě turbíny o výkonu 35 000

koňských sil, poháněné jaderným reaktorem, hnát jejich ponorku nepřetržitě průměrnou rychlostí 27 uzlů. To tedy znamenalo více než jedenáct set kilometrů za 24 hodin, což bylo podle velitele i bez zastávek jen taktak. Jedenáct kilometrů od ostrova nařídil ponoření. "Hloubka sto třicet metrů... plný výkon vpřed... kormidlo dva-dva-pět." Columbia tedy uháněla k jihozápadu. Cíl prvního dne byl poměrně jasný; v poledne chtěli překročit 70. stupeň délky a nad severním okrajem Středoindického hřebenu hodlati být o půlnoci. Ve středu to mělo být ještě jednodušší; do půlnoci se museli dostat přes Nazaretské lavice jižně od Mauricia a na šedesátý stupeň délky. To by jim mělo poskytnout zhruba deset hodin na pátrání v oblasti. Ovšem za předpokladu, že se během plavby neobjeví žádný problém. Jediným zdržením bude opakované vynořování k satelitnímu zaměření polohy a výměně signálů. Málem se jim podařilo tento časový rozvrh dodržet. Po dvanácti hodinách jim však vypověděl službu přístroj zachycující C02 ze vzduchu, jehož oprava je stála devadesátiminutové zdržení, po němž ještě následovalo řádné vyvětrání celé lodi. Nad Nazaretské lavice se tudíž dostali o necelé dvě hodiny později. Odtud zamířili plnou rychlostí do oblasti pátrání západně od 53. stupně délky, kde se Columbie vynořila na periskopovou hloubku. Poručík Farrington ve středu ráno vyznačil polohu lodi na 18°55' jižní šířky a 11°39' délky. Když ponorka v periskopové hloubce zpomalila, její posádka zaslechla jakési zvláštní zvuky. Periskopem zahlédli cosi ve vzdálenosti asi 18 kilometrů před sebou na levoboku... nebyli však schopni ono plavidlo jasně rozeznat.

Podezřelý předmět nicméně podruhé již nezahledli. Jak Columbia pokračovala v opatrném přibližování, sonar žádný kontakt nezaznamenal. Americký tým si musel, i když velice neochotně, připustit, že svou kořist propásl. Pohlcovač C02, který jim umožňoval dýchat, se na druhou stranu přičinil o neúspěch jejich mise.

Ještě asi půlhodinu pluli kupředu, nyní v kurzu tři-jedna-pět. Stále dodržovali režim pasivního naslouchání, přičemž na obrazovce pečlivě pátrali po sebemenším náznaku. Bylo to však k ničemu. HMS Neviditelný měl ty nejděbelnější schopnosti být vskutku neviditelný a neslyšitelný, podobně, jako mělo ruské Kilo. Když se pohyboval dostatečně pomalu - kolem pěti uzlů - nebylo prakticky možné ho zaslechnout. Columbia také nic neslyšela. Jediný pozitivní závěr, ke kterému Mike Krause a jeho sonarový tým došli, bylo zjištění, že ponorka, patřící nejspíše do třídy Upholder, má až nepříjemně příhodné jméno - Neviditelný. Na udané pozici, 18°55' jižní šířky a 52°20' východní délky, se ukázala přesně na čas. Odtud snad zamířila na sever, zhruba tři sta šedesát kilometrů od pobřeží Madagaskaru. Cíl neznámý.

Velitel americké ponorky věděl, že by nejspíše mohl zapnout aktivní sonar a pokusit se tak unikajícího protivníka lokalizovat. Takový postup však měl svá rizika. Neviditelný byla velice tichá, pravděpodobně nepřátelská ponorka, která se mohla nacházet ve vzdálenosti i menší než 18 kilometrů. Kapitánův rozkaz však zněl jasně: nepotápět žádné plavidlo bez předchozí pozitivní identifikace. Nyní si rozhodně nemohl být jistý. A navíc tu existovalo nebezpečí, že proti jeho lodi může být vypálen preventivní výstřel, a to na velice krátkou vzdálenost a bez varování. Nic z toho se Miku Krauseovi ani trochu nelíbilo.

S určitým podrážděním tedy ve 13.00 velitel ponorky nařídil vynoření na periskopovou hloubku, aby informoval velitelství SUBLANT, že sice celou cestu absolvovali, ale na místo přijeli pozdě. Zhruba o patnáct minut. K zahájení pátrání pomocí zapnutého aktivního sonaru by Mike Krause musel dostat nové rozkazy. Jeho hlavním příkazem byla stále obezřetnost. Nebyl přece žádný Boomer Dunning.

Zhruba ve stejné chvíli se admirál Morgan připojil k telefonátu mezi Joem Mulliganem a Alanem Catteem na Havaji. Zpráva o těsném zmeškání s sebou přinesla pocit zklamání, zmíněný pouze skutečností, že Ben Adnam doopravdy poskytl pravdivou informaci.

Admirál Morgan se nicméně rozhodl ho znovu vyzkoušet. Vrátil se tedy do místnosti, kde probíhal výslech, a na zajatého teroristu vyštěkl: "Ten zčubkysyn tam nebyl... zatracený oceán byl úplně opuštěný... a to jste mi povídal, že tam bude zásobovací loď. Mí lidé nic takového nenašli. Jestli mi věšíte bulíky na nos, Adname, tak je dnešek možná váš poslední den na téhle zemi."

Zda tím Adnamovi zabrnkal na nervy, to on nedal rozhodně najevo. "Admirále Morgane, předal jsem vám nejlepší informaci, jakou jsem měl. Vy ale víte, stejně jako já, že místo tankování se může kdykoliv změnit. Čas i poloha se může jakkoliv posunout. Podle mého mínění ponorka již převzala zásoby a odjela někam na sever. Nejspíš má před sebou dalších 5000 kilometrů, až do hlubokých vod Arabského moře a do Hormuzského průlivu."

Nebyl si jistý, co je přesným cílem ponorky, ale znal její plánovanou trasu. Když Neviditelného opouštěl, měla ponorka v plánu pokračovat mělkými příbřežními vodami na sever až k Omanu. Nepovažoval za příliš pravděpodobné, že by si Irák dokázal ponorku ponechat a že by ji tedy mohl v Arabském moři potopit. Mohli by ji eventuálně ještě tak prodat nějaké jiné zemi Středního východu, kupříkladu Íránu, který měl pro ponorky skvělé vybavení a za takovou loď by jistě byl ochoten velice dobře zaplatit.

"Je to zatraceně nebezpečné zboží, co?" zabručel Morgan.

"To je pravda, ale loď se dá přestavět. A Írán má skvělé možnosti k práci na ponorkách. Nicméně o jejich záměrech nemám žádné přesnější informace. Vždycky jsme plánovali, že ponorku opustím v Atlantiku, jakmile splním své poslání."

V každém případě fregatní kapitán Adnam prozradil, že se ponorka po natankování vydá směrem do místa 720 kilometrů východně od Mombasy. Odtud podle něj bude sledovat dlouhé pobřeží Somálska, popluje kolem Hornova mysu a přes Adenský záliv do výsostných vod Omanu, západně od operační oblasti amerických válečných plavidel.

Bitevní skupina admirála Arta Barryho se přesunovala na sever pod bezmračnou oblohou klenoucí se nad jižním okrajem Arabského moře. Nacházeli se kus jižně od Ománského zálivu, pod nimi bylo pět a půl kilometrů hluboké vody. Obrovská letadlová loď Ronald Reagan, těžce se prodírající vysokými mořskými vlnami rychlostí 37 kilometrů v hodině, byla obklopená impozantním arzenálem Amerického námořnictva, sestávajícího ze dvou křižníků, tří torpédoborců, čtyř

fregat s řízenými střelami, jaderné ponorky a velkého zásobovacího tankeru.

Velení ponorkové pacifické flotily SUBPAC vyslalo admirálu Barrymu depeši, která došla o půlnoci. V ní se dopodrobna popisovala možná trasa HMS Neviditelného, jak ji admirálu Morganovi popsal bývalý velitel této ponorky. Admirál Cattee byl informován, že Columbia hodlá sledovat tuto trasu v naději, že unikajícího iráckého kapitána dostihne. Předpokládalo se, že uloupená ponorka Královského námořnictva pojede zbývajících 550 kilometrů do Hormuzského průlivu na baterie. Proto se dalo očekávat, že se minimálně jednou, možná i dvakrát vynoří do šnorchlovací hloubky, a to nejspíše ve vzdálenosti 925 a 460 kilometrů jižně od průlivu, v blízkosti ománského pobřeží. Admirál Morgan navrhl, aby admirál Barry začal tuto oblast za dva týdny, tedy od 10. května, prohledávat. Podle něho by nejlepším řešením bylo ponorku uhnat, donutit ji k vynoření, vniknout na ni, pečlivě ji prohledat a zjistit, co má doopravdy za posádku a kdo ji řídí. Pak by ji samozřejmě potopili. O tom, co ponorka dělala v posledních třech měsících, nepadlo ani slovo. Art Barry si byl ale docela jistý celkovým tónem depeše. Rozhodně zněla naléhavě. Okamžitě tedy poslal pro velitele doprovodné eskadry torpédoborců kapitána Chucka Freeburga a jeho operačního důstojníka kapitána Amose Clarka ze Severní Dakoty. Všichni tři si nejprve objednali kávu a pak začali hloubat v mapách. Dorazit včas k pobřeží Omanu nebyl žádný problém, otázka spíše zněla, jestli s sebou brát celou bitevní skupinu, nebo z ní vyčlenit pouze torpédoborce či fregaty a poslat je samotné.

Admirál Barry se domníval, že k plánovanému pátrání budou zatraceně potřebovat letadla. To znamenalo, že by se k západním přístupům do Arabského moře mělo vydat celé seskupení. Konečné rozhodnutí bylo na něm a on ho též bez váhání učinil. Do hledání ponorky Královského námořnictva, která na velitelství vyvolávala tolik úzkosti, se zapojí všechny lodě. "Ježíšikriste," vydechl kapitán Freeburg. "Teď se na základě informace od admirála Morgana rozhoupali k činnosti dokonce i vrchní velitel námořnictva a velitel ponorkového loďstva v Atlantiku. To tedy není jenom něco velkého. Musí to být doslova obrovské. Pánové, toho podvodníka bychom radši měli rychle najít."

Největším problémem byla rozlehlost prohledávané oblasti. Američané si budou muset narýsovat čáru od severozápadu k jihovýchodu ve vzdálenosti asi 900 kilometrů od průlivu a začít s průzkumem prostoru o rozloze téměř 700 000 čtverečných kilometrů. Pro celou operaci budou nejdůležitější letadla, takže letadlová loď se bude pohybovat uprostřed oblasti.

Admirál Barry nařídil úpravu kurzu a nechal snížit rychlost flotily. Mezitím, nějakých 5000 kilometrů jihozápadně, fregatní kapitán Krause stále ještě marně pátral po jakémkoliv známce zmizelého Neviditelného. Nic však nenašel.

Ráno dne 4. května, se na palubě Ronalda Reagana rozburácely motory dvou letadel Lockheed ES-3A Viking ASW. Stroje po startu zamířily rychlostí 300 uzlů k pobřeží Omanu. Obě tato letadla námořnictva ASW byla schopna nést čtyři hlubinné nálože Mark 5 a čtyři torpéda Mk 46. Jejich dnešní mise však nebyla destrukční, ale pouze pátrací. Stejně jako Columbia však nenašli nic. Pátrali ve směnách celé tři dny. Až 7. května jeden z nich zachytil na radaru jakýsi kontakt 720 kilometrů jižně od průlivu. Viking se okamžitě přiblížil k hladině a shodil hydroakustické boje, ale kontakt již opět zmizel. Pro vycvičeného námořního pilota to však znamenalo jen jedno... ponorka právě šnorchlovala, když ji zachytil radar letadla, na což okamžitě zareagovala ponořením. Pilot Vikingu si však byl naprosto jistý. Našel ji. Odraz byl poměrně silný, takže mohl určit, že loď šnorchlovala nějakých tři sta třicet kilometrů východně od ománského přístavu Al-Jawarah.

Američané si tedy mohli být jistí ve dvou věcech. Věděli, že přerušili a snad i zabránili dobíjení baterií ponorky, a za druhé, že od této chvíle bude ponorka neustále sledována. Neviditelný se bude muset brzy opět vynořit do periskopové hloubky, nejspíše ještě dříve, než po dvou stech kilometrech. Piloti Art Barryho byli připraveni. A kupodivu se dočkali. Tentokrát o 200 kilometrů severněji. V blízkosti kontaktu se nyní nalézala fregata s řízenými střelami na palubě. Byl to čtyřtisícitunový USS Ingraham třídy Oliver Hazard Perry, hlídkující sedmadvacet kilometrů východně od místa kontaktu. Lodi velel kapitán Bill Simmonds.

V té chvíli byl Neviditelný asi sto sedmdesát kilometrů východně od jižního cípu ostrova Masirah. Při vynořování zachytil radarový signál z letadla Viking, takže okamžitě zase zmizel pod hladinou. Bylo časně odpoledne a Američané věděli, že se ponorka bude muset během několika hodin znovu pokusit o vynoření, aby konečně dobila baterie. Proto se kapitán fregaty vydal neprodleně velkou rychlostí na ohlášenou pozici. Simmonds býval velitelem torpédoborce O'Bannon a obličej měl stále ještě pokrytý jizvami od střepin skla, které ho zranily při stejném jaderném výbuchu, který zničil Thomase Jeffersona.

Na jeho povel Ingraham vyrazil plnou rychlostí 29 uzlů, takže se štihlá, těžce ozbrojená fregata s 206 muži posádky na bojových stanovištích zanedlouho ocitla v hlavní hlídkové oblasti, kousek severně od poslední známé polohy Neviditelného.

Američané měli nyní docela spolehlivá vodítka. Letadlo Viking jim předalo dva náměry nepřátelského plavidla. Už předem znali jeho rychlost - pět uzlů -, a nyní i jeho kurz nula-čtyři-nula. Dalo se předpokládat, že ponorka asi zamíří na nula-nula-nula, jelikož se bude nyní zoufale snažit probít na sever, k Ománskému zálivu, vstupní bráně do Perského zálivu. Lovcům tedy zbývalo v podstatě pět set kilometrů, na kterých museli ponorku dopadnout dříve, než se dostane do živějších, ne tak rozlehlých vod, strážných lodí Omanu a Íránu.

Kapitán Simmonds dostal z Langley dokonale zpravodajské zadání. "Váš cíl má akustickou charakteristiku britské třídy U. Váš úkol: pronásledovat do vyčerpání, vstoupit na palubu, pozitivně identifikovat ponorku, zadržet její posádku. Střílet pouze v sebeobraně."

Taktika velitele fregaty byla jasná. Musí využít všech možných zdrojů, aby celou nepříliš velkou oblast dokonale pokryl radarovou sítí z hlídkujících letadel, helikoptér a povrchových plavidel. Neviditelný se nebude schopen vynořit, aniž by byl zpozorován. To umožní kapitánu Simmondsovi, aby nakonec v této promyšlené a smrtelné partii učinil poslední tah.

Ve 22.05 byla nepřátelská ponorka díky téměř zcela vybitým bateriím nucena vynořit se na periskopovou hloubku.

Vystrčila šnorchlovací stožár, protože tou dobou již doslova lapala po dechu. Nutně potřebovala vzduch pro své dieselové generátory. Neviditelný připomínal tonoucí velrybu. Americký harpunář však okamžitě objevil svou kořist na radarové obrazovce hlídkujícího vrtulníku. Pilot Námořnictva Spojených států začal ponorku sledovat a hlásil na Ingraham každíčký její pohyb.

Kapitán Simmonds zareagoval rychle. Nechal zapnout sonar na aktivní vyhledávání a poslal na určené místo jednu svou helikoptéru. Neviditelný sice okamžitě dopadající americký elektronický paprsek zaznamenal, ale napětí na jeho bateriích bylo po pouhých patnácti minutách dobíjení stále ještě prakticky nulové. Ještě před půlhodinou byly totiž všechny články v podstatě prázdné. Ukradené ponorce utíkaly poslední minuty.

Korvetní kapitán Alaam na Neviditelném nařídil potopení. Dobře však věděl, že je to naposledy. Ponorce unikaly poslední síly a americká fregata byla zatraceně blízko. Neviditelný se dostal do klasické šachové pasti - takzvané Mortonovy vidličky - kdy věž dává šach králi a současně ohrožuje i královnu. Když Neviditelný zůstane v hloubce, ztratí i poslední zbytky energie. Když se vynoří na periskopovou hloubku, Američané ho opět zaženou do hlubin, nebo mu ustřelí šnorchlovací stožár. Když se vynoří úplně, Američané je všechny zajmou a vzápětí popraví. Z této situace nebylo úniku. Korvetní kapitán Alaam si toho byl dobře vědom. Byl to šach mat.

Také kapitán Simmonds věděl, že jeho protivník je v pasti.

Po pěti minutách, ve 22.55, na Neviditelném náhle zablikala světla a zakolísaly i další elektrické systémy. Fregatní kapitán Rajavi hlásil, že baterie jsou na nule. Prostě dokonale vybité. Tak vybité, že uvnitř ponorky téměř nebylo vidět. Krátce před 23.00 korvetní kapitán Alaam vydal rozkaz k vynoření na periskopovou hloubku, aby se naposledy pokusili o šnorchlování.

Kapitán Simmonds, nacházející se 3800 metrů po pravoboku ponorky, zachytil její odraz ještě předtím, než nastartoval dieselový motor. Okamžitě nařídil zahájit palbu z italského kanónu OTO Melara ráže 7,5 cm. O šedesát vteřin později jeho střely zničily vrchol komunikčního stožáru, čímž byla ponorka odříznuta od světa. Další zásah poškodil periskop, takže ponorka byla nyní i slepá. Nakonec se jim podařilo zasáhnout šnorchlovací stožár, čímž zmizela poslední možnost dobíjení baterií v periskopové hloubce.

Nyní byl Neviditelný konečně donucen vyplout na hladinu. Pomalu se vynořoval z temných vln Arabského moře, voda v mohutných gejzírech stékala z jeho trupu, ale stále nebylo vidět nikoho z posádky. Kolem kroužila americká helikoptéra a za pomoci vystřelovaných světlic fotografovala ze všech stran ono unikátní odpalovací raketové zařízení na palubě ponorky. Pilot vrtulníku však stále nehlásil žádný pohyb.

Velitel fregaty nařídil, aby do torpédometů 1 a 2 byla nabita dvě torpéda Mk 46. Ihned poté vyslal zprávu na vlajkovou loď, v níž sděloval, že Neviditelný se ocitl na hladině s vybitými bateriemi, zbaven možnosti komunikace, bez periskopu a bez šnorchlovacího zařízení. Jeho motory neběží, takže poklopy jsou nejspíše stále zavřené. Napadlo ho, že vniknutí do lodi by mohlo být poněkud obtížné. Posádka se dosud nevzdala, dokonce se na můstku ani neukázala. Vypadalo to, jako by všichni raději zůstávali zabeďněni v trupu. Kapitán Simmonds se obával, aby se posádka nakonec nerozhodla sama vlastní loď potopit. Potvrdil nicméně svou připravenost vniknout do nepřátelské ponorky, třeba i za použití výbušnin, a zneškodnit její posádku. Nyní jen čekal na další instrukce.

Admirál Barry se rozhodl řešit tento případ subalterním postupem, a proto odeslal depeši náčelníkovi pacifické ponorkové flotily, kterému velení celé operace nejspíše patřilo. Zakrátko již spolu tři američtí admirálové, Morgan, Mulligan a Cattee, ačkoliv tisíce mil vzdálení, zahájili docela jednou telefonickou konferenci.

"Podívejte, já nevím, jestli se o tom musíme vůbec takhle dohadovat," prohlásil admirál Morgan. "Přece perfektně víme, co je to za chlápky. Víme, kde sehnali tu loď, a také víme, co s ní dělali. Dále víme, že jsou to Iráčani. Máme přece toho jejich zatraceného bývalého velitele, který nám to všechno může potvrdit."

"Správně," přitakal admirál Mulligan. "Proniknout do té ponorky by bylo navíc dost nebezpečné. Ti blázni jsou klidně schopní vyhodit celou svoji loď do povětří, třeba i s kupou našich mládenců na palubě. Tohle riziko doopravdy nehodlám podstupovat, protože není nutné... moje doporučení tudíž zní, abychom celý ten krám rovnou odpráskli, dřív, než se to celé zase posere."

"Souhlas," pravil úsečně Morgan. "Spusťte to, Alane."

Rozkaz poslaný pomocí satelitu na Rolanda Reagana byl, jako vždy, stručný. "Ruším minulý rozkaz. Potopte cíl."

Pokyn dorazil na Ingrahama těsně před 23.30. V té době nebyla na zajatém HMS Neviditelný stále patrná ani známka života. Kapitán Simmonds rozkázal, aby hlídka ještě naposledy zkontrolovala situaci, když se stalo něco podivného. Na můstku ponorky se objevila postava, která náhle zahájila palbu z kulometu proti vrtulníku Amerického námořnictva. Bylo to něco podobného, jako dopis sebevraha na rozloučenou. Pilot helikoptéry prudce se strojem uhnul a zamířil na palubu fregaty.

Kapitán Simmonds vydal poslední rozkazy. "Připravit torpédometry jedna a dvě."

Za několik vteřin z přídě fregaty vyrazilo torpédo Mk 46 MÓD 5 a zamířilo rovnou k ponorce Neviditelný, která se nyní převalovala ve vlnách ve vzdálenosti 3750 metrů. Náraz torpéda byl doprovázen tlumenou explozí, která roztrhla plášť ponorky. Neviditelný se spolu se svou íránskou posádkou potopil během minuty a zmizel v pětikilometrové hloubce. Nikdo nepřežil déle, než třicet vteřin. Na celém Středním východě se nikdo nedozví, jak a co se s teroristickou raketovou ponorkou vlastně stalo.

Na Ingrahamovi to věděl každý. Všichni si byli vědomi, že v rámci své mise poslali zhruba 50 mužů ke dnu. Nikdo se ale na tuto akci nedíval z obyčejného lidského pohledu. Všichni ji spíše chápali jen jako splněnou povinnost, jako onen vznešený a přitom i poněkud záhadný smysl činnosti opravdových bojovníků. Takový byl vlastně celý jejich svět. Na palubě Ronalda Reagana zatím kapitán Barry projevoval potěšení nad tím, že zdaleka ne všechny americké letadlové lodi musí být kořistí pro cizí loupeživé dieselelektrické ponorky. "Měli jsme ji zaměřenou od prvního okanzíku, kdy jsme se do toho dali... ten hajzl se bez našeho vědomí nemohl ani hnout," pronesl k Amosu Clarkovi. "Nakonec jsme

potřebovali jenom pár průzkumných letadel ASW a jednu dobrou fregatu - a dokázali jsme je zarazit a zlikvidovat ještě před velkým vápnem."

"Jistě, pane. Trochu složitější je to jenom v případě, když nevíte, že ti parchanti tam někde venku jsou. Hajzlové jedni." Art Barry právě reagoval na nevyvratitelnou skutečnost, že všichni velitelé hladinových plavidel ponorky doslova nenávidí. Zvláště ty nejaderné.

V hlášení na velitelství pacifické ponorkové flotily potvrdil, že HMS Neviditelný byl zničen potopením asi 270 kilometrů od pobřeží Omanu, krátce před 24.00 hodinou dne 9. května. Na hladině nezůstaly žádné trosky. Stejně tak žádní trosečníci. Žádné ztráty na straně Námořnictva Spojených států.

Fotografie z paluby letadlové lodi dorazily na velitelství pozdě odpoledne. Po jejich krátkém prostudování zamířili dva washingtonští admirálové s jejich kopii domů - helikoptéra námořnictva odvezla admirála Mulligana do Pentagonu a Arnolda Morgana do Langley ve Virginii, kde začínal již čtvrtý týden výsledků Bena Adnama.

Ten probíhal ve dne v noci a Ben čelil jedné otázce za druhou. Každá jeho odpověď byla kontrolována a zkoumána tak dlouho, dokud se slova tohoto iráckého námořního důstojníka buď nepotvrdila, nebo nevyvrátila. Doposud však ani jednou nezalhal a CIA z něho byla stále více nadšená. Zvláště Frank Reidel, který měl za několikaleté fungování ve funkci vedoucího dálnévýchodní sekce s agenty dost praktických zkušeností.

Fotografie Neviditelného, které do vyšetřovací místnosti přinesl admirál Morgan osobně, ukazovaly poměrně bizarní odpalovací zařízení, připevněné na palubě ponorky těsně za její velitelskou věží. Podle admirálova mínění s tímto faktem stála i padala celá Adnamova historka. Věděl, že všechno ostatní se dá vysvětlit. Zůstávala tedy kardinální otázka, týkající se tohoto systému.

Admirál se posadil a osobně začal bývalého pirátského velitele ponorky probírat. Pokračoval prakticky nepřetržitě celé čtyři hodiny.

"Jak to bylo těžké?... jaký druh jeřábu jste použili?... jak se jmenovala vaše zásobovací loď?... kolik lidí jste měli?... co byli zač?... jak Irák dokázal sehnat potřebné inženýrské kádry?... kdo je vycvičil?... kde jsou umístěny upevňovací šrouby?... co jste použili k utěsnění?... byl vnitřní prostor tlakován?... kde jste prováděli zkoušky?... hodlali jste spáchat ještě nějaké další zločiny proti civilním letadlům?... s kým jste byl ve spojení v Londýně?... kdo vám prozradil časy odletů Concordu a Air Force tři?"

Admirál použil každický trik, který jako zkušený vyšetřovatel znal. A z titulu funkce bývalého ředitele Národního úřadu pro bezpečnost těch triků znal opravdu hodně. Ben Adnam však stále odolával. Zareagoval na každický otázku. Pokaždé znal odpověď. Kolem 22.00 hodiny již admirál Morgan neměl pochybností. Věděl najisto, že se Irák, pod vedením svého hrdiny, dopustil zvrstev a za to musí být této zemi udělena příslušná lekce.

Jediným problémem teď bude nalézt dostatečně tvrdý trest.

S tím admirál krátce před 23.00 hodinou ukončil výslech. Svě auto měl v Langley, jako vždy zaparkované na místě vyhrazeném pro ředitele. Nasedl a odjel do Kathyina domu, který byl necelých sedm kilometrů daleko, na opačném konci mostu Amerických legií v Marylandu.

Kathy na něj, podle svého slibu, stále čekala. Na uvítanou mu na kostky ledu nalila pořádnou dávku rumu. Arnold sotva stačil projít dveřmi, načež se složil do velkého křesla, aniž by se zdržoval svlékáním kabátu.

"Jsem úplně mrtvý. Skoro," poznamenal. "Ale pořád tě miluju. Dokonce i potom, co jsem se musel hrabat ve víc sračkách, než by dokázalo nadělat celé stádo dlouhorohého dobytka."

Kathy O'Brienová vypadala nádherně. Dlouhé rudé vlasy, čerstvě umyté, jí spadaly až na ramena. Štíhlá postava byla oděná do tmavomodrého hedvábného domácího oblečení. S výjimkou rtěnky na sobě neměla ani stopu nalíčení a Arnolda Morgana znovu, jako již mnohokrát v minulosti, napadlo, jak je možné, že tahle žena stojí zrovna o něj. Podala mu skleničku s pitím a políbila ho. Nařídila mu vstát, svléknout si plášť a udělat si absolutní pohodlí, jen aby se cítil dobře. Pustila hudbu a na jeho dotaz odpověděla, že ne, sendvič s rostbífem dostat opravdu nemůže.

"Především to pro tebe není nic zdravého, když je jíš pořád. A za druhé, protože jsem čekala, že přijedeš pozdě, připravila jsem nám pořádnou večeři."

"Večeři! Ježíšikriste, uprostřed noci!"

"Můžeš předstírat, že jsi Španěl, El Morgano."

Velký muž se zasmál. "Víš, nikdy jsem tam nebyl, ale už jsem několikrát slyšel, že ti blázniví troubové si dávají večeři klidně o půlnoci a pak ještě do čtyř ráno popíjejí víno."

"To je pravda. Druhý den ale začínají s prací až v deset a po obědě mají dvouhodinovou siestu. Teprve pak se znovu vrací do kanceláří a dělají od čtyř do osmi večer."

"Asi jim to vyhovuje. Taky ale o nějakých španělských tajných agentech toho moc slyšet není... nejspíš právě jedí, nebo pijí, nebo spí... mimochodem, copak to máme?"

"Do jídelny, ty barbare... Dobře víš, že nepořádám žádný piknik."

Admirál se namáhavě a docela neochotně zvedl, ale Kathy už tou dobou v malé, elegantní místnosti v zadní části domu rozsvítila svíčky. V pokoji byl pouze starožitný nábytek a čtyři malé obrázky na zdech.

"Posaď se a naley nám zatím víno... Hned jsem u tebe." Objevila se za tři minuty se skvělou telecí pikátou, tence nakrájenou v citrónové omáčce, se špenátem a novými bramborami. Uprostřed stolu ležela dřevěná miska s malými bagetami, s pravým francouzským sýrem brie, bez másla, ale zato s velkými hrozny bílého vína bez jadérek. Tekuté víno bylo pětileté bílé burgundské ze Sancerre.

"Bože můj, tohle tedy za to čekání stálo. Vezmeš si mě?"

"Ne," odpověděla Kathy docela radostně. "Ne do té doby, dokud budeš zaměstnaný. Ale miluju tě."

Admirál si ukousl telecího masa a napil se vína. "Rozhodnuto," pravil. "Jakmile skončím tuhle věc, podávám rezignaci."

"Dobře," přisvědčila. "A teď mi pověz, jaký jsi měl den a jak probíhalo vyšetřování fregatního kapitána Adnama." I

přes přísný požadavek striktního utajení celé záležitosti bylo prakticky nemožné neuspokojit zvědavost krásné paní O'Brianové, která byla ostatně při tom, když před rokem jméno Bena Adnama padlo poprvé. Navíc jako Arnoldova sekretářka přijímala i nepočítané telefonáty týkající se teroristova zajetí. Byla konečně vázána stejným zákonem mlčenlivosti, jako její budoucí manžel. A byla i stejně důvěryhodná.

"No, zdá se, že by tu chtěl zůstat."

"V rakvi?"

"Ne, jako živý zaměstnanec. Pořád zdůrazňuje, jako konečně každý dopadený špion, že má neocenitelné informace."

"A má?"

"Určitě. Kdyby tu ale měl zůstat, potřeboval by tak složitou změnu identity, že se obávám, jestli by to vůbec bylo možné."

"To by přece nikdy nemohlo fungovat, Arnolde. Jen si vzpomeň na všechny ty rodiny, které zničil, třeba jenom mezi lidmi z námořnictva. Pomysli na všechny lidi z Concordu. Co třeba příbuzní Martinových spolupracovníků? Co vzpomínka na samotného Martina? A na Zacka Carsona a Jackea Baldridge? Vždyť by to bylo stejné, jako bys hodlal zaměstnat Bostonského škrtiče."

"Já vím. Tenhle chlápek má ale spoustu informací. Opravdu cenných informací. Podle mého mínění je nejspíš nejcenějším cizím agentem, jaký byl kdy dopaden, včetně všech těch britských buzerantů, kteří pracovali pro Moskvu."

"Taková slova bys neměl užívat. Je to politicky nevhodné," upozornila ho s hranou vážností.

"Určitě ne, když sami jeden druhému zvedali košili," odpověděl, žvýkáje telecí a s chutí posrkává bílé burgundské.

"Mluvím přece v minulém čase. A starý mrtvý teplouš zůstane starým mrtvým teploušem."

Kathy se admirálově neomylné, nepotlačitelné schopnosti zasáhnout vždycky přesně cíl jen zachichotala. Pak poněkud vážněji pronesla: "Předpokládám, že ti nikdo nemusí připomínat, že jsi Adnama vlastně nechytil. Přijel sem o své vůli a vzdal se sám. Mohl přece docela snadno zabít Billa a stejně tak mohl dostat i Lauru. Řekl vám ale, že neměl v úmyslu zabíjet. Chtěl se prostě jenom s vámi spojit. Nejspíše toho už teď lituje."

"Milá Kathy, problém s takovými lidmi, jako je on, je, že se nakonec nemají kam obrátit. Nikdo je nechce. Nikdo je nepotřebuje. Nakonec o ně stojí jenom ta země, proti které celý život pracovali. Jenom kvůli tomu, co vědí." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: "Lidé, kteří jsou příliš hluboko zaangażováni ve špiónážní činnosti pro nějakou zemi, se nakonec stanou vydědenci společnosti, protože už ani nemají s kým si promluvit."

Kathy na něj zůstala tážavě hledět. Pak se pohotově zeptala "Skutečně plánuješ Bena nějak dlouhodobě využít?"

"Na to já sám nemám oprávnění. Jiná věc je, jestli něco takového navrhu prezidentovi Spojených států."

"No tak dobře. Navrhneš mu to?"

"To je druhá věc, Kathy, na kterou nemám odpověď."

"Co je ta první?"

"Co bych si bez tebe počal?"

13

Palebná smršť otázek, vychrlených na Bena Adnama prezidentovým poradcem pro národní bezpečnost, ukončila hlavní část vyšetřování iráckého teroristy. Nadále samozřejmě zůstával v péči CIA a pod nepřetržitým dohledem příslušníků Americké námořní pěchoty. Nyní ho však přesunuli do jednoho bezpečného domu CIA na západním břehu řeky Potomac, asi 25 kilometrů jižně od Washingtonu.

Adnamova existence samozřejmě představovala velice závažný problém. Nejjednodušším postupem by byla jeho likvidace - rychlá, profesionální a ilegální. Nejlepší řešení naopak znamenalo využívat ho všemi možnými způsoby pro optimalizaci směřování amerických vojenských aktivit na Středním východě. Nicméně, jediným morálním řešením by bylo postavit ho před soud, kde by se zodpovídal ze svých hrozných zločinů proti americkému národu i proti dalším cílům. Tato třetí alternativa se však Arnoldu Morganovi přímo z duše nelíbila.

Nesnášel ani představu podobného postupu, protože by se tím nutně odklopilo nekonečné množství kamenů s pěkně hnusnými červy pod nimi. Britský soudní systém by se tak mohl začít zabývat případem Concorde, média na celém světě by mohla spustit doslova žurnalistické orgie. Vznikly by nesmírné problémy leteckému průmyslu, protože tisk by znovu a znovu kladl jedinou otázku, "Nemůže se to stát znovu?" A co by bylo ještě horší, americkou vládu i nejvyšší vojenské kruhy by to přinutilo přiznat, co se skutečně stalo s Thomasem Jeffersonem. A to by jistě všem médiím minimálně na půl roku poskytlo důvod ke kolektivní zběsilosti, která by mohla ohrozit dokonce i prezidentský úřad. Admirál Morgan věděl, že nejpohodlnější by bylo první řešení. Prostě se toho hajzla zbavit. Jen velice málo lidí ve Státech vědělo o jeho existenci, natož o tom, co spáchal. Jestli náhle zmizí, zmizí s ním i všechny nepříjemnosti. Žádný jiný Ben Adnam už neexistuje. Všechno se podařilo vyřešit. Proč tedy nepostupovat, jako by se nic nestalo? O jakém Benovi to mluvíte?

Průšvih byl v tom, že admirál Morgan nebyl zvyklý pracovat jako někteří vojenští a političtí kariéristé. Veškeré jeho snahy vždy směřovaly pouze a jen ve prospěch Spojených států amerických. A nyní věděl, tak jistě, jako že slunce vychází na východě, že Ben Adnam nabízí skutečně cenné možnosti. Stejně tak dobře věděl, že nikdo na světě, nebo alespoň nikdo, koho za celou svou dlouhou kariéru potkal, nedokázal za tak krátkou dobu takhle dokonale přelstít celé politicko-vojenské vedení Spojených států. Dokonce nejen jednou, ale hned dvakrát. To už vůbec nemluvě o Britech, Rusech, ani Izraelcích. Arnold Morgan považoval Bena Adnama za prakticky neocenitelného.

Morgan samozřejmě znal všechna omezení, která státy na tajné informace uvalují. Ben Adnam však nebyl jenom

obyčejným agentem. Ben Adnam byl svého druhu vojenský génius a podle Arnolda Morgana byl schopen vyzvědět cokoli, co vědět chtěl. Za současné situace měl na prodej dvě věci. Vědomosti a svou úskočnou protřelost. Instinkt Morganovi přitom napovídal, že Iráčanova nabídka je dost cenná. Adnam o všech záležitostech Středního východu ví určitě více, než takové Langley.

Než Adnam naposledy opustil Bagdád, uložil popis všech svých aktivit do tří různých bankovních trezorů v Evropě. Písemná zpráva byla rozdělena na několik částí, z nichž žádná nebyla úplná. Nyní dovolil, aby si CIA prohlédla jeden z těchto záznamů uložený v Paříži. Ani CIA, ani Arnold Morgan, který strávil celý svůj život urputným pátráním právě po takovýchto informacích, nebyli zklamáni. Admirál se tudíž nemohl přimět, aby fregatního kapitána Adnama nechal zlikvidovat, stejně jako nehodlal riskovat postavit ho před veřejný soud. Morgan nyní již věděl, že ze všeho nejvíce touží dál ho řídit.

To byl také, upřímně řečeno, důvod, proč nyní spolu se dvěma tajnými agenty uháněl po trase I do okrsku Woodley Hills. Za volantem auta seděl sám admirál. Arnold Morgan cítil, že se mezi ním a Adnamem vznáší ve vzduchu jakýsi pocit očekávání rozhodující zkoušky, jelikož dříve nebo později někdo z nich bude muset dojít k nějakému definitivnímu závěru. V tuto chvíli admirál stále ještě nevěděl, co má prezidentovi poradit; do večera se však rozhodne.

Zabočili na příjezdovou cestu vedoucí po poněkud pusté louce, která teprve s příchodem jara začínala ožívat. Na konci cesty stál velký bílý dům s vysokým štítem, který byl tím nejméně nápadným vězením v celých Spojených státech.

Tajný účel této budovy prozrazovala pouze přítomnost dvou uniformovaných členů námořní pěchoty na proskleném zápraží.

Admirál Morgan zaparkoval vůz a s pokývnutím oběma strážným vešel do domu. Uvnitř ho uvítali dva důstojníci CIA, kteří ho zavedli do obývacího pokoje, jehož okna nabízela idylický výhled na stromy za domem. Zde byli přítomni další tři příslušníci námořní pěchoty. V křesle, s výtiskem Washington Post ve spoutaných rukou, seděl fregatní kapitán Benjamin Adnam.

Měl na sobě modrou košili, tmavě šedé kalhoty a hnědé mokasíny. Všechno to oblečení si koupil před dvěma a půl měsíci v Helensburgu. Jakmile poradce pro národní bezpečnost vstoupil do místnosti, Adnam vstal a kývnutím ho pozdravil. "Admirále," pronesl chladně.

"Fregatní kapitáne," odpověděl Arnold Morgan, neschopen degradovat hodnotu ponorkového génia, jemuž se chystal nabídnout práci.

Obrátil se k agentům tajné služby a důstojníkům CIA, kteří ho doprovázeli, a odměřeně jim oznámil, "Dám vám vědět, až vás budu potřebovat."

Jeden z mužů ze CIA kývl na členy námořní pěchoty, kteří zjevně čekali na jeho rozkaz. Před odchodem ještě připoutal ke křeslu věžňovo zápěstí a ke stolu kotník jedné jeho nohy. Ben Adnam rozhodně nikam nepůjde, i kdyby nakrásně měl kam jít.

"Chtěl bych si s vámi promluvit o vaší budoucnosti, máte-li jakou," pronesl stroze Američan.

"Rád se k vám připojím," pronesl s úsměvem Adnam.

"Nebudeme se vzájemně zdržovat hloupostmi, protože oba víme, že vás mohu nechat zlikvidovat, kdykoliv se mi zachce. A ještě bych za to, podobně jako Laura Baldrigeová, nejspíš dostal od vděčného národa vyznamenání."

"Když to říkáte, admirále."

"Přesto bych se rád od vás dozvěděl odpověď na základní otázku, která vám bude položena soudem v případě, že se náš stát rozhodne obvinít vás ze zločinu masové vraždy, nebo válečných zločinů proti lidskosti. Jaká by byla vaše odpověď?"

"Určitě prohlásím, že jsem nevinný. Popřu, že jsem kdy byl členem nějakého námořnictva. Řeknu, že jsem se tam jenom snažil získat zaměstnání. Pak vás nechám, abyste přesvědčil Irák, aby proti mně vydal svědectví. Můžete je třeba zkusit přemluvit, aby odpřisáhli, že jsem největší světový terorista v jejich službách. Nebo to můžete zkusit s Izraelem a přimět je, aby před tvář celého svého sužovaného národa přiznali, že jsem téměř dvacet let dělal z jejich armády totálního blázna."

Arnold Morgan zavrtěl hlavou a zamračil se.

Pak Adnam dodal: "Samozřejmě se mě můžete pokusit dostat na krádež ponorky z Královského námořnictva, té ponorky, kterou jste jako nějaká tlupa gangsterů bezpochyby už potopili, a to v mezinárodních vodách, s celou nevinnou posádkou na palubě. To by ve Spojených národech bezpochyby vypadalo velice pěkně. Stejně tak ve vašem tisku, který o tom všem zatím nic neví. Sám vám doopravdy nedokážu poradit. Víte, v životě jsem v žádné ponorce nebyl. Dělán totiž do dolování."

"Mohli bychom použít důkazy ze Skotska," zavrčel Morgan. Byl to však jen takový pokus.

"Kde to je, admirále? Nikdy jsem tam nebyl, jak dokáže můj pas. Máte jen jednoho svědka, toho blázna Andersena, kterého kterýkoliv dobrý právník roztrhá při výslechu na kusy."

"Sám jste mi toho spoustu pověděl, fregatní kapitáne. Stejně tak i CIA."

"Ano. Vaše metody mučení byly velice účinné, skoro stejně efektivní, jako bývají v rukou despotů třetího světa. Vy a vaši nohsledi dokážete přimět člověka, aby se přiznal prakticky k čemukoli. Na druhou stranu, skutečný důkaz se dá opatřit jen velice obtížně. Nemůžu si pomoci, ale veřejný proces není v zájmu nikoho z nás. A vám se přitom nepodaří od nikoho získat jediné přiznání, že jsem měl se sestřelením nějakého letadla cokoliv společného."

Admirál Morgan vždycky věděl, že spolupráce s Benjaminem Adnamem je dobrá jen potud, pokud ten muž lícituje o svůj život. Jakmile by byl postaven před soud, věci by se podstatně změnily. Hluboko v duši byl Arnold Morgan přesvědčen, že ten muž se nikdy před žádný veřejný soud nedostane. Důsledky, a to na všech stranách, by byly prostě příliš zdrcující. Nic dobrého by z toho nemohlo vzejít. Pro nikoho. Zvláště ne pro Spojené státy americké.

"Kdybychom se rozhodli pro daleko příjemnější postup a udělali z vás tajného spolupracovníka naší vlády, co byste

očekával?"

Benjamin Adnam potlačil i ten nejopatrnější úsměv. Koneckonců k tomuto okamžiku směřovaly jeho plány už celé týdny. Tento moment vlastně představoval jediný důvod jeho pobytu v USA. Pomalu promluvil.

"Admirále Morgane, především bych potřeboval novou totožnost. Tu byste mi, myslím, mohl opatřit poměrně snadno. Dále bych musel někde bydlet a potřeboval bych něco peněz. Irák se ke mně rozhodně nezachoval moc štědře. Představuji si, že byste chtěli, abych bydlel někde v blízkosti Washingtonu, kde byste mohli nejlépe využívat mých znalostí."

"Přál byste si stát se občanem?"

"To bych nechal plně na vás."

"Neceníte si své osoby trochu moc?"

"Vždycky jsem svou cenu považoval za dost vysokou."

"Napadlo vás, že nám třeba něco také dlužíte?"

"Ne, pane. Já pracuji zásadně za peníze. Jinak odejdu. Když budu moct, samozřejmě."

"Snažte se nezapomínat na tu první alternativu řešení."

"Nezapomněl jsem na ni. Kdybyste ale tento postup vážně zvažoval, pak bychom tu spolu vůbec nemluvili."

"Asi bychom neměli. Stejně se vás ale zeptám, kolik myslíte, že bychom vám měli vyplatit?"

"Pane, to záleží na tom, jak dlouho byste si přáli mě zaměstnávat."

"Jak dlouho byste chtěl ve Státech zůstat?"

"Až do své smrti."

"Což by mohlo být třeba zítra."

"Já ale doufám, a myslím, že nebude."

"Proč? Cožpak nejste náš nejúhlavnější nepřítel?"

"Byl jsem. Teď už ne. Pochybují, že byste přehlédli, že existuje jen velice málo míst, kam bych mohl jet. Člověku v mém povolání ubývají přátelé téměř geometrickou řadou tak dlouho, až jejich počet dosáhne nuly."

"To, fregatní kapitáne, chápu velice dobře. Prozatím bych ale zůstal u otázky financí. Kdybychom vás ku příkladu chtěli zaměstnat na deset let, rozhodně bychom vám nedali žádnou větší sumu až do chvíle, než by ta doba vypršela. To jenom pro případ, že byste se rozhodl zmizet. Mohli bychom však nicméně uvažovat o nějakém měsíčním poplatku, plus, možná, každým rokem narůstající sumě, ke které byste pochopitelně v průběhu těch deseti let neměl přístup."

"Co kdybych si přál koupit tady dům?"

"To by nebyl problém. Dům bychom vlastnili my až do doby, než by skončily vaše služby."

"Za těchto okolností bych tedy očekával, že suma na mém kontě by rostla o takového 1,5 milionu každý rok, samozřejmě kromě mého platu. Rovněž tak bych dostával úrok z depozitu."

"Hm."

"Za to vám možná ukážu, jak se jednou provždy zbavit Iráku. Nestálo by vám jenom tohle samo o sobě za ty peníze?"

"Fregatní kapitáne, nemusíte marnit čas a neustále mi dokazovat, jakou máte cenu. Já to vím. Proto tu s vámi sedím."

"Výborně. My dva bychom mohli dát dohromady doopravdy dobrý tým. V mnoha ohledech mi připomínáte mého učitele. Máte trochu jiný styl, ale stejný analytický mozek."

I přes nepříjemný pocit, že se k němu Adnam chová povýšeně, se admirál pousmál. Vstal a přešel k oknu. Pak se náhle otočil a pronesl: "Rád bych věděl, jak by to vypadalo, kdybych vás odmítl."

"Nemám, kam bych jinam šel, admirále. Proto jsem tady."

"Proto ten náš rozhovor. Myslím, že chápu vaši situaci. Jediný háček by mohl být v tom, kdybyste už pracoval pro někoho jiného."

"Jestli mi věříte natolik, abyste se mnou uzavřel dohodu, pak vám něco slíbím. Můžu vám dokázat, že můj bývalý zaměstnavatel se stal mým nepřítelem a také to k vaší plné spokojenosti udělám, jakmile se spolu definitivně dohodneme. Jestli se mi to nepodaří, můžete mě nechat popravít, nebo si sám vezmu kyanid."

"Souhlasím. Důkazní břemeno bude ale ležet plně na vás. Je to jen mezi námi. Teď bych už měl jít. Doufám, že večere vám bude chutnat. Promluvíme si zase zítra."

"Och, admirále, ještě jednu věc byste měl vědět, dříve než odejdete... zapomněl jsem vám říct, že jsem sepsal celou svou výpověď - ohledně té letadlové lodi, o dopravních letadlech a tak - a uložil jsem ji i s příslušnými důkazy o její pravdivosti v jedné švýcarské bance. To všechno bude zveřejněno, jestliže zmizím nebo zemřu. Prostě, když se jim každých šest týdnů neohlásím."

Zařídil jsem, aby ty materiály dostaly především redakce zahraničních novin... ve Velké Británii, Francii, Německu, a samozřejmě i Washington Post. Myslel jsem, že by vás to mohlo odradit od možnosti číslo jedna... protože bych vás přišel obtěžovat i ze záhrobí. Jak by se pak asi dokázal prezident vykroutit z toho, že vydal rozkaz zničit tři iránské ponorky, když Írán vlastně nic neudělal? Jak byste vysvětlil všechny své lži ohledně Jeffersona? Vedle toho by ty vaše nedávné plky o nehodách dopravních letadel vypadaly ještě docela fešácky.

Když to všechno shrnete, pak myslím, že teď musíte cítit zatracenou úlevu, že jste nezvolili vaši první variantu ještě předtím, než jsme měli čas si spolu promluvit... no, uvidíme se zítra."

Když mířil zpět ke svému autu, admirál se mračil. Kráčel rozhodným krokem, s bradou rezolutně vystrčenou kupředu, jako by se právě chystal vyhlásit někomu válku. Ještě než se tajní agenti vyhrabali z domu, aby se k němu připojili, seděl už za volantem a měl nastartovaný motor. Admirál Morgan neměl rád, když ho někdo přelstil, což se Iráčanovi zřejmě podařilo. Dával přednost tomu, aby iniciativa raději vycházela od něho.

Teď jel na pracovní oběd. Nejprve zamířil severně k richmondské dálnici, pak ujel čtrnáct kilometrů směrem od města na jih, kde nejdříve odbočil na okresní silnici a pak na chráněnou lesní cestu, která ho dovedla k majestátnímu bílému

domu v koloniálním stylu.

Svému dvojčlennému oddílu tajných agentů sdělil, že se zdrží dvě hodiny. Jeden z nich dostal za úkol sehnat jim něco k jídlu a druhý měl donést dovnitř přenosnou komunikační ústřednu. Oba agenti věděli, že se nacházejí na pozemku velitele sboru náčelníků štábů admirála Scotta F. Dunsmoreho. Stejně tak věděli i to, že tuto honosnou nemovitost, přehlížející řeku Potomac a Maryland Heights za ní, si ze svého platu od Námořnictva rozhodně nepořídil. Scott Dunsmore, který vzhledem připomínal spíše nějakého vědce, pocházel, jak bylo všeobecně známo, z rodiny bankéře v Bostonu. Byl také tím nejchytřejším admirálem v celém Námořnictvu. I to bylo všeobecně známo.

Nyní vyšel z domu, aby uvítal svého starého přítele Arnolda Morgana. Setkali se pod vysokými zelenajícími se stromy, z nichž některé ještě kvetly, a několik minut tam zůstali zabráni do hovoru. Odněkud z blízkého lesa se ozýval křik virginských křepelek, nad hlavou se jim klenula jasně modrá obloha. Idylická venkovská scéna ostře kontrastovala s ponurým, depresivním, skoro vražedným tématem, které se chystali diskutovat. Důvodem, proč se nacházeli v tomto krásném prostředí, byla snaha oddálit jedno odporné rozhodnutí... co poradit prezidentovi, až se s ním v 16.00 hodin v Bílém domě setkají. Hlavním tématem byl, jako už mnohokrát dříve, Benjamin Adnam. Scott Dunsmore měl tu strašlivě pochybnou čest být náčelníkem námořních operací právě v době, kdy byl potopen Jefferson.

Uvnitř domu se oba admirálové odebrali do letního salonu s vysokým stropem, jehož okna hleděla přímo na řeku a na její vzdálený marylandský břeh. Arnold Morgan tuto místnost znal. Bez meškání se usadil v širokém pohodlném křesle, polstrovaném drahým kartounem s růžičkovým vzorkem, nepochybným to důkazem uhlaženého vkusu Grace Dunsmoreové.

První promluvil admirál Dunsmore. "Tak, Arnelde. Jsi duší celé téhle operace. Řekni, co si o tom myslíš? Zastřelíme ho, posadíme do vězení, nebo si ho najmeme?"

"Najmeme..."

"Správně. Tak, a když už to máme za sebou, pojďme si dát něco k obědu."

Oba se zasmáli. Stále ještě se snažili ignorovat skutečnou důležitost celého případu. "No tak, co povídal?" zeptal se admirál Dunsmore nakonec.

"Jak jsme se oba obávali, možnost soudního procesu je prakticky vyloučená. Řekl mi, že by se prohlásil za nevinného, proces by protahoval a přitom prozradil všechno, co by mohlo svědčit v náš neprospěch. Dále by popřel, že by kdy vůbec byl v nějakém námořnictvu a nechal jenom na nás, abychom přiměli Iráčany poskytnout důkazy proti němu."

"To by bylo prakticky beznadějné."

"Což on ví stejně dobře, jako my. Také dodal, že předpokládá, že jsme v mezinárodních vodách zničili ponorku, potopili ji s padesáti muži na palubě a vůbec jsme se chovali jako nějáci divoši, bez sebemenších ohledů na pravidla civilizace."

"Svým způsobem má ten parchant i v tomhle pravdu."

"Jenom svým způsobem... a taky říká, že od Izraelců by se nám nedostalo sebemenší pomoci, protože ti by se rozhodně nechtěli pro skoro dvacetileté spolupráci s ním zesměšnit."

"Má pravdu. Kristeježíši, jseš si jistý, že je to doopravdy on?"

"Samozřejmě. Potvrzuje to i Laura MacLeanová, vzpomínáš?"

"Jistě. Dělán si legraci. Máme samozřejmě i jeho pas, britský, že? S několika jihoafrickými razítky z letiště v Johannesburgu, ne?"

"Jo. Správně. A on říká, že nechá na nás, abychom dokázali jeho totožnost a co vlastně spáchal. Také mě upozornil, že je ochoten vypovědět, že jsme ho mučili, abychom z něj vynutili přiznání."

"Což jenom potvrzuje, co si oba myslíme. Je to pořádně chytrý hajzlík. Soudní proces můžeme tedy definitivně vyloučit, není-liž pravda?"

"Správně. Pro naši vládu by to znamenalo obrovské potíže a vyvolalo by to pořádný poprask v leteckém průmyslu. Liberální tisk by měl posvícení, největší od aféry Watergate. A celkem určitě by to nakonec dokázalo smést jednu velmi dobrou vládu."

"Stejně ale, Arnelde, stále bychom ho ještě mohli odsoudit my dva a... hm... potom se ho zbavit. Je přece absurdní, snažit se kvůli odplatě pořádat soudní proces. Co by znamenal jeho život ve srovnání s tisícovkami životů jiných lidí? Vždyť by to nebyla ani setina spravedlnosti."

"Máš naprostou pravdu. Což nás přivádí k realitě. Zbavíme se ho a budeme předstírat, jako by se nic nestalo? Ještě než odpovíš, musím ti říct, že celý svůj příběh sepsal - o Jeffersonovi, o dopravních letadlech, i o ponorce -, záznamy uložil do jedné švýcarské banky a dal jim instrukce, aby je v případě, že se každých šest týdnů neohlásí, zveřejnila. Bůh sám ví, co ještě má v rukávě schovaného, ale instinkt mi napovídá, že zabít ho by bylo skoro tak špatné, jako postavit ho před soud."

"Vypadá to tak, Arnie. Nebo by to mohlo být ještě horší."

"Což nás přivádí sice k obtížnějšímu, ale o to plodnějšímu způsobu využití jeho osoby - ovládnout ho, aby pracoval v náš prospěch."

"No... řízení jeho aktivit je rozhodně nejpůsobivější, zvláště když se příliš nebojíš o vlastní kariéru. Jako třeba já, protože s ukončením prezidentova funkčního období jdu do penze. Ty se o kariéru také nemusíš moc strachovat, protože jsi nejspíš nenahraditelný a navíc toho máš, Kathy a ty, hodně, na co se v budoucnu těšit... s tvou penzí."

"Myslím, že ani prezidentovi na kariéře tolik nesejde. Má za sebou polovinu druhého volebního období... navrhuji proto, abychom jednali v nejlepším zájmu země, a když něco vybuchne... prostě to statečně přiznáme a elegantně se z celé měly odporoučíme."

"Takže ho tedy budeme řídit," shrnul Arnold Morgan. "To je zatraceně velký úkol. Dnes ráno se mi svěřil, že nám může poradit, jak bychom se mohli jednou provždy zbavit Iráku. Zatraceně, při všech těch našich aktivitách na Středním východě může pro nás být ten chlap sakramentsky užitečný. A není relativně ani tak moc drahý. Navíc prohlašuje, že

chce zůstat v téhle zemi. Nechce nikam odjet."

"Jediné nebezpečí tkví v tom, že by mohl stále ještě pracovat pro Irák."

"Já vím. Také jsem mu to nadhodil. Jeho odpověď byla ale dost zvláštní. Povádal, že nám může předložit nezpochybnitelný důkaz, že ho chtěl Irák zavraždit. Slíbil, že v případě, kdyby se mu to nepodařilo prokázat, sám spolkně kyanid."

"Hm. Kdybychom měli co do činění s normálním člověkem, pak by to bylo dost působivé. Ale v případě Bena Adnama existuje téměř vždycky ještě něco navíc, co není na první pohled zřejmé..."

"Já vím. Jenom se pokouším přijít na to, co by to mohlo být. Veškeré důkazy, které mám k dispozici, mi napovídají, že zbytečně marním čas. Což je paradoxně také důvodem, proč ho chci do našeho týmu."

Oběd uběhl rychle. I v jeho průběhu se oba admirálové zabývali zajatým teroristou, vzdáleným nějakých dvacet kilometrů odtud. Když se probojovali omeletou se šunkou a sýrem, shodli se, že Adnam musí alespoň prozatím zůstat naživu. Objevil se ale jiný problém. Kdo bude nakonec toho bývalého velitele izraelské ponorky v praxi řídit? "Kromě toho, že rozhodně musí mít dokonalé námořnické zázemí, měl by být přinejmenším stejně chytrý, jako Adnam."

"To nebude snadné. Nemyslím, že by se nám nabídl jeho učitel. I když ten by byl nejlepší."

"Co takhle třeba jeho zeť?"

"Bill? To si nedokážu představit. Má na starosti celou tu svou dobytčí farmu a navíc se jenom před nedávnem oženil. Nemyslím, že by stál o to zvednout kotvy a přestěhovat se do Washingtonu. Dokonce i Laura vypadá, že se tam na těch širokých pláních cítí šťastná."

"Já vím. Mohl by s tím ale souhlasit - řekněme na nějakých šest měsíců, než bychom za něj sehnali trvalou náhradu."

"Inu... Arnolde, těch prvních šest měsíců bude ale nejspíš nejobtížnějších. Nemyslím, že by o tom Bill vážně uvažoval, ale člověk nikdy neví. Třeba na to kývne."

"Oukej. Vraťme se tedy zpátky k naší záležitosti. Uvidíme, jestli si prezident už udělal jednoznačný názor. Jestli ano, tak by všechny tyhle naše úvahy mohly být jen čistě akademické. Teprve až skončíme u něj, vypracujeme další plán."

"Souhlas."

"Hej, Scotte, poděkuj Grace za skvělý oběd, prosím tě. Zahlédl jsem ji jenom na okamžik, ale vypadala, jako když odchází."

"Máš pravdu. A my půjdeme také. Svezu se s tebou. Moje auto na mě bude čekat u Bílého domu."

Přesně v 16.00 se admirálové Morgan a Dunsmore hlásili u prezidenta Spojených států. Ten na ně čekal v Oválné pracovně. Jakmile vstoupili, s obvyklou přívětivostí povstal, aby se s nimi pozdravil.

"Rád vás oba vidím. Díky, že jste přišli. Jak se má náš terorista?"

"Není tak špatný, pane," opáčil Arnold Morgan. "Je trochu protivný, jak se dalo očekávat, ale není tu nic, s čím bychom si nedokázali poradit."

"Dobře. Takže bychom teď měli probrat to nejpodstatnější - co s ním?"

"Jistě, pane. Je to ale hodně delikátní záležitost a já nevím, nakolik do toho chcete být zataženi. Jestli chcete, můžete samozřejmě postupovat přesně podle litery zákona. Já bych to ale příliš neradil. Nevím, jestli byste neměl zvážit, zda prezident musí být doopravdy obeznámen s každíčkým detailem našeho rozhodování o osudu kdejakého cizího teroristy... chci říct, že nemusíte, jestli nechcete, pane."

"Rozumím, Arnolde. A děkuji ti za vaši ohleduplnost. Mohli byste mi ale teď zcela soukromě poskytnout stručný popis současného stavu?"

"V tomhle je velice dobrý tady Scott, pane. Když jsem dnes ráno přijel do jeho domu, jednoduše se mě zeptal, 'Hodláš ho zastřelit, posadit do vězení, nebo ho najmout?'"

Prezident se zasmál. "Proto je také velitelem sboru náčelníků štábů. Nikdy se nezabývá drobnostmi."

"Přesně tak, pane. V každém případě se zdá, že nejkomplicovanější alternativou by bylo postavit ho před soud, ať už za zločiny proti USA, nebo za zločiny proti lidskosti. Podle našeho mínění by to byla politická noční můra, bezvýchodná situace. Navíc mě Adnam ujistil, že všechno popře... a nemyslí si, že by Irák byl nějak moc horlivý, aby nám poskytl potřebné důkazy proti němu."

"O tom jsem už přemýšlel," připustil prezident. "Zapomeňme na soudní proces. Trvalo by to minimálně rok, a než by to skončilo, všichni bychom se z toho zbláznili. Navíc by mě to pravděpodobně připravilo o úřad. Levicová média by nás ukřižovala, zvláště kdyby vyplulo na povrch něco ohledně Jeffersona."

"Přesně tak, pane. S tím prostě nemůžeme ani začít. Zvláště, když nikdo neví, co se s tou letadlovou lodí a dopravními letadly doopravdy stalo. V naší zemi nikdo ani netuší, že Ben vůbec existuje. Víme to jenom my a několik nejbližších spolupracovníků."

"Čímž chcete říct, že odstranění toho člověka by bylo nesmírně jednoduché, co? Nikdo by vlastně nic nevěděl."

"Tak jednoduché to zase není, pane. Zdá se, že učinil dosti složitá preventivní opatření, podle kterých by došlo ke zveřejnění všech našich aktivit v případě, že by sám náhle zmizel, nebo nebyl schopen se ohlásit. Jestli tomu tak skutečně je, se můžeme přesvědčit jenom tak, že bychom se odvážili to risknout. Takže by se mohlo stát, že jeho likvidace by pro nás mohla být nakonec stejně kompromitující, jako veřejný soudní proces."

Navíc jsme si jisti, že je to doslova důl na informace. Stejně tak jsme se k naší smůle přesvědčili, že má brilantní mozek. Osobně bych velice stál o jeho využití. Mohl by nám pomoci podstatně změnit naši pozici na Středním východě."

"Chápu. Zdá se, že si to promyslel docela dobře, že? Otázkou je, jestli bych měl vědět, nebo se měl vůbec zajímat o to, zda se ho rozhodnete zlikvidovat nebo využít?"

"Myslím, že ne, pane," odpověděl admirál Dunsmore. "Zkusme na chvíli předpokládat, že opravdu máme toho člověka, který vyhodil do povětří Jeffersona. Podle mého mínění není vůbec nezbytné, abyste byl do toho zatažen. Pokud se ho ovšem nerozhodneme postavit před soud, nebo pokud se na základě informací získaných od Adnama neodhodláme k

nějaké vojenské akci jako odplatě vůči cizímu státu. V těchto případech bychom se zatažení vaší osoby do celé záležitosti vyhnout nemohli."

"Rozumím, Scotte. A uvědomuji si, že vy dva si ho nepřejete popravit ani soukromě. Máte pravdu. Bez ohledu na politické následky plynoucí z případného odhalení, ke kterému by mohlo dojít po jeho smrti, by to znamenalo promrhát eventuální možnost významného profitu. Nemluvě už o tom, že jakýkoliv náš pokus o pomstu by byl jalový. Spáchané zločiny byly navíc příliš obudné, než aby mohly být adekvátně potrestány. Rozhodně se nedají vykoupit životem fregatního kapitána Adnama ponechám v rukou pracovníků armádního velitelství. Přesto mě však, Arnoldo, v každém případě informujte, jestliže bychom měli uvažovat o nějaké vojenské akci vůči komukoliv."

"To rozhodně, pane."

"Ještě jednu poznámku, než odejdete. Jsme si tedy nyní absolutně jisti, že za sestřelením těch letadel stojí Irák?"

"Ano, pane. O tom není pochyb."

"Považoval bych tedy osobně za velkou nedbalost, kdybychom té jejich vládě vyvrhelů nevyjádřili naši extrémní nelibost."

"Rozumím, pane. Budeme vás informovat." Oba admirálové povstali, rozloučili se s prezidentem a dlouhými chodbami se vrátili do kanceláře Arnolda Morgana. Kathy O'Brienová byla na svém místě, právě telefonovala. Na jejich příchod zareagovala jen malým mávnutím na pozdrav. "Kafe," zamumlal její šéf. "A půl hodiny mi nepřepojuj žádné telefony." V kanceláři si admirál svlékl plášť a hlasitě vydechl, "Ježíšikriste! Slyšel jsi tu jeho poslední poznámku?"

"Jistě, Arnoldo. Chce od nás, abychom zaútočili na Irák. Neřekl to sice otevřeně, ale mluvil, jako když od nás očekává něco opravdu působivého."

"To je štěstí, že? Náhodou právě máme přesně takového muže, který nás může těmi nebezpečnými vodami provést."

"Ano? Arnoldo, kamaráde, myslím, že jsi právě dostal úkol."

"Možná že máš pravdu, Scotte. Nejsem si ale úplně jistý, co měl prezident přesně na mysli. Máme bombardovat Bagdád? Srovnat pár ulic se zemí? Zlikvidovat pár jejich raketových odpalovacích zařízení v poušti? Zasáhnout hlavní letiště? Nebo vojenské letiště? Pár naftových vrtů? Co myslíš?"

"Nejsem si jistý, ale skoro bych řekl, že uvažoval o podobném zásahu, jaký oni vedli proti nám. Příliš strašném, než aby se k němu někdo přihlásil bez ztráty tváře. A příliš tajném, než aby někdo mohl s jistotou vědět, kdo za ním stojí."

"Máš nejspíš zase pravdu. To je ale dost náročná objednávka."

"To bezpochyby, Arnoldo. Je to nicméně typicky prezidentské rozhodnutí. Bytostně nesnáší pocit, že by někdo mohl naši zemi jakkoliv ponižovat. Něco takového proto nemůže nikomu projít. Určitě ne natrvalo."

"Jefferson ale Iráku prošel."

"Už ne. Rozhodně to tak už nevypadá."

"Radši bychom měli začít vymýšlet plán. I když se v této chvíli zdají být všechny možnosti příliš ohromující. Nevím, kde začít... tohle je ale přece vojenská záležitost, Scotte, a ty jsi velitel sboru náčelníků štábů... myslím, že jsi na tahu... takže čekám na tvou tvořivou inspiraci."

"Copak si myslíš, že jsem nějaký filmový režisér? To tedy nejsem. V podstatě jsem jenom organizátor. Takže navrhuji toto. Myslím, že bychom sem měli dostat člověka, který s Adnamem na základě té tvé dohody vypracuje základní plán a připomene mu jeho slova o Iráku."

"Správně. Kdo to bude?"

"Bill Baldrige. A to z následujících důvodů. Už je v tom namočený dost. Je zatraceně chytrý. Zná Adnama a s tebou dokáže dobře spolupracovat. Je určitě schopen přijet s Laurou na pár dní do Washingtonu, jestliže to nebude trvat dlouho a když dostatečně zdůrazníme naléhavost celé věci. Laura by mohla bydlet u Grace, když to bude nutné. Nebo bychom je mohli oba ubytovat v hotelu. Tak byste se vy tři dohromady mohli pokusit celou záležitost prodebatovat. Billovi bychom vyplatili odměnu, a když bude tato akce úspěšná, nechal by se třeba přesvědčit, aby Adnama řídil alespoň dalších šest měsíců."

"To nemá chybu. Kdo Billovi zatelefonuje, ty?"

"Ne, ty. Řekni mu, že Adnam spolupracuje, že všechno vyklopil, včetně toho, jak vyzrát na Irák. Že se chystáme mu dát příležitost, aby to teď dokázal. Tohle by ho mohlo dostatečně nabudit."

"Jo. Myslím, že ano... nech to na mě, Scotte... zavolám mu později. Zjistím, jak jsou na tom jeho stáda, jestli by se bez něj několik měsíců obešla."

O dvě hodiny později, v 19.00 hodin, už Arnold Morgan z Kathyina domu v Chevy Chase telefonoval s bývalým ponorkovým velitelem v Kansasu. Baldrige si nabídku vyslechl, na což reagoval jenom lakonickými "Mhm", "Skutečně?" a "Neříkejte". Nakonec to však neodmítl.

Pronesl pouze, "Kdy?"

Arnold Morgan odpověděl, "Hned," což bylo jeho oblíbené slovo.

Bill Baldrige se dále otázel, "Na jak dlouho?"

Arnold Morgan odvětil, "Maximálně jeden týden."

"Oukej. Pošlete pro mě?"

"Jo. Zítra dopoledne v 10.00 hodin. Přímě před tvým domem."

"Budeme čekat."

"Nashle." Admirál začal pěsti a stiskl zuby. "Tak, teď se něco určité semele," zamumlal. "Když bude fregatní kapitán Adnam spolupracovat v jednom týmu s Billeem... musíme jenom sledovat, monitorovat a kontrolovat každý Adnamův krok. Možná že mu jednou začneme i věřit."

S odpovědí z Kansasu byl však spokojen a obličeje se mu viditelně rozjasnil. "KATHY! Kde je pití... uděláme si malou

oslavu."

12. května 16.00 – Trávník před Bílým domem

Vrtulník z letecké základny Andrews lehce dosedl na zem. Nevypnul ani motor, aby byl připraven ihned zase vzlétnout na cestu podél řeky Potomac. Laura zůstala na palubě, zatímco Bill seskočil z vrtulníku na zem. Agenti tajné služby mu okamžitě předali průkazku a pak ho odvedli do Západního křídla Bílého domu, kde na něj osobně čekal admirál Morgan. "Nazdar... rád vás zase vidím. Grace čeká doma na Lauru. My dva se k nim připojíme v sedm. Navečeříme se tam a zůstaneme přes noc."

Bill následoval Arnolda do jeho kanceláře, kde na něj čekala instruktáž. Admirál Morgan mu všechno vysvětlil; potenciální dohodu s Adnamem, beznadějnost případného veřejného procesu, důsledky a nákladnost jeho likvidace. A konečně i prezidentovo přání připravit úder proti Iráku.

Billa zejména zajímalo včerejší jednoznačné prohlášení bývalého velitele izraelské ponorky, že dokáže Spojené státy zbavit irácké hrozby.

"Kristepane. Co myslíte, že tím chtěl říct?"

"Kdo ví. Když ale má něco na mysli, pak víme, že většinou nežertuje. To už jsme ke své škodě poznali."

"To ano."

V 18.00 hodin byl vrtulník zase zpátky, s admirálem Dunsmorem na palubě. Tři staří přátelé doprovázeni dvěma tajnými agenty vyrazili z Bílého domu, aby stihli schůzku se svými dámami v devatenáct hodin. Chyběla jen Kathy O'Brienová, ta ale musela strážit pevnost, tedy být od samého rána na svém místě v kanceláři admirála Morgana.

Let byl krátký, takže pilot s nimi ještě krátce před setměním přeletěl Potomac, aby se snesl na rozlehlou louku nad řekou za domem.

Ve vzduchu byl cítit chlad, jak tomu v pozdním jaru zde na východním pobřeží bývá. Scott Dunsmore nicméně prohlásil, že zima ho od jeho plánů neodradí. Dnes večer hodlal vařit venku, ať se třeba čerti žení. Bude to první piknik s rozněním na otevřeném ohni této sezóny, takže udělá všechno pro to, aby to byl nezapomenutelný zážitek. Z tohoto důvodu očekával plnou a účastnou pozornost diváků shromážděných kolem plynového grilu po celou dobu, kdy bude připravovat dokonalou pochoutku z jehněčí kýty. Hodlal k tomu použít způsob, kterému jej za dnů jeho služby ve funkci velitele flotily hladinového loďstva naučil posádkový kuchař.

Skutečnost, že dosti obrovitou kýtu již Gracin řezník opatrně naporcoval a Grace sama ji naložila do marinády a poté zpola upekla v troubě, rozhodně admirálu Dunsmoreovi nezabránila, aby se již předem nehlásil o kuchařské uznání.

Grace pouze poznamenala, že by byla opravdu ostuda, kdyby tu pečení zase připálil, jak se mu to podařilo naposledy před dvěma lety u příležitosti jejích narozenin.

"Byl jsem tenkrát ve stresu," prohlásil šéf celého Pentagonu. "Dneska k žádnému takovému omylu nedojde. Pojdme dovnitř dát si nějaký drink... pak mě uvidíte v akci. Bude to asi tak čtyřicetiminutové vyvrcholení přípravy banketu za pomoci dřevěného uhlí."

Lauru oba Dunsmoreovi, se kterými se dosud nesetkala, doslova okouzlili. Grace to pozdní odpoledne oplývala šarmem a příjezd admirála, nejmocnějšího muže ozbrojených sil Spojených států, bylo něco, co ji naplňovalo rozechvěním. I přesto, že ji jak otec, tak manžel vždy ujišťovali, že Scott je šlechticem mezi muži a že se jí určitě bude líbit, jako se jí líbili všichni Američané ve vysokých funkcích, se kterými se dosud setkala. Dokonce i takový Arnold Morgan, který rozhodně nepatřil ke všeobecným oblíbencům.

Podobně, jako admirál Morgan vždy automaticky předpokládal, že všichni lidé pijí černou kávu "s broky", i admirál Dunsmore měl samozřejmě za to, že každý, kdo má za sebou celý dlouhý den, potřebuje oživit dávkou jemné skotské Johnny Walker Black Label se sodou. V míchání tohoto nápoje byl téměř umělcem; v parném létě dával do vysoké sklenice dvě kostky ledu a spoustu sody. Od září se po zbytek roku led nepodával a pak, jak se dny postupně zkracovaly a venkovní teplota klesala, ubývalo i sodovky, takže kolem Vánoc byly drinky vlastně čistá, neředěná kořalka.

Tohoto večera, pouhých šest týdnů před letním slunovratem, kdy se znovu začne používat led, byly nápoje napolo zředěné sodou, ale teplé. Nyní tedy přinesl do velké místnosti v přední části domu na stříbrném tácu pět sklenic se skotskou a sodovkou. Všichni přítomní si posloužili a Arnold Morgan poněkud předstoupil, aby pronesl připítek.

"Jsme zde dnes večer z několika důvodů, z nichž o některých můžeme hovořit, o jiných nikoliv. Takže se omezím na návrh, abychom připili na zdraví Lauřina otce a našeho přítele sira Iaina MacLeana, který nás, jako už tolikrát v minulosti, opět o hodný kus předběhl."

Všichni pozvedli skleničky, pousmáli se při vzpomínce na onoho dvorního skotského důstojníka, který, být přítomen, by se v této chvíli určitě ocitl hluboko v rozpacích. Arnold Morgan však neoplýval falešnou sentimentalitou. Jestliže řekl, že Iain MacLean ho v myšlení vždycky předstihl, pak to byla pravda. Kdyby u Loch Fyne nebyla právě půlnoc, určitě by mu byli všichni zavolali a pogratulovali mu.

Tou dobou byl gril již v plné práci a uprostřed roštu měl Scott Dunsmore položenou svou jehněčí kýtu. Ostatní stáli ve svetrech kolem něho a obdivovali soumrak nad temnými vodami Potomaku, srkali nápoje ze skleniček a pozorovali velitele sboru náčelníků štábů, jak strategicky upravuje polohu jemně prskajícího jehněčího.

Podle všeobecného mínění byl pokrm tentokrát dokonalý. Večeře byla vynikající i proto, že admirál se rozhodl otevřít poslední své dvě lahve Hat Brion, ročník 1961. "Jednu tuto láhev jsme s Billem vypili na památku jeho bratra těsně poté, kdy jsme ztratili Jeffersona," poznamenal. "Zdá se, že dnes je vhodná doba, abychom tenhle ročník dopili... na počest významné příležitosti, kterou se končí jedna nešťastná epizoda." Skutečnost, že jedna taková vzácná láhev měla

cenu kolem 500 dolarů, však nikomu neunikla. Pětačtyřicetileté Bordeaux z oblasti Graves však svou mimořádnou pověst nezklamalo a do všech přítomných vliło hluboce teplý pocit pohody. Za celý večer se nepřeneseo ani slůvko o projektu, který všem nejvíce ležel na mysli. Během večere padla jediná lehká zmínka, to když admirál Dunsmore pozvedl skleničku a potichu pronesl, "Vítejte zpátky na palubě, Bille."

Následujícího rána v 08.00 dorazil řidič admirála Morgana, aby svého šéfa a Billa odvezl do nedalekého domu CIA, kde na ně čekal Benjamin Adnam. Když oba muži vešli do místnosti, terorista si právě pročítal noviny. Admirál Morgan jej pozdravil, "Dobré jitro, fregatní kapitáne."

Na další formality však neobtěžoval již ani jedinou vteřinu. "Tak," prohlásil, "jsem tady, abych s vámi uzavřel dohodu. Navrhují následující. Mám určitý plán a rád bych využil vašich rad a všeobecných informací. Jestli bude výsledek úspěšný, pak s vámi uzavřeme dlouhodobou smlouvu, podle které byste pro nás pracoval způsobem, o kterém jsme hovořili už včera. Samozřejmě nebudeme nic sepisovat, ale předpokládám, že při vašich aktivitách jste na to zvyklý. Projekt, na němž pracujeme, je namířen proti Iráku a bude to jednorázová akce. Bude buď úspěšná, nebo neúspěšná. Jestliže usoudím, že vaše role v celé akci byla podstatná a náš projekt dopadne dobře, pak vám jednorázově vyplatíme částku 250 000 amerických dolarů, abyste mohl začít život tady v Americe. V žádném případě od vás nebudeme vyžadovat aktivní fyzickou účast na akci. Pouze strategické plánování."

"Když tu stejně takhle pořád vysedávám, přemýšlím si a čtu noviny," odpověděl Adnam, "nevidím důvod, proč bych za to ještě neměl dostávat nějaké peníze." Ben se usmál a pokračoval: "Admirále, myslím, že to by byl ten nejkrásnější způsob, jak začít naše partnerství. Navíc by mi to mohlo ušetřit nezbytnost spolknout ten kyanid."

"Takže souhlas? Věříte mi dostatečně?"

Fregatní kapitán pozvedl ruce v želízkách. "Nemám moc na výběr, že? Když nebudu souhlasit, mohl byste přece okamžitě přejít k alternativě číslo jedna, i přes všechny ty nepříjemné následky pro vás i pro mne."

Admirál Morgan přikývl. "Ano. Takže, teď bych si s vámi rád promluvil trochu detailněji, stejně jako tady Bill, kterého, jak věřím, už dobře znáte."

"Ano, myslím, že ano. Máme několik věcí společných."

"Správně. Mimochodem, když dost hlasitě zakřičím 'kafe', stane se něco?"

"Myslím, že ano. Pro agenty a členy námořní pěchoty je tady takový správce."

"Půjdu někoho najít, Arnolde," nabídl se Bill. "Vsadím se ale, že 'broky' mít nebudou."

Admirál se usklíbl, ale byl příliš zaujatý, takže se obrátil k Benu Adnamovi a rozvážně ho oslovil: "Prezident si nemyslí, že by Iráku měla projít ta tři sestřelená letadla a dále vražda celého týmu vyjednávačů o dodávkách ropy, šesti členů Kongresu a viceprezidenta Spojených států. Stejně tak mu neuniklo, že jsme, alespoň doposud, nepodnikli sebemenší čin odplaty za ztrátu letadlové lodi."

Proto nyní navrhujeme, abychom se začali těmito záležitostmi zabývat, ať už s vaším přispěním, nebo bez něho. Osobně doufám, že s vaší pomocí."

Adnam přikývl.

"Tedy, včera jste se zmínil, že byste nám mohl nabídnout způsob, jak se dlouhodobě vypořádat s Irákem. Můžete to trochu rozvést?"

Iráčan znovu souhlasně přikývl, právě když se otevřely dveře a vrátil se Bill. Přinesl tři šálky s černou kávou. Modrá tuba s umělým sladidlem ležela vedle.

"To je tedy zázrak," poznamenal admirál a nacvakal několik bílých pilulek z krabičky do svého šálku. Znělo to skoro jako výstřely z šestiranného revolveru. "Tak, teď se podíváme, s čím tady mladý Ben dokáže přijít."

Fregatní kapitán Adnam se bezděky zasmál. Napadlo ho, že spolupráce s tímhle americkým kovbojem ho nakonec bude ještě bavit. "Admirále," řekl, "jeden z největších problémů Iráku je voda. Máme jen dvě velké řeky - Eufrat a Tigris. Obě k nám přitékají z Turecka a Eufrat navíc protéká Sýrií. Tyto dvě řeky jsou pro Irák životně důležité. Jejich existence dala v minulosti možnost rozkvětu civilizace ve starodávné Mezopotámii, což je vlastně staré jméno pro moderní Irák."

Řeky dodnes podstatně ovlivňují zemědělství celé země, hlavně pěstování pšenice a ječmene, ať formou přímého zavlažování, nebo přečerpáváním vody. Na jejich vodě jsou závislé továrny na výrobu umělých hnojiv, cementárny, celý lehký průmysl, výroba oceli, pěstování datlovníků. Mají rozhodující vliv na irácké zásoby pitné vody i činnost hydroelektráren. Už po celá staletí, jakmile poklesne jejich hladina, nebo dokonce v některých oblastech vyschnou, vypukne okamžitě celonárodní panika. Ještě daleko horší situace však nastane, když se řeky vylijí z břehů, což se dost často stává koncem zimy. Pak to připomíná návrat do starých biblických časů... předpokládám, že oba víte, že za Potopy se Noe se svou archou nacházel právě v Mezopotámii."

Aby bylo možné tyto řeky kontrolovat, vybudovaly na nich jednotlivé vlády řadu nejrůznějších hrází, přehrad a kanálů. Ty zase daly vzniknout různým jezerům a rezervoárům, které nejdříve absorbují nadbytek vody při záplavách, aby ji pak vypouštěly v době, kdy hladina řek poklesne."

Jedno takové zařízení je na Tigridu u Dukanu, další u Mosulu a Al Hadithahu. Velké jezero je u Darband-I-Kha-nu, v těsné blízkosti Kurdeckých hor, na přítoku jménem Diyala. Ještě další se nachází na Tigridu u Basdushe a Fahtahu. Podobná zařízení byla vybudována i na dalších přítocích, jako je třeba Velký Zab. Kritický komplex se nachází u Samary, takzvaná samařská přehrada. Několik dalších je rovněž na Eufratu, například Habbaniyah, Hindiya a Ash Shinafiya."

Nejdůležitějšími jsou ale Darband-I-Khan a Samara."

Darbandský rezervoár se nachází u jižního okraje obrovského jezera., klére je celé obklopeno horami a je vzdáleno 215 kilometrů severovýchodně od Bagdádu. Obsahuje tři kubické kilometry vody. Dokážete si to představit? Rezervoár je šest a půl kilometrů dlouhý, pět kilometrů široký a čtyři sta metrů hluboký. Přehrada Samara, která je přímo na řece

Tigris 125 kilometrů severně od města, obsahuje dalších 85 miliard kubických metrů vody.

Být na vašem místě, vyhodil bych obě tyto přehrady do povětří a irácká ekonomika na několik let totálně zkolabuje. Jakmile totiž sejdete z hor na severovýchodě, je krajina naprosto rovinatá a takováto záplava by byla doslova zhoubná. Vzdálenosti jsou však dostatečně velké, takže k vážnějším ztrátám na životech by nedošlo. V nejdůležitějších místech v okolí řek by hladina stoupala poměrně pomalu, takže lidé by měli dost času na evakuaci. Tohle náhodou vím docela jistě, jelikož vláda nechala provést několik pečlivých studií právě pro případ havárie přehradních hrází. Viděl jsem je na vlastní oči. Výsledkem by prostě byla jen dlouhá řada továren, které by přestaly pracovat, obrovské lány úrody, která by přestala růst, spousta zaplavených naftových vrtů. A množství zaplavených měst a vesnic. Celá země by se pak musela vydat na milost pomoci Západu."

"Ježíšikriste," pronesli Arnold a Bill téměř jednohlasně.

"Je tu jedna potíž, admirále, a to, že vám nezbyvá moc času. Jak jsem se však dočetl, zima tam v horách se letos poněkud pozdržela, takže nějakou šanci ještě máte. Jestli ale chcete udeřit opravdu účinně, musíte to udělat, dokud ještě stále taje sníh a kdy voda v rezervoárech dosahuje nejvyšší hladiny. Řekl bych, že vám zbývají maximálně tak čtyři týdny. V polovině června se voda začne horkem mohutně odpařovat. Všechny irácké vládní studie potvrdily, že záplavy mohou být až o 50 % horší, jestliže k nim dojde v období konce tání sněhu."

"Ježíšikriste," vydechl admirál. Bill Baldridge vypadal ohromeně.

"Chápu, že něco takového vypadá pro náš účel jako ideální řešení," připustil Arnold Morgan. "V praxi je to však absolutně nemožné. Museli bychom použít zvláštní jednotky, nejdříve je vycvičit, dostat je nějak přes Turecko do těch hor a nakonec zařít, aby mohli pracovat na vnitřní straně přehradní hráze v hloubce pod vodou. Bože, vždyť na to by bylo potřeba přinejmenším padesát lidí. Vypadalo by to skoro jako vyhlášení války. A ty naše lidi by mohli také chytit!"

"Jak nádherně staromódní," pronesl fregatní kapitán Adnam. "Něco takového přece dnes již nepřichází v úvahu. Teď se přece nepoužívají lidé, admirále, ale rakety. Řízené střely s plochou dráhou letu."

"Rakety? To zavání světovou válkou. Přece nemůžeme do Perského zálivu nebo do Středozemního moře poslat naši loď a začít z ní odpalovat rakety proti nějakým zatraceným iráckým přehradám. Světová veřejnost by se z toho pobouřením zbláznila. A my bychom přitom nikdy nemohli přiznat, proč něco takového děláme. Lituji, fregatní kapitáne, ale to nepřipadá v úvahu. Kdokoli by přece mohl zahlédnout, jak z americké válečné lodě startuje veliká raketa. Celý svět by okamžitě věděl, co jsme udělali, a to si nemůžeme dovolit."

"Nikdo by o tom nevěděl, kdybyste raketu vypálili z ponorky."

"Z ponorky... samozřejmě." Admirálovi nevadilo, když ho někdo v myšlenkách předhonal. "To bychom udělat mohli, třeba z prostředku Perského zálivu. Ale raketa, která by byla dost účinná, aby dokázala zásahem zničit přehradní hráz? Obávám se, že tak silné rakety nejsou. Alespoň ne takové, které by bylo možno vypálit z ponorky."

"Samotná jedna raketa jistě ne. Co ale takových šest střel, admirále? Jedna za druhou, všechny do přesně stejného místa hráze, dokud nepovolí?"

"Milý fregatní kapitáne, dokážete si představit tu scénu? Irácké obranné síly u přehradní hráze, a jsem si jist, že nějaké takové jednotky mají, nečinně stojí a sledují, jak k nim přilétá jedna raketa za druhou, chrlí oheň a vybuchuje na přehradní hrázi? To by bylo jako v Hirošimě. A během několika hodin by se to objevilo ve všech zprávách, protože na světě existuje jen jeden stát, který dokáže takhle odpalovat řízené střely s plochou dráhou letu. Spojené národy by se na nás vrhly a pěkně by nás pověsily za uši do průvanu."

"Ne, jestli se ty rakety budou blížit z opačné strany a let bude probíhat těsně nad hladinou, v naprosté tmě," odpověděl fregatní kapitán Adnam. "Pár set metrů před cílem by se navíc ponořily a zbytek cesty urazily pod vodou." Ted' Arnold Morgan poprvé oněměl.

"Tou dobou by už ponorka, která rakety vypálila, mohla být pod vodou a potichu, hezky v hloubce, by mířila ven z úžiny. Než by ji někdo začal hledat, byla by už dávno za horama a nikdo by o ní neměl nejmenšího tušení."

"Svatá prostoto," vyrazil ze sebe prezidentův poradce pro národní bezpečnost. "To je k posrání, prostě neuvěřitelné."

"Ne, není, Arnolde," vmísil se Ben. "Máte přece rakety, které jsou schopné to dokázat. Budete je muset jen trochu modifikovat, aby poslední část letu dokázaly překonat pod vodou."

Arnold Morgan si lokl kávy a v přemítavém gestu si zammul bradu. "Fregatní kapitáne Adname, rád bych poznamenal jen jedno. Věděl jsem, že jste chytrý jako opice, ale vaše pojetí válečného umění mě přesto zatraceně překvapuje. Bud'te vítán ve Spojených státech amerických."

Bill Baldridge byl nyní celý zhloubaný, takže admirálovu poklonu jejich vězni docela přeslechl. "Ben myslí na pozemní rakety Hughes Tomahawk," řekl. "Ten typ velkých střel s odpalováním pod hladinou. Mají speciální naváděcí systém, říkají mu TERCOM. Program se vkládá předem do jeho počítače... prostě do něj nacpete příslušné informace o orientačních bodech. Tohle děťátko se pak může odpálit z ponorky třídy Los Angeles... a má sakramentský dostřel, 2500 kilometrů, neboli 1500 mil. Myslím, že by tedy ze Zálivu, někde od Hormuzského průlivu, dosáhly pohodlně k cíli." "Ano. Myslím, že to by mohly," pronesl zamyšlený admirál. Pak se obrátil k Benu Adnamovi. "Korvetní kapitán Bill Baldridge byl totiž zbrojním důstojníkem Námořnictva Spojených států. Ponorky... speciálně nukleární." Iráčan uctivě přikývl.

Admirál pokračoval. "Nevypálili jsme náhodou na Irák několik těchto střel z ponorek ve Středozemním moři během války v Zálivu?"

"Vypálili. Tyhle Tomhawky dokážou zasáhnout prakticky cokoliv, co se nachází v jejich doletu. Bezchybně. Jejich maximální rozptyl jsou nyní necelé dva metry."

"Připomeňte mi, kolik jich může nést jedna ponorka?"

"Přinejmenším osm. Možná víc."

"Co ta hovadina s podhladinovým přiblížením?"

"To je trochu něco speciálního," připustil Ben. "Nemyslím ale, že by to mělo být nějak moc obtížné. Britové tenhle problém vyřešili již před šedesáti lety. Jak se ten člověk jmenoval? Burns Morris? Víte přece, ten chlápek, co bořil přehrady."

"Myslím, že mluvíte o profesoru Barnesu Wallisovi," pronesl Bill, na kovboje poněkud okázalým hlasem.

"Burns Wallis... Barnes Morris... co na tom záleží? Mluvíme o tom vynálezci ze druhé světové války, který přišel se skákavými bombami. Náš problém je v tom, že rakety neskákají. Takže budeme muset vyřešit, jak raketu zpomalit natolik, aby klesla pod hladinu. Asi bude potřeba použít padáky, protože rychlost musí klesnout z MACH-7 - ze zhruba 450 uzlů - na 30 uzlů. Pak se raketa ponoří a posledních dvě stě metrů urazí podle naprogramování pod hladinou po mírně klesající trajektorii. Do cíle by měla narazit někde asi 30 metrů hluboko, v blízkosti základny hráze, která je v těch místech zhruba 30 metrů široká."

"Jenom jedna raketa by ale hráz asi nepronázila, že?"

"To ne. První nálož by ale měla porušit zevní betonovou vrstvu a způsobit v hrázi trhliny do vzdálenosti asi 12 metrů. Až do stejného místa narazí druhá raketa, trhliny se rozšíří, možná až na 25 metrů. Pak zde vybuchne třetí hlavice, která už nejspíš celou zeď proděraví. Jestli ne, tak tu díru udělá čtvrtá střela. Poslední dvě budou jenom rány pro jistotu, pro případ, že by některá předešlá třeba nevybuchla. Jak jistě víte, raketa této velikosti by dokázala srovnat se zemí Bílý dům nebo vyhodit do povětří torpédoborec. Ta přehrada nebude mít proti čtyřem střelám nejmenší šanci, natož pak proti šesti."

"Co pohon rakety pod vodou?"

"To není problém. Můžeme k tomu využít zbytkové rychlosti střely. Nejprve poletí rychle vzduchem, posledních dvě stě metrů pod hladinou. Vlastně se z ní stane torpédo."

"Fregatní kapitáne Adname, jste si jistý rozsahem škody v případě, že se nám podaří zasáhnout Darband a Samaru?"

"Naprostě jistý. Jestli si vzpomínáte, v průběhu iránsko-irácké války se odehrála dost divoká bitva v místě jménem Halabjah, což je jedno kurdské město na jihovýchodě země. Nachází se přímo v horách, pár kilometrů východně od Darbandu. V roce 1988 město obsadil Írán a Iráčani o ně bojovali jako tygři. Nakonec uspěli a iránské tanky zatlačili od města. Objevila se však obvinění, že Irák k dobytí tohoto městečka na hranici dvou zemí použil chemických zbraní. Šlo však ještě o víc. Irácká výzvědná služba se dozvěděla, že Írán plánuje zničení přehradní hráze u Darbandu, což Irák nemohl za žádnou cenu dopustit. Takže žádná cena nebyla dost vysoká, jen když dokázala zastavit nepřítele. Dokonce ani případné běsnění celého světa kvůli použití chemických zbraní. Tato přehrada spolu s obrovskou hydroelektrárnou a dále s hrázi v Samare znamenají doslova život či smrt pro velice křehkou iráckou ekonomiku.

Kdyby došlo k současnému zničení obou objektů, způsobilo by to katastrofu. Jenom si představte situaci poté, co by padla přehrada v Samare. Mohutná záplavová vlna by se valila přímo na Bagdád. A k tomu připočtete obrovskou vodní masu přitékající z hor v okolí Darbandu. Nakonec by se obě tyto vlny kousek od centra města vlily do hlavního toku Tigridu."

"To nezní moc příjemně," souhlasil admirál Morgan. "Na jak dlouho by podle vás byl Irák ochromen?"

"Řekl bych tak na deset let. Toho se alespoň obávali tehdy v osmaosmdesátém, když Írán hrozil zničením Darbandu."

"Jak daleko by musely rakety letět, aby se dostaly k oběma hrázím, Bille?"

"No, to je ten problém... věčný problém zbrojního důstojníka. Čím větší terč, tím větší hlavice. Jinak si člověk připadá, jako by párátkem na zuby útočil na ledovec. A pokud nechcete skončit s raketou velikosti takového Washingtonova památníku, pak musíte obětovat délku jejího doletu. Co chci říct, jestliže můžete menší nálož poslat na vzdálenost 3000 kilometrů, pak raketa s velkou hlavicí doletí jen, řekněme, 1000 kilometrů. Velikost rakety je totiž daná. Střela pak nese buď palivo, nebo výbušnou nálož. Pokaždé, když zvýšíte množství jedné, musíte zmenšit objem druhé. Museli bychom udělat dost podstatné úpravy."

"Nechcete říct, Bille, že to nejde, nebo ano?"

"Ne, Arnie, samozřejmě ne. Jenom chci všechny upozornit, že za velký dolet budeme muset obětovat podstatnou část výbušné síly. Když jsem se něčím podobným zabýval naposledy, pak si vzpomínám, že rozhodujícím faktorem byl dolet, nikoliv výbušná náplň."

Kdysi, v jedenadevadesátém, jsme se také docela vážně iráckými přehradami zabývali a nějaký čas jsme uvažovali o jejich zasažení modifikovanými střelami Tomahawk. Zvažovali jsme dvě možná místa odpálení - jedno na východním konci Středozemního moře a druhé na severním konci Zálivu.

Tenkrát jsme propočítali, že na každou přehradu bude zapotřebí asi tuna raket. To znamenalo, že asi polovinu budeme muset odpálit ze Středozemního moře. Toto řešení však předpokládalo, že střely budou muset uletět minimálně 1100 kilometrů. A to byl opravdový problém. Nebyli jsme schopni sestrojít raketu s dostatečně silnou hlavicí, která by měla takový dolet. Když jsme do ní chtěli nacpat hodně výbušniny, prostě se tam zase nevešel dostatek paliva. Museli bychom raketu kompletně rekonstruovat - kostru, spalovací komoru... prostě postavit úplně novou střelu, protože s tím požadovaným doletem 1100 kilometrů se hnout nedalo. To nejlepší, čeho jsme dosáhli, bylo snížení potřebného počtu raket na jednu přehradu na 30. Pak jsme se tím přestali zabývat."

Bill Baldridge vstal, několikrát přešel po místnosti a napil se kávy. "Matně si vzpomínám, že Hughes nakonec v tom projektu pokračoval. Stačili tehdy dokončit ještě funkční zkoušky, ale nikdo mi neřekl, jak dopadly. Tou dobou totiž už válka skončila. Za nějaký čas jsem se však doslechl, že vyrobili několik nových prototypů. Nemělo by být tak těžké vypátrat, co se s nimi stalo."

Ben Adnam přikývl s příjemným pocitem, že se stal členem týmu. "Ze Středozemního moře k nejvýchodnější přehradě je to zhruba 1000 kilometrů, admirále," ozval se. "Budeme ale mít problém s vytyčením trasy, protože omezené množství paliva bude dost tvrdě limitovat možnost využít tu neoptimálnější cestu. Na všechno to uhýbání a kličkování prostě

nebudeme mít dost pohonných hmot. Náš ptáček bude muset letět skoro celou cestu pěkně rovně, přímo skrz případnou iráckou radarovou clonu i protiletadlovou obranu. To může mít rozhodující vliv na šanci raket dosáhnout úspěšně cíle. Z čehož vyplývá důsledek: chceme-li zasáhnout cíl šesti raketami a počítáme-li reálně se ztrátou dvou střel, pak jich musíme vypálit celkem devět. To je hlavní důvod, proč se mi z duše nelíbí vypouštět rakety ze Středozemního moře."

Admirál vzhledl a přikývl. Na tváři se mu usadil poněkud žalostný náznak úsměvu. Nahlas pronesl pouze "Mhm." V duchu si ale pomyslel, "Kristepane, co to je za chlápka? Vždyť sem kurva sotva přišel, a už mluví jako by celý život nedělal nic jiného než zbrojního důstojníka americké armády."

"Kolik těch raket podle tebe máme, Bille?"

"To nevím. Hughes je třeba všechny štípnul, co já vím. Hned to zjistím. I kdybychom je ale dokázali získat, stejně budeme ještě potřebovat dvě plavidla pro jejich vypuštění."

"To by tedy neměl být problém, protože jestli ano, tak to pro někoho bude znamenat pěkný průser."

Bill Baldrige pokračoval. "Podívejte, možná to všechno budeme schopni dát dohromady bez problémů i dost rychle. Nejdříve se ale musím informovat ohledně raket. Teprve pak se budeme zajímat, kolik lodí je upravených k odpalování těch střel... kde jsou... kdo je nejbližší plánovanému místu odpálení. Tohle bych měl zvládnout za dnešek. Podstatnou část stanovení kurzů udělají počítačové týmy... ale než ty jejich mašiny vyplivnou odpověď, musíme je nakrmit každíčkým dostupným útržkem informace, topografickými údaji, zaznamenat každý kopec a údolí, vložit všechny získané podrobnosti o iráckých obranných postaveních na naši trasu a podobně. Navíc musí být všechno zcela aktuální, což naštěstí v případě naší zpravodajské služby bývá. Stejně si ale budu chtít ještě pohovořit s Benem. Mohl by přece jenom mít nějaké novinky."

Hoši od počítačů určitě pochopí, že hlavním omezujícím faktorem je tisícikilometrová vzdálenost cíle. Na základě toho nám jistě nabídnou nějaké možnosti. My se pak můžeme začít rozhodovat ohledně místa vypuštění raket, použitelných plavidel a podobně."

"Oukej, Bille. Vypadá to, že vy dva to zvládnete. Pamatujte ale, že se nejedná jenom o ryze technický problém. Musíme pečlivě zvážit i politickou stránku akce. Bude potřeba zajistit, aby ty střely za letu k cíli mohly výrazně měnit směr, jinak za sebou nechají stopu, která Iráčany dovede přímo do Pentagonu. Musíme se za každou cenu snažit, aby je nezachytily irácké radary a udělat prostě všechno, aby nikdo nemohl vystopovat jejich původ."

"Stejně tak nechceme, aby byl příliš zřejmý jejich cíl," poznamenal Ben. "I když si myslím, že když člověk náhodou zahlédne zástup těchhle věcíček, jak si to tisícikilometrovou rychlostí uhánějí po obloze, tak nemá moc času něco s tím udělat. I přesto bych radši nic neriskoval."

"Správně," přitakal Morgan. "To je správný přístup. No, já půjdu, takže to teď nechám na vás. Obraťte se na ty umělce od počítačů, ať ukáží, co dovedou, a potom bychom se podívali na možné přístupové trasy. Taky budeme potřebovat pořádný výtisk mapy, abychom si ji mohli pečlivě prohlédnout a vybrat nejlepší variantu. Kontrolovat počítač bývá dost nebezpečné, ale právě teď to musíme udělat. Kdyby byly nějaké problémy s těmi zatracenými počítačovými génii nebo jejich softwarem... umíte si představit, co asi myslím... nějaký odpor vůči cizincům, jako jste vy s Benem... klidně použijte moje jméno a udělejte to hodně důrazně."

"Jste si jistý, admirále, že by nebylo lepší, kdybyste nám u nich trochu připravil cestičku... třeba jenom krátký telefonát, než odejdete?"

"Máte pravdu," pravil rázně, zvedl sluchátko a okamžitě se pustil do akce. Ben Adnam se obdivně usmál. Bill se ušklíbl poněkud nostalgicky, protože si vybavil onu noc plnou napětí, strávenou s tímto Velkým mužem ve Fort Meade.

"Jistě. Admirál Morgan, to jsem já. Jo, tak je to... Irák... celou tu dálku severně od Basry k tureckým hranicím... samozřejmě... vezměte do toho taky Sýrii na západě... tak... správně... to samé v případě Zálivu. A připravte mi také mapu samotného Zálivu... dobře... od Ománské úžiny až k jeho severnímu okraji. Správně. KDY TO CHCI? TEĎ HNED... AUTEM? Na to zapomeňte. Pošlete je sem helikoptérou. Cože? PŘED PĚTI MINUTAMI BYLO POZDĚ. A povězte pilotovi, aby je okamžitě po přistání předal a aby vyzvedl korvetního kapitána Baldrige s jedním jeho kolegou a hodil je do SUBLANTu v Norfolku."

Admirál praštil telefonem, aniž by, jako obvykle, čekal na odpověď. "Oukej, myslím, že máte tak asi hodinu, než pro vás přijede. Mezitím začněte rozebírat detaily - a potom si v místnosti tajných operací v SUBLANTu zřídte velitelství. Stejně budeme nejspíš potřebovat jedno jejich plavidlo. V zásadě chceme všechno udržet v co nejprísnejším utajení a přitom musíme konat rychle a efektivně. Ta jejich operační místnost má všechno potřebné. Jedte tam... budu v SUBLANTu v 16.00." Nato Arnold Morgan zmizel. Vyrázil z místnosti jako texaské tornádo, poráží je všechno před sebou a k smrti děse každého, kdo mu stál v cestě.

Den uplynul ve víru cestování vrtulníkem, pobytem mezi utýranými počítačovými technikami, telefonováním, kontrolami a opakovanými kontrolami, satelitním spojením s jednotkami v Perském zálivu, vydáváním různých povolení a postupným dotvářením surového plánu útoku na dvě velké přehrady, udržující Irák při ekonomickém životě. Jak Bill Baldrige, tak i irácký námořní důstojník, byli jen nepatrně překvapeni, když se v 16.00 hodin rozlétly dveře do operační místnosti a vešel admirál Arnold Morgan.

"Jenom mi řekněte, že jsme to rozjeli," vyštěkl. "Žádné kecy kolem. Žádný větší zádrhel."

"Rozjeli jsme to," odpověděl Bill. "Bez keců."

"Náhdera."

"Napřed ta nejlepší zpráva," oznámil Bill. "Můžeme si vybrat z několika odpalovacích základen. Rakety můžou startovat z povrchových lodí, nebo z ponorek, které můžeme bez problémů umístit jak do Zálivu, tak do Středozemního moře. Ve Středozemí máme dva křižníky, které jsou na požádání okamžitě k dispozici. Dále máme dvě jaderné ponorky s dalším křižníkem v Indickém oceánu, kde jsou součástí bojového uskupení. Rakety je možno odpálit z kteréhokoliv z těchto

plavidel.

Hlavní nevýhodou startovací základny ve Středozemním moři je nutnost dopravit tam všechny rakety letecky. Mohli bychom nejspíš použít pomocné zásobovací lodi flotily, ale v tom případě by transport trval dlouho a navíc bychom ty rakety těžko schovávali.

Jestli chcete znát můj názor, bylo by podstatně lepší, kdybychom využili odpalovací základnu umístěnou v Indickém oceánu. Rakety bychom mohli dovézt letecky přímo do Diego Garcia a tam je pěkně nerušené nalodit. Pak by zbývalo jen nějakých pět tisíc kilometrů cesty lodí k severnímu okraji Perského zálivu, takže rakety by musely nakonec k nejvýchodnější přehradě urazit přímým letem jen něco přes 700 kilometrů.

Tato alternativa by nám tedy poskytovala dostatek prostoru i na manévrování a kličkování. Jenom bychom museli odpalovací základnu nějak ukrýt. Což znamená použití ponorky. A vzhledem k požadovanému počtu střel by ty lodě musely být dvě."

"Jen když budou schopné rakety odpálit," zamručel Morgan. "Ale co ty zatracené rakety? Máme vůbec nějaké? Schoval je Hughes někde?"

"Právě že ano. Stěží jsem mohl uvěřit, že máme takové štěstí. Našli pro nás 24 kousků, pěkně ležících na policích, připravených k použití. Nebudou ovšem moc levné. Nejspíš tak dvojnásobek normální ceny, protože Hughes chce dostat své peníze zpátky. Takže se můžete vsadit, že za ty námi požadované úpravy budou chtít také pěkně zaplatit. Jsou ale schopni je připravit a vyexpedovat do deseti dnů."

"Ať už na nich začnou dělat... HNED!"

"Už jsem to objednal. Vaším jménem, admirále. Máte dost peněz?"

Ben Adnam smutně zavrtěl hlavou nad lehkostí, s jakou Američané dokáží manipulovat i s tak mohutnými válečnými zbraněmi, jako jsou velké nukleární ponorky na odpalování řízených střel. Vzpomněl si na obtíže, které musel sám překonat, když se pokoušel sehnat pro své záměry obyčejnou dieselelektrickou ponorku. Nahlas řekl: "Nevidím příliš problém v tom, jak dostat ponorky do Zálivu a potom do palebné pozice kolem 29. stupně severní šířky. Není tam však taková hloubka, jakou bychom si přáli, zvláště kdybychom se potřebovali vyhnout nepříteli. A navíc vyšší teplota mořské vody poněkud omezuje maximální výkon reaktoru při vysokých rychlostech.

Na druhé straně však irácké námořnictvo nepředstavuje pro americké nukleární ponorky prakticky žádnou reálnou hrozbu... snad jen s výhradou dost nepravděpodobného případu, kdyby nějaká jejich hlídková loď patrolovala zrovna v sektoru, odkud budou odpáleny rakety. Předpokládám ale, že velitel našich lodí by je buď bez problémů potopil, nebo by naopak mohl pár hodin vyčkat, než odtamtud zmizí.

Dokonce i po odpálení raket, i kdyby Iráčani nějak dokázali zpětně vystopovat jejich trasu až k místu jejich startu, stále by s tím ještě nemohli vůbec nic dělat. Prostě nemají příslušný zbraňový systém, kterým by dokázali nějakou jadernou ponorku Námořnictva Spojených států zasáhnout. A naštěstí nemají v sousedství ani žádné spojence. Obávám se, že takoví Iráčani by nám se svým novým Kilem v oblasti Hormuzského průlivu dokázali pořádně zatopit. Ale nedokážu si je dost dobře představit, že by pomáhali zrovna Iráku. Vy ano?"

Bill zavrtěl hlavou. "Ani náhodou," řekl přesvědčeně. "Když ale porovnáváme zóny možného odpálení raket, pak jednoznačně vede Perský záliv... už jenom proto, že je o 350 kilometrů blíže cíli a tím nám umožňuje realizovat klamný přístupový manévr, kterým se vyhneme obraně. Středozemní moře bych mohl doporučit snad jen v tom případě, kdyby existovaly nějaké nadřazené politické důvody."

"No, napadá mě jen jeden nadřazený politický důvod, který ale mluví ve prospěch Zálivu," odpověděl admirál s úšklebkem. "Kdybychom ty rakety vypálili ze Středozemního moře, jenom kousek víc severně, mohlo by to vypadat, jako že odstartovaly ze Sýrie. Nebo dokonce, s nevelkou zajižďkou, třeba i z Izraele. A to by se mohlo stát podnětem k opravdové válce na Středním východě, což nikdo samozřejmě nepotřebuje. Prostě na Středozemní moře, a všechno, co s tím souvisí, zapomeňme."

"To samé platí i pro všechny přístupové cesty ze západu," pronesl fregatní kapitán Adnam. "Mám ale jeden nápad. Předpokládám, že Iráčané vědí, že kromě USA není nikdo jiný schopen vypálit takovou raketu takhle přesně."

"S tím si již nejsme tak jisti," prohlásil bývalý zbrojní důstojník z Kansasu. "Britové mají něco podobného. Stejně jako Francouzi a také Rusové. Pravděpodobně i Indové a možná Iráčani. Irák ale nebude podezřívát nikoho jiného, než Ameriku. Dáme jim proto pár možností si vybrat. Pak si v klidu sedneme a necháme je, aby nám všechno dokázali. Což bude prakticky nemožné."

"Když budeme dost opatrní," usmál se Adnam. "Mimochodem, admirále, zjistili jsme, že vodní hladiny na všech přehradách v Iráku jsou neobvykle vysoko. Zima byla letos dost krutá a vlhká. Objevila se dokonce už i spousta záplav."

Admirál Morgan se zvedl. "Dobře," pronesl definitivním tónem. "Rozhodnuto. Přeji si, abyste vypracovali jižní a jihovýchodní přístupovou trasu. Rakety poletí k cíli podél úpatí západních hor na irácko-iránských hranicích a bagdádská obranná zařízení obletí z východu. Kdyby nás snad někdo skutečně obvinil, zeptáme se zdvořile, jestli si mohou být absolutně jisti, že v tom neměl prsty Irán. Nemyslím, že by někdo z vás pochyboval, že ta jihovýchodní trasa, kterou vybral počítač, je pro nás nejvýhodnější. Teď byste se měli vrátit k programátorům a přimět je, aby navrhli několik alternativ, abychom si mohli vybrat pár různých možností. Jinak budeme mít tucet střel, které poletí v řadě za sebou, jako nějakí prašiví hlinění holubi na střelnici.

A rozhodně se ujistěte, že ti počítačové mágové skutečně pochopili, že budeme používat dvě odpalovací základny, a to současně. Každá jaderná ponorka bude střílet jen na jednu přehradu; to pro případ, že by jedna z ponorek nedorazila na místo včas. Rozhodně si nepřejeme, aby rakety z jedné odpalovací základny téměř, ale ne úplně zničily dvě přehrady. Radši ať zasáhnou jenom jednu a dokonale ji zničí. Potom třeba za hodinu mohou střely z druhé ponorky zasáhnout druhý cíl, stovky kilometrů vzdálený. Hoši od počítačů na tom budou muset zapracovat, protože potřebujeme

individuální nezávislé trasy. Rakety musí dorazit k cíli ve třicetisekundových intervalech a k oběma prvním zásahům by mělo dojít zhruba ve stejnou dobu. Co potřebujeme, je přesnost."

"Rozkaz, pane. Přejete si, abych začal hned pracovat na tom časovém rozvrhu?"

"Ne, Bille. Musíme na tohle jen dohlédnout. Rozjedete to doopravdy rychle, jen jak promluví s prezidentem. Ať se to pak pohne kupředu. Spěchá to."

Admirál zvedl aktovku a rozhodl se, že si s sebou vezme i velkou mapu - tu, do které Bill Baldrige zakreslil plánovanou trasu řízených střel Tomahawk s plochou dráhou letu. Pak se bezpečnou linkou spojil s admirálem Mulliganem, upozornil ho na objem požadavků, které bude mít na Americké námořnictvo, a požádal ho, aby se s ním setkal za pětadvacet minut v místnosti sboru náčelníků štábů. Vrtulník námořnictva byl už nastartovaný, když se prezidentův poradce pro národní bezpečnost vydal rezolutním krokem na cestu, na jejímž konci mělo být velice vážné poučení pro iráckou vládu.

Jakmile se admirálové Morgan, Mulligan a Dunsmore ocitli uvnitř budovy Pentagonu, pustili se do pečlivého studování obecných rysů předloženého plánu. Odpalovacími základnami budou dvě jaderné ponorky, 7000tunová plavidla třídy Los Angeles Cheyenne a Columbia. V 18.00 hodin dostaly obě ponorky rozkaz přesunout se na americkou námořní základnu v Diego Garcia. Naložení 14 upravených Tomahawků, přepravených na místo přímo ze San Diega, proběhne ve čtvrtek 25. května.

Ponorky vyrazí z Diego Garcia následujícího rána za rozbřesku a zamíří na sever, do Zálivu. Poplují pod hladinou, rychle, se zastávkami každých 1000 kilometrů, při kterých vypálí vždy po jedné zkušební střele. Proplují Hormuzským průlivem a 1. června vstoupí do Perského zálivu. Zde se budou pohybovat již pomaleji, takže na určené místo dorazí 2. června v časných ranních hodinách. Doba odpálení byla stanovena na soumrak - 021910ČERVEN06.

Okamžitě po vypuštění střel se Cheyenne i Columbia vydají směrem na jih a budou postupovat do otevřených vod Arabského moře, kterého by měly dosáhnout kolem poledne v sobotu, dne 3. června. Tou dobou by Irák měl mít podstatně jiné starosti než pátrat po nějakých dvou jaderných ponorkách, i kdyby jim ta souvislost nakrásně došla. Informovat Scotta Dunsmoreho trvalo jen chvilku. Arnold Morgan byl šťastný. Hned ráno se spolu s velitelem náčelníků štábů vypraví rovnou do Bílého domu, aby od prezidenta obdrželi oficiální požehnání k celé akci. Oba muži předpokládali, že se jim ho neprodleně dostane, jelikož celý plán byl připraven vlastně na pokyn vrchního velitele. Do Bílého domu dorazili v 09.00 hodin. Okamžitě se vydali do Západního křídla, kde je příslušník tajné služby zavedl do Oválné pracovny. Prezident už na ně čekal a jakmile se k němu připojili, nechal servírovat kávu.

"Dobré jitro, pánové," uvítal je. "Hodláte mě vystrašit k smrti?"

"To rozhodně ne, pane," ujistil ho admirál Morgan. "Hodláme ale k smrti vystrašit iráckého prezidenta."

"Mohl bych vás požádat, abyste mě informovali pouze o tom, co musím vědět?"

"Zajisté." Slova se formálně ujal velitel náčelníků štábů. "Jako odvetu za irácký útok na Thomase Jeffersona a dále v odpověď na neospravedlnitelné útoky na tři civilní letadla, které ukončily životy několika občanů Spojených států, včetně šesti členů Kongresu a viceprezidenta, hodláme v pátek 2. června večer proti této zemi udeřit. Celá operace bude tajná. Proveďte ji Námořnictvo Spojených států a bude sestávat z vyslání řízených střel proti dvěma iráckým stavbám. Předpokládáme minimální ztráty na životech, ale zato masivní zásah do ekonomiky jejich země. Odhadujeme, že její plná náprava bude trvat zhruba deset let."

"Scott. Vy se jim chystáte zlikvidovat dvě z jejich přehrad?"

"Ano, pane. Jak jste na to přišel?"

"Inu, před pár lety to samé navrhoval náš přítel admirál MacLean."

"To byl tedy dobrý návrh, pane. Jak je to u něho obvyklé."

"Jistě. Vzhledem k časové tísní určitě hodláte použít rakety, že?"

"Ano, pane. Dvě sady řízených střel. Vypálených ze dvou tajných ponorek. Rakety budou naprogramované tak, že poslední úsek překonají ze strany přehradních jezer pod vodou."

"Jednou z nich je přehrada Samara na Tigridu, že?"

"Správně, pane. Ta druhá je zhruba pětikrát větší; jmenuje se Darband-I-Khan."

"Aha, teď si vzpomínám. No, nevím, jestli nás neobviní z mezinárodního terorismu, ale předpokládám, že naší zásadou bude - neřít absolutně nic."

"Správně, pane," odpověděl admirál Morgan. "Prostě jen dáme těm parchantům na vědomí, s kým si můžou vytírat prdel, a s kým ne. Nesmíme si přece nechat líbit, aby někdo beztrestně střílel na naši vlajku. Alespoň ne bez pádné odpovědi z naší strany."

"To jsou přesně mé pocity. Tyhle všivé režimy se prostě musí poučit tím drsnějším způsobem. Buď budou hrát podle našich fěrových pravidel, nebo je přinutíme, aby si to horoucně přáli. Mimochodem, mohu podle velice dynamické charakteristiky celé operace soudit, že se nám dostalo pomoci z... hm... nějakých neobvyklých zdrojů?"

"To můžete, pane."

"Děkuji vám, pánové. Těším se na večerní zprávy od pátku za týden."

021840ČERVEN06 - USS Columbia -

28.55S, 49.48V-

Periskopová hloubka - Kurz 315 - Rychlost 5

Fregatní kapitán Mike Krause, u vědomí kritického rázu svého poslání i z důvodu blízkosti mořského dna pod kýlem lodi, zvedl sluchátko podmořského telefonu. Cheyenne fregatního kapitána Toma Jacksona plul v naprosté tichosti

necelých pět set metrů po pravoboku, stejným kurzem, stejnou rychlostí, ve stejné hloubce. Obě ponorky byly dokonale připravené k zahájení palby. Odpalovací zařízení byla v pohotovosti. Proběhly už desítky různých zkoušek, raketová obsluha již ukončila veškeré kontroly a úpravy před vypuštěním střel. S výjimkou eventuální poruchy vlastních raket či případné nepřátelské aktivity k žádnému selhání nemohlo dojít. Naprogramování bylo bezchybné. Velké samonaváděcí rakety Tomahawk byly připravené ke svému katastrofálně ničivému poslání. Přesně v 18.45 fregatní kapitán Krause vydal rozkaz, "Připravit u odpalovacích hlavní jedna až šest." Pak zaznělo, "HLAVEŇ JEDNA, PAL". Na ten povel vyrazila z ponorky první speciálně upravená řízená střela Tomahawk typu moře-země, prorazila hladinu a s burácením zmizela na černé noční obloze. Vystoupala do letové výšky 17 metrů nad hladinou a zamířila na sever. Několik prvních vteřin za sebou táhla praskavý ohnivý ocas. Když dosáhla letové rychlosti, zažehly se plynové turbíny, které za sebou na nebi již nezanechávaly jedinou stopu. Teď ji už nic nemohlo zastavit. Přinejmenším nic, co měly ve své námořní výzbroji stát v okolí Perského zálivu. Během následujících čtyř minut z paluby ponorky vyrazilo vzhůru zbývajících pět střel, přesně podle povelů časového spínače odpálení. Rakety odstartovaly v navzájem různých, ale přesně stanovených intervalech. Každá střela se také vydala svou vlastní cestou. Bez ohledu na různorodost tras, cíl měly všechny ty veliké rakety shodný. Ten zasáhnou, i když z nejrůznějších směrů, v přesně třicetivteřinových odstupech. Celá smrtonosná salva Tomahawků se rozletěla po obloze a nad temnými vlnami Zálivu se vydala vstříc určenému cíli. Ačkoliv to Mike Krause nemohl vědět, střely se pohybovaly nejen rychle, ale i překvapivě tiše. Od chvíle, kdy se ocitly nad pevninou, nebylo je prakticky vůbec slyšet. Hluk se ozval pokaždé teprve hodnou chvíli po jejich přeletu. Zvukem na sebe tedy upozorňovaly vždy až s řádným zpožděním. Pro přehradu Darband-I-Khan s až příliš velkým zpožděním. V 18.50 fregatní kapitán Krause zaznamenal, že odpalování raket ukončila i sesterská ponorka Cheyenne. Fregatní kapitán Jackson tedy vyslal své dalekonosné posly na přehradu Samara. Jakmile byly rakety odpáleny, Američané se okamžitě vydali na cestu ven z Perského zálivu. Mike Krause nařídil ostrý obrát Columbia k jihovýchodu, samozřejmě v plné koordinaci s druhou atomovou ponorkou. Takže oba účastníci tajné operace, opět pouhých 150 metrů od sebe, zakrátko směřovali na volné moře. Za svítání se ponorky opatrně prosmýkly Hormuzským průlivem. Nacházely se v hloubce 30 metrů a jely rychle prostředkem kanálu. Dno Ománského zálivu brzy začalo ustupovat do bezedných písečných hloubek Arabského moře. Tam americké lodě zahnuly doprava a vydaly se na jih podél pobřeží Omanu. Cestou propluly prakticky přesně nad místem posledního odpočinku rozdrceného vraku ponorky HMS Neviditelný.

022015ČERVEN06 - 35.07S, 45.42V-

Strážnice - Západní okraj velké přehradní hráze
v Darband-I-Khanu

Jedenadvacetiletý desátník Tarik Nayif měl jako strážný povinnost v průběhu své čtyřhodinové hlídky každou půlhodinu přejít po přehradní hrázi až do její poloviny a zase zpátky. Východní polovinu hráze měl na starosti jeho kolega ze strážnice na opačné straně.

Bezprostřední Tarikův nadřízený štábní seržant Ali Hasan, irácký válečný veterán, který strážnici na západním břehu velel, měl až do půlnoci volno. Důstojník ve službě podporučík Rashid Ghazi si četl knihu, takže Tarik byl na hrázi sám. Byl sice ozbrojen ruským Kalašnikovem, ale přesto se cítil osamocen. Po pravé ruce měl nízkou zídku a za ní zela stosedmadesátimetrová propast, na jejímž dně se vinula řeka Diyala. Vlevo se do dálky rozprostírala tmavá hladina rezervoáru. Hráz byla v celé své délce dobře osvětlena a neustále ji pročešávaly paprsky radarů i infračervených detektorů. Na obrazovce ve strážnici svítil televizní obraz jejich konce přehrady.

Jako každou noc, i dnes panovalo v místních horách chladno, ticho a mír. Tarik měl na sobě vojenský plášť, čepici a rukavice. Jak pomalu pochodoval k východnímu okraji přehrady, jeho okované boty vydávaly nezvykle hlasité zvuky dobře slyšitelné i přes ostré závanu větru, který mu foukal přímo do obličeje. Tarik nebyl Kurd, takže upřímně nechápal, jak někdo může vůbec stát o to, žít tady v horách, uprostřed studených a nehostinných vrcholů severovýchodního Iráku.

Této noci však nebyl schopný chápat i jiné věci; kupříkladu skutečnost, že necelých sto padesát metrů daleko a zhruba 23 metrů pod hladinou, se americká řízená střela s pultunovou bojovou hlavici potichu blíží k místu výbuchu u paty přehradní zdi. Stále ještě se pohybovala rychlostí deseti uzlů, aby zakrátko s hrůzným ořesem explodovala třicet metrů pod místem, kde Tarik stál.

Raketa dorazila k cíli ve 20.18 a způsobila masivní podvodní výbuch, který však nad hladinou provázel kupodivu jen nevelký zvukový efekt. Ani klidná hladina v bezprostředním sousedství hráze se příliš nezčeřila. Síla podvodní exploze však zatřásla celou stavbou až do jejích základů a v betonu se z místa nárazu až do vzdálenosti 12 metrů rozběhly jako paprsky blesku trhliny. Stěna však vydržela, voda se zklidnila a nastalo opět úplné ticho, rušené pouze dusotem Tarikových okovaných bot. Strážný se právě rozběhl zpět do bezpečí strážnice na východním břehu hráze, aby nahlásil i to málo, co viděl a slyšel.

V té chvíli byl již seržant Ali Hasan na nohou a před budovou strážnice se hlasitě dožadoval, co se to k sakru děje. Tarik mu toho však moc říct nedokázal. Ještě se snažil popsat nedávný zážitek, když se ozvalo další temné, tlumené zahřmění. Jeho slova přerušil druhý výbuch u přehradní hráze, opět někde hluboko pod hladinou. Oba muži ucítili, jak se jim pod podrážkami se zaduněním zachvěla zem. Poté se opět rozhostilo ticho. Nebyl slyšet žádný ječet nepřátelského bombardéru prořezávajícího oblohu, žádná známka raketového či jakéhokoliv jiného útoku. Nad celým krajem se rozprostíral klid a tlumené závanu větru překrývaly i nárazy drobných vlnek na břeh.

Pak se do hráze zabořila třetí raketa. Zasáhla přesně do prohlubně v severní stěně, kterou po sobě zanechaly předchozí střely, a teprve pak vybuchla. Silná exploze bojové hlavičky způsobila další trhliny v betonu, které tentokrát již pronikly celou tloušťkou přehradní hráze. Ani jeden z iráckých vojáků, v hrůze couvajících po třesoucí se stěně, nemohl vidět, jak se po jižní straně hráze bleskově šíří obří klikatá třicetimetrová trhlina... Z druhé strany se do přehradu opíraly 3 kubické kilometry vody.

Štábní seržant Hasan, ke kterému se nyní připojil i podporučík Rashid Gázi, právě říkal, že příčina výbuchů se nezdá být vojenské povahy, že se musí jednat o nějaké zemětřesení, když do podvodní prohlubně v severní stěně hráze narazila čtvrtá řízená střela Mika Krauseho. S dramatickým efektem vytvořila obrovský otvor o průměru 50 metrů. Miliony tun betonu konečně povolily tlaku miliard tun vody. Do trhliny se nepředstavitelnou silou vedrala třicetimetrová stěna vody, která se poté začala pomalu snášet do stosedmdesátimetrové hloubky na jižní straně hráze, do doposud tichého říčního řečiště. Samozřejmě následovaly další a další kubíky vody, unikající z jednoho z největších vodních rezervoárů na světě. Průrvou v hrázi se nyní valilo celé hluboké horské jezero, více než deset kilometrů dlouhé.

Po obou stranách zůstaly zachované kraje mohutné hráze v délce asi 50 metrů. Zmizela však její prostřední část a tři iráckí vojáci jenom vyděšeně zírali k východu na důsledek Alláhova hněvu. Pak obrátili tváře směrem k Mekce, poklekli před svým Bohem a začali se modlit o radu.

Pod nimi se mezitím z poklidné říčky Diyaly stal prudký, mohutně vzdušný vodní tok s hladinou o třináct metrů vyšší než obvykle, který s hněvivým hučením uháněl jihovýchodním korytem směrem k řece Tigridu, vzdálené sto padesát kilometrů. Prodíral se obrovskou rychlostí k úrodným polnostem jižně od Bagdádu. Stejně rychle se blížil i k továrnám průmyslové delty Iráku.

1857 (VDČ), 2. ČERVNA –

Bezpečný dům CIA v kraji Woodley ve Virginii, jižně od Washingtonu

Korvetní kapitán Baldridge, admirál Morgan a fregatní kapitán Adnam si právě nalévali z jedné konvice kávu a chystali se sledovat sedmihodinové večerní zprávy. Jediná informace, kterou zatím měli, byla skutečnost, že rakety byly odpáleny a ponorky jsou na cestě domů.

Jak na úvod zpráv probíhala jedna upoutávka za druhou, zmocňovala se jich stále větší stísněnost. Zatím totiž nezazněla jediná zmínka o pohromě, kterou na Středním východě očekávali.

"Já vím, že ti hajzlíci z médií mají hodně provinční pohled na svět," vrčel admirál, "ale tohle je přece už moc."

Minulo čtvrt na osm, a stále ani zmínka. V 19.20 se už admirál Morgan málem chystal zatelefonovat do televizní stanice, ale udržel se.

Až v 19.22 se plynulý tok zpráv zarazil. "Na okamžik přerušujeme vysílání zpráv, máme pro vás totiž důležitou novinku..." pronesl důrazně komentátor. "Dostali jsme zprávu o jakési vážné přírodní katastrofě v Iráku... Celá severní část Bagdádu je údajně zaplavena půldruhým metrem vody... Zprávy z oblasti jsou značně rozporuplné... některé hovoří o tom, že došlo k prolomení Samary, velké přehrady na řece Tigris. Další informace však hovoří o jiné přehradě v severních horách Kurdistanu, Darband-I-Khanu. Bližší podrobnosti zatím nemáme. Zdá se, že došlo k vážnému narušení spojení... budeme vás však nadále o této obrovské katastrofě v Iráku informovat. A nyní zpět k pochodu za práva homosexuálů v Los Angeles."

Arnold Morgan přešel pokoj a nejprve si potřásl rukou s Billem Baldridgem a pak i s Benem Adnamem.

Iráčan však vypadal velice zamyšleně. V duchu si totiž představoval, jak asi stoupá vodní hladina v onom malém kamenném domku v ulici Al-Jamouri, v oné temné, úzké uličce nedaleko hotelu.

Nevídal to místo již celé dva roky, od 24. května 2004, tedy od večera, kdy za ním přišli muži iráckého prezidenta, aby ho zavraždili. Od té doby vyšel nad pouště nový měsíc již šestadvacetkrát. Byly to přesně dva roky a jeden týden. Kulaté výročí tedy právě zmeškal, což byla škoda, jelikož výročí on měl rád. Eilat se usmál. Perfektní, pomyslel si. Téměř.

Epilog

Fregatní kapitán Benjamin Adnam obdržel pas Spojených států dne 18. září 2006. Pas byl vystaven na jméno Benjamin Arnold, jako místo narození byl uveden Helensburgh ve Skotsku.

Za akci proti Iráku dostal slíbených 250 000 amerických dolarů. Spolu s touto částkou obdržel splátku na středně velký bílý dům v koloniálním stylu nedaleko Dunsmaresu ve Virginii, na západním břehu řeky Potomac. Adnam si pořídl nenápadný tmavozelený Ford Taurus a začal pracovat na velitelství CIA v Langley ve Virginii.

Byla pro něho dokonce vytvořena zvláštní funkce - speciální poradce zástupce ředitele CIA. Tím byl Frank Reidel, který představoval spojení mezi CIA a armádou. Fregatní kapitán Adnam se nastěhoval do sousední kanceláře, nedaleko centrály CIA pro Střední východ, kam byl tento bývalý terorista trvale služebně přiřazen. Obvyklé přísné prověřovací procedury zaměstnanců CIA byly v jeho případě na přímý rozkaz Bílého domu pominuty.

Adnam požádal, aby směl používat hodnost, kterou obdržel v izraelském námořnictvu. Admirál Morgan se postaral, aby tato žádost byla splněna, takže v agentuře se o něm mluvilo jako o fregatním kapitánu Arnoldovi.

První čtvrtěk v každém měsíci se zúčastňoval tajných porad o vývoji situace na Středním východě, které se konaly v Bílém domě za přítomnosti poradce prezidenta pro národní bezpečnost.

Benův plat činil 150 000 dolarů ročně. Morgan mu vymluvil jeho původní požadavek na více než milion dolarů ročně,

ale místo toho se s ním domluvil na bonusu ve výši 2 milionů dolarů, které obdrží na závěr desetileté smlouvy. Na oplátku Morgan trval na tom, že z banky ve Švýcarsku budou vyzvednuty všechny inkriminující dokumenty. Dokonce poslal do Ženevy zvláštního agenta, aby písemnosti přivezl.

Jak Arnold Morgan předpokládal, informace a náhledy, týkající se událostí na Středním východě, které Benjamin Adnam poskytoval, byly nesmírně cenné. Již během několika týdnů bylo zřejmé, že podstatnou měrou přispívají ke snaze Američanů uklidňovat různé tamější protichůdné tendence a usmířovat nejrozumnější politické nešváry mezi jednotlivými šejky a diktátory v bouřlivém tyglíku naftou přetékajícího Středního východu.

Ben našel v těchto dnech pro svou duši takový mír, jaký dosud nikdy nepoznal. Vzdálen od konkrétního terorismu, zbaven vysoce rizikové praktické činnosti zpravodajských agentů, vklouzl docela snadno do poklidného života na americkém předměstí. Během prvních měsíců se příliš nepokoušel spřátelit se s kolegy, spíše se soustředil na klidný domácí život, naplněný četbou a sledováním televizních zpráv o aktuálních mezinárodních událostech. Poprvé za celá ta léta, na která vzpomínal, se ocitl mimo první frontovou linii a rovněž poprvé ho nikdo nepronásledoval. Alespoň v Americe ne.

Ben Adnam byl prozatím rozhodnut chovat se nenápadně a být vděčen svému Bohu za to, že se mu podařilo ze smrtelně nebezpečného světa mezinárodního terorismu vymanit.

Až jedno podzimní ráno ho znovu prudce navrátilo do reality. Když pročetl výtisk New York Times, povšiml si článku pojednávajícího o jakémsi dlouho připravovaném policejním zátahu a o následné menší přestřelce v oblasti Kilburnu v severozápadním Londýně. Účastnili se jí příslušníci IRA a jednalo se o odhalení podezřelého úkrytu výbušnin a zbraní. Přestřelka trvala jen několik minut a byl při ní zasažen pouze jediný člověk, i když poměrně těžce. Ten muž se jmenoval Paul O'Rourke, stáří dvacet let, původem z okresu Waterford. Byl obviněn podle Zákona o terorismu již v době, kdy s prostřelenou pravou plicí stále ještě ležel v nemocnici.

Ben zavrtěl hlavou. "Být připraven zemřít pro věc"... pak se pustil do přemítání o letech, která ho čekala. Začal rozmyšlet o tom, jak naloží se svým civilním životem za předpokladu, že mu Američané tento trvalý luxus dopřejí. Samozřejmě měl stále ještě jeden otevřený účet. Ten se týkal Íránu a jeho brutálního, i když špatně naplánovaného pokusu násilně ukončit jeho život. Nemluvě už o půldruhém milionu, který mu stále dlužili.

Jednoho dne však za to všechno Írán zaplatí. Ben si byl teď natolik jistý přátelstvím svých nových zaměstnavatelů, že zvedl telefon a požádal na příští dopoledne o soukromý rozhovor s admirálem Morganem. Možná že nastal ten čas, napadlo ho. Čas kápnout božskou poradci pro národní bezpečnost, což by mu do budoucna mohlo jeho pozici ještě vylepšit.

V 09.00 hodin příštího rána seděl v Západním křídle Bílého domu a s barvitými detaily vysvětloval Arnoldu Morganovi, že ony obrovské americké řízené střely, vyslané jako pomsta za smrt amerických občanů při leteckých neštěstích, vlastně zasáhly nepravou zemi.

Samozřejmě si nebyl předem jistý, jak ten divoký admirál z Bílého domu zareaguje na odhalení, že byl vlastně využit, že působil jen jako figurka na šachovnici onoho grandiózního iráckého uskoku. Doufal však, že se Morgan dokáže podívat i poněkud dále do budoucnosti a ve své touze po odplatě začne konečně uvažovat i o masivním úderu proti Íránu. Írácké přehrady představovaly pouze trest za smrt 6000 námořníků na palubě letadlové lodi. Útok na Írák byl tedy již z tohoto důvodu plně ospravedlnitelný. Navíc tu byla skutečnost, že tato země vyrábí i zbraně hromadného ničení.

Během rozhovoru se Ben neustále snažil kormidlovat admirála Morgana k ujištění, že jednou určitě dojde také na Írán. Tím si byl jist. Ta země jednou na mezinárodní scéně olejových velmocí z oblasti Zálivu jistě vybočí z řady a pak se on, Arnold Morgan, konečně dočká dávno očekávaného úderu proti ajatollahům.

Oběma mužům bylo jasné, že dny plné iluzí jsou nenávratně pryč. Kde Ben kdysi choval naději a idealismus, nacházela se dnes prázdnota. Zůstal toliko vysoce efektivní, doslova unikátní vojenský mozek světově nejúspěšnějšího islámského teroristy. A Morgan si dokázal tento mozek koupit za hubičku.

Strávili spolu necelou hodinu, a když fregatní kapitán Adnam odcházel, byl si jist, že udělal dobře, když se rozhodl situaci vyjasnit. Po právu předpokládal, že americký admirál přivítá, když se konečně dozví plnou pravdu. Na závěr setkání si také oba formálně potřásli rukama.

Fregatní kapitán Adnam však svého partnera podcenil. Admirál Arnold Morgan zuřil. Byl plný vzteku, že na něj na plné čáře vyžrál nějaký intrikářský terorista. Zuřil proto, že se zase jednou v průběhu vyšetřování nechal napálit. Vztekal se o to zuřivěji, protože jeho přičiněním se nemalé síly americké armády vrhly proti zemi, která s teroristickým útokem proti civilním letadlům neměla nakonec pranic společného. Admirál Morgan byl s to Bena Adnama zabít, a to zdaleka nejen obrazně. Nebylo to kvůli nějakému záchvatu špatného svědomí vůči jednomu obtížnému státu Středního východu. Bylo to proto, že už měl až po krk toho, že si z něj "tenhle křivácký zasraný Arabáč" dělá blázný.

Íráčan stačil sotva vyjít ze dveří Bílého domu a ujit pár metrů po příjezdové cestě, když poradce pro národní bezpečnost vyrazil jako tornádo k prezidentovi. Jejich následný rozhovor trval pouhých pět minut. Admirál Morgan vrchnímu veliteli opatrně tlumočil nové informace získané od Adnama, aby nakonec s ledovou lhostejností dodal, "Mám ho už dost, pane. Musí odejít."

"Nemohu ani více souhlasit," zareagoval prezident. "Prosím, už nikdy přede mnou jeho jméno nezmiňuj."

"Ne, pane," zněla odpověď. Nato se Morgan vrátil zpět do své kanceláře.

Téhož večera ve 22.00 se na příjezdové cestě k domu fregatního kapitána Adnama zastavila dvě auta patřící CIA a jedna soukromá ambulance. Tři ozbrojení ostřelovači z námořní pěchoty zaujali svá místa a Arnold Morgan sám vešel předními dveřmi do domu. Ben Adnam seděl v obývacím pokoji a četl si.

"Fregatní kapitáne," pronesl Američan, "je mou povinností vás informovat, že pro vás nadále nemáme použití."

"Prosím, pane?" ozval se Íráčan hlasem, který neprozrazoval nic z jeho pocitů.

"Rozhodli jsme se napříště obejít bez vašich služeb, protože vám nemůžeme důvěřovat a bojíme se, že byste pro USA mohl potenciálně představovat určitou komplikaci."

"Má to znamenat, že mě nakonec hodláte přece jenom za mé zločiny proti lidskosti zabít?"

"Tak by tomu mohlo být v případě jiného vězně vaší kategorie, fregatní kapitáne. Vy jste však cosi poněkud jiného."

"Aha - Ale přesto se domnívám, že zatímco spolu mluvíme, drží mě už vaši muži na mušce, není-liž pravda?"

"Ano, Bene, je to tak. Váš čas, jak bych řekl, vypršel."

"Myslím, že jsem vás dnes podcenil. Asi jsem vám nikdy neměl říkat celou pravdu."

"Možná že ne. Tento den by ale jednou stejně přišel."

"Hodláte jim nařídít, aby mě zlikvidovali?"

"Ne, fregatní kapitáne. Ať se vám to zdá zvláštní, mám k vám určitý respekt. Nikoliv vůči vám jako k necitelnému vrahovi tolika lidí, ale k profesionálně vojenskému způsobu, jakým jste to provedl. Proto vám pro váš odchod hodlám nabídnout takovou staromódní galantnost."

Arnold Morgan sáhl do kapsy pláště a vytáhl odtud velký vojenský revolver s dřevěnou pažbou. Nabíť ho položil na stůl mezi nimi.

"Chápete, fregatní kapitáne, že vaše smrt během nejbližších deseti minut je nevyhnutelná?"

"Ano, pane, chápu. A nelituji toho. Už nemám sílu k dalšímu boji. Nemám také kam jít, ani s kým si promluvit. Všechny mé možnosti jsou už vyčerpané."

"Tak, Bene, jestli vám tak můžu stále říkat. Nabízím vám čestné východisko, přesně v důstojnických intencích. Nyní vás opustím. Přeji vám sbohem. Musím přiznat, že je mi to svým způsobem i líto. Z jiného pohledu však lítost cítit nemohu. Za okamžik se k vám obrátím zády, ale jestli na ten revolver třeba jen pohlédnete, ještě než odejdu, tak o tu jedinou čestnou možnost přijdete. Moji muži vás totiž v tom okamžiku zastřelí jako posledního prašivého teroristu, což by, podle mě, bylo vůči vám trochu nespravedlivé. Doufám, že mě chápete? Považuji to totiž za osobní záležitost, jenom mezi námi."

Ben Adnam přikývl, jinak se ale ani nepohnul. Admirál vyšel z pokoje. Fregatní kapitán poslouchal, jak se auta CIA vzdalují po příjezdové cestě. Již neslyšel, jak z jednoho z nich admirál vystoupil a spolu se dvěma agenty zůstal stát pod vysokými stromy na okraji cesty.

Všichni čekající zaslechli, jak klaply dveře na verandu. Pak se ozvaly pomalé, důstojné kroky scházející po širokých dřevěných schodech a nakonec tiché našlapování beduína po šterku cestičky. Pak se asi na tři minuty rozhostilo ticho, následované jediným výstřelem, který se rozlehl do nočního ticha.

Když muži Arnolda Morgana s baterkami, velkým igelitovým pytlek a nosítky vešli do zahrady, našli na listí v jednom jejím vlhkém koutu bezvládné tělo. Fregatní kapitán Adnam měl téměř celou polovinu hlavy ustřelenou, ale stále ještě klečel. Svou mrtvou tvář se díval k východu... ke svému vzdálenému Bohu, sídlícímu v dalekých nebesích, kdesi mezi věčně se přesouvajícími dunami písku Arábie.